

КЛАЙВ КЪСЛЪР АТЛАНТИДА ОТКРИТА

Част 15 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, 2000

chitanka.info

Дълбоко съм благодарен на майор Джо Андржевски (в оставка) за щедрите му и ценни съвети към специалните сили.

Изказвам също благодарност на К. Ерик Дрекслър и Кристин Петерсън, водещи специалисти по нанотехнологията, за техните напътствия, и на Джон Стивънс, който ме преведе през лабиринта на рудника „Пандора“. Благодаря и на полковник Хауард А. Бюкнър, Доналд Сир, Греъм Ханкок, Чарлс Хапгуд и Платон, чиито книги и думи бяха безценни за мен, както и на Пол Молар, който ми послужи със своя невероятен „Скайкар“.

СБЛЪСЪК

7120 г. пр.Хр.

Там, където днес е Хъдсъновия залив, Канада

Нашественикът дошъл от отвъдното. Мъглявинно небесно тяло, древно колкото самата вселена, то се родило сред огромен облак от лед, скали, прах и газ, когато преди 4.6 милиарда години се образували външните планети на слънчевата система. Скоро след като пръснатите му частици замръзнали в твърда маса с диаметър километър и шестстотин метра, то потеглило безшумно през празното пространство на орбитално пътешествие, което отново го отвело около далечно слънце и на половината път до най-близките звезди — пътешествие, продължило много хиляди години.

Сърцевината, или ядрото на кометата, представлявала конгломерат от замръзнала вода, въглероден окис, метан и назъбени блокове от металоносни скали. Ядрото можело да бъде точно описано като мръсна снежна топка, хвърлена в пространството от божията ръка. Но когато то се завихрило покрай слънцето и поело по обратния си път отвъд външния обсег на слънчевата система, слънчевата радиация реагирала със своето ядро и така се стигнало до метаморфоза. Грозното патенце изведнъж се превърнало в красиво създание.

Когато то започнало да абсорбира слънчевата топлина и ултравиолетовата светлина, се образувала една дълга запетая, която бавно прераснала в огромна светеща синя опашка. Тя се извила и разтеглила зад ядрото на разстояние 144 милиона километра. Друга по-къса опашка с ширина 1.6 милиона километра също се материализирала и се извила от двете страни на по-голямата опашка като перки на риба.

Всеки път, когато кометата минавала покрай слънцето, загубвала част от леда си и ядрото ѝ намалявало. Най-накрая, след още 200 милиона години, когато загубила всичкия си лед, тя се разпаднала във вид на облак от прах и се превърнала в няколко малки метеорита.

Кометата обаче никога не излязла от орбита извън слънчевата система, нито продължила да обикаля отново около слънцето. На нея не ѝ била отредена бавна, студена смърт някъде далече в черното пространство. В рамките само на няколко минути животът ѝ угаснал. Но при последната си орбита кометата минала на 1 440 000 километра от Юпитер, чиято огромна гравитационна сила я изместила по курс, водещ до неминуем сблъсък с третата планета от слънцето — планета, наричана от обитателите ѝ Земя.

Навлизайки в атмосферата на Земята под ъгъл 45 градуса със скорост 208 000 километра, която се увеличавала прогресивно поради силата на гравитацията, кометата, с маса четири милиарда тона и широчина 16 километра, започнала да се разпада на части поради триенето, причинено от огромната скорост. Седем секунди по-късно, обезформената комета се превърнала в ослепително огнено кълбо и се разбила в земната повърхност, причинявайки неописуеми последици. В резултат на внезапно освободената от сблъсъка кинетична енергия се появила огромна масивна вдлъбнатина, два пъти по-голяма от остров Хавай.

Цялата земя се разтърсила от сеизмичния удар със сила 12.0 Милиони тонове вода, седимент и отломъци изригнали нагоре и през дупка в атмосферата над мястото на удара стигнали до стратосферата заедно с огромен фонтан от разпрашена пламтяща скала, изхвърлена в по-къси орбитални траектории, след което се посипали обратно върху земята във вид на дъжд от ярки метеорити. Огнените бури унищожили горите в света. Дремерците в продължение на хиляди години вулкани изригнали и покрили милиони квадратни метра площ с течна лава, чиято дебелина достигнала над триста метра. Разразилите се силни ветрове изхвърлили в атмосферата, а след това и до всеки ъгъл на земното кълбо такова огромно количество гъст пушек и отломъци, че слънцето останало закрито в продължение на близо година. Температурата рязко спаднала под точката на замръзването, пълен мрак обгърнал Земята. Климатичната промяна във всеки край на света настъпила буквално мигновено. Температурите в просторните ледени полета и северни ледници се повишили до 35–40 градуса и причинили бързото им топене. Животните, привикнали на климата на тропическите и умерените зони, загинали за една нощ. Много от тях, като мамонтите, замръзнали там, където пасели през топлото лято, с

все още несмлени в стомаха им трева и цветя. Дърветата, заедно с листата и плодовете им, също замръзнали на секундата. Дни наред от черните небеса падали риби, които били изхвърлени от водата по време на сблъсъка.

Вълни, достигащи височина между осем и петнайсет километра, връхлетели върху континентите с неописуема разрушителна сила. Водата заляла ниските крайбрежни равнини и нахлула на стотици километри навътре в сушата, помитайки всичко по пътя си. Безкрайни количества отломки и седимент от океанските дъна покрили ниските земни маси. Едва когато огромният воден прилив се сблъсквал с подножието на планина, той се наслагвал там, а после започвал бавно да се оттегля, като междуременно променял курса на реки, запълвал земни падини, образувайки морета, които преди не съществували, а огромни езера превръщал в пустини.

Верижната реакция изглеждала безкрайна.

С нисък тътен, който прераснал в грохота на постоянна гръмотевица, планините се разлюлели като палмови дървета под лек ветрец, когато по склоновете им започнали да се свличат лавини. От последвалата нова яростна атака на океаните срещу сушата, пустини и затревени равнини се нагънали вълнообразно. Ударът на кометата причинил внезапно и масивно разместване на тънката земна кора. Външната обвивка, дебела не повече от шейсет километра, и земната мантия над горещото течено ядро се деформирали и изместили.

Цели континенти били избутани на нови места. Хълмове се надигнали и се превърнали във високи планини. Острови в Тихия океан изчезнали, появили се съвършено нови. Антарктида, намиращ се преди на запад от Чили, се изместил на 3 200 километра на юг, където бил бързо заровен под увеличаващи се ледени покривки. Заемащите огромно пространство ледени блокове, които дотогава плавали в Индийския океан на запад от Австралия, се озовали в зона с умерен климат и бързо започнали да се топят. Същото се случило и с предишния Северен полюс, който се разпрострял из цяла северна Канада. Новият полюс бързо започнал да произвежда дебела ледена маса в средата на някогашния безбрежен океан.

Разрухата била безмилостна. Земетресенията и разрушенията продължавали и сякаш никога нямало да спрат. Разместването на тънката външна земна кора водело от катаклизъм към катаклизъм.

Рязкото топене на някогашните ледени блокове, заедно с ледниците, покриващи континенти, които изведнъж се изместили в тропически зони или близо до тях, довело до увеличаване нивото на моретата с по над сто и дваисет метра, потапяйки още повече сушата, залята вече от приливните вълни, надигнали се след падането на кометата. В рамките на един-единствен ден Великобритания, която била свързана с Европейския континент чрез суха равнина, се превърнала в остров, а пустинята, позната впоследствие като Персийския залив, изведнъж се оказала под вода. Река Нил, която някога течала през широка плодородна долина към огромния океан на запад, сега свършва във внезапно появилото се тогава Средиземно море.

Последният голям ледников период приключил само с едно мигване.

Драматичната промяна в океаните и тяхното движение около света допринесла също и за разместване на полюсите, като драстично нарушила въртеливото равновесие на земята. Земната ос временно била изместена с два градуса, когато Северният и Южният полюси били преместени на нови географски места, променяйки центробежното ускорение около външната повърхност на сферата. Тъй като те били течни, моретата се приспособили, преди земята да извърши три завъртания. Но земната маса не можела да реагира толкова бързо. Земетресенията продължили месеци наред.

Трябвало да минат осемнайсет години, през които на земята бушували яростни бури, разрушаващи всичко по пътя си, преди полюсите да престанат да се колебаят и да се установят по новите си въртеливи оси. След време, когато странните климатични условия продължили да стихват, морските нива се стабилизирали и позволили да се образуват нови брегови ивици. Редуването на нощта и деня се променило, когато броят на дните в една година се намалил с два. Земното магнитно поле също било засегнато и се изместило на север с около сто и шейсет километра.

Стотици, а може би и хиляди различни видове животни и риби моментално измрели. В двете Америки изчезнали едногърбите камили, мамонтите, конете от ледниковия период и гигантските ленивци. Измрели също тигрите с дълги кучешки зъби, огромните птици с размах на крилата от близо осем метра и много други животни, които

тежали над петдесет и повече килограма, като повечето загинали от задушаване от пушека и вулканичните газове.

Флората също не била пощадена от апокалипсиса. Растителният свят, който не бил превърнат в пепел, загинал от липса на слънчева светлина заедно с морските водорасли. Накрая над 85 процента от целия живот на Земята умира от наводнения, пожари, урагани, лавини, отрови в атмосферата и невероятен глад.

Човешки общества, много от които доста напреднали, и безброй култури, възникнали на прага на прогресиращия златен век, били изтребени за едно-единствено денонощие. Милиони мъже, жени и деца на Земята умрели в страшни мъки. Всички следи от зародили се цивилизации били заличени и няколкото патетично оцелели били оставени само със смътни спомени за миналото. Върху най-големия непрекъснат прогрес на човечеството, продължилото десет хиляди години развитие на човека — от простия кроманьон до крале, архитекти, каменоделци, зидари, художници и воини — бил сложен капакът на ковчега. Техните творби и тленни останки били заровени дълбоко под новите морета. Запазили се само няколко физически образци и фрагменти от древна напреднала култура. Цели народи и градове изчезнали безследно. Катаклизъм от такава величина не оставил почти никакви доказателства за предишни трансцендентни цивилизации.

От изумително малкия брой хора, които оцелели, почти всички живеели високо в планините, където могли да се скрият в пещери, за да се спасят от фуриите на турбулентността. За разлика от по-напредналите в развитието си хора от бронзовия век, които предпочитали да се групират и да градят домове в ниските равнини, близо до реки и океански брегове, жителите на планините били номади от каменната ера. Сякаш каймакът на тези общества, хора от рода на Леонардо да Винчи, Пикасо и Айнщайн на тяхната ера, се изпарил в пространството и светът внезапно бил превзет от примитивни номадски ловци — феномен, подобен на онова, което се случило със славата на Гърция и Рим, захвърлена настрана за сметка на векове невежество и творческа летаргия. Новокаменната мрачна епоха забулила гроба на високоразвити цивилизации, съществували някога в света, мрачна епоха, която ще продължи две хиляди години. Бавно, много бавно човечеството ще изплува най-накрая от мрака и ще

започне отново да изгражда градове и цивилизации в Месопотамия и Египет.

Едва шепа надарени строители и съзидателни мислители от изгубените култури оцелели, за да достигнат високо равнище. Дълго след като споменът за тяхното блестящо наследство избледнял и се превърнал в нещо повече от мит, техните паметници, в знак на плашещата разруха и загиналия живот все още играели ролята на предупреждение към бъдещите поколения за следващия катаклизъм. Но в рамките на хилядолетия техните наследници постепенно се асимилирали с номадските племена и престанали да съществуват като раса от напреднали хора.

В продължение на стотици години след първия катаклизъм хората се страхували да слязат от планините и да населят ниските равнини и крайбрежията. Технически превъзхождащите ги морски нации имали мъгляви мисли за далечното минало. Техниката за корабостроене и корабоплаване била изгубена и трябвало да бъде създадена отново от по-късните поколения, чиито по-подготвени предшественици били почитани като богове.

Всички тези жертви и разрушения били причинени от парче мръсен лед, не по-голямо от малък град в Айова. Кометата направила безмилостни и жестоки поразии. Земята не била подлагана на такава разруха, откакто един метеор я ударил 65 милиона години преди това, когато загинали динозаврите.

Хиляди години след този сблъсък кометите били свързвани със суеверия за катастрофални събития и били считани за предвестници на бъдещи трагедии. Върху тях се стоварвала вината за всичко — от войни и епидемии до смърт и разруха. Едва в новата история на тях се гледа като на природно чудо, като на великолепието на небесната дъга или като на облак, оцветен в златисто от залязващото слънце.

Библейският потоп и множеството други легенди за бедствия имат връзка с тази трагедия. Древните цивилизации на олмеките, майите и ацтеките в Централна Америка са имали много традиции, свързани с някои от древните катаклизми. Индианските племена в Съединените щати препредават разкази за води, заливали земите им. Китайци, полинезийци и африканци също говорят за катаклизъм, който погубил техните предшественици.

Но легендата, неувяхваща и препредавана през вековете, легендата, провокирала загадки и любопитство, е тази за изчезналия континент Атлантида и неговата цивилизация.

КОРАБЪТ ПРИЗРАК

30 септември 1858 г.

Заливът Стивънсън, Антарктида

Роксана Мендър съзнаваше, че ако спре да върви, с нея ще е свършено. Беше на ръба на изтощението и се движеше единствено по силата на волята. Температурата беше доста под нулата, но тя чувстваше осезаемо ледените иглички на виелицата, които я пронизваха до костите. Обхващащата я сънливост бавно изсмукваше желанието ѝ да живее. Тя обаче продължаваше да върви, като стъпваше предпазливо. От време на време се препъваше и загубваше равновесие, когато кракът ѝ хлътнеше в някоя пукнатина в леденото поле. Роксана започна да се задъхва като планински катерач, поел към връх в Хималаите без кислороден апарат.

Видимостта ѝ бе сведена до минимум поради ледената вихрушка, която духаше в лицето ѝ, загърнато с дебелия вълнен шал под подплатената с кожа шуба. Макар че само от време на време хвърляше бърз поглед напред между гънките на шала, очите ѝ се бяха възпалили и зачервили от набиващите се в тях ледени гранулки. По едно време Роксана вдигна поглед и се изпълни с безпокойство, когато видя ослепително синьото небе и яркото слънце високо над бурята. Заслепяващите ледени бури под чисто небе бяха обичайно явление на Антарктида.

Колкото и изненадващо да беше, в района на Южния полярен кръг рядко валеше сняг. Там беше толкова студено, че атмосферата не можеше да задържа водните изпарения и затова снеговалежът беше минимален. Снежната покривка върху континента едва достигаше десет-дванайсет сантиметра през цялата година. Всъщност част от падналия сняг беше отпреди няколко хиляди години. Суровите слънчеви лъчи падаха косо върху белия лед и топлината им се отразяваше обратно в пространството, което още повече допринасяше за задържането на изключително ниските температури.

Роксана беше облагодетелствана. Студът не проникваше през дрехите ѝ, тъй като вместо европейски екип тя си беше сложила облеклото, което съпругът ѝ бе закупил от ескимосите по време на една от китоловните си експедиции в Арктика. Вътрешното ѝ облекло се състоеше от туника и дълги до коленете панталони. Шубата върху него беше широка и даваше възможност на телесната температура да циркулира свободно и да излиза навън, без да задържа потта. Тя беше подплатена с вълча кожа, а панталоните ѝ бяха от кожата на северен елен. Краката ѝ бяха обути с чорапи под високи ботуши, с козина отвътре.

Най-голямата физическа опасност, която застрашаваше Роксана, беше счупване на глезен или крак по неравната повърхност, а ако се разминеше с това, оставаше заплахата от измръзване. Тя не се безпокоеше толкова за тялото си, което беше добре защитено, а за лицето си. Усетеше ли и най-лекото изтръпване на бузите или носа си, започваше енергично да разтрива кожата, за да възстанови циркулацията на кръвта. Вече беше станала свидетел на шестима от екипажа на съпруга ѝ, пострадали от измръзване, като двама от тях изгубиха пръстите на краката си, а единият — ушите си.

За нейно облекчение ледената хала започна да стихва и яростта ѝ намаля. Вятърът престана да вие в ушите ѝ и тя вече чуваше скърцането на ледените кристали под краката си. Походката ѝ стана по-лека.

Стигна до едно възвишение, високо около пет метра, образувано от леда, който морето неуморно струпваше във вид на леден хълм. Повечето такива хълмове имаха неравна повърхност, но стените на този бяха съвършено гладки. Роксана се наведе и започна да лази на четири крака нагоре, като след всеки изминат метър се плъзгаше обратно с половин метър.

Усилието изсмука и малкото ѝ останали сили. Най-накрая, без да се замисля и да задържа спомен за трудностите, тя се изкатери до билото на ледения хълм напълно изтощена, с разтуптяно сърце и тежко дишане. Нямаше представа колко време е лежала там, но беше благодарна, че можеше да даде почивка на очите си от наситения с ледени частици вятър. След няколко минути, когато сърцето ѝ се успокои и дишането ѝ стана равномерно, Роксана се укори за затрудненото положение, което по най-глупав начин сама си бе

причинила. Не носеше часовник и нямаше представа колко време беше минало, откакто слезе от китоловния кораб на съпруга си „ПалOVERде“.

Преди близо шест месеца корабът бе заседнал сред паков лед и за да надвие скуката, тя започна да си прави разходки всеки ден около кораба, без да излиза от полезрението на екипажа му. Когато тази сутрин напусна кораба, пукналата се зора разкри кристално ясно небе, което обаче бързо се навъси и забули от внезапно разразилата се ледена буря. В порядъка на минути корабът изчезна от погледа ѝ и тя се загуби сред ледовете.

По традиция повечето китоловци не качваха жени на борда. Много съпруги обаче отказваха да си стоят вкъщи по три-четири години, докато мъжете им отсъстваха. Роксана Мендър също не възнамеряваше да прекарва хиляди часове сама. Тя беше издръжлива жена въпреки дребния си ръст — беше висока едва метър и петдесет и тежеше около четирийсет килограма. Беше хубава със светлокафявите си очи и усмивка, която като че ли никога не слизаше от устните ѝ. Рядко се оплакваше от лишения и скука и понасяше доста добре и най-бурното море. Вече бе родила момченце в тясната си кабина и го бе кръстила Самуел. Още не бе съобщила на мъжа си, че е бременна във втория месец с второто им дете. Екипажът я бе приел сърдечно и тя учеше някои от моряците на четмо и писмо, пишеше писма до съпругите и семействата им, влизаше в ролята на медицинска сестра, ако някой се наранеше или разболееше.

„ПалOVERде“ беше един от флотилията китобойни кораби, които плаваха от Сан Франциско по западното крайбрежие. Беше здрав кораб, построен специално за полярни операции по време на китоловния сезон, дълъг 40 метра, широк 9 метра, с вместимост 330 тона и газене 5 метра. Размерите му позволяваха да качва голям товар от китово масло и да бъде обслужван от голям екипаж от офицери и моряци за плаване с времетраене не по-малко от три години. Килът, шпангоутите и бимсите бяха изработени от чамово дърво, изсечено от горите на планината Сиера Невада. Дъсчената облицовка беше дъбова.

Беше стъкмен като тримачтов ветроход, с чисти и елегантни линии. Каютите му бяха спретнато обзаведени и облицовани с ламперия от вашингтонски смърч. Капитанската каюта бе мебелирана

по-специално, тъй като жена му беше настояла да го придружава по време на дългото плаване. Фигурата на носа на кораба беше издялана от дървото паловерде, което расте в югозападната част на Съединените щати. Името на кораба бе издълбано с позлатени букви върху кърмата, която освен това бе украсена с резбовано изображение на калифорнийски кондор с разперени криле.

Вместо да отплава на север през Берингово море към Арктика и към по-утвърдените участъци за лов на китове, съпругът на Роксана — капитан Брандфорд Мендър — се бе отправил на юг към Антарктика. Тъй като тази област се пренебрегваше и рядко се използваше от китоловците от Ню Ингленд, той вярваше, че там ще има златна възможност да открие девствени риболовни райони.

Малко след като наближиха Антарктическата окръжност, моряците уловиха шест кита, докато корабът плаваше в открити води към брега, като често трябваше да си пробива път през море от айсберги. После, през последната седмица на март — антарктическата есен — ледът започна да сковава с невероятна бързина морето и достигна дебелина близо метър и двайсет. „Паловерде“ все още можеше да излезе в открити води, но внезапно променилият посоката си вятър прерасна в хала, която принуди кораба да се върне обратно към брега. Ледът, който връхлиташе върху тях на късове, големи почти колкото самия кораб, им отрязва всички пътища за избавление и екипажът не можеше да стори нищо друго, освен да стои и гледа безпомощно как примката на студа се затяга около тях.

Бързо натрупващият се около китоловния кораб лед го изтласкваше с такава сила към сушата, че му беше невъзможно да се измъкне — сякаш бе стиснат в гигантски юмрук. Водите близо до брега бързо се покриха с ледена кора. Мендър и екипажът с мъка успяха да пуснат котвите на „Паловерде“ на дълбочина шест фатома^[1], на не повече от три километра от брега. Но за няколко часа корабът беше скован здраво в лед, който продължаваше да увеличава дебелината си и скоро всички следи от вода се покриха с твърда бяла обвивка. Антарктическата зима ги улови в капана си и денят започна да намалява. Изпари се всяка надежда да се измъкнат, а до умереното време с по-висока температура оставаха цели седем месеца.

Моряците свалиха ветрилата, изсушиха ги и ги прибраха, за да бъдат готови отново за вдигане през пролетта, ако провидението им

донесеше по-топло време и освободеше кораба от ледената прегръдка. Сега, в очакване на дълго затворничество, храната бе прегледана и разпределена за дългите зимни месеци. Дали хранителните продукти, складирани на борда, щяха да стигнат, докато ледът започнеше да се топи, това никой не можеше да предвиди. Но спускането на въдици през дупките в леда даде по-голям от очаквания резултат и много скоро килерът за провизии на палубата бе запълнен с богат асортимент от антарктическа риба. По-късно на брега се появиха и смешни пингвини. Те като че ли бяха милиони. Само че колкото и вкусно да приготвяше месото им корабният готвач, то си оставаше неприятно за ядене.

Основните заплахи за екипажа бяха страхотният студ и всяко внезапно раздвижване на ледената маса. Опасността от замръзване беше намалена от горенето на маслото от китовете, които бяха уловили с харпун, преди да заседнат в леда. В трюма все още имаше над сто варела — напълно достатъчни да поддържат огъня в печките през най-студения период на антарктическата зима.

Засега ледената маса беше относително неподвижна. Но Мендър знаеше, че е въпрос само на време, преди ледът да започне да се мести във всички посоки. Тогава корпусът на „Паловерде“ като нищо можеше да се разцепи на трески, а яките шпангоути щяха да се огънат като картон. Никак не му харесваше мисълта как ще оцелеят жена му и бебето, докато не се зададеше друг кораб през лятото. А шансът да се случи такова нещо беше едно на хиляда.

Освен това съществуваше реална опасност от зараза. Седем от моряците вече даваха признаци за заболяване от скорбут. Единствената светла мисъл беше, че паразитите и плъховете бяха загинали отдавна от страхотния студ. Дългите антарктически нощи, изолацията и смразяващият вятър подхранваха апатията. Мендър се преборваше със скуката, като непрекъснато възлагаше задачи на екипажа, за да държи съзнанието и телата им заети с някаква дейност.

Мендър седеше зад писалището в каютата си и пресмяташе по сто пъти шансовете им за оцеляване. Но колкото и да прехвърляше в ума си възможностите, резултатът винаги оставаше един и същ. Вероятността да отплават невредими през пролетта беше нищожна.

Ледената буря стихна така внезапно, както се бе появила, и изгря слънце. Взирайки се с присвити очи над ослепително искрящата ледена маса, Роксана видя сянката си. Зарадва се на появата ѝ наскоро безкрайната празнота наоколо. Когато обаче обходи с поглед хоризонта и прецени, че „Паловерде“ се намира на цели два и половина километра от нея, сърцето ѝ се сви. Черният корпус почти догоре беше скрит под леда, но големият американски флаг се вееше от стихващия вятър и тя се досети, че притесненият ѝ съпруг го бе вдигнал високо на главната мачта, за да играе ролята на фар. Трудно ѝ беше да повярва, че се е отдалечила толкова много. Със скованото си съзнание тя си мислеше, че се е разхождала значително близо в кръг около кораба.

Ледената маса не беше съвсем безлюдна. Роксана видя малки фигури да се движат по нея и предположи, че това са членове на екипажа, които, заедно със съпруга ѝ, я търсят. Тъкмо се нареди да се изправи и да им помага, когато изведнъж нещо привлече погледа ѝ — мачтите на друг кораб се извисяваха между два огромни ледени блока, заседнали край брега.

Трите мачти и бушпритът, както и такелажът им изглеждаха напълно здрави с навитите си ветрила. Тъй като вятърът бе стихнал, тя свали шала от лицето си и видя, че целият корпус е заклещен в леда. Бащата на Роксана също беше морски капитан, който управляваше клипери и търгуваше с чай от Китай, така че като малка тя беше виждала стотици кораби с всякакъв вид стъкмяване и ветрила, които пристигаха и тръгваха от Бостън. Кораб като този обаче, също покрит с лед, беше виждала само на картината, окачена в стаята на къщата на дядо ѝ.

Този призрачен кораб беше стар, много стар, с огромна заоблена кърма. Беше дълъг, тесен и дълбок. Както прецени Роксана, дължината му достигаше цели 40 метра, а най-широката му част — 10 метра. Също като онзи на картината. Този вероятно беше 800-тонен английски търговски кораб от края на осемнайсети век, пренасящ стоки предимно от и за Индия.

Тя извърна глава от кораба и размаха шала си, за да привлече вниманието на съпруга си и моряците. Един от тях зърна движението върху леда с крайчеца на окото си и даде знак на другите. Всички се втурнаха по пропукания лед към нея начело с капитан Мендър.

Двайсет минути по-късно екипажът на „Паловерде“ стигна до нея, крещейки радостно, че я намират жива.

Тихият и сдържан по природа Мендър показва необичайно вълнение, когато я притегли в прегръдките си и със замръзнали по бузите му сълзи я целуна дълго и любещо.

— О, боже! — прошепна той. — Мислех, че си умряла. Цяло чудо е, че си оцеляла.

Станал капитан на китобоен кораб на двайсет и осем години, сега Бранфорд Мендър караше трийсет и шестата си година и извършваше десетото си плаване, когато корабът му бе пленен от антарктическите ледове. Як и находчив, роден в Ню Ингленд, той беше висок метър и осемдесет, набит и тежеше близо 110 килограма. Имаше сини очи, черна коса и брада, която покриваше долната половина на лицето му от едното до другото ухо. Суров, но любезен, той никога не беше имал проблеми с офицерите и моряците си, които да не можеше да разреши честно и почтено. Великолепен ловец на китове и навигатор, Мендър също така беше и проникателен бизнесмен, който не само управляваше кораба, но и беше негов собственик.

— Ако не беше настоял да се облека с ескимоските дрехи, отдавна щях да съм премръзнала до смърт.

Той я освободи от прегръдките си и се обърна към шестимата моряци, които ги бяха наобиколили.

— Хайде бързо да заведем госпожа Мендър на кораба и да ѝ дадем гореща супа.

— А, не, още не — възрази Роксана, като го хвана за ръката и посочи, — видях още един кораб ей там.

Всички се обърнаха в посоката, която сочеше жената.

— Английски е. Разпознах го от картината в гостната на дядо в Бостън. Изглежда, е повреден.

Мендър се загледа във видението, призрачнобяло под гробницата си от лед.

— Мисля, че си права. Настина има очертанията на много стар търговски кораб, някъде от края на 1770 година.

— Предлагам да го огледаме, капитане — обади се първият помощник-капитан Натан Бигелоу. — Може все още да има провизии, които ще ни помогнат да изкараме до пролетта.

— Те вероятно ще са осемдесетгодишни — въздъхна тежко Мендър.

— Но студът ще ги е запазил — напомни му Роксана.

Той я погледна нежно.

— Ти достатъчно се настудува, скъпа моя женичке. Ще пратя един от мъжете да те заведе до „Паловерде“.

— Не, съпруге — възрази решително Роксана, надвила умората.

— Смятам да видя каквото има за гледане — и преди капитанът да отвърне нещо, тя се спусна по склона на ледения хълм и пое към изоставения плавателен съд.

Мендър огледа мъжете от екипажа си и сви рамене.

— Далеч съм от мисълта да споря с любопитна жена.

— Изоставен кораб — отбеляза Бигелоу. — Жалко, че е заклещен завинаги в ледовете, иначе можехме да го върнем в пристанище и да претендираме за спасителните права.

— Твърде е стар, за да струва много — отвърна Мендър.

— Ей, мъже, защо стоите в студа и приказвате празни приказки? — провикна се Роксана, подканяйки ги нетърпеливо с ръка. — Дайте да побързаме, преди да се е разразила друга буря.

Крачейки възможно най-бързо по леда, мъжете стигнаха до изоставения кораб и видяха, че натрупаният върху корпуса му лед ги улесняваше да се качат на горните фалшбордове и да се прехвърлят над планширите. Роксана, съпругът ѝ и моряците се озоваха на кварталдека, който беше покрит с тънък пласт лед. Мендър се огледа наоколо и поклати глава в знак на почуда.

— Удивително е, че корпусът му не се е разцепил от леда.

— И през ума не ми е минавало, че ще стъпя на палубата на такъв тип кораб — смънка под носа си един от моряците. — Положително е строен много преди да се е родил дядо ми.

— Доста добър кораб — заговори бавно Мендър. — По моему тежи най-малко деветстотин тона. Дълъг е четирийсет и пет метра и широк дванайсет метра.

Построен и оборудван в корабостроителница край река Темза, този работен кон сред британския търговски флот от края на осемнайсети век представляваше кръстоска сред корабите. Беше построен предимно за превоз на товари, но тъй като тогава е било времето на пиратите и мародерстване на военни кораби от враговете на

Англия, той беше снабден и с артилерия. Освен че е бил предназначен за превоз на различни товари, той разполагаше и с каюти за пътници. Всичко на палубата бе сковано в лед. Оръдията стояха смълчани в амбразуриите си, спасителните ризи бяха прилежно сгънати, всички капаци на люковете — плътно затворени.

Старият кораб излъчваше неземна, странна атмосфера. Той сякаш принадлежеше на друг свят. Безсмислен страх, че някакво древно и страшно създание ги очаква, обхвана стоящите на палубата моряци. И те, като всички мореплаватели, бяха суеверни хора. Всички, с изключение на Роксана, която преливаше от почти детински ентузиазъм, бяха изпълнени с дълбоко мрачно предчувствие.

— Странно — обади се Бигелоу, — по всичко изглежда, че екипажът е напуснал кораба, преди ледът да е започнал да го сковава.

— Съмнявам се — възрази Мендър с мрачно лице. — Спасителните ризи са си на място.

— Един бог знае какво ще заварим под палубата.

— Да идем да видим — покани ги развълнувана Роксана.

— Но без теб, мила. По-добре да останеш тук.

Жената му хвърли надменен поглед и бавно поклати глава.

— Няма да остана да ви чакам тук сама сред витаещите призраци.

— И да е имало призраци — намеси се Бигелоу, — те отдавна са замръзнали.

— Ще се разделим на две групи. Господин Бигелоу, вземете трима души и идете да огледате жилищните помещения на моряците и товарния отсек. Ние, останалите, ще слезем в пътническите и офицерските каюти в кърмата — разпореди се Мендър.

— Слушам, капитане — кимна Бигелоу.

Малка купчина от сняг и лед се бе натрупала пред вратата, водеща към кърмовите каюти, затова Мендър поведе Роксана и мъжете от своята група към най-високата задна палуба, където всички напънаха мускули, за да повдигнат заледеления капак на кърмовия люк. След като го изтръгнаха и хвърлиха настрани, те предпазливо заслизаха по стълбата. Роксана вървеше непосредствено зад Мендър, държейки се за колана на тежката му шуба. Иначе бледата кожа на лицето ѝ сега беше поруменяла от възбуда и очакване.

Тя не подозираше, че ще попадне в замръзнал кошмар.

Пред вратата на капитанската каюта, свито на кълбо върху изтривалката, лежеше куче немска овчарка. На Роксана ѝ се стори, че то спи дълбоко. Но Мендър го побутна с върха на ботуша си и лекият тъп звук им подсказа, че животното е замръзнало.

— Твърдо е като камък — отбеляза Мендър.

— Горкото — прошепна тъжно Роксана.

Мендър кимна към затворената врата.

— Това е капитанската кабина. Тръпки ме побиват при мисълта какво може да заварим вътре.

— Вероятно нищо — вметна нервно един от моряците. — Сигурно всички са побягнали от кораба и са поели на север по крайбрежието.

Роксана поклати глава.

— Не вярвам някой да остави такова красиво животно да умре само на борда.

Мъжете отвориха с усилие вратата на кабината и се озоваха сред ужасяваща гледка. На един стол седеше жена, облечена с дрехи от края на 1770-те години; тъмните ѝ очи бяха отворени и гледаха с тъга към малко дете в кошче. Явно беше замръзнала, потънала в дълбока скръб от загубата на малкото си момиченце. В скута ѝ лежеше Библия, отворена на Псалмите.

Трагичната гледка вцепени Роксана и моряците от „ПалOVERде“. Ентусиазмът ѝ да проучи неизвестното изведнъж се изпари и сърцето ѝ се сви. Тя стоеше смълчана редом до другите; дъхът им замъгляваше наподобяващата крипта каюта.

Мендър се обърна и отвори вратата, водеща към съседното помещение. Там завари капитана на кораба, за когото правилно предположи, че е съпругът на мъртвата жена. Мъжът седеше приведен на стол зад писалище. Рижата му коса бе покрита с лед, лицето му бе мъртвешко бяло. В едната си ръка продължаваше да стиска паче перо за писане. Пред него върху писалището лежеше лист хартия. Мендър избърса ледения пласт и зачете текста:

26 август 1779 г.

Вече пети месец сме заклещени в това прокълнато място, откакто бурята ни отклони далече от курса ни на юг.

Храната свърши. От десет дни никой не е слагал залък в уста. Повечето от моряците и пътниците са мъртви. Малката ми дъщеря почина вчера, а клетата ми съпруга — само преди час. Който открие трупове ни, моля, нека уведоми директорите на „Скайлар Крофт трейдинг кърмпъни“ в Ливърпул за съдбата ни. Всичко върви към своя край. Скоро и аз ще последвам любимите ми съпруга и дъщеря.

Лий Хънт,

капитан на „Мадрас“

Подвързаният с кожа корабен дневник на „Мадрас“ лежеше върху писалището до едната ръка на капитан Хънт. Мендър внимателно го изтръгна от леда, който бе залепил задната корица към дървения плот, и го пъхна във вътрешния джоб на шубата си. После излезе от каютата и затвори вратата.

— Какво откри? — попита го Роксана.

— Трупът на капитана.

— Всичко е толкова ужасно.

— Мисля, че ни предстои да видим и по-лошо.

Думите му се оказаха пророчески. Те се разделиха и започнаха да надничат от кабина в кабина. Най-люксовите пътнически кабинки се намираха в кърмата на кораба — широко пространство с прозорци, под най-горната задна палуба, разделено от напречни прегради с различни големини. Пътниците е трябвало сами да обзавеждат кабините си с кушетки, легла и столове и да ги завързват здраво в случай на лошо време. Заможните пътници често са носили със себе си и лични вещи като писалища, етажерки за книги и музикални инструменти, включващи пиана и арфи. Тук моряците се натъкнаха на близо трийсет трупа в различни смъртни пози. Някои бяха умрели седнали изправено, други лежаха в леглата си, трети бяха проснати на палубата. Всички изглеждаха като кротко заспали.

Роксана се притесни от онези, чиито очи бяха отворени. Чисто белите им лица сякаш подсилваха цвета на ирисите им. Сърцето ѝ се сви, когато един от моряците на „Паловерде“ се пресегна и докосна

косата на една от жените. Замръзналите косми издадоха странен звук, когато се пречупиха в ръката на мъжа.

Голямата кабина на палубата под по-елегантните кърмови кабинни приличаше на морга след чума. Мендър забеляза, че повечето от мъртвите мъже бяха английски офицери във военни униформи. По-напред се намираше третокласната кабина, която също беше пълна с трупове, замръзнали в койките, увесени над корабните хранителни припаси и багажа в третокласния отсек.

Всеки на борда на „Мадрас“ беше умрял тихо и кротко. Не се забелязваха признаци на хаос и паника. Нямаше нищо разхвърляно. Всички предмети и стоки бяха прилежно подредени. Но според последното писмо от капитан Хънт, времето като че ли е било спряло и всички са издъхнали спокойно. Онова, което Роксана и Мендър видяха, не беше уродливо или плашещо, а просто огромно нещастие. Тези хора бяха мъртви от седемдесет и девет години и бяха забравени от света. Дори онези, които са се чудили и скърбели за изчезването им, също бяха мъртви отдавна.

— Не ми е ясно — рече Роксана — как са издъхнали всички?

— Едни са умрели от глад, други — от замръзване — поясни съпругът ѝ.

— Но те са могли да ловят риба под леда, да прострелват пингвини, както сторихме ние, и да палят части от кораба, за да се топят.

— Последните думи на капитана казват, че корабът е бил отклонен на юг, далеч от курса. Предполагам, че са били сковани от лед много по-далече от брега, отколкото ние, и капитанът, вярвайки, че накрая ще се освободят и ще заплават свободно, е следвал правилата на мореплаването и е забранил паленето на огън на борда от страх да не възникне пожар, докато е станало прекалено късно.

— Значи те са умрели един по един.

— Да, а после, когато е дошла пролетта и ледовете са се стопили, вместо да бъдат отнесени от течението към Южния Тихи океан като корабокруширал кораб, насрещните ветрове са го изблъскали към брега, където стои заседнал от миналия век.

— Мисля, че сте прав, капитане — отбеляза първият му помощник Бигелоу, приближавайки се към тях. — Съдейки по облеклата на труповете, горките хора не са очаквали, че пътуването ще

ги отведе по ледени води. Повечето изглеждат облечени като за тропически климат. Вероятно са тръгнали от Индия за Англия.

— Каква огромна трагедия е било — въздъхна Роксана, — че нищо не е могло да спаси тези злополучни хорица.

— Единствено Господ — смънка под носа си Мендър, — единствено Господ. — Той се обърна към Бигелоу. — Какъв товар са превозвали?

— Не открих злато или сребро, а предимно чай, китайски порцелан в прилежно опаковани дървени сандъци, бали с памук, както и различни предмети от ратан, подправки и камфор. А, да, натъкнах се и на малко складово помещение, заключено с тежки вериги, точно под капитанската каюта.

— Претърсихте ли го? — попита Мендър.

Бигелоу поклати глава.

— Не, сър. Реших, че е редно вие да присъствате. Оставих хората си да разбиват веригите.

— Кой знае, вътре може да има някакво съкровище — подхвърли Роксана, чието лице отново пламна от възбуда.

— Скоро ще разберем — каза Мендър и кимна на първия си помощник. — Господин Бигелоу, покажете ни пътя дотам.

Първият помощник-капитан ги поведе надолу по стълбите към главния кърмов трюм. Складовото помещение се намираше точно срещу едно от осемкилограмовите оръдия, чиято амбразура бе напълно запушена от леда. Двама от моряците на „Паловерде“ разбиваха тежкия катинар на веригите, завинтени за вратата, с ковашки чук и длето, които бяха намерили в общарската работилница. Накрая избиха бравата и тежката врата се отвори навътре.

Вътрешността беше слабо осветена от малък отвор във фалшборда. Сандъците бяха подредени от край до край между двете странични напречни прегради, но съдържанието им като че ли бе опаковано безразборно. Мендър пристъпи до един голям сандък и лесно повдигна единия край на капака.

— Тези сандъци не са били пълнени внимателно и натоварени на борда от търговци — отбеляза той тихо. — Струва ми се, че нещата в тях са били немарливо опаковани от самия екипаж по време на плаването и лично капитанът ги е турил под ключ.

— Не стой така, съпруге — смъмри го Роксана, изгаряща от любопитство, — ами ги отвори.

Докато моряците стояха навън пред склада, Мендър и Бигелоу започнаха да отварят сандъците. Като че ли никой не чувстваше щипещия студ. И двамата бяха обсебени от предчувствието, че ще открият някакво голямо съкровище от злато и скъпоценни камъни. Когато обаче Мендър вдигна едно от нещата в отворения сандък, надеждите им бързо рухнаха.

— Медна урна — каза той, подавайки я на Роксана, която я вдигна към по-силната светлина в отсека. — Красива изработка. Гръцка или римска, доколкото са ми познанията за античните предмети.

Бигелоу продължи да изважда и да подава през вратата на стоящите навън моряци още артефакти. Повечето предмети представляваха малки медни скулптурки на странни на вид животни с очи от черен опал.

— Колко са красиви — прошепна Роксана, възхитена от изяществото на формите. — Не съм виждала такива в нито една от книгите.

— Наистина изглеждат необикновени — съгласи се Мендър.

— Имат ли някаква стойност? — поинтересува се Бигелоу.

— За колекционер на антики или за музеите, може би — отвърна Мендър. — Но дълбоко се съмнявам, че някой от нас може да забогатее от тях... — Той замълча, докато повдигаше високо човешки череп в естествена големина, чийто черен цвят заблещука в сумрака. — Господи, погледнете това!

— Стресащо е — смънка Бигелоу.

— Като че ли е изваян от самия Сатана — промълви с благоговение един от моряците.

Без да се плаши, Роксана го взе и се вгледа в празните очни гнезда.

— Прилича ми на черно като абанос стъкло. Вижте и дракона, който излиза измежду зъбите.

— По моему това е обсидиан — каза Мендър, — само че не мога да си представя как е издялан...

Силен шум от пропукване прекъсна Мендър — ледът около кърмата на кораба се бе надигнал.

В същия момент един от моряците се спусна по стълбата от горната палуба, крещейки:

— Капитане, трябва бързо да се махаме от кораба! Появи се огромна пукнатина в леда и започват да се образуват езера! Ако не побързаме, може да останем тук завинаги!

— Всички обратно на борда! — заповяда Мендър, без да губи време. — Бързо!

Роксана загърна черепа с шала си и го пхна под мишница.

— Нямаме време за сувенири — скастри я Мендър, но тя подмина острата му забележка и отказа да се раздели с черепа.

Избутвайки Роксана пред тях, мъжете забързаха нагоре по трапа към горната палуба и скочиха от нея върху леда. С ужас видяха как твърдото допреди малко ледено поле сега се огъваше и разцепваше, образувайки езера наоколо. Пукнатините се превръщаха в криволичещи потоци и реки от нахлуващата между ледените блокове морска вода. Никой не бе подозирал, че ледената маса може да се разтапя толкова бързо.

Като се движеха в подножието на надигащите се ледени блокове, някои от които достигащи височина дванайсет метра, и прескачаха пукнатините, преди да се разширят и да направят придвижването им невъзможно, мъжете и Роксана тичаха така, сякаш бяха подгонени от зловещи духове на ада. Страховитата гледка и неописуемите звукове от остъргващи се един в друг ледени блокове ги изпълваха с ужас. Придвижването им беше изтощително; при всяка стъпка краката им затъваха в петнайсетсантиметрова снежна покривка, натрупана върху равните повърхности на плаващата ледена маса.

Отново излезе вятър и стана невероятно топло — толкова топло не им е било, откакто корабът бе заклещен сред ледовете. След като изминаха тичешком около два километра, всеки беше готов да рухне от изтощение. Виковете на останалите на борда на „Паловеерде“ моряци, които ги насърчаваха да бързат, им вливаха нови сили. После изведнъж им се стори, че усилията им да стигнат до кораба са напразни. Последната пукнатина в леда пред тях, отделяща ги от безопасността на „Паловеерде“, като че ли ги надви. Беше се разширила до шест метра — разстояние, невъзможно да бъде прескочено, и продължаваше да се разширява с по трийсет сантиметра след всеки трийсет секунди.

Като видя в какво затруднение изпаднаха колегите им, вторият помощник-капитан на „Паловерде“ — Ейса Найдт — нареди на мъжете на борда да спуснат спасителна лодка и неколцина от тях, без да се бавят, скочиха след нея и започнаха да я плъзгат по леда към пукнатината, която вече се беше разширила до близо девет метра. Теглейки и бутайки лодката, моряците успяха да спасят капитана, съпругата му и мъжете, преди да беше станало твърде късно. С херкулесови усилия те стигнаха до другия край на пукнатината, където Мендър, Роксана и останалите бяха затънали до колене във водата, която извираше през леда.

Спасителната лодка бе избутана в ледената вода и мъжете загребаха по бързо разширяващата се река между ледовете. Роксана беше свалена от лодката първа, след нея слязоха членовете на екипажа и Мендър.

— Много сме ви задължени, господин Найдт — каза Мендър, разтърсвайки ръката на втория си помощник. — Смелата ви инициатива спаси живота ни. Специално ви благодаря от името на съпругата ми.

— И детето — добави Роксана, докато двама от моряците я загръщаха с одеяло.

Мендър я погледна почуден.

— Но нашето дете е на кораба.

— Не говоря за Самуел — уточни тя през тракащи зъби.

— Да не искаш да кажеш, че чакаш друго дете, жено? — изуми се Мендър.

— Да, от два месеца.

Съпругът ѝ се смая напълно.

— И излезе на леда в буря, знаейки, че си бременна?

— Когато излязох, нямаше буря — оправда се тя с лека усмивка.

— Мили боже! — въздъхна съпругът ѝ. — Какво да те правя?

— Ако не я искате, капитане — пошегува се Бигелоу, — с удоволствие ще я приема.

Въпреки че беше замръзнал до мозъка на костите си, Мендър се разсмя и прегърна жена си толкова силно, че едва не ѝ изкара дъха.

— Не ме предизвиквайте, господин Бигелоу, не ме предизвиквайте!

Половин час по-късно Роксана беше отново на борда на „Паловерде“ преоблечена в сухи дрехи и се топлеше до голямата печка от тухли и ковано желязо, използвана за топене на китовата мазнина. Съпругът ѝ и екипажът нямаха време дори за малка почивка. Те побързаха да извадят ветрилата от трюма и да ги стъкмят. Не след дълго бяха вдигнати и котвите и „Паловерде“, с Мендър на руля, започна да си пробива път по стопената вода през огромните айсберги към открито море.

След шестмесечен студ и почти пълен глад, капитанът и екипажът излязоха от ледовете и се отправиха към дома, като преди това обаче напълниха корабните бурета с близо седем хиляди и петстотин литра китово масло.

Странният обсидианов череп, който Роксана взе от замръзналия „Мадрас“, бе поставен върху полицата на камината в къщата им в Сан Франциско. Воден от дълга си, Мендър писа на настоящите собственици на „Скайлар Крофт трейд къмпъни“ в Ливърпул, които сега работеха под друго име, и изпрати корабния дневник, придружен с данните за местоположението, на което бяха открили кораба на брега на море Белингсхаузен.

Зловещата реликва от миналото остана в ледена изолация. През 1862 година за откриването на „Мадрас“ от Ливърпул потеглила експедиция, състояща се от два кораба, но нито един от плавателните съдове не се завърнал. Предположило се, че са се загубили сред огромната плаваща ледена маса край Антарктида.

Ще минат 144 години, преди „Мадрас“ да бъде открит отново и на палубите му да стъпи човешки крак.

---

[1] Фатом — мярка за дължина, равна на 182 см. — Б.р. ↑

ПЪРВА ЧАСТ НА КОСЪМ ОТ АДА

1.

22 март 2001 г.

Пандора, Колорадо

Гледани от височина 2 750 метра над морското равнище, чезнещите звезди на небето в ранното утро блещукаха като лампите в театрален салон. Луната обаче излъчваше особено призрачно сияние и беше оградена от необичаен оранжев ореол. Луис Маркес излезе от малката си сглобяема дървена къща и се спря да погледа този странен феномен, какъвто не бе виждал досега, после продължи през двора към пикапа си „Чеве Шайен“ 4x4 от 1973 година.

Облечен в работните си дрехи, той се измъкна тихомълком от къщата, за да не събуди жена си и двете си дъщери. Жена му Лиза с охота щеше да стане, за да му приготви закуска и сандвич за обяд, но той бе успял да я убеди, че четири часа сутринта е прекалено рано за всеки нормален човек да броди в тъмното.

Маркес и семейството му живееха скромно. Той бе ремонтирал със собствените си ръце къщичката, строена през 1882 година. Децата му ходеха на училище в близкия град Телърайд, а онова, което двамата с жена му не успееха да купят в процъфтяващия като зимен курорт град, те си го набавяха от по-голямата фермерска община Монтроуз, намираща се на стотина километра на север, откъдето пазаруваха веднъж в месеца.

Както винаги, докато пиеше бавно кафето си, погледът му не преставаше да пробягва върху вече напълно изоставения град. Под призрачната светлина на луната малкото останали постройки наподобяваха надгробни камъни в гробище.

След откриването на златоносна скала през 1874 към долината Сан Мигел започнали да прииждат рудокопачи, които построили селище и го нарекли Пандора — на името на красивата девойка и нейната кутия, пълна със загадъчни духове от гръцката легенда. Заинтересовани банкери от Бостън закупили минните участъци, финансирали минната операция и изградили голяма обогатителна

фабрика за благородни метали само на три километра от по-известния миньорски град Телърайд.

Те нарекли рудника „Рай“ и скоро Пандора се превърнала в малко градче с двеста жители и собствена пощенска станция. Бели огради се издигали около старателно боядисаните къщи с окосени зелени морави и въпреки че Пандора била разположена в каньон само с един път за влизане и излизане, селището не било изолирано. Пътят за Телърайд се поддържал добре, а южната железопътна линия „Рио Гранде“ имала разклонение до Пандора, по което се превозвали пътници и продоволствия за рудниците, а обработената руда — през вододела в Скалистите планини до Денвър.

Някои хора се кълнели, че рудникът е прокълнат. Човешката цена за изкопаването на злато на стойност петдесет милиона долара в продължение на четирийсет години била много висока. Общо двайсет и осем рудокопачи загинали във влажните и опасни шахти — от тях четиринайсет само при една злополука — а близо сто души били осакатени завинаги след странни произшествия и свличания на скали.

Още докато били живи, първите заселници на Телърайд твърдели, че чували стоновете на призрака на един от мъртвите рудокопачи из празните шахти, с обща дължина от шестнайсет километра, прорязващи стръмните, злокобни сиви скали, издигащи се на 4 000 метра към ленивото синьо небе над Колорадо.

До 1931 година всичкото злато, което могло да се извлече от рудата с помощта на химикали, било изчерпано. Рудникът „Рай“ бил затворен. През следващите шейсет и пет години той се превърнал в спомен и в бавно зарастващ белег върху красивата местност. Едва през 1996 година празните шахти и тунели чули отново стъпки на ботуши и удари на кирки.

Маркес отмести поглед към планинските върхове. Бушувалата в продължение на четири дни буря бе отминала преди седмица и бе увеличила с още метър и двайсет снежната им покривка. Покачващата се температура, съпровождаща настъпващата пролет, превръщаше снега в консистенция, наподобяваща картофено пюре. Беше сезонът на лавините. Във високата местност условията бяха изключително опасни и на скиорите се препоръчваше да не се отклоняват от установените ски писти. Доколкото знаеше Маркес, Пандора не е била затрупвана от лавини. Той беше спокоен, че семейството му е в безопасност, но

подминаваше риска за себе си всеки път, когато шофираше по стръмните заледени пътища през зимата и работеше съвсем сам дълбоко в недрата на планината. С приближаването на топлите дни лавината беше нещо, което се очакваше.

Само веднъж през годините, прекарани в планината, Маркес беше виждал лавина. Неизразимата ѝ красота и мощта, с която помиташе надолу към долината скали, дървета и сняг във вид на огромни облаци заедно с оглушителен тътен, беше гледка, която той никога нямаше да забрави.

Най-сетне Маркес сложи предпазната си каска на главата, седна зад кормилото на пикапа и запали двигателя. Остави за няколко минути на празен ход, за да загрее, преди да потегли предпазливо по тесния черен път, водещ към рудника, който навремето е бил главното златно находище в щата Колорадо. Гумите на колата оставяха дълбоки коловози в снега, донесен от последната буря. Той караше внимателно по виещия се нагоре път и много скоро височината на стръмния склон встрани от пътя стигна до неколкостотин метра. Едно неовладяно поднасяне на колата, и спасителите щяха да вадят натрошеното тяло на Маркес от усуканата ламарина на прекатурения в дола товарен автомобил.

Местните хора намираха постъпката му да купи стария рудник „Рай“ за глупава. Колкото и злато да е имало в него, то отдавна бе изкопано. И все пак никой освен един банкер от Телърайд не беше и сънувал, че вложението на Маркес го беше направило богат човек. Той далновидно бе вложил доходите си от рудника в недвижимо имущество и с процъфтяването на зимния курорт беше реализирал близо два милиона долара.

Маркес не проявяваше интерес към златото. В продължение на десет години той бе обикалял по света, за да търси скъпоценни камъни. В Монтана, Невада и Колорадо бе влизал в старите изоставени златни и сребърни рудници, за да търси минерални кристали, които могат да бъдат изсечени в скъпоценни камъни. В една от галериите на рудника „Рай“ беше открил жила от розови кристали, която тогавашните рудокопачи взели за безстойностен камък. Още в естественото му състояние Маркес разпозна този камък като родохрозит — ефектен кристал, който се среща в различни части на света в нюансите от розов до тъмночервен.

Родохрозитът рядко може да се види в изсечена или шлифувана форма. Големите кристали са особено търсени от колекционерите, които предпочитат да ги притежават във възможно най-естествената им големина, а не нарязани на парчета. Чистите и прозрачни камъни от рудника „Рай“, които били изсечени в безупречни камъни от осемнайсет карата, били много скъпи. Маркес съзнаваше, че вече може да преустанови тази работа и да прекара остатъка от живота си без никакви лишения, но той беше решен да вади камъни от гранита, докато не изчерпи докрай жилата му.

Маркес спря очукания си стар пикап, с издраскани и хлътнали на места брони, пред огромна ръждясала желязна врата с четири вериги, заключени с четири катинара, и излезе от колата. Отвори катинарите с ключове с големината на човешка длан и свали веригите. После избута с двете си ръце тежката врата. Лунните лъчи проникнаха на късо разстояние навътре в наклонената шахта и осветиха чифт релси, които се изгубваха в тъмната вътрешност.

След като запали мотора на голям преносим генератор, той дръпна лоста на съединителна кутия. Шахтата изведнъж се обля от светлината на дълги по стотина метра редици от голи крушки. Върху релсите имаше една вагонетка, свързана със стоманено въже, водещо към лебедка. Предвидената за дълъг живот вагонетка беше напълно здрава и единственият признак, говорещ за усилна употреба, беше ръждата по външните стени на кофата.

Маркес се качи в кофата и натисна бутона на устройство за далечно командване. Лебедката зажука, започна да размотава въжето и вагонетката потегли по коловоза, задвижвана единствено от силата на тежестта. Слизането под земята не е препоръчително за хора със слаби сърца или страдащи от клаустрофобия. Тясната шахта едва побираше кофата. Дървените греди, скрепени като рамки на врати, бяха поставени през няколко метра и служеха за подпори на тавана срещу срутване. Много от подпорните греди бяха лошо изгнили, но останалите бяха яки и здрави, като в деня на поставянето им от отдавна споминалите се рудокопачи. Вагонетката набираше скорост по наклонената шахта и на дълбочина 360 метра спря. На това ниво имаше непрестанно капене на вода от тавана на тунела.

Маркес взе раницата си и кутията с обяда, слезе от вагонетката и тръгна към една вертикална шахта, спускаща се на дълбочина 670

метра в долните участъци на стария рудник „Рай“. Там главният тунел и ортите прорязваха гранита като спици на велосипедно колело. Според старите архиви и подземни карти общата площ на тунелите под и около Пандора се изчислява на близо сто и шейсет километра.

Маркес пусна камък в зейналата черна паст. Само след две секунди се чу плисък на вода.

Скоро след като рудникът бил затворен и помпите на помпената станция в подножието на планината били изключени, долните нива започнали да се наводняват. С течение на времето водата на дълбочина 360 метра, където Маркес копаяше родохрозитната жила, се беше покачила до близо пет метра. Бавно увеличаващото се ниво на водата, за което особено бе допринесъл и много влажният сезон в Сан Хуанс, му подсказваше, че е само въпрос на седмици, преди старата шахта да бъде залята догоре и водата да прелее в главния тунел, което щеше да сложи край на операцията му.

Маркес насочи вниманието си към изкопаването на възможно най-много камъни за краткото време, което му оставаше. Той все по-дълго се застояваше в шахтата, за да откъртва червените кристали единствено с кирка и ръчна количка, с която пренасяше рудата до вагонетката.

Докато навлизаше в тунела, той заобикаляше ръждясалите колички и пробивни машини, оставени навремето от рудокопачите, когато са напускали рудника. Тогава не е имало пазар на съоръжения, тъй като по същото време започнало затварянето един след друг и на намиращите се наблизо рудници. Затова те просто стояха захвърлени там, където са били използвани за последен път. След седемдесет и пет метра навътре в тунела Маркес стигна до тясна пукнатина в скалата, достатъчна, за да се промуши през нея. На пет-шест метра отвъд нея се намираше родохрозитовата жила, която той копаяше. Една изгоряла крушка висеше от тавана на пукнатината и той я смени с една от новите, които носеше със себе си. После взе кирката си и започна да атакува пълната с ценни минерали скала. В естественото си състояние те имаха матовочервен цвят и приличаха на изпечени в сладкиш черешки.

От горния край на пукнатината застрашително бе надвиснало парче скала и ако Маркес искаше да работи спокойно, без да се опасява, че може да падне върху него, трябваше да го взриви. Той взе

портативната си пневматична пробивна машина и направи дупка в скалата. После пхна в нея малък заряд от динамит, който свърза с детонатор. Зави зад ъгъла на пукнатината, влезе в главния тунел и задейства детонатора. Глух тътен проехтя в мината, последван от звука на падащи камъни и облак прах, който изпълни главния тунел.

Маркес изчака прахта да се слегне и влезе предпазливо в естествената пукнатина. Висящото парче скала го нямаше. Беше се превърнало в купчина скални отломки върху тесния под. Той докара ръчната количка и започна да я пълни с отломките. Когато разчисти напълно пукнатината, вдигна поглед, за да провери дали не е останало някое откъртено парче скала, което да падне отгоре.

Зяпна от почуда, когато видя внезапно появилата се дупка точно над кристалната руда. Насочи лъча на лампата на каската си към нея. Лъчът навлизаше през дупката в нещо като кухня. Изпълнен с любопитство, той се втурна тичешком обратно в тунела. На петдесетина метра навътре, сред изоставените миньорски съоръжения, намери ръждясали остатъци от висока метър и осемдесет желязна стълба. Върна се в кливажа, подпря стълбата, изкачи се внимателно по стъпалата и разчисти няколко скални отломъка, за да разшири дупката. Вмъкна горната половина на тялото си в кухнята и изви главата си от едната на другата страна, за да освети с лампата на каската си цялата вътрешност.

Маркес се беше озовал в същинска стая, изсечена в скалата. Тя имаше формата на свършен куб с приблизителни размери четири и петдесет на четири и петдесет метра и също толкова от пода до тавана. В отвесните гладки стени бяха издялани странни знаци. Те в никакъв случай не бяха работа на рудокопачите от миналия век. После изведнъж лъчът на лампата му освети каменен пиедестал, върху който проблесна някакъв предмет.

Маркес се смрази от изумление, когато видя страховитата гледка на черен череп, чиито празни очни кухини гледаха право в него.

2.

Двумоторният самолет „Бийчкрафт“ на „Юнайтед еърлайнс“ направи вираж покрай два пухкави облака и започна да се спуска към късата писта на стръмната скала, издигаща се над река Сан Мигел. Въпреки че стотици пъти бе кацал и излитал от малкото летище на Телърайд, пилотът винаги съсредоточаваше вниманието си върху маневрата за кацане, а не върху невероятната гледка на заснежените върхове на планината Сан Хуан, която се разкриваше от въздуха. Спокойната красота на назъбените върхове и склоновете, покрити със сняг под яркосиньото небе, направо взимаше дъха.

Докато самолетът се снижаваше към долината, планинските склонове се извисяваха величествено от двете му страни. Те изглеждаха толкова близо, че пътниците имаха чувството, че крилете му ще докоснат трепетликовите дървета върху оголените скали. След малко колесникът бе спуснат и минута по-късно колелетата докоснаха тясната асфалтова ивица.

Бийчкрафтът превозваше само деветнайсет пътника и бързо бе разтоварен. Патриша О'Конъл слезе последна. Вслушала се в съветите на приятелите ѝ, които бяха летели до курортното градче, за да карат ски, тя бе поискала място в опашката на самолета, за да може да се наслаждава на фантастичната гледка, без да ѝ пречи някое от крилете му.

На височина 2 700 метра въздухът беше рядък, но невероятно чист и свеж. Пат вдъхна дълбоко, докато вървеше към терминала. Тъкмо прекрачи прага на вратата, и един нисък, набит мъж, с бръсната глава и тъмна брада ѝ препречи пътя.

— Доктор О'Конъл?

Моля, наричайте ме Пат — отвърна тя. — Вие навярно сте доктор Амброуз.

— Моля, наричайте ме Том — усмихна се сърдечно мъжът. — Добре ли пътувахте?

— Чудесно. Малко друсаше над планините, но красивият пейзаж бързо разсея неприятното чувство.

— Телърайд е прелестно място — каза той замислен. — Често изпитвам желание да живея тук.

— Не си представям, че има достатъчно археологически обекти за проучване от човек с твоя опит.

— На тази височина, не. Древните индиански руини се намират много по-ниско.

Доктор Томас Амброуз може и да не се вместваше в стереотипа на прочут антрополог, но беше един от най-уважаваните хора в тази област. Заслужил професор в щатския университет на Аризона, той беше квалифициран изследовател, известен с подробните си писмени доклади за проучваните си обекти. Вече наближаващ шейсетте — Пат му даде десет години по-малко — той можеше да се похвали с трийсетгодишна практика в проучване развитието на първия човек и неговата култура из целия югозападен район на страната.

— Доктор Кид говореше доста загадъчно по телефона и не даде почти никаква информация за находката.

— Аз също няма да ти дам — рече Амброуз. — Най-добре е ти сама да я видиш.

— Как я откри?

— Озовах се на точното място в точното време. Дойдох да покарам ски с една стара приятелка, когато ми се обадиха по телефона от колежа към Колорадския университет и ме помолиха да хвърля поглед на артефактите, намерени от един рудокопач. След бърз оглед на обекта разбрах, че това не е работа за мен.

— Трудно ми е да повярвам, че го казва човек с твоя опит.

— За жалост моята квалификация не включва епиграфиката. И тъкмо тук идва твоят ред. Единственият специалист в разчитането на древни надписи, когото познавам лично, е доктор Кид от Станфорд. Но той беше възпрепятстван да дойде и горещо те препоръча да заемеш мястото му.

Амброуз се обърна, когато наклонената багажна лента бе включена.

— Голямата зелена чанта е моя — каза Пат вътрешно благодарна, че има до себе си мъж, който да ѝ помогне за тежката чанта, натъпкана предимно със справочна литература.

Амброуз изпъшка, но не каза нищо, когато вдигна чантата и я понесе към джипа „Чероки“, чакащ на паркинга. Пат се спря за миг,

преди да се качи в колата, за да погълне великолепната гледка на боровите и трепетликовите гори, обрасли склоновете на планината Уилсън, и на върха Съншайн отгатак долината. Докато стоеше прехласната, Амброуз използва случая да я огледа. Пат имаше дълга до кръста лъскава рижа коса и будни зелени очи. Тялото ѝ беше като изваяно от скулптор. Раменете и ръцете ѝ изглеждаха малко помускулести за жена, което без съмнение се дължеше на дълги часове, прекарани в гимнастически салон. Амброуз предположи, че е висока около метър и седемдесет и два и тежи малко над шейсет килограма. Беше хубава жена, макар и не поразително красива, но той си представи колко привлекателна би изглеждала с по-съблазнителни дрехи от тези джинси и мъжки тип кожено яке.

Доктор Кид му бе казал, че няма по-способен човек от Патриша О'Конъл, който да разчита древно писмо. Беше му пратил по факса биографични бележки за нея, които възхитиха Амброуз. Трийсет и пет годишна, с докторат по древни езици от колежа „Сейнт Андрюс“ в Шотландия, тя преподаваше ранна лингвистика в Пенсилванския университет. Имаше издадени три книги за древни надписи върху камък, открити в различни части на света, които бяха приети с голям интерес. След като се развела със съпруга си адвокат, тя сама отглеждала вече четиринайсетгодишната си дъщеря. Заклета дифузионистка, прегърнала теорията, че всички култури заимстват една от друга, а не са възникнали поотделно, тя твърдо вярваше, че древните мореплаватели са стъпили на бреговете на Америка стотици години преди Колумб.

— Уредил съм ти чудесна квартира със закуска в града — каза Амброуз. — Ако искаш, мога да те оставя първо там, за да си починеш час-два.

— Не, благодаря — усмихна се Пат. — Ако нямаш нищо против, предпочитам да идем направо на обекта.

Амброуз кимна, извади клетъчния телефон от джоба на якето си и набра номер.

— Ще предупредя Луис Маркес, собственика на рудника, който открил находката, че пристигаме.

Двамата пътуваха в мълчание през сърцето на Телърайд. Пат наблюдаваше скиорите, които се спускаха по стръмните писти на планината Вилидж на юг, свършващи в периферията на града.

Подминаха стари постройките, останали от миналия век, сега реставрирани и приютяващи малки магазинчета вместо безброй кръчми. Амброуз посочи една от постройките вляво.

— Това е мястото, където Бъч Касиди ограбил първата си банка.

— Изглежда, Телърайд има богата история.

— Така е — отвърна Амброуз. — Точно там, пред хотел „Ню Шеридан“, Уилям Дженинг Брайън произнесъл известната си реч за „златния кръст“. А по-нататък, край долината Саут Форк, се е намирала първата електроцентраля, която подавала променлив ток към рудниците. Оборудването ѝ било проектирано от Никола Тесла.

Амброуз продължи да кара през града, оживен от скиори, и след малко навлезе в каньон по павиран път, който свършваше в Пандора. Пат гледаше прехласната стръмните скали, ограждащи старото миньорско градче, поглъщайки с очи красотата на водопада Брайдъл Вейл, който се изливаше заедно с изобилните потоци от топящите се снегове, предвещаващи идването на топла пролет.

Те стигнаха до страничен път, водещ към руините на няколко стари сгради. Пред тях бяха паркирани една покрита товарна кола и един джип, боядисани в тюркоазносиньо. Двама мъже във водолазни костюми разтоварваха, както предположи Пат, водолазни съоръжения.

— Какво търсят водолази наскредин планините на Колорадо? — подметна Пат.

— Вчера се спрях и разговарях с тях — отвърна Амброуз. — Били екип от Националната агенция за морски и подводни изследвания.

— Но доста са далеч от морето, не е ли така?

— Казаха ми, че проучвали комплексна система от древни водни пътища, които навремето снабдявали с дренажна канализация западния склон на планината Сан Хуан. Тук има лабиринт от пещери, свързани със старите минни галерии.

На половин километър по пътя Амброуз мина покрай огромна изоставена обогатителна фабрика. Близко до нея, под входа на също стар и изоставен рудник, до река Сан Мигел, бяха паркирани едно голямо полуремарке и камион с ремарке. Около тях бяха издигнати палатки, между които сновяха неколцина мъже. Отстрани на ремаркетата беше изписано името на фирмата „Джио събтерениън сайънс корпорейшън“ и адресите ѝ във Финикс, Аризона.

— Още една група учени — поясни Амброуз, без да бъде питан.
— Това е екип от геофизици, проучващ старите шахти на мината със специални съоръжения, за които се предполага, че могат да открият всяка златна жила, останала незабелязана от някогашните рудокопачи.

— Мислиш ли, че ще се натъкнат на такава? — попита Пат.

Амброуз сви рамене.

— Съмнявам се. Тия планини са били прокопавани доста надълбоко.

След малко Амброуз спря колата пред живописна малка къща до стар пикап „Чеви“. Предупредени за пристигането им, Маркес и съпругата му Лиза излязоха да ги посрещнат. Амброуз им представи Пат.

— Завиждам ви, че живеете сред такава приказна природа — каза Пат.

— Тъжно ми е да го призная — отвърна Лиза, — но с течение на годините човек престава да я забелязва.

— Не вярвам, че лично аз бих могла.

— Да ви предложи нещо? Кафе, бира?

— За мен нищо — каза Пат. — Искam възможно най-скоро да видя онова, което сте открили.

— Разбира се — отвърна Маркес. — Все още имаме на разположение пет часа дневна светлина. Повече от достатъчно, за да видите скалната кухня и да се върнете, преди да се е мръкнало.

— Тъкмо дотогава ще съм приготвила вечерята — вметна Лиза.
— Какво ще кажете за месо от лос на скара?

— Звучи чудесно — отвърна Пат, чувствайки вече първите признаци на глад.

Маркес посочи с брадичка към стария товарен автомобил.

— Ще пътуваме по-удобно до рудника, ако вземем вашия джип, докторе.

Петнайсет минути по-късно тримата седнаха във вагонетката и заслизаха в стария рудник „Рай“. За Пат това беше ново изживяване, защото никога не бе влизала в минна шахта.

— Като че ли става по-топло, колкото по-надълбоко влизаме — отбеляза тя.

— Така е — потвърди Маркес. — Температурата се увеличава с пет градуса след всеки трийсет метра надолу в земята. На по-ниските

нива, които сега са наводнени, топлината достигаше над трийсет и пет градуса.

Вагонетката спря. Маркес слезе и бръкна в една голяма дървена кутия за инструменти. Подаде на Пат и Амброуз по една каска.

— За предпазване от падащи камъни ли? — попита Пат.

Маркес се засмя.

— Преди всичко да предпазва главите ви от удари в ниските дървени подпори.

Мъждивата жълтеникава светлина на крушките, висящи от гредите, потрепваше, докато те вървяха след Маркес през влажния тунел. Когато някой заговорише, гласът му отекваше глухо в скалните стени. Пат се препъна няколко пъти в траверсите на старите ръждясали релси, но успяваше да се задържи права. И през ум не ѝ бе минало, когато рано тази сутрин се обличаше за пътуването до Телърайд, колко разумно бе избрала да си сложи удобни спортни обувки. След време, което ѝ се бе сторило цял час, а всъщност бяха десет минути, те стигнаха до пукнатината, през която се влизаше в кухнята, и Пат и Амброуз се провряха след Маркес през тесния вход.

Маркес застана пред стълбата и им направи знак нагоре, където през отвора в каменния таван се разливаше ярка светлина.

— Прокарах осветление вчера, след като си тръгнахте оттук, доктор Амброуз. Отвесните стени играят ролята на отражатели, така че няма да ви е трудно да виждате надписите. — Той се отдръпна настрана и помогна на Пат да се качи по стълбата.

Тъй като не ѝ бяха казали какво да очаква, Пат се стъписа.

Почувства се като Хауърд Картър, когато за първи път е влязъл в гробницата на Тутанкамон. Очите ѝ мигом се заковаха в черния череп и с благоговение се приближи до постаментата му и се загледа в гладката повърхност, която блестеше на светлината.

— Изключително... — промълви тя от възхищение, когато Амброуз се вмъкна през отвора и застана до нея.

— Съвършена изработка — съгласи се той. — Издялан е от обсидиан.

— Виждала съм кристален череп на човек от маите, намерен в Белиз. Но този тук е много по-вълнуващ. Другият беше доста груб.

— Казват, че кристалните черепи излъчвали аура от светлина и от него се чували странни звуци.

— Сигурно съм била потънала в летаргичен сън, когато съм учила за това — усмихна се Пат. — Защото онзи просто стоеше и гледаше.

— Не мога да си представя колко години — или по-вероятно колко поколения, без съвременните инструменти — са полирали този красив предмет от толкова чуплив минерал. Само един удар с чук и той ще се пръсне на хиляди парченца.

— Повърхността е толкова гладка, без нито един дефект — отбеляза тихо Пат.

Амброуз обхвана с поглед кухнята.

— Самото помещение е цяло чудо. За надписите по стените и тавана сигурно са били нужни петима души, чийто цял живот е отишъл в дълбаене на скалата. А колко неимоверни усилия са били хвърлени за полирането на вътрешните повърхности. Кухината като цяло също е отнела години, за да се издълбае в солидния гранит на тази дълбочина. Измерих размерите ѝ. Четирите стени, подът и таванът затварят съвършен куб. Ако вътрешните повърхности са криви някъде, то разликата е не повече от един милиметър. Като в стар класически загадъчен роман имаме драма, която се е разигравала в стая без прозорци и врати.

— А отворът на пода? — попита Пат.

— Маркес го е взривил случайно, докато е копаел минералната скала — отвърна Амброуз.

— Тогава как е изградена тази стая, след като няма нито вход, нито изход?

Амброуз посочи тавана.

— Единственото, което открих в почти невидимата цепнатина около границите, е в тавана. Мога само да предполагам, че който е изградил този куб, е дълбал отгоре и после го е затворил с прецизно издялана плоча.

— С каква цел?

Амброуз се усмихна.

— Тъкмо по тази причина си тук — да намериш отговора.

Пат извади от малката си чантичка, закачена за колана ѝ, бележник, малка художническа четка и лупа. Приблужи се до една от стените, избърса внимателно вековната прах и се взря през лупата в

писмените знаци. След няколко минути вдигна глава и погледна към тавана. После извърна безизразно лице към Амброуз и рече:

— Таванът като че ли се явява небесна карта на звездите. Символите са... — Тя замълча за миг. — Всъщност това може и да е някаква измислица на златотърсачите, които са прокопавали тунела.

— Какво те доведе до това заключение? — поинтересува се Амброуз.

— Символите нямат никаква прилика с нито един от древните надписи, които съм проучвала досега.

— Можеш ли да разчетеш някой от тях?

— Единственото, което мога да кажа, е, че това не е пиктографика като йероглифи или логографични знаци, които изразяват отделни думи. Нито са символи, предполагащи думи или срички. По-скоро е азбука.

— Значи са комбинация от отделни звуци — каза Амброуз.

Пат потвърди с глава и допълни:

— Това е или някакъв писмен код, или изкусна система на писане.

Амброуз я загледа проникателно.

— Защо според теб е цялата тази измислица?

— Надписите не се вменстват в нито един познат образец, сътворен от човек, вписан в историята — отвърна Пат с тих авторитетен глас.

— Спомена думата „изкусна“.

Пат подаде на Амброуз лупата.

— Виж сам. Символите са забележително прости. Използването на геометрични изображения в комбинация с отделни черти е много ефикасна система за писмено общуване. Затова не мога да повярвам, че нещо от това идва от древна култура.

— Могат ли да се разчетат символите?

— Ще разбере, когато ги препиша и ги дам в компютърната лаборатория в университета. Малко от древните надписи са толкова ясни и различни като тези. Символите като че ли имат строго определена структура. Главният проблем е, че ние нямаме други подобни епиграфи никъде другаде в света, които да ни служат като пътеводител. Засега плувам в непознати води, докато компютърът не открие нещо.

— Как се справяте вие там, горе? — извика Маркес от пукнатината под тях.

— Всичко е наред засега — отвърна Пат. — В града има ли книжарница?

— Дори две.

— Чудесно. Ще ми трябва топ копирна хартия и прозрачна лента, за да слепя дълги листове, които да мога да навия... — Тя млъкна, когато от тунела се разнесе слаб тътен и подът на куба се разтресе под краката им. — Земетресение ли е това? — подвикна тя на Маркес.

— Не — отвърна той през отвора. — Предполагам, че някъде в планината падна лавина. Вие продължавайте работата си, аз ще се кача горе да проверя.

Последва ново разтрисане на кухнята, този път по-силно.

— Май ще е по-добре да тръгнем с вас — предложи Пат със свито сърце.

— Подпорните греди на галерията са много стари и доста от тях са изгнили — предупреди ги Маркес. — Прекомерно движение на скалата може да причини срутването им, а оттам и свличания. Побезопасно е да чакате тук.

— Не се бавете — каза Пат. — Започвам да чувствам признаци на клаустрофобия.

— Връщам се след десет минути — увери я Маркес.

Когато стъпките на Маркес заглъхнаха, Пат се обърна към Амброуз.

— Не ми каза каква е преценката ти за черепа. Древен ли е, или съвременен?

Амброуз се загледа в черепа с разсеян поглед.

— Само в лаборатория ще може да се установи дали е изсечен и полиран ръчно, или със съвременни инструменти. Единственото, което знаем със сигурност, е, че това помещение не е изкопано и изградено от рудокопачи. Все някъде трябва да съществуват счетоводни документи за такъв голям проект. А Маркес ме увери, че в архивите на стария рудник „Рай“ и на картите на тунелите никъде в този участък не е отбелязана вертикална шахта, водеща към подземна кухня. Което значи, че тя трябва да е била изкопана преди 1850 година.

— Или много по-късно.

Амброуз сви рамене.

— Всички минни операции са били преустановени през 1931 година. Оттогава операция от такъв мащаб не би могла да мине незабелязано. Не ми се ще да залагам на карта репутацията си, но ще заявя недвусмислено твърдото си убеждение, че тази стая и черепът датират отпреди хиляда години, а вероятно и повече.

— Може би са дело на индианците — настоя на своето Пат.

Амброуз поклати глава.

— Не е възможно. Първите американци са построили голям брой комплексни каменни структури, но подобна прецизна работа е извън техните умения. И после, вземи предвид надписите. Те едва ли са плод на хора без писменост.

— А тези носят белезите на висока интелигентност — рече кротко Пат, прокарвайки леко пръсти по символите в гранита.

Тя започна да преписва необикновените символи в малкия си бележник, които после изчисли, че са общо четирийсет и два на брой. После измери дълбочината на гравюрите и разстоянието между редовете и символите. Колкото повече изучаваше очевидната формулировка, толкова по-объркана ставаше. Имаше загадъчна логика в надписите, която само най-щателен превод можеше да разгадае. Тя правеше снимки на надписите и звездните символи на тавана, когато Маркес се промуши през дупката в пода.

— Изглежда, ще останем още малко тук, приятели — съобщи той. — Лавина е затрупала входа на рудника.

— О, мили боже! — промълви Пат.

— Не се притеснявайте — успокои я Маркес с лека усмивка. — Жена ми е свикнала със закъсненията ми. Ще предположи, че сме изпаднали в затруднение и ще се обади за помощ. Спасителният екип от града ще тръгне веднага с необходимите съоръжения, за да ни извади.

— Колко време ще престоим тук? — попита Амброуз.

— Трудно е да се каже, след като не знаем колко сняг е затрупал отвора на шахтата. Може да отнеме няколко часа, а може би и цял ден. Но те ще действат, докато не изчистят снега. Бъдете спокойни.

Чувство на облекчение изпълни Пат.

— Е, в такъв случай, докато има осветление, ние с доктор Амброуз можем да използваме времето, за да препишем всички надписи.

Още не бе довършила изречението, когато силен тътен се разнесе някъде от дълбините под кухнята. Последва стържещ звук от разцепващи се дървени греди, а след това екот от падащи камъни. Силен порив на въздух нахлу през пукнатината в каменната стая и запокити всички на каменния под.

После осветлението угасна.

3.

Грохотът дълбоко в недрата на планината отекна зловещо в скритите участъци на тунела и бавно заглъхна в задушаваща тишина. Невидим в непрогледната тъмнина, прахът, вдигнал се от разтърсването, нахлу през тунела в скалната пукнатина и проникна в кухината като невидима ръка. Всички започнаха да кашлят, когато прахта напълни носовете и устата им и заскърца между зъбите им.

Пръв Амброуз успя да изрече свързани думи.

— Какво, за бога, беше това?

— Срутуване на скала — отвърна хрипливо Маркес. — Сигурно се е срутило горнището на тунела.

— Пат! — извика Амброуз, опипвайки в тъмнината. — Ранена ли си?

— Не — отвърна Пат през пристъпи на кашлица. — Въздухът ми бе изкаран, но съм добре.

Той напипа ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Ето, вземи носната ми кърпа и си закрий лицето.

Пат застана неподвижна, докато се опитваше да си поеме въздух.

— Имах чувството, че земята се взриви под краката ми.

— Защо така изведнъж поддаде скалата? — отправи въпроса си Амброуз към Маркес, без да го вижда.

— Не знам, но ми се струва, че беше взрив на динамит.

— А възможно ли е последицата от падналата лавина да е причинила срутуването на тунела? — попита пак Амброуз.

— Готов съм да се закълна, че беше динамит — рече Маркес. — Не мога да не го позная. Използвал съм го години наред. Винаги съм слагал по малко количество, за да сведа до минимум ударната вълна. Някой явно е поставил заряд с концентрирано взривно вещество в някой от тунелите под нас, и то голямо количество, като съдя по силата на разтърсването.

— Но нали мината е изоставена.

— Така е. Освен аз и жена ми никой не е стъпвал тук от години.

— Но как...

— Не как, а защо? — Маркес блъсна краката на антрополога, докато лазеше на четири крака, търсейки пипнешком каската си.

— Да не искате да кажете, че някой нарочно е сложил експлозиви, за да запечата мината? — попита изумена Пат.

— Ще го разбере, ако излезем оттук. — Маркес намери каската си, сложи я върху покритата си с прах коса и включи лампата ѝ. — Е, така е по-добре.

Малкият светлинен лъч осветяваше символично помещението. Слягащият се прах имаше зловещия и тайнствен вид на крайбрежна мъгла. И тримата приличаха на прашни статуи, лицата и дрехите им бяха добили цвета на заобикалящите ги гранитни стени.

— Не ми хареса това „ако“, което употребихте.

— Употребих го, защото зависи от коя страна на пукнатината се е срутил тунелът. Ако е навътре в мината, добре, но ако горнището му е паднало някъде между тази кухня и изхода на шахтата, ще имаме проблем. Отивам да проверя.

Преди Пат да каже нещо, рудокопачът се измъкна през дупката и стаята отново потъна в пълен мрак. Амброуз и Пат стояха смълчани, отново ги обзеха първоначалните тръпки на ужас и паника. Не минаха и пет минути, и Маркес се върна. Те не виждаха лицето му, тъй като лампата на каската му светеше в очите им, но усещаха, че пред тях е човек, видял и докоснал се до гибел.

— За съжаление новините са лоши — заговори той бавно. — Срутването е станало близо до изхода на шахтата. По моите изчисления то е с дължина най-малко триста метра. Ще са нужни дни, а може би и седмици за разчистването на отломъците от камъни и греди.

Амброуз се вгледа отблизо в лицето на рудокопача, търсейки да открие някакъв израз на надежда.

— Но ще бъдем извадени, преди да сме умрели от глад, нали?

— Не гладът е проблем — рече Маркес, неспособен да прикрие тона на отчаяние в гласа си, — а водата. Тя се покачва непрекъснато, нивото ѝ в тунела е достигнало вече към деветдесет сантиметра.

Едва сега Пат забеляза, че панталоните на Маркес са подгизнали до коленете.

— Значи сме затворени тук без излаз отникъде?

— Не съм казал това! — сопна се рудокопачът. — Има голяма вероятност водата да се оттече в някой травербан, преди да стигне до кухнята.

— Но не сте напълно сигурен — вметна Амброуз.

— Ще го разберем след няколко часа — отговори уклончиво Маркес.

Лицето на Пат пребледня, дишането ѝ стана бавно. Смразяващ страх я обзе, когато чу първите звуци на бълбукаща навън от кухнята вода. Отначало количеството не беше голямо, но бързо се увеличаваше. Тя срещна погледа на Амброуз. Той не можеше да скрие ужаса, изписан на лицето му.

— Какво ли изпитва човек — прошепна тя едва чуто, — когато се дави.

Минутите се нижеха като години, а следващите два часа се проточиха като векове. Водата неотклонно се покачваше и накрая нахлу през дупката на пода и образува локви около подметките им. Парализирана от ужас, Пат притисна гръб в стената, опитвайки се напразно да спечели още няколко секунди свобода пред неумолимата атака на водата. Замоли се наум да стане чудо и нивото да се задържи, преди да стигне до раменете ѝ.

Ужасяващата мисъл да умре на триста метра под земята беше кошмар, който трудно можеше да възприеме. Спомни си, че беше чела някъде за трупове на загубили се в лабиринта от подводни пещери изследователи, чиито пръсти били остъргани до костите в опитите им да дерат с нокти твърдата скала, за да си пробият път през нея.

Двамата мъже стояха смълчани и потиснати. Маркес не можеше да повярва, че някакви незнайни хора са се опитали да ги убият. Не виждаше никаква причина, нито мотив за такова деяние. Мисълта за огромната скръб, в която скоро щеше да се потопи семейството му, го разчувства.

Пат си мислеше за дъщеря си и се изпълни с дълбоко отчаяние, че няма да доживее да види как единственото ѝ дете ще порасне и ще стане жена. Не беше честно да умре дълбоко в недрата на земята, където тялото ѝ никога нямаше да бъде намерено. Искаше ѝ се да заплаче, но сълзите ѝ отказваха да закапят.

Разговорите замряха напълно, когато водата стигна до коленете им, а не след дълго заля краката им догоре. Беше леденостудена и пронизваше плътта им като хиляди иглички. Пат започна да трепери, зъбите ѝ затракаха неудържимо. Амброуз разпозна първите признаци на хипотермията, преджапа до нея и я прегърна. Беше мил и смислен жест от негова страна и тя почувства облекчение. Изпълненият ѝ с ужас поглед не се откъсваше от противната черна вода, която се вихреше под жълтеникавата светлина на лампата на Маркес, отразяваща се върху студената и страховита водна повърхност.

Изведнъж на Пат ѝ се стори, че чу или по-скоро почувства нещо.

— Изключете лампата си — прошепна тя на Маркес.

— Какво?

— Изключете лампата си. Мисля, че има нещо долу.

И двамата мъже бяха сигурни, че тя халюцинира от страх, но Маркес кимна, вдигна ръка и изключи малката си лампа. Каменната стая мигом потъна в непрогледна тъмнина.

— Какво мислиш, че си видяла? — попита я тихо Амброуз.

— Проблясък на светлина — едва чуто отвърна тя.

— Аз не виждам нищо — рече Маркес.

— Трябва да го видите — настоя тя възбудено. — Беше слаба светлина във водата.

Амброуз и Маркес се вторачиха в покачващата се вода, но не видяха нищо освен воден мрак.

— Видях я, кълна се, че видях светлина да проблясва в скалната пукнатина под нас.

Амброуз я притисна по-близо до себе си.

— Няма никой — опита да я успокои той. — Сами сме.

— Ето я пак! — ахна тя. — Не я ли виждате?

Маркес потопи лице под водата и отвори очи. И тогава и той я видя — слаба светлина, идваща откъм тунела. Докато задържаше въздуха си с нарастващо мрачно предчувствие, светлината започна да се приближава и да става по-силна. Той повдигна лице над повърхността на водата и извика с глас, изпълнен с ужас.

— Да, има нещо долу. Призракът! Това е призракът, за който се говори, че обитава минните шахти. Човек не може да върви в залят от вода тунел.

И малкото сили, които им бяха останали, ги напуснаха. Те гледаха като в транс как светлината се издига и минава през отвора на кухнята. Маркес включи отново лампата си и тогава и тримата се смразиха на място, когато видяха как призракът, с черна качулка на главата, бавно се показва над повърхността на водата.

После една ръка се вдигна нагоре, свали накрайника за дишане с регулатор и повдигна водолазната маска над челото си. Светлината на малката лампа на рудокопача падна върху чифт матовозелени очи и устни, разтегнати в широка усмивка, разкриващи равни бели зъби.

— Излиза — заговори дружелюбен глас, — че съм пристигнал в пословично критичния момент.

4.

Пат не можеше да не се запита дали съзнанието ѝ, сковано от ужас и от мъчението, на което бе подложено тялото ѝ от ледената вода, не си правеше никакви злокобни шеги с нея. Амброуз и Маркес гледаха като втрещени и не бяха в състояние да издадат и звук. Постепенно обаче шокът им премина и огромна вълна на облекчение ги заля, когато осъзнаха, че най-неочаквано си имат компания и че непознатият има връзка с външния свят. Страхът им мигом се изпари и се замени с огромна надежда.

— Откъде, за бога, се появихте? — избъбри развълнуван Маркес.

— От съседния рудник „Пират“ — отвърна непознатият, осветявайки с подводната си лампа стените на кухнята, преди да фокусира лъча върху обсидиановия череп. — Какво е това място? Мавзолей?

— Не — отвърна Пат, — загадка.

— Познавам ви — рече Амброуз. — Вчера разговарях с вас. Вие сте от Националната агенция за подводни и морски изследвания.

— Да, а вие сте доктор Амброуз, нали? Приятно ми е да ви видя отново. — Мъжът отмести поглед към рудокопача. — А вие трябва да сте Луис Маркес, собственикът на тази мина. Обещах на съпругата ви да ви закарам навреме за вечеря. — Той погледна към Пат и плахо ѝ се усмихна. — А тази очарователна дама вероятно е доктор О'Конъл.

— Откъде знаете името ми?

— Госпожа Маркес ви описа как изглеждате — поясни той.

— Как стигнахте дотук? — попита все още слисаната Пат.

— След като научихме от шерифа, че входът на рудника е затрупан от лавина, екипът ми от инженери от НЮМА решиха да опитат да стигнат до вас през един от тунелите, водещи от рудника „Пират“ до рудника „Рай“. Не бяхме изминали и стотина метра, когато експлозия разтърси планината. Като видяхме, че водата нахлу в шахтите и започна да залива и двата рудника, разбрахме, че единственият начин да стигнем до вас, е чрез подводно плуване през тунелите.

— Нима сте плували от „Пират“ дотук? — не можеше да повярва Маркес. — Та това са близо осемстотин метра!

— Всъщност водата прииждаше много по-силно, отколкото предполагах. Влачех зад себе си вързана за въже водонепропусклива раница с храна и аптечка, но водата я отнесе, когато ме заля и отхвърли в една стара пробивна машина.

— Ранен ли сте? — попита загрижено Пат.

— Само съм натъртен тук и там, но не си заслужава да говоря за това.

— Цяло чудо е, че не сте се изгубили в лабиринта от тунели, докато сте ни търсили — отбеляза Маркес.

Непознатият повдигна високо малък монитор, чийто екран излъчваше неземна зелена светлина.

— Този подводен компютър е програмиран да изобразява всяка шахта, орт и тунел в каньона Телърайд. Тъй като вашият тунел бе затрупан от срутване, трябваше да заобиколя на по-ниско ниво, да се върна обратно и да тръгна насам от противоположната посока. Както плувах през тунела, мярнах слабата светлина на миньорската ви лампа и ето ме тук.

— Значи никой над земята не знае, че срутване препречи пътя ни — каза Маркес.

— Напротив, знаят — отвърна водолазът. — Екипът ми се обади на шерифа още щом разбрахме какво се е случило.

Лицето на Амброуз издаваше нездрава бледост. Той не можа да се присъедини към ентусиазма на другите.

— Следва ли ви някой друг от екипа ви? — попита той бавно.

Водолазът поклати глава.

— Не, сам съм. Другите изразходваха кислорода си и аз реших, че ще е доста рисковано повече от един да прави опити да ви открие.

— Изглежда, че напразно сте губили време и усилия да дойдете дотук. Не виждам как ще ни спасите.

— Може и да ви изненадам — отвърна простишко мъжът.

— Няма начин аквалангът ви да съдържа достатъчно въздух за четирима, за да ни изведете над земята през катакомбите от залети тунели. И тъй като ние или ще се удавим, или ще умрем от хипотермия до един час, няма да имате време да идете да повикате помощ.

— Много сте проникателен, докторе. Двама души може и да могат да се върнат до рудника „Пират“, но само двама.

— Тогава трябва да вземете дамата.

Водолазът се усмихна иронично.

— Много благородно от ваша страна, приятелю, но в случая не пълним спасителните лодки на потъващия „Титаник“.

— Моля ви — настоя Маркес, — водата продължава да се покачва. Изведете доктор О’Конъл на безопасно място.

— Щом това ще ви облекчи — каза водолазът с видима безчувственост и хвана Пат за ръката. — Използвали ли сте водолазна екипировка?

Тя поклати глава.

Непознатият насочи лампата си към двамата мъже.

— А някой от вас?

— Има ли значение? — попита мрачно Амброуз.

— За мен, да.

— Аз съм професионален водолаз.

— Надявам се да е така. А вие?

Маркес сви рамене.

— Мога само да плувам.

Водолазът се обърна към Пат, която грижливо увиваше фотоапарата и бележника си в найлонов плик.

— Вие ще плувате до мен и двамата ще се редуваме да си поемаме въздух с регулатора. Аз си поемам въздух и ви подавам накрайника, вие си поемате въздух и ми връщате накрайника. Щом излезем оттук, ще се хванете за колана ми с тежести и ще се държите за него.

Той се обърна към Амброуз и Маркес.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, но ако възнамерявате да мрете, откажете се. Ще се върна да ви взема след петнайсет минути.

— Моля ви, постарайте се да е малко по-рано. — Маркес го гледаше с посивяло лице. — След двайсет минути водата ще ни залее догоре.

— Тогава се повдигнете на пръсти.

Мъжът от НЮМА хвана Пат за ръката, гмурна се под водата и двамата изчезнаха в мътната вода.

Водейки се по една от осветените линии, изобразени на малкия му компютър, водолазът насочи право напред светлинния лъч на подводната си лампа и заплува през тунела към зловещия мрак, теглейки Пат зад себе си. Водата бе стигнала до тавана, но силата на прилива беше намаляла.

Той хвърли бегъл поглед назад и видя, че жената е затворила плътно очи и се държи здраво за колана му с тежести. Тя не отвори очи дори когато той ѝ подаде накрайника за дишане.

Решението му да предпочете обикновената маска за лице „Скан“ и стандартния регулатор за въздух „Акуеъриъс“ пред старата си и надеждна цяла маска за лице „Марк II“ се оказа разумно. Това улесни плуването му през близо осемстотинметровия лабиринт от подводни тунели от рудника „Пират“, повечето от които бяха затрупани с паднали скални отломъци и подпорни греди. Имаше обаче и сухи тунели, до които водата още не бе стигнала, и там двамата трябваше да пълзят или да вървят изправени. Но за него ходенето по релсите и прескачането на камънаците, както бе екипиран с комплект обемисти бутилки под налягане, с различни измервателни уреди, нож и колан с тежести, съвсем не беше лека работа. Иначе сухото му подводно облекло „Норсман“ го предпазваше от студената вода, когато се наложеше да плува. Беше избрал норсмана, тъй като с него можеше да се движи по-лесно извън водата.

Водата беше мътна и лъчът от водолазната му лампа проникваше едва на три метра във водния мрак. Той разчиташе на подпорните греди, покрай които минаваха, за да добие представа на какво разстояние са се отдалечили. Най-накрая стигнаха до място, където тунелът правеше остър завой и свършваше в галерия, отвеждаща към вертикална шахта. Той влезе в нея и изпита чувството, че е погълнат от някакво чудовище, обитаващо дълбините. След две минути двамата излязоха на повърхността и водолазът насочи лампата си към тъмнината над главите им. Друг хоризонтален тунел отвеждаше към следващото ниво на рудника „Рай“, на дванайсет метра над тях.

Пат приглади назад полепналите по лицето ѝ кичури коса и го погледна с широко отворени очи. Едва тогава мъжът видя, че те имаха прекрасен маслинозелен цвят.

— Успяхме! — изрече задъхано тя и започна да кашля и плюе вода. — Знаехте ли за тази шахта?

Той вдигна високо направляващия компютър.

— Това малко съкровище ми сочеше пътя — отвърна той и постави ръцете ѝ върху едно от покритите с тиня стъпала на силно ръждясала стълба. — Ще можете ли да се изкачите сама до горното ниво?

— Дори ще литна, ако трябва — отвърна Пат, преливаща от радост, че се е измъкнала от онази противна кухня и от мисълта, че има шанс, макар и незначителен, да доживее до старини.

— Като се качвате, дръжте се отстрани на стълбата и гледайте да стъпвате в края на стъпалата, защото са стари и вероятно са прогнили от ръждата. Така че бъдете внимателна.

— Ще се справя. Няма да допусна провал, не и след като ме изведохте дотук.

Той ѝ подаде малка газова запалка.

— Вземете това, намерете някое сухо място и запалете огън. Прекалено дълго се задържахте в студената вода.

Докато той нагласяше маската върху лицето си и се приготвяше да се гмурне отново, тя изведнъж го сграбчи за китката. Почувства се запленена от матовозелените му очи.

— Ще се върнете ли за останалите?

Той кимна и ѝ хвърли насърчителна усмивка.

— Ще изведа и тях. Не се безпокойте. Все още има време.

— Така и не ми казахте кой сте вие.

— Името ми е Дърк Пит — отвърна той, после налага накрайника за дишане, помахна ѝ веднъж и се загуби под кафявата вода.

* * *

В древната кухня водата беше стигнала до раменете на двамата мъже. Ужасът им от клаустрофобия като че ли нарастваше с покачването на водата. Паниката им бе отстъпила пред примирението със съдбата им в техния малък частен Хадес, дълбоко под земята. Маркес предпочете да се преборва с последния си дъх, докато Амброуз безмълвно се бе приготвил да прегърне неминуемата смърт.

Възнамеряваше да си поеме дълбоко дъх и да се гмурне през пукнатината в тунела и да плува, колкото издържат дробовете му.

— Той няма да се върне, нали? — промълви Маркес.

— И аз тъй мисля. Или пък няма да успее навреме. Вероятно просто е сметнал за добре да ни вдъхне напразни надежди.

— Странно, имах чувството, че можем да му вярваме.

— Може би все още можем — каза Амброуз, като забеляза една светлинка, мъничка като светулка, да се приближава към тях под водата.

— Слава богу! — възкликна Маркес, когато лъчът от халогенната водолазна лампа се пречупи и затанцува по тавана и стените на камерата, миг преди Пит да подаде глава над повърхността. — Върнахте се все пак!

— Нима сте се съмнявали? — подметна безгрижно Пит.

— Къде е Пат? — попита го Амброуз, срещайки очите му през маската.

— На безопасно място. В една суха шахта на около двацет и пет метра навътре в тунела.

— Знам го — потвърди Маркес, заваляйки думите. — Той води към следващото ниво на „Рай“.

Пит разпозна видните признаци на хипотермия у рудокопача — сънливост, неясен говор — и реши да вземе първо него вместо Амброуз, който изглеждаше в по-добра форма. Но трябваше да побърза, тъй като вледеняващата вода затягаше прегръдката си и изсмукваше живота от двамата мъже.

— Вие сте следващият, господин Маркес.

— Може да се паникьосам и да издъхна, когато се гмурна — изстена рудокопачът.

Пит го хвана за рамото.

— Представете си, че се носите по течението край слънчев плаж.

— Успех! — пожела им Амброуз.

Пит се усмихна и потупа антрополога по рамото.

— Да не вземете да избягате!

— Няма да мърдам оттук.

Пит кимна на Маркес.

— Хайде, приятел, да потегляме!

Плуването мина гладко. Пит напрегна всичките си сили, за да стигне възможно най-бързо до шахтата. Беше наясно, че ако рудокопачът не се подсуши и стопли скоро, ще изпадне в безсъзнание. За човек, който се плаши от водата, Маркес се справяше отлично — поемаше си дълбоко въздух от регулатора и веднага го връщаше на Пит, без нито миг закъснение.

Когато стигнаха до стълбата, Пит му помогна да изкачи първите няколко стъпала и го изчака да излезе целият от студената вода.

— Ще можете ли да се качите сам до следващия тунел?

— Налага се — отвърна Маркес през тракаци от студ зъби. — Нямам намерение да се предавам точно сега.

Пит го остави и се върна за Амброуз, който бе започнал да прилича на мъртвец от ледената вода. Началният стадий на хипотермия бе свалил телесната му температура до пределната граница; спаднеше ли с още един-два градуса, той щеше да изпадне в безсъзнание. Само след пет минути щеше да е вече много късно. Водата беше стигнала до брадичката му и на десетина-петнайсет сантиметра под тавана. Пит не загуби време в приказки, пхна накрайника за дишане в устата на антрополога и го избута надолу през пукнатината в тунела.

Петнайсет минути по-късно всички се събраха около огъня от дървени отломки, наскладен от Пат. Пит претърси наоколо и събра няколко паднали греди, запазили се сухи в годините след изоставянето на рудника. Скоро тунелът се освети ярко от лумналия силен огън и спасените от наводнената кухня започнаха да се отпускат. Маркес отново заприлича на човешко същество, Пат изглеждаше като възродена и пъргаво масажираше премръзналите крака на Амброуз.

Докато тримата се наслаждаваха на топлината на огъня, Пит се зае да търси чрез компютъра заобиколни пътища, по които да излязат на повърхността. Телърайдската долина беше цялата прорязана от стари рудници. Шахтите, ортите, хоризонталните галерии и тунелите имаха обща дължина от близо шестстотин километра. Пит се почуди как тъй долината не се е огънала като мокър сюнгер. Остави всички да си починат и да се подсушат за около час, след което им напомни, че още не са напълно в безопасност.

— Ако искаме да видим отново синьо небе, ще трябва да следваме план за измъкване оттук.

— Не е толкова спешно — сви рамене Маркес. — Остава ни само да вървим по този тунел до входа на шахтата, където да изчакаме спасителите да изринат снега от лавината.

— Не ми е приятно да бъда преносител на лоши вести — каза Пит с мрачно лице, — но освен че за спасителите се оказа трудно да пренесат тежките си съоръжения през дълбокия шест метра сняг до рудника по тесния път, те бяха и изтеглени от спасителната операция поради покачващата се температура на въздуха, която увеличава вероятността от падането на нова лавина. Не е нужно да ви казвам колко дни или седмици ще са им нужни, за да разчистят пътя до входа на рудника.

Загледан в огъня, Маркес си представи условията на повърхността.

— Всичко върви против нас — измърмори той.

— Имаме огън и питейна вода, макар и тинеста — вметна Пат. — Положително ще можем да издържим колкото е нужно.

Амброуз се усмихна леко.

— Човек издържа на глад не повече от седемдесет дни.

— Или да опитаме да се измъкнем, докато сме още в добро физическо състояние — предложи Пит.

Маркес поклати глава.

— Вие поне знаете, че единственият тунел, който води от рудника „Пират“ до Пандора, е наводнен. Не можем да минем по пътя, по който вие дойдохте.

— Особено без водолазна екипировка — добави Амброуз.

— Така е — призна Пит, — но осланяйки се на компютризираната пътна карта, прецених, че има най-малко двайсет други сухи тунела и шахти на по-горните нива, които можем да използваме, за да излезем над земята.

— Това звучи смислено — каза Маркес. — Само че повечето от тези тунели са се срутили през изминалите деветдесет години.

— И все пак — намеси се Амброуз — е по-добре да опитаме, отколкото да седим тук и да играем шаради още един месец.

— Подкрепям те — обади се Пат. — Цял един ден в стари минни шахти ми стига.

Думите й подтикнаха Пит да отиде до ръба на шахтата и да надникне надолу. Трепкащите пламъци на огъня се отразяваха във

водата, която бе достигнала около деветдесет сантиметра от пода на тунела.

— Нямаме друг избор — каза той. — След двайсетина минути водата ще залее шахтата догоре.

Маркес застана до него и погледна към мътната вода.

— Но това е лудост — смънка той под носа си. — След всичките тези години да видя вода да залива до това ниво рудника! Изглежда, че дните ми на изкопаване на скъпоценни камъни свършиха.

— Вероятно един от тези водни канали, които текат под планината, се е отклонил през рудника по време на земетресението.

— Това не беше земетресение — сопна се Маркес, — беше взрив.

— Искате да кажете, че експлозиви са причинили наводнението и срутването? — попита Пит.

— Повече от сигурен съм. — Рудокопачът се втренчи в Пит с присвити очи. — Готов съм да се обзаложа, че в рудника има още някой.

Пит се загледа в заплашително покачващата се вода.

— Ако наистина е така — заговори той замислен, — значи някой иска смъртта на вас тримата.

5.

— Вие водете — каза Пит на Маркес. — Ние ще вървим след лъча от вашата лампа, докато се изтощят батериите ѝ. После ще продължим да осветяваме с моята.

— Изкачването до горните нива през шахтите ще бъде трудната част — каза рудокопачът. — Засега имаме късмет. Съвсем малко от шахтите са снабдени със стълба. В повечето са били използвани подемни машини за превоз на руда и хора.

— Ще мислим по този проблем, когато се изпречи пред нас — каза Пит.

В пет часа следобед групата тръгна през тунела в западна посока, както сочеше водолазният компас на Пит. Той изглеждаше странно със сухото си подводно облекло, ръкавици и ботуши „Сървъс“ с метални върхове. Носеше със себе си само компютъра, компаса, лампата и ножа, завързан за десния му крак. Другите си водолазни принадлежности бе оставил до догарящите въглени на огъня.

В тунела нямаше отломъци и първите стотина метра не им създадоха никакви трудности. Маркес вървеше начело, следван от Пат, Амброуз и най-отзад Пит. Между вагонетките и стените на тунела имаше достатъчно място да вървят, без да става нужда да прескачат траверсите на коловоза. Оставиха зад гърба си една шахта, после втора, които бяха празни и нямаша никакви средства за изкачване на следващото ниво. Стигнаха до малка галерия с три тунела, които се загубваха в тъмнината.

— Ако правилно съм запомнил плана на рудника — каза Маркес, — трябва да поемем по левия тунел.

Пит погледна верния си компютър.

— Съвсем правилно.

След петдесет метра се натъкнаха на купчина свлечени камъни. Тя беше доста рехава и те се заловиха да разчистят част от нея, колкото да могат да се проврат. След едночасов труд и обилна пот отворът беше готов. Тунелът водеше към друга камера с шахта, в която имаше стара подемна машина, останала на някогашното си място. Пит насочи

светещата си лампа нагоре във вертикалния проход. Все едно че гледаше в бездънна яма, обърната наопаки. Светлинният лъч изобщо не можеше да достигне горната ѝ част. Шахтата обаче вдъхваше надежда. В една от стените ѝ имаше вградена стълба и въжетата ѝ, които навремето са повдигали и спускали подемните клетки, висяха на местата си.

— Какво повече можем да очакваме! — подметна Пит.

— Дано да е здрава стълбата — каза Амброуз, като я хвана отстрани и я разтърси. Тя затрептя като лък от основата до върха си, който се изгубваше от поглед. — Времето ми, когато се катерех ръка над ръка по стари хлъзгави въжета, отдавна отмина.

— Аз ще тръгна пръв — предложи Пит и завърза с ремък за китката си дръжката на водолазната си лампа.

— Внимавайте с първото стъпало — предупреди го Пат с лека усмивка.

Пит я погледна в очите и съзря в тях искрена загриженост.

— Повече ме безпокои последното стъпало.

Той се хвана отстрани за стълбата, изкачи няколко стъпала и се спря — не му хареса клатенето, което усети. Продължи нагоре, държейки под око подемните въжета, които висяха на две педи от него. Ако стълбата не издържеше, той поне щеше да се пресегне и хване за едно от въжетата, за да не падне. Изкачваше се бавно, стъпало след стъпало, като първо го пробваше, преди да стъпи на него с цялата си тежест. Можеше да се движи и по-бързо, но трябваше да е сигурен, че другите ще могат да го следват невредими.

След като се издигна на петнайсет метра над главите на хората, които го гледаха сковани от напрежение, Пит се спря и освети шахтата нагоре. Стълбата рязко свършваше само на метър и половина над него, но близо четири метра под пода на горния тунел. Той изкачи още две стъпала, пресегна се и хвана едно от въжетата. Дебелината му беше съвсем удобна за изкачване по него. Пусна се от стълбата и започна да се катери по въжето, докато стигна до метър и двайсет над пода на тунела. Тогава се залюля няколко пъти и скочи върху твърда скала.

— Как е? — извика Маркес.

— Стълбата е счупена малко под пода на тунела, но ще мога да ви издърпам от края ѝ. Да тръгва първо доктор О'Конъл.

Докато се изкачваше към лампата, обърната с лъча надолу, Пат чу Пит да удря нещо с камък. Когато стигна до последното стъпало, той спусна една стара дървена гредка, в която междуременно бе издълбал две дупки за дръжки.

— Хванете здраво с двете ръце средата на дървото.

Тя направи каквото ѝ бе казано, без да възрази, и бързо бе изтеглена до твърда почва. Минути по-късно Маркес и Амброуз стояха в тунела до нея. Пит насочи лампата си към вътрешността му и видя, че дотам, докъдето проникваше светлинният лъч, паднали камъни нямаше. Тогава я изключи, за да пести батериите.

— След теб, Маркес.

— Проучвах този тунел преди три години. Доколкото си спомням, той води право към входа на „Рай“.

— Но оттам не можем да излезем, защото е затрупан от лавината — напомни Амброуз.

— Можем да го заобиколим — каза Пит, изучавайки екрана на компютъра. — Ако тръгнем по следващия орт, след сто и петдесет метра ще стигнем до тунел на рудник, наречен „Северна звезда“.

— Какво точно значи орт? — попита Пат.

— Хоризонтално разклонение от тунел или шахта, прокарано под прав ъгъл към рудния пласт. Използва се за проветрение и връзка между изкопните работи — поясни Маркес, после се обърна и погледна Пит със съмнение. — Изобщо не съм виждал такъв проход, което, разбира се, не значи, че не съществува, но вероятно е запълнен.

— Тогава си отваряйте очите на четири покрай стената ви отляво — посъветва го Пит.

Маркес кимна безмълвно и закрачи в тъмнината, следвайки пътя, който осветяваше лампата на каската му. Тунелът като че ли нямаше край. По едно време рудокопачът спря и помоли Пит да освети с по-силната си лампа един каменен насип между гредите.

— Май точно това търсим — каза той и посочи свод от твърд гранит над рехаво наредени камъни.

Мъжете веднага се заеха да разчистят отломъците. След малко отворът беше готов и Пит се наведе и освети прохода, през който едва можеше да се мине. Тогава погледна компаса си.

— Води право там, закъдето сме тръгнали. Дайте да го поразчистим още малко, колкото да минем и да продължаваме напред.

Този тунел беше по-тесен от другите и те трябваше да стъпват по траверсите, което забавяше и затрудняваше движението им. Единият час безкрайно ходене по коловоза в тъмнина, прорязвана едва-едва от лампата на рудокопача, изсмука и малкото им останали сили. Те започнаха все по-често да се препъват по неравния път.

Друго срутване, което не можеше да се преодолее, ги принуди да минат по заобиколен път, което им отне още два часа. Накрая успяха да минат през странична шахта, която се изкачваше на три нива и свършваше в широка галерия, където се натъкнаха на ръждясали останки от парна подемна машина. С мъка се покатериха върху огромните парни цилиндри и макари, на които още имаше навити въжета и продължиха да вървят.

Напрежението започваше да проличава по лицето и тялото на Маркес. Той беше в добра форма за възрастта си, но не беше подготвен за изтощението и емоционалния стрес, на който бе подложен през последните няколко часа. Амброуз обаче изглеждаше така, сякаш се разхождаше в парк. Имаше забележително спокоен и невъзмутим за студентски преподавател вид. Ако нещо ги развеселяваше, то бяха ругатните, които Пит изричаше от време на време под носа си. Поради високия си ръст и каската, която му отстъпи Пат, той се удряше с дразнеща регулярност в горните греди.

Вървейки най-отзад, Пит не можеше да види лицата на останалите в сумрака, но знаеше, че и тримата притежават упоритост, която ги подтикваше да вървят, и гордост, която не позволяваше на никого от тях да бъде първият, предложил почивка. Усещаше, че и дишането им ставаше все по-трудно. Въпреки че се чувстваше бодър, той нарочно започна да диша тежко, за да го чуят всички.

— Вече изнемогвам. Какво ще кажете да си починем малко?

— Аз съм съгласен — обади се Маркес, облекчен, че друг направи предложението.

Амброуз се облегна на едната стена.

— Мисля да продължим, докато се измъкнем оттук.

— Няма да те подкрепя този път — каза Пат. — Краката ми плачат за малко отмора. Сигурно сме стъпвали върху хиляди железопътни траверси.

Едва когато тримата се свлякоха на пода на тунела, а Пит остана прав, стана ясно, че той им е скроил номер. Никой обаче не възрази;

бяха доволни, че могат да си починат и разтрият възпалените си глезени и колене.

— Още колко ни остава? — попита Пат.

За стотен път Пит направи справка по компютъра.

— Не мога да съм напълно сигурен, но ако изкачим още две нива и не се натъкнем на срутване, след час ще сме вън оттук.

— Откъде смятате, че ще излезем? — поинтересува се Маркес.

— Според мен някъде точно под центъра на Телърайд.

— Това ще рече старият рудников периметър „О’Рейли“. Беше шахта, изкопана недалече от мястото, откъдето сега тръгва лифтът за ски пистите на планината Вилидж. Но пак ще се натъкнете на проблем.

— Още един ли?

— Хотел „Ню Шеридан“ и ресторантът му сега са разположени точно върху входа на стария рудник.

— Ако се окажете прав — усмихна се Пит, — вечерята е от мен.

Следващите две минути те вървяха в мълчание, всеки погълнат от мислите си. Единственият звук идваше от дишането им и от постоянните капки вода, капещи от тавана на тунела. Отчаянието им отстъпи място на надеждата. Съзнавайки, че краят може би се вижда, те чувстваха, че умората им започва да изчезва.

Пит винаги е подозирал, че жените имат по-развит слух от мъжете. Съдеше по това, че различните му приятелки, които идваха в апартамента му, все се оплакваха, че звукът на телевизора е прекалено силен. Подозренията му се затвърдиха и сега, когато Пат каза:

— Струва ми се, че чувам шум от мотоциклет.

— „Харли Дейвидсън“ или „Хонда“? — попита Маркес, разсмивайки се за първи път, откакто бе напуснал дома си.

— Говоря сериозно — отвърна Пат твърдо. — Кълна се, че чух шум от мотоциклет.

Тогава и Пит чу нещо. Той се обърна с лице към посоката, откъдето бяха дошли, и сложи длани зад ушите си. Различи безпогрешния звук на мотоциклет с висока проходимост. Погледна със сериозно лице Маркес и попита:

— Да не би местните жители да организират мотокросове из тунелите на старите рудници, от любов към силните усещания?

Маркес поклати глава.

— Нищо подобно. Те ще се загубят в лабиринта от тунели и галерии, ако преди това не пропаднат в някоя шахта. Освен това има опасност шумът от изгорелите газове да предизвика вибрации, които да срутят изгнилите греди и те да бъдат затрупани от срутване на скали. Не, господине, никой не е толкова глупав, че да си прави такива рисковани забавления под земята.

— Тогава откъде може да са влезли? — попита Пат, без да се обръща конкретно към някого.

— От другия рудник, който е все още достъпен. Един господ знае как са се озовали в същия тунел, в който сме и ние.

— Странно съвпадение — каза Пит, оглеждайки тунела. Обзе го чувство на притеснение. Защо? Не можеше да си отговори. Стоеше, без да помръдва мускул, заслушан в пърпорещия звук, който се усилваше. Беше неприсъщ за лабиринта от стари минни изработки звук. Той остана неподвижен, докато не видя първия проблясък на светлина в далечния край на тунела.

Пит още не можеше да каже дали един или повече мотоциклети идваха към тях. Стори му се напълно разумно да приеме мотоциклетиста или мотоциклетистите като заплаха. По-добре да си предпазлив, отколкото да съжaliaваш после. Колкото и древни да бяха тези думи, те все още имаха смисъл и като предпазлив по природа човек, той неведнъж се бе отървавал невредим.

Обърна се и бавно подмина Амброуз и Маркес. Погълнати от приближаващите се шум и светлини, те не обърнаха внимание, когато той продължи покрай една от стените в посока към мотоциклетистите. Единствено Пат го видя как безпрепятствено се промъкна в тъмнината на един портал, водещ към къса взривна дупка между подпорните греди. И изчезна като призрак.

Бяха трима мотоциклетисти. Предницата на машините им беше снабдена с редица от халогенни фарове, които заслепиха изтощените оцелели хора. Те засенчиха с ръце очите си и извърнаха глави. Моторите спряха и запърпориха на празен ход. Двама от мотоциклетистите слязоха и закрачиха към тях. На фона на силната светлина телата им се виждаха като силуети. Приличаха на извънземни с черните си лъскави каски и трикотажните си облекла в две части под предпазните жилетки. Носеха ботуши, високи до средата на прасеца, и

черни, ребрести ръкавици. Третият мотоциклетист остана на мотора си. Дватама повдигнаха лицевия щит на каските си.

— Нямате представа колко се радваме да ви видим — каза развълнувано Пат.

— Да бяхте ни се притекли по-рано на помощ — въздъхна уморено Амброуз.

— Моите поздравления, че сте стигнали толкова далече — отвърна стоящият вдясно с дълбок и злокобен глас. — Ние мислехме, че сте се удавили в камерата на аменеите.

— На аменеите ли? — изуми се Пат.

— Откъде идвате, момчета? — попита Маркес.

— Няма значение — отвърна сприхаво мотористът.

— Значи знаете, че заседнахме в камерата след срутването в рудника и наводняването му?

— Да — отвърна студено същият моторист.

— И не направихте нищо? — попита смаян Маркес. — Не се опитахте да ни спасите или да повикате помощ?

— Точно така.

Я, колко разговорлив човек, помисли си Пит. Ако допреди малко имаше слаби съмнения, сега се увери напълно, че тези мъже не бяха местни смелчаги, търсещи приключения. Те бяха убийци, и то тежковъоръжени. Не знаеше защо, но беше сигурен, че те няма да ги оставят да излязат от рудника живи. Той измъкна водолазния си нож от ножницата и го хвана здраво. Това беше единственото му оръжие и то трябваше да свърши работа. Пое си дълбоко въздух и раздвижи пръстите си. Сега или никога.

— Насмалко щяхме да се удавим — обади се Пат, чудейки се какво ли е намислил Пит, ако изобщо кроеше някакъв план. После са запита дали пък не е страхливец и просто се е скрил.

— Знаем. Това беше целта.

— Целта ли? Каква цел?

— Всички вие трябва да умрете — заяви спокойно мотоциклетистът.

Думите му бяха посрещнати с потискащо мълчание.

— За жалост желанието ви да оцелеете надделя над срутването и наводнението — продължи мъжът. — Ние не предвидихме

упоритостта ви. Но това е без значение, просто отложихте с известно време неизбежното.

— Динамитният взрив — промълви Маркес потресен — ваше дело ли е?

Отговорът беше откровен.

— Да, ние сложихме заряда.

Пат заприлича на сърна, вторачена във фаровете на приближаващ се камион. Тя съзнаваше, че мотоциклетистите не знаят за присъствието на Пит, затова и тя се държеше така, сякаш него го няма. Маркес и Амброуз предполагаха, че той е някъде зад гърбовете им и просто стои, онемял от изненада като тях.

— Защо искате да ни убивате? — попита Пат с треперещ глас. — Защо напълно непознати хора ще искат да ни убиват?

— Защото видяхте черепа и надписите.

Маркес имаше вид на човек, разкъсван между страха и гнева.

— Е, и какво от това? — попита той.

— Откритието ви не бива да се разчува извън пределите на този рудник.

— Не сме сторили нищо лошо — намеси се Амброуз с изненадващо спокоен глас. — Ние сме учени, изследващи исторически феномени. Не става дума за някакво съкровище, а за древни артефакти. Лудост е да бъдем убити за това.

Мотоциклетистът сви рамене.

— За нещастие се ввлякохте в неща, които са далече от вашите представи.

— Как разбрахте, че сме влизали в камерата? — попита Маркес.

— Съобщиха ни. Повече не е нужно да знаете.

— Кой ви съобщи? Не повече от петима души знаеха, че сме тук.

— Губим си времето — изръмжа другият мотоциклетист. — Хайде да си свършим работата и да ги хвърлим в най-близката шахта.

— Но това е лудост — смънка под носа си Амброуз с почти безчувствен глас.

Пит тихо излезе от взривната дупка — стъпките му се заглушаваха от лекото пърпорене на мотоциклетите — и се промъкна до мъжа, който беше останал седнал на мотора си и вниманието му бе насочено към разговарящите. Пит умееше да убива, но не беше в природата му да забива нож в гърба на противник, независимо колко

опасен можеше да бъде той. Затова преобърна ножа си, хвана го за острието и заби с всичка сила тъпата дръжка в тила на мъжа точно под каската му. Сантиметър по-нагоре, и ударът щеше да бъде смъртоносен. Мъжът се свлече и падна назад към Пит, като издаде само тих стон. Пит клекна ниско и бързо обгърна с ръце тялото, задържа го за миг, после го свали безшумно заедно с мотоциклета върху коловоза, оставяйки мотора да работи на празен ход.

После с бързи движения повдигна предпазната му жилетка и издърпа от презраменния му кобур 45-калибров автомат „Пара-Орднанс“ 10+1. Насочи мерника в гърба на стоящия вдясно мотоциклетист и запъна ударника. Никога преди не беше стрелял с П-10, но по тежестта му усещаше, че е пълен и притежава много от характеристиките на неговия верен колт.45, останал заключен в колата на НЮМА, която бе карал от Вашингтон до Колорадо.

Фаровете на мотоциклетите осветяваха ярко двамата убийци и те не можеха да видят фигурата, промъкваща се зад гърба им. Когато обаче Пит пристъпи по-напред, мина пред фара на третия мотоциклет, който лежеше върху коловоза, и попадна в полезрението на Амброуз.

Като го видя, антропологът посочи с ръка зад мотоциклетистите и избъбри:

— Как стигнахте дотук?

При тези думи Пит се прицели по-точно и обви пръст около спусъка.

— На кого говориш? — попита единият от мъжете.

— На мен — отвърна нехайно Пит.

Мъжете явно бяха изключителни професионалисти. Не показаха капка изненада. Не последваха никакви въпроси, не проявиха колебание, нито нерешителност. Действията им бяха светкавични. С добре премерени движения и за части от секундата те извадиха автоматичните си оръжия от кобурите и се завъртяха на пети. По лицата им се четеше студена неумолимост.

Пит не застана право лице с лице към убийците, не подви леко колене и не изпъна напред двете си ръце, държащи оръжието точно пред носа, както учеха в полицейската академия или правеха във филмовите екшъни. Предпочете класическата стойка — с тяло, извърнато настрани, с поглед през рамо и с оръжие в едната изпъната напред ръка. Така не само че ставаше по-малка мишена, но и прицелът

му беше по-точен. Знаеше, че стрелците от Дивия запад, доживели до дълбока старост, не са били задължително най-бързите по изваждане на оръжието, но са били най-точните и са си оставяли време да се прицелят, преди да натиснат спусъка.

Първият изстрел на Пит улучи десния мотоциклетист в тила. След съвсем леко, почти незабележимо изместване на оръжието си, докато натискаше отново спусъка, вторият мъж получи куршум в гърдите почти в същия миг, когато неговото оръжие гръмна в посока на силуета на Пит. Пит не можеше да повярва, че двамата мъже реагираха като един само след едно мигване. Ако им беше дал само две секунди повече, сега тялото му щеше да се просне тежко върху гранитния под на тунела.

Изстрелите проехтяха оглушително, като масиран артилерийски огън, в каменните стени. В продължение на десет или двайсет секунди, които им се сториха повече от час, Пат, Амброуз и Маркес гледаха втрещени, с широко отворени очи труповете в краката си. После плахата надежда и осъзнаването, че са все още живи развалиха страшната магия.

— Какво, за бога, става? — попита Пат с нисък глас и се обърна към Пит. — Вие ли ги убихте? — Това прозвуча повече като твърдение, отколкото като въпрос.

— По-добре те, отколкото вие — отвърна Пит и обгърна с ръка раменете й. — Преживяхме ужасен кошмар, който почти свърши.

Маркес прекрачи релсите и се наведе над мъртвите убийци.

— Кои са тези хора?

— Това е загадка, която трябва да разкрият блюстителите на закона — отвърна Амброуз и протегна ръка. — Искam да ви стисна ръката, господин... — Той млъкна и загледа тъпо. — Не знам дори името на човека, който спаси живота ми.

— Дърк Пит — подсказа Пат.

— Много съм ви задължен — продължи антропологът, който изглеждаше повече развълнуван, отколкото облекчен.

— Както и аз — добави Маркес, потупвайки Пит по рамото.

— Според вас през кой рудник са стигнали дотук? — попита го Пит.

Рудокопачът се замисли за миг.

— Най-вероятно през „Рай“.

— Това означава, че те съзнателно са си преградили пътя за измъкване, когато са взривили динамита, за да причинят падането на лавината — каза Амброуз.

Пит поклати глава.

— Напротив, знаели са, че ще могат да излязат на повърхността по друг път. Голямата им грешка е, че са използвали прекалено много заряд. Те не са имали намерение да причинят земни трусове, срутване на тунели и отваряне на подземни цепнатини, през които да нахлуе вода и да наводни тунела.

— Така е — съгласи се Маркес. — Тъй като са се намирали на отсрещната страна на срутването, са смятали, че лесно ще излязат с моторите си по наклонената шахта преди наводняването на входа. Но като са видели, че той е запушен от снега, са започнали да търсят свързващи тунели за излаз...

— И след като са се изгубили в рудника, са попаднали на нас... — довърши мисълта си Амброуз.

— Да — кимна Пит. — Стигайки от входната шахта на „Рай“ до това ниво, те са изкачили вертикалните шахти, през които ние минахме с големи усилия.

— Те като че ли са ни търсили — подметна под носа си Маркес.

Пит не изрази гласно мислите си, но беше сигурен, че мотоциклетистите са тръгнали по следите им, след като са се изкачили на по-горните нива, за да избегнат наводнението.

— Цяло безумие е всичко това — обади се Пат, продължавайки да гледа смаяна мъртвите мъже. — Какво искаше да каже единият от тях с това, че сме се били набъркали в неща извън нашите представи?

Пит сви рамене.

— Това е работа за други хора. Въпросът, който се върти в ума ми, е кой ги е изпратил? Кого представляват те? Извън това, аз съм само един морски инженер, който не издържа вече на влагата и студа тук и иска час по-скоро да си поръча някъде колорадски ребърца на скара и чаша текила.

— За морски инженер се справяте доста добре с оръжие — усмихна се Амброуз.

— Не е нужно особено умение да застреляш човек в гръб — отвърна му цинично Пит.

— Какво ще правим с онзи? — Маркес посочи мотоциклетиста, когото Пит бе зашеметил с дръжката на ножа си.

— Понеже нямаме въже, за да го завържем, ще събуем ботушите му. С боси крака няма да може да стигне далеч през тунелите.

— Значи ще го оставим тук?

— Няма смисъл да влачим с нас инертно тяло. За времето, докато уведомим шерифа и той изпрати заместниците си в рудника, той все още ще е в безсъзнание — отвърна Пит, после попита: — Някой от вас кара ли мотоциклет?

— Преди десет години съм карал „Харли“ — каза Маркес.

— Аз пък имам стар „Хонда“, който ми остана от дядо — отвърна Пат.

— Карате ли го?

— Само него карах, докато учех в колежа. Но продължавам да излизам с него през почивните дни.

Пит изгледа Пат с ново уважение.

— Значи сте опитна мотоциклетистка.

— Точно така — потвърди гордо Пат.

Тогава Пит се обърна към Амброуз.

— А вие, докторе?

— Никога в живота си не съм се качвал на мотоциклет. Защо питате?

— Защото разполагаме с три мощни мотоциклета „Сузуки“ RM 125, които изглеждат в отлично състояние, и не виждам защо да не ги използваме, за да излезем от рудника.

По лицето на Маркес се разля широка усмивка.

— Подкрепям ви.

— Аз ще остана тук, докато се появи шерифът — каза Амброуз. — Вие тръгвайте.

— Не ми се ще да ви оставям сам с този жив убиец, докторе. Ще седнете зад мен, докато излезем на повърхността.

Амброуз не склони.

— По нищо не личи, че тия мотори са предназначени да возят пътници. Проклет да съм, ако се метна на някой от тях. Освен това вие ще карате по релсов път, което ще е още по-трудно.

— Както искате — примири се Пит с желанието на антрополога.

Пит клекна и взе автоматичните оръжия П-10 от трупове. Той беше всичко, само не и роден убиец и при други обстоятелства не би постъпил така. Но тези хора възнамеряваха да убият трима невинни, които никога не бяха виждали в живота си.

Пит подаде единия пистолет на Амброуз.

— Стойте най-малко на половин метър от нашето приятелче и само да мигне, дръжте го на мушката. — Пит му подаде и водолазната си лампа. — Батериите би трябвало да издържат до идването на шерифа.

— Съмнявам се, че ще мога да стрелям по човек — възрази Амброуз, но в гласа му се долавяше студенина.

— Не гледайте на тези типове като на хора. Те са хладнокръвни убийци, които са способни да прережат гърлото на жена и после да идат да ядат сладолед. Предупреждавам ви, докторе, погледне ли ви намръщено, разбийте му черепа с камък.

Сузукитата продължаваха да работят на празен ход, така че на Пит, Маркес и Пат им беше нужно по-малко от минута да огледат ръчките за скоростта и газта и спирачките. Пит помахаша за довиждане на Амброуз и потегли пръв, следван плътно от Пат и Маркес. Тъй като тунелът беше тесен, той караше в средата на коловоза. Непрекъснатото подскачане по траверсите правеше пътуването доста неприятно и мъчително. Пат имаше чувството, че вътрешностите ѝ се въртят като в центрофуга на перална машина. Пит откри, че номерът е да налучка определена скорост, при която вибрациите няма да са чак толкова силни. Той намали под четирийсет километра в час — скорост, която за павиран път щеше да е бавна и безопасна, но не и за тесен минен тунел.

Поради акустиката от скалните стени изгорелите газове проглушаваха ушите им. Лъчите на фаровете подскачаха нагоре-надолу и той за малко щеше да се блъсне в една вагонетка, която стърчеше от релсите на страничен тунел. Движейки се с бързината на асансьор, те стигнаха до рудник, отбелязан на упътващия компютър на Пит с името „Гражданинът“. Пит спря на място, където тунелът се разклоняваше в две посоки и погледна монитора.

— Загубихме ли се? — попита Пат.

— След още двеста метра по лявото разклонение ще стигнем края на тунела, който излизал под хотел „Ню Шеридан“.

— Входът за „О’Рейли“ е бил запечатан преди сто години — каза Маркес. — Изобщо не можем да излезем оттам.

— Нищо не пречи да погледна — предложи Пит, като превключи на скорост, но беше принуден да спре внезапно след две минути, когато се натъкна на тухлена стена, която солидно затваряше входа на стария рудник. Той слезе, опря машината на една гредка и огледа тухлите на светлината на фара.

— Ще трябва да потърсим друг път — обади се Маркес, когато спря до него и стъпи с двата крака на земята, за да задържи мотоциклета си изправен. — Стигнахме до основите на сутерена на хотела.

Пит като че ли не го чу. Умът му сякаш беше на хиляди километри. Той бавно протегна ръка напред и прекара длан по старите, изсушени в пещ червени тухли. Обърна се, когато Пат също спря и изгаси мотора.

— Накъде ще продължим сега? — попита тя с глас, издаващ пълната ѝ изнемога.

Пит отвърна, без да обръща глава.

— Там — и посочи към тухлената стена. — Предлагам вие двамата да подпрете мотоциклетите си на стената на тунела.

Пат и Маркес не го разбраха. Продължаваха да гледат в недоумение и когато Пит яхна отново сузукито, запали двигателя и потегли рязко на заден ход, при което задното колело изхвърли настрани малки камъчета. След по-малко от минута той отново се засили с мотора към тях и лъчът на фара затанцува като бесен по подпорните греди.

Маркес прецени, че Пит кара със скорост близо петдесет километра в час и в същия момент го видя как на десетина метра пред тухлената стена разпери крака, заби пети в релсите и пусна ръчките за газта, оставяйки машината да продължи сама изпод него. Тогава той направи няколко крачки заднешком, за да компенсира инерцията си и да се задържи прав, след това се сви на кълбо и се затъркаля навътре в тунела като футболна топка.

Мотоциклетът продължи напред и тъкмо когато започна да се накланя на една страна, се блъсна в тухлената стена. Придружена със силен трясък на метал и облак прах, машината се вряза в старите, ронливи тухли и изчезна в празното пространство отвъд тях.

Пат се втурна към Пит, който бе спрял да се търкаля и легеше проснат на земята. Тя беше готова да се закълне, че е мъртъв, но той отвори очи и ѝ се захили като смахнат; по брадичката му се стичаше кръв.

— Хайде да видим дали Ивъл Нивъл^[1] би опитал да направи същото — рече той.

Пат го гледаше смаяна.

— Не мога да повярвам, че не сте си потрошили кокалите.

— Нямам нищо счупено — отвърна той, докато мъчително бавно се изправяше на крака, — но мисля, че имам навяхвания на няколко места.

— Това е най-безумното нещо, което съм виждал — измърмори Маркес.

— Възможно е, но пък се получи по-добре, отколкото очаквах. — Пит притисна ръка в дясното си рамо и кимна към зейналата в тухлената стена дупка. Стоеше изправен, поемайки си въздух и изчакваше болката от натъртените му ребра и изкълченото му рамо да стихне, а в това време Маркес се залови да разчиства разклатените тухли, за да разшири отвора.

Рудокопачът огледа пробитата дупка и насочи миньорската си лампа във вътрешността. След секунди обърна глава назад и рече:

— Мисля, че здравата сме го загазили.

— Защо? — попита Пат. — Не можем ли да излезем оттук?

— Можем — отвърна Маркес, — но ще ни коства много време.

— Ще ни коства?

Пит закуцука към отвора и надникна вътре.

— О, не... — изстена той.

— Какво има? — попита нетърпеливо Пат.

— Мотоциклетът се е разбил във винарската изба на хотелския ресторант — поясни Пит. — Вероятно най-малко сто счупени бутилки марково вино сега изтичат през канала на пода.

---

^[1] Американски каскадьор (р. 1938), известен със скоковете си с мотоциклет „Харли Дейвидсън“ над дълга редица от автомобили. Участвал и в два филма, прославили самоубийствените му каскадьорски умения. — Б.пр. ↑

6.

Шериф Джеймс Игън младши ръководеше спасителната операция в рудника „Рай“, когато получи съобщение от диспечера си, в което се казваше, че Луис Маркес е задържан от заместниците му в хотел „Ню Шеридан“ за проникване с взлом в мазето на хотела. Игън не можеше да повярва. Как е възможно? Та нали съпругата на Маркес настоятелно твърдеше, че съпругът ѝ и други двама души били останали затворени в рудника от паднала лавина. Против убеждението си Игън даде нареждане за прекратяване на спасителната операция и потегли към хотела.

Последното нещо, което очакваше да види, беше смачкан мотоциклет сред няколко каси строшени бутилки с вино. Изумлението му нарасна, когато влезе в заседателната зала на хотела, за да се срещне с нарушителите и там завари трима души — мъж и жена с мокри, искаляни дрехи и още един мъж с разкъсано и мърляво подводно облекло. И тримата бяха с белезници и се охраняваха от двамата му заместници, които стояха с мрачни лица. Единият от тях кимна към Пит.

— Онзи там носи цял арсенал.

— Взехте ли му оръжията? — попита с официален тон Игън.

Заместникът потвърди с глава и му подаде три 45-калиброви автомата „Пара-Орднанс“.

Удовлетворен, Игън върна вниманието си към Луис Маркес.

— Как, по дяволите, се измъкнахте от рудника и се озовахте тук? — не скри пълното си недоумение шерифът.

— Това не е важно! — сопна му се Маркес. — Ти трябва веднага да слезеш с твоите заместници долу в тунела. Там ще откриете два трупа и университетския преподавател доктор Амброуз, когото оставихме да пази третия убиец.

По лицето на шерифа се изписа скептицизъм и пълно съмнение, докато сядаше на стола си и изваждаше бележник от външния джоб на ризата си.

— Надявам се да ми кажеш какво точно е станало — каза той и се облегна назад заедно със стола.

Отчаян, Маркес му разказа накратко за срутването и наводнението в рудника, за случайната поява на Пит, за измъкването им от скалната камера, за срещата с тримата убийци и принудителното им нахлуване във винарската изба на хотела.

Отначало Маркес говореше бавно, преборвайки се с напрежението и изтощението си. После, когато долови явното съмнение от страна на Игън, думите му тръгнаха по-бързо. Накрая го замоли настоятелно да отиде да спаси Том Амброуз.

— По дяволите, Джим, престани да упорстваш! Надигай си задника и иди там лично да се увериш!

Игън добре познаваше Маркес и го уважаваше заради честността му, но разказът му звучеше прекалено неправдоподобно, за да му повярва.

— Така значи, череп от черен обсидиан, неразгадаеми надписи в скална камера, издълбана на дълбочина триста метра в планината, убийци, преброждащи минните шахти с мотоциклети... Ако всичко това е истина, то вие тримата ще бъдете заподозрени в убийства.

— Господин Маркес ви казва самата истина — заговори бавно и за първи път Пат. — Защо не му вярвате?

— А вие коя сте?

— Патриша О'Конъл — отвърна тя уморено, — от Пенсилванския университет.

— И с каква цел сте влезли в рудника?

— Моята специалност е древни езици. Повикаха ме да дойда в Телърайд, за да разчета странните надписи, на които се е натъкнал господин Маркес в рудника си.

Игън изгледа мълчаливо жената за момент. Сигурно щеше да изглежда хубава, ако се облечеше и гримираше както подобава. Но сега му беше трудно да повярва, че тя е дипломиран преподавател по древни езици. С мократа коса и изкаляното лице тя приличаше на бездомна просякиня.

— Това, което знам със сигурност, е, че вие сте строшили мотоциклет, който вероятно сте откраднали, и сте нахлули с взлом в избата на хотела.

— Остави това, ами върви да спасиш доктор Амброуз — подкани го отново Маркес.

— Едва след като се уверя във фактите, ще изпратя хората си в рудника.

Джим Игън беше шериф на областта Сан Мигел от осем години и работеше в съгласие с полицията, която поддържаше реда в Телърайд. В областта Сан Мигел рядко ставаха убийства. Проблемите на полицията обикновено се свеждаха до пътни произшествия, дребни кражби, пиянски сбивания, вандализъм и арести за притежание на наркотици, като в повечето случаи виновните бяха млади хора, идващи в Телърайд през летния сезон, за да вземат участие в различни прояви от рода на фестивали на кънтри музика и джаз. Игън бе уважаван от жителите на малкото си, но красиво владение. Той имаше приятен характер, гледаше сериозно на работата си и умееше да се весели на чаша бира в някоя от местните кръчми. Беше среден на ръст и тегло, но често при изпълнение на служебния си дълг лицето му добиваше строго изражение, което целеше да сплаши всеки арестуван заподозрян.

— Мога ли да ви помоля за една услуга? — запита насиненият и уморен мъж в разкъсания водолазен костюм, който имаше вид на човек, въртян от работните колела на водна помпа.

На пръв поглед Игън му даде четирийсет и пет години, но вероятно беше поне с пет години по-млад, отколкото предполагаше обветреното му и сбръчкано лице. Прецени, че е висок над метър и осемдесет и пет и тежи малко над осемдесет килограма. Имаше черна къдрава коса с посребрени нишки по слепоочието. Под тъмните му и гъсти вежди гледаха живи зелени очи. Прав, тесен нос се спускаше над решителни устни, чиито ъгълчета се извиваха в лека усмивка. Не толкова безразличието, което излъчваше мъжът, обезпокои Игън — той познаваше много престъпници с апатично изражение — а по-скоро смайващата липса на всякакъв интерес. По всичко личеше, че на мъжа от другата страна на масата не правеше никакво впечатление властта, която представляваше Игън.

— Зависи — отвърна накрая Игън и се приготви да пише с химикалката си. — Името ви?

— Дърк Пит.

— И с какво се занимавате, господин Пит?

— Ръководител съм на специални проекти на Националната агенция за подводни и морски изследвания. Минавах оттук и реших, че ще е забавно да изпробвам късмета си в златотърсачеството.

Вътрешно Игън кипна от гняв, че изпадна в неизгодно положение.

— Може да минем и без хумор, господин Пит.

— Ако ви дам телефонен номер, ще бъдете ли така любезен да го наберете? — Пит говореше кротко, без капка враждебност в гласа.

— Искате да се свържете с адвокат ли?

Пит поклати глава.

— Не, нищо подобно. Имах предвид, че едно най-обикновено обаждане може да потвърди думите ми.

Игън се замисли за миг, после плъзна бележника и химикалката по масата към Пит.

— Добре, напишете номера.

Пит го написа и плъзна обратно бележника към шерифа.

— Ще бъде извънградски разговор, така че ако искате, предупредете, че ще говорите за тяхна сметка.

По устните на Игън се появи кратка стегната усмивка.

— Ще ви се обади адмирал Джеймс Сандекър — продължи Пит.
— Номерът е на частната му линия. Кажете му името ми и обяснете положението.

Игън отиде до телефона върху бюрото, поиска от телефонистката външна линия и набра номера. След малко заговори:

— Адмирал Сандекър, обажда ви се шериф Джим Игън от областта Сан Мигел, Колорадо. Имам проблем, свързан с човек, който твърди, че работи за вас. Казва се Дърк Пит. — След това Игън разказа набързо за какво става дума, като изтъкна, че има вероятност Пит да бъде задържан и обвинен в престъпление втора степен за незаконно влизане в чужда собственост, кражба и вандалищина. От този момент нататък той престана да говори, лицето му доби смаян израз, който не се промени в продължение на десетина минути. После, сякаш общуваше с Господа, изрече няколко пъти: „Да, сър“. Накрая затвори телефона и погледна към Пит.

— Ама че сприхав човек е шефът ви!

Пит се разсмя.

— Той плаши повечето хора по този начин.

— Впечатляваща биография сте имали.

— Предложи ли ви да заплати щетите?

Игън се захили.

— Заяви, че ще удържи сумата от заплатата ви.

Пит прояви любопитство.

— Какво друго ви каза?

— Наред с останалите неща изтъкна, че ако господин Пит твърди, че Югът е спечелил Гражданската война, трябвало да му повярвам.

Пит и Маркес заедно с Игън и един от заместниците му минаха през разрушената стена на винарската изба и почти тичешком продължиха навътре в тунела.

Пит нямаше как да прецени точно разстоянието в затъмнения тунел до мястото, където бяха оставили Амброуз и пленения убиец. Предположи, че е приблизително километър и двеста метра от хотела. Той осветяваше пътя с джобно фенерче, взето от един от заместниците на шерифа, и го изключваше след всеки три метра, за да се визира в мрака за светлина от водолазната си лампа, която бе оставил на антрополога.

След като изминаха предполагаемото от него разстояние, Пит спря и насочи лъча на фенерчето навътре в тунела. После го изключи. Пред тях се простираше само непрогледен мрак.

— Тук бяхме — каза Пит на Маркес.

— Не е възможно — отвърна рудокопачът. — Доктор Амброуз ще чуе гласовете ни да отекуват в стените, ще види и светлините ни и ще извика или ще ни даде някакъв сигнал.

— Нещо не е наред. — Пит обходи със светлинния лъч един отвор в стената на тунела. — Това е порталът за взривната дупка, в която се бях скрил, когато мотоциклетистите дойдоха.

Игън застана до него.

— Защо спряхме?

— Може да ви прозвучи странно — отвърна Пит, — но те са изчезнали.

Шерифът освети с фенерчето си лицето на Пит.

— Сигурен ли сте, че не са били плод на въображението ви?

— Кълна се в Бога — намеси се Маркес, — че оставихме два трупа, един убиец в безсъзнание и доктор Амброуз, въоръжен с пистолет, да го пази.

Пит подмина въпроса на шерифа и коленичи. Още веднъж много бавно разходи лъча на фенерчето си из тунела в двете посоки, оглеждайки внимателно всеки сантиметър от земята и коловоза.

— Какво... — понечи да заговори Маркес, но Пит го възпря с ръка, правейки му знак да замълчи.

Размишлявайки, Пит стигна до заключението, че ако Амброуз и убиецът са си отишли, те трябва да са оставили макар и малка следа от присъствието си тук. Първото му намерение беше да огледа за гилзи от куршумите, които бе изстрелял в убийците от автомата П-10. Но никъде не проблясваше медна гилза. Космите по тила му започнаха да настръхват. Беше напълно сигурен, че точно това е мястото. И тогава като че ли по-скоро почувства, отколкото видя една безкрайно тънка черна жица, толкова тънка, че дори не хвърляше сянка от светлината на лъча. Той проследи с лъча жицата, която минаваше по релсите, изкачваше се нагоре по стената и стигаше до пакет, увит в черен брезент, завързан за една от дървените греди, подпиралци тавана.

— Кажете ми, шерифе — заговори Пит със странно тих глас, — обучен ли сте в сапъорското дело?

— Водих такъв курс в полицейското управление — отвърна Игън и повдигна вежди от почуда. — В армията бях специалист по подривни работи. Защо питате?

— Склонен съм да вярвам, че сме били подготвени да идем на оня свят на парченца. — Той посочи пътя на жицата. — Защото, ако не се лъжа, това е умело замаскирана бомба.

Игън се наведе ниско, за да проследи черната жица и внимателно огледа черното пакетче. После се обърна към Пит, в очите му се четеше засилено уважение.

— Напълно сте прав, господин Пит. Някой не ви обича.

— Включително и вас, шерифе. Този някой трябва да е знаел със сигурност, че вие и хората ви ще ни придружите до мястото, където оставихме доктор Амброуз.

— А той къде е? — попита Маркес. — Къде може да са отишли той и убиецът?

— Има две вероятности — каза Пит. — Първата е, че убиецът се е свестил, преборил се е с доктор Амброуз, убил го е и е хвърлил тялото му в най-близката шахта. После е поставил заряда и е избягал през друг тунел, извеждащ на повърхността.

— Имате дарба за писане на приказки — вметна Игън.

— Тогава обяснете наличието на умело прикритата бомба.

— Откъде да знам, че не сте я поставили вие?

— Нямам никакъв мотив.

— Стига, Джим! — намеси се Маркес. — Господин Пит не е изчезвал от полезрението ми през последните пет часа. Той просто спаси живота ни.

— Не сме сигурни, че пакетът съдържа взривно вещество — продължи да упорства Игън.

— Тогава пипнете жицата и вижте какво ще стане — усмихна се Пит. — Лично аз нямам намерение да стоя повече тук. Тръгвам си! — Той се изправи на крака и закричи по коловоза на път за хотела.

— Един момент, господин Пит. Не съм приключил с вас.

Пит се спря и се обърна.

— Какви са намеренията ви, шерифе?

— Да проверя пакетчето, завързано горе за гредата и ако се окаже взривно вещество, ще го обезвредя.

Пит се върна няколко крачки, лицето му беше напълно сериозно.

— На ваше място, не бих го сторил. Това не е бомба, направена в двора на някой начинаещ терорист. Обзалагам се, че всичко това е сглобено от специалист и ще избухне при най-малкия допир.

— Ако имате по-добро предложение, бих желал да го чуя — каза Игън.

— Нали подминахме една вагонетка на коловоза. Тя е на около двеста метра оттук — отвърна Пит. — Предлагам да я бутнем насам и тя ще детонира експлозивите.

— И таванът на тунела ще рухне и ще го затвори завинаги — обади се Маркес.

Пит сви рамене.

— Е, няма да е като да разрушим тунел, за да забраним достъп до него за бъдещите поколения. Ние сме първите, минали през този участък на рудника от трийсетте години насам.

— Звучи разумно — съгласи се най-накрая Игън. — Не бива да оставяме взривно вещество за следващите златотърсачи, които ще влязат тук.

Петнайсет минути по-късно Пит, Игън, Маркес и заместник-шерифът избутаха вагонетката и я спряха на петдесетина метра от жицата. Първите няколко метра тежките железни колела заскърцаха силно, но после, когато застоялият грес смаза лагерите им, те тръгнаха гладко по ръждясалите релси. Накрая четиримата мъже стигнаха до върха на един лек наклон надолу.

— Дотук — нареди Пит. — После ще я бутнем силно и тя ще измине по инерция най-малко километър и половина.

— Или ще падне в следващата шахта — подметна Маркес.

Мъжете се напрегнаха едновременно и забутаха вагонетката, тичайки редом с нея, за да я засилят. После я пуснаха и се спряха на място, дишайки тежко. На светлината от фенерчетата си видяха как тя продължи по релсите и се загуби от поглед зад широк завой на тунела.

Не минаха и десет минути, и оглушителен взрив разтърси тунела. Ударната вълна почти ги отхвърли от земята. Последва облак прах, който ги обгърна, и след миг от тавана започнаха да се сипят камъни.

Грохотът продължаваше да кънти в ушите им, ехото му отекваше в стария рудник, когато Маркес извика на Игън:

— Това би трябвало да разсее всяко твое съмнение.

— В бързината да докажеш правотата си, недогледа едно нещо — отвърна му Игън на висок глас, който прозвуча сух и провокативен.

— Какво е то? — попита Пит.

— Ами доктор Амброуз. Той сигурно все още е жив някъде оттатък срутването. Но дори и да е мъртъв, няма начин да извадим тялото му.

— Ще бъдат напразни усилия — рече Пит кратко.

— Одеве споменахте за две възможности — продължи Игън. — Това има ли нещо общо с втората?

Пит кимна почти незабележимо.

— Доктор Амброуз не е мъртъв.

— Да не искате да кажете, че раненият мъж не го е убил? — попита Маркес.

— Той едва ли би убил шефа си.

— Шефа си ли?

Пит се усмихна и отвърна твърдо:

— Доктор Том Амброуз е един от убийците.

7.

— Извинете, че толкова закъснях за вечерята — каза Пат, докато прекрачваше входната врата на семейство Маркес. — Но се нуждаех отчаяно от гореща вана, прекалено дълго стоях мокра до кости.

Лиза Маркес я прегърна сърдечно.

— Нямате представа колко се радвам да ви видя отново — жената отстъпи крачка назад и лицето ѝ засия като на херувимче, когато видя, че след Пат влизаше и Пит. — Не знам дали ще мога някога да ви се отблагодаря, задето върнахте съпруга ми жив и здрав у дома.

— Постъпих нечестно — каза Пит с типичната си усмивка. — За да спася Луис, трябваше първо да спася себе си.

— Недейте да скромничите.

Пат се изненада, като видя, че Пит леко се смути и заби поглед в килима. Тя добави:

— Вашият съпруг не беше единственият, когото Дърк спаси.

— Луис беше много пестелив на думи относно преживелиците ви. Ще трябва да ми разкажете подробностите по време на вечерята. — Лиза беше облечена елегантно. — Дайте да ви закача палтата.

— Дали не надушвам лосово месо върху барбекюто? — попита Пит, излизайки от неловкото си положение.

— Луис се занимава с опушването на месо в гаража — каза Лиза. — Понеже е доста студено да се храним навън, подредих масата в остъклената част от задната веранда. Луис монтира там отопление, тъй че става приятно топло и уютно. Можете да си вземете по една бира, докато минавате през кухнята.

Пит се самообслужи с бутилка „Пасифисо“ от хладилника и отиде при Маркес в гаража. Маркес се беше навел над двесталитров тенекиен бидон, който бе приспособил за опушване на месо.

— Ухае прекрасно — каза Пит. — Не използваш ли скара с въглища?

— Далеч по-вкусно става животинското и птиче месо, както и рибата, когато се опушат — каза Маркес. — Отстрелях лоса миналия

сезон. Насякох го на парчета в Монтроуз и го замразих. Почакай само да го опиташ със соса морней, който приготвя Лиза.

Не след дълго всички седяха около дългата чамова маса, скована от Маркес, в остъклената част от верандата и се наслаждаваха на лосовите пържоли, залети с приготвения от Лиза вкусен сос. Гарнитурата се състоеше от спаначено пюре, печени картофи и огромна купа салата. Маркес беше предупредил Пат и Дърк да не разказват с големи подробности за перипетиите им в рудника. Не искаше да разстройва излишно жена си, която и без това достатъчно силно се бе притеснила, преди да получи съобщението, че той е излязъл от рудника здрав и читав. Затова Пат и Дърк пропуснаха най-мъчителните за тях моменти, като изобщо не споменаха за убийците и обясниха отсъствието на Амброуз на вечерята с това, че срещнал приятели и тръгнал с тях.

Макар да се държаха така, сякаш се връщаха от разходка в парка, Лиза подозираше, че крият нещо, но си замълча. След вечерята Пат ѝ помогна да раздигне масата и се върна при мъжете, а Лиза отиде първо да нахрани малките си дъщери, преди да направи кафе и да го поднесе с кейк.

— Извинете ме за малко. — Пит стана, влезе в къщата, размени няколко думи с Лиза и отново се върна при Пат и Маркес на верандата.

Като се увери, че жена му е достатъчно далече и няма да чува разговора им, Маркес погледна Пит право в лицето и рече:

— Не мога да приема теорията ти за доктор Амброуз. Сигурен съм, че е бил убит, след като го оставихме.

— И аз съм на същото мнение — добави Пат. — Нелепо е да твърдиш, че Том е нещо друго освен уважаван учен.

— Отдавна ли се познаваш с Амброуз? — попита я Пит.

Тя поклати глава.

— Не, запознахме се днес, но го знаех като уважавано име.

— И никога не си го виждала преди?

— Не.

— Тогава откъде си сигурна, че мъжът, който ни се представи за Том Амброуз, не е самозванец?

— Добре — намеси се Маркес, — да предположим, че е бил мошеник и работи с тия побъркани мотоциклетисти. Как тогава ще обясниш факта, че и той щеше да се удави, ако не се беше появил ти?

— Точно така — подкрепи го Пат. — Няма начин да е свързан с престъпен заговор, щом убийците се опитаха да убият и него.

— Съучастниците му се провалиха — каза Пит с подчертана сигурност. — Те може и да са били специалисти по подривни работи, но понеже не са били професионални рудокопачи като Луис, са поставили повече от необходимото за плана им взривно вещество. И вместо само да причинят срутване и да затворят тунела, те разрушиха скалата, задържаща подземна река, която се отприщи към по-долните нива на рудника. Погрешната им сметка обърка плановете им. Шахтата и камерата с черепа се наводниха, преди ония да заобиколят срутването с мотоциклетите си и да спасят шефа си.

Маркес се загледа в планинските върхове, заобикалящи Талърайд, които се очертаваха на фона на вечерните звезди.

— Защо им е трябвало да срутят покрива на тунела? Какво са щели да спечелят от това?

— Съвършеното убийство — отвърна Пит. — Те са имали предвид да убият вас двамата, като ви счупят черепите с камъни. После са щели да заровят телата ви под скалните отломки. Когато — или ако — някой ден останките ви бъдеха намерени, смъртта ви е щяла да мине за минна злополука.

— А защо са искали да ни убият? — попита изумена Пат. — С каква цел?

— Защото сте представлявали опасност.

— Луис и аз сме представлявали опасност? — По лицето ѝ се изписа пълно объркване. — За кого?

— За добре финансиран, добре организиран таен интерес на някого, който не е искал откриването на камерата с черния череп да стане публично достояние.

— Защо някой ще иска да прикрие такава ценна археологическа находка? — попита Пат все тъй смутена.

Пит разпери ръце в жест на безпомощност.

— Именно тук предположението прекъсва. Но аз съм готов да се обзаложа, че това не е отделен случай. И че една следа от трупове води до други находки от тази величина.

— Единственият археологически проект, обгърнат от такъв род загадка, за който се сещам, е една експедиция преди време, водена от доктор Джефри Тафет от щатския университет в Аризона. Той и

няколко студенти загинаха, докато проучваха една пещера в северния склон на планината Ласкар в Чили.

— Какво е причинило смъртта им? — поинтересува се Маркес.

— Намерили ги замръзнали — отвърна Пат. — Кое то според спасителния екип, който ги открил, било много странно, защото времето било чудесно, нямало бури и температурата на въздуха била много малко под точката на замръзване. Разследването не открило никаква причина Тафет и студентите им да са се споминали от хипотермия.

— Какво ценно от археологическа гледна точка е имало в пещерата? — попита Пит.

— Никой не знае със сигурност. Двама любители планински катерачи от Ню Йорк, и двамата преуспяващи адвокати, открили и проучили пещерата, докато слизали от върха на планината. Малко преди да бъдат убити, те описали древни артефакти, прилежно подредени.

— И те са загинали? — почуди се Пит.

— Частният им самолет катастрофирал при излитане от летището на Сантяго на път за вкъщи.

— Загадката се задълбочава.

— Следващите експедиции не открили нищо вътре — продължи Пат. — Предполага се, че адвокатите или са преувеличили...

— Или някой е прибрал находките — довърши Пит.

— Интересно, дали адвокатите са видели черен череп? — изрази гласно мислите си Маркес.

Пат сви рамене.

— Никой никога няма да узнае.

— Успя ли да спасиш записките си от камерата? — попита я Маркес.

— Намокриха се, докато плувах в рудника, но след като ги изсуших със сешоара за коса, станаха отново четливи. А ако ще ми задавате въпроси относно значението на надписите, откажете се. Символите не отговарят на нито една позната писмена форма, която съм виждала досега.

— Мислех, че писмените символи преминават от една култура в друга, както древна, така и съвременна... и че имат подобни изображения — каза замислен Пит.

— Не е задължително. Има много древни надписи, които се отличават от другите без паралелни символи. Повярвайте ми, знаците върху стените на камерата с черния череп са уникални.

— Възможно ли е да са нечия измислица?

— Не мога да кажа, преди да съм ги изследвала по-задълбочено.

— Уверявам ви — вметна Маркес, — че от много дълго време никой не е влизал в камерата преди мен. Околните скали не показват никакви белези от скорошни разкопки.

Пат приглади назад падналия над очите ѝ дълъг кичур червена коса.

— Остава загадката кой я е изградил и защо.

— И кога — добави Пит. — Камерата и убийците са свързани по някакъв начин.

Внезапен порив на вятър изсвири в каньона и раздрънча стъклата на остъкленото помещение. Пат потрепери.

Застудява се. Мисля да си наметна палтото.

Маркес се обърна към кухнята.

— Къде се бави Лиза с кафето и десерта...

Пит го прекъсна, като изведнъж скочи на крака. С внезапно движение той наведе главата на рудокопача под масата, после сграбчи ръката на Пат и я блъсна на дървения под, като закри тялото ѝ със своето, падайки върху нея. Някакво непривично движение в тъмнината до къщата го извести за заплахата — чувство, изострено в него с течение на годините. В следващия миг два изстрела се разнесоха от тъмнината навън, които явно бяха толкова близо един след друг, че проехтяха като един.

Пит лежеше проснат върху Пат и я чуваше как се мъчи да си поеме въздуха, който бе изкарал от гърдите ѝ. После, когато чу познат глас да вика във вечерния мрак, се претърколи от нея и стана.

— Улучих го! — прозвуча уверено гласът.

Пит помогна на Пат да седне на стола и издърпа Маркес да се изправи.

— Това бяха изстрели... А този глас...? — заговори несвързано Маркес.

— Не се безпокой — успокои го Пит. — Хайката е на наша страна.

— Ами Лиза, децата ми... — смънка Маркес и се втурна из къщата.

— Те са на сигурно място в банята — хвана го за ръката Пит.

— Но как...

— Защото аз им казах да се скрият там.

Едър и набит мъж изникна от планинските шубраци около къщата. Носеше полярно облекло от бял комбинезон с качулка. Влачеше по снега тяло, облечено с черен костюм на нинджа, чието лице бе покрито със скиорска маска. По небето все още имаше малко светлина, за да се види разчорлената черна коса, тъмните етруски очи и широката усмивка на облечения в бяло мъж. Той влачеше тялото за единия му крак с такава лекота, сякаш беше петкилограмов чувал с картофи.

— Някакви проблеми? — попита Пит, излизайки навън в покрития със сняг двор.

— Никакви — отвърна непознатият. — Беше все едно да нападнеш в гръб слепец. Въпреки майсторския му опит да се промъква крадешком, последното нещо, което очакваше, беше засада.

— Да подцени набелязаната си жертва е най-опасното нещо, което може да допусне професионалният убиец.

Пат гледаше Пит с пребледняло лице.

— Нима ти си планирал това? — изрече тя механично.

— Разбира се — призна си чистосърдечно Пит. — Убийците са... — той млъкна и погледна към лежащия в краката му мъж — или по-точно бяха фанатици. Няма да се мъча да предполагам какво лежи зад мотива им да убиват всеки, който влезе в скалната камера. Колкото до мен, аз бях начело в списъка им на убийствата, когато се появих изневиделица и пяхнах гаечен ключ в колелата на добре смазания им план. Освен това те се страхуваха от мен, че мога да се върна в камерата и да взема черния череп, а от Пат — че може да разчете надписите.

След като излязохме от тунела и бяхме освободени от шериф Игън, този тук се е спотайвал и ни е наблюдавал, изчаквайки удобен момент. Тъй като те вече бяха направили усилие да скрият находката в камерата, като унищожат свидетелите, не беше трудно да се досети човек, че нямаше да оставят работата си недовършена и да пуснат

някой от нас да си тръгне жив от Телърайд. Затова хвърлих въдицата и зачаках.

— Значи си ни използвал за примамка — смотолеви Маркес. — И можеше да бъдем убити.

— Беше по-добре да поема този риск сега, когато картите са на наша страна, отколкото да чакам да станем уязвими.

— Възможно ли е шерифът да има пръст в тази работа?

— Докато си говорим, той би трябвало да е задържал другия убиец в квартирата на Пат.

— Стрелец в стаята ми? — промълви изумена Пат. — Докато съм била в банята?

— Не — отвърна търпеливо Пит. — Той е влязъл едва след като тръгна с мен за дома на Маркес.

— Но той е могъл да влезе направо и да ме убие.

— Едва ли. — Пит й стисна ръката. — Вярвай ми, когато ти кажа, че има малка опасност. Не забеляза ли, че пансионът ти е почти празен? Затова шерифът нареди на група от неколцина местни жители да вървят нагоре-надолу по коридорите и да се хранят в трапезарията на пансиона, за да дават вид, че пребивават там. Трудно е за един убиец да вземе жертва сред тълпа от хора. Когато разбраха, че двамата с теб отиваме на вечеря у семейство Маркес, убийците разпределиха действията си. Единият реши да ни изпрати на гробището по време на вечерята, а другият — да претърси стаята ти за бележника и фотоапарата ти.

— Този не ми прилича на никого от работещите в шерифството — каза Маркес, сочейки към мускулестия и набит непознат.

Пит се обърна и обгърна с ръка рамото на мъжа, който бе усмирил убиеца.

— Да ви представя моя най-скъп и стар приятел Албърт Джордино. Ал е мой заместник-ръководител на специални проекти в НЮМА.

Маркес и Пат стояха неподвижни и не знаеха как да реагират. Оглеждаха Ал като микробиолог, който се взира през микроскоп в рядък екземпляр. Джордино просто пусна крака на убиеца, пристъпи напред и се ръкува с двамата.

— Приятно ми е да се запознаем. С радост ще бъда на вашите услуги.

— Кой стреля? — попита Пит.

— Този юнак имаше реакции, направо да те смаят — отвърна Джордино.

— Едва ли.

— Сигурно е душевноболен. Изстреля куршум в същия миг, в който и аз натиснах спусъка. — Джордино посочи малко откъснато парче плат от комбинезона си. — За малко да ожули кожата ми. Моят куршум го улучи в десния бял дроб.

— Извадил си късмет.

— О, кой знае — отвърна надменно Джордино. — Аз се целех, а той — не.

— Жив ли е?

— Мисля, че да. Но скоро няма да може да се включи в някой маратон.

Пит се наведе и свали маската от лицето на убиеца.

— Пат ахна от изумление. Разбираема реакция, като се имаше предвид обстоятелствата, помисли си Пит. На нея все още й беше трудно да повярва на всичко, което й се случи, откакто беше слезла от самолета на летището на Телърайд.

— О, мили боже! — В гласа й имаше смесица от шок и отчаяние. — Това е доктор Амброуз!

— Не, уважаема — възрази тихо Пит. — Това не е доктор Томас Амброуз. Както ти казах преди, истинският Амброуз вероятно е мъртъв. Това нищожество тук вероятно е възнамерявало да убие теб, мен и Луис, защото единствено той би могъл да ни разпознае със сигурност.

Истината в думите на Пит я прониза с неопишуема жестокост. Тя коленичи и се вгледа в отворените очи на убиеца.

— Защо е трябвало да убиеш доктор Амброуз?

Очите на убиеца не трепнаха. Единственият признак, че е ранен, беше струйката кръв, стичаща се от устата му — сигурен знак, че е засегнат белият му дроб.

— Защото... — промълви раненият — той беше заплаха и трябваше да умре, както и всички вие.

— И имаш дързостта да оправдаваш действията си — вметна Пит с леден глас.

— Нищо не оправдавам. Дългът ми към Новата съдба не изисква никакви оправдания.

— Кой или какво е тази „Нова съдба“?

— Четвъртата империя. Но вие ще сте мъртви, преди да я видите.
— В тона му нямаше омраза и надменност. Убиецът говореше с европейски акцент.

— Какво е значението на камерата и на черния череп?

— Те са послания от миналото. — За първи път мъжът се опита да се усмихне. — Това е най-голямата тайна на света. Само това можете да знаете.

— Сигурно ще станеш по-словоохотлив, като полежиш известно време в суровите условия на затвора за убийство.

Мъжът почти незабележимо поклати глава.

— Никога няма да стигна дотам.

— Ще се възстановиш.

— Грешите. Няма да имате възможност да ме разпитвате повече. Аз умирам с удовлетворението, че скоро ще ме последвате и вие, господин Пит.

Преди Пит да успее да му попречи, мъжът вдигна ръка към устата си и пхна капсула между зъбите си.

— Това е цианид, господин Пит. Функционален и бързодействащ, както при Херман Гьоринг, който погълна такава капсула преди шейсет години — и той сдъвка отровата.

Пит бързо допря устни до ухото на убиеца. Трябваше да му втълпи няколко последни думи, преди душата на убиеца на Том Амброуз да отлети в отвъдното.

— Съжалявам те, нищожество такова. Ние вече знаем за вашата слабоумна Четвърта империя.

Това беше грозна лъжа, но Пит се почувства удовлетворен. Тъмните очи на мъжа се разшириха, после бавно угаснаха и се изцъклиха с невиждащ взор.

— Умря ли? — попита Пат.

— Като египетска мумия — отвърна студено Пит.

— Прав му път! — сви безразлично рамене Джордино. — Жалко, че не можем да хвърлим органите му на лешоядите.

Пат се обърна към Пит.

— Ти си знаел — рече тя тихо. — Никой друг не забеляза, но аз те видях как изпразни оръжието му.

— Той щеше да убие всички ни — смънка Маркес. — Как го заподозря?

— Въпрос на практика — отвърна Пит, — нищо повече. Мнимият доктор Амброуз не се държеше като човек, подложил живота си на риск.

Телефонът в кухнята иззвъня. Маркес вдигна слушалката, послуша малко, каза няколко думи и затвори.

— Беше шериф Игън — съобщи той. — Двама от заместниците му били сериозно ранени в престрелка в квартирата на Пат. Неразпознат въоръжен мъж бил смъртно ранен и починал, преди да проговори.

Пит се загледа замислен в трупа на мнимия доктор Амброуз.

— Кой казва, че мъртвите не говорели.

— Безопасно ли е да се излиза навън? — попита Лиза Маркес с глас малко по-висок от шепот, като надникна плахо в кухнята и се стресна от трупа на пода.

Пит отиде при нея и я хвана за ръката.

— Напълно безопасно.

Маркес обгърна покровителствено раменете ѝ с ръка.

— Как са децата?

— Спаха почти през цялото време.

— Срутването запечата завинаги тунела — изрече той бавно. — Изглежда, че дните на изкопните ни работи в рудника свършиха.

— Няма да си загубя съня заради това — отвърна усмихната Лиза. — Ти си заможен човек, Луис Маркес. Време е да започнеш нов начин на живот.

— Освен това е и задължително... — посъветва го Пит и замълча, като чу воя на сирените на шерифската кола и на линейката, които се приближаваха насам. — Докато не разберем кои са тези хора и каква е била целта им — той загледа гневно трупа на убиеца, — ти и семейството ти ще трябва да напуснете Телърайд и да се покриете някъде.

Лиза погледна съпруга си с мечтателен поглед.

— Може би в онзи малък хотел, заобиколен от палми на брега на Кабо сан Лукас, който отдавна искаме да купим...

Той кимна.

— Май точно сега му е времето.

Пат докосна Пит по ръката; той се обърна и й се усмихна.

— А аз къде да се покрия? — попита тя тихо. — Не мога току-така да изоставя академическата си кариера. Работих усилено, за да стигна до мястото, което заемам в университета.

— Животът ти няма да струва и пукната пара, ако се върнеш там и продължиш изследователската си работа — отвърна Пит. — Поне докато не знаем пред какво сме изправени.

— Но аз съм специалист по древни езици, а ти се подводен инженер. Не е наша работа да преследваме убийци.

— Права си — съгласи се той. — Правителствените следствени управления ще поемат нещата оттук. Но експертизата ти по разрешаването на загадката няма да има цена.

— Значи не смяташ, че това е краят?

Той бавно поклати глава.

— Наречи го сложна конспирация или макиавелски заговор, но става въпрос за нещо, което далеч надхвърля обикновени убийства. Не е нужно да притежавам дарба на психолог, за да разбера, че надписите и черният череп в кухнята таят нещо много повече, отколкото можем да си представим.

Когато шериф Игън пристигна и започна да разпитва Джордино, Пит излезе навън в студената нощ и вдигна поглед към черното небе, на което ясно се открояваше Млечният път. Къщата на Маркесови се намираше на височина около три хиляди метра над морското равнище и оттук звездите се виждаха по-едри и обсипваха небето като с безчет блестящи кристали.

Той се загледа отвъд небето и прокле нощта, прокле безпомощността си, незнайните убийци и себе си, задето се чувстваше изгубен сред водовъртеж от загадки. Кой бяха тия безумци и тяхната Нова съдба? Отговорите се губеха в нощта. Той не можеше да види очевидното, а неизбежното ставаше все по-далечно.

Беше напълно сигурен, че някой щеше да плати, и то много скъпо.

Изведнъж обаче започна да му олеква на душата. Отвъд гнева му лежеше ледена увереност, а отвъд нея — засилваща се яснота. В

съзнанието му вече се оформи мисъл, която запрепуска и все повече се утвърждаваше, докато накрая му стана ясно какво трябва да направи.

Още на сутринта ще се върне в рудника и ще вземе черния обсидианов череп.

8.

Тъй като не можеха да използват пътя, по който се бяха измъкнали от рудника след експлозията, Пит, Джордино, Игън, Маркес и двамата заместник-шерифи тръгнаха по пътя от рудника „Пират“, по който беше влязъл Пит преди двайсет и четири часа. Следвайки указанията на компютъра на Пит, мъжете бързо стигнаха до наводнената шахта, която се спускаше към тунелите и отвеждаше към рудника „Рай“.

Пит застана на ръба на шахтата и погледна надолу към черната заплашителна вода, запитвайки се дали идеята беше добра. От вчера водата бе заляла още две нива на рудника.

Шериф Игън го смяташе за луд, Пат О'Конъл го смяташе за луд, Луис и Лиза Маркес също. Единствено Джордино се въздържа да го нарече луд, и то само защото самият той настоя да тръгне с него и да му се притече на помощ, в случай че приятелят му изпаднеше в беда.

Водолазната екипировка на Пит беше почти същата, каквато бе използвал предишния път, само че сега смяташе да си сложи сухо подводно облекло. Мокрото се бе оказало по-практично за движенията му извън водата и го предпазваше от студа в минните галерии, но сухото облекло изолираше повече тялото от вледеняващите температури на подземната вода. За сухия път до шахтата обаче той се бе облякъл с топли и удобни дрехи, като възнамеряваше да се преоблече със сухия водолазен костюм едва когато станеше време да се гмурне.

Луис Маркес се бе присъединил към групата, след като нае трима от съседите си рудокопачи да помагат в носенето на водолазната екипировка, която включваше въжена стълба за по-лесно спускане през вертикалните шахти. Шериф Игън, от своя страна, твърдо вярваше, че неговата помощ е необходима, за да ръководи спасителната операция, до каквато според него щеше неизбежно да се стигне.

Пит и Джордино съблякоха всекидневните си дрехи и за по-голяма термична защита първо си сложиха цели трика от полиестер и найлон, наподобяващи дълги гащи, съшити с фланелка с дълги ръкави,

а след това „скочиха“ в мокрите си хидрокомбинезони „Викинг“, изработени от вулканизирана гума, с херметически съединени качулка, ръкавици и ботуши. След като провериха водолазните апарати и измервателните си уреди, Пит погледна Джордино в лицето. Ниският италианец изглеждаше спокоен и невъзмутим, сякаш щеше да се гмурка в плувен басейн, дълбок два и половина метра.

— Аз ще водя, като следвам пътя по направляващия компютър, а на теб оставям да наблюдаваш декомпресионните таблици.

Джордино вдигна декомпресионния компютър, стегнат с ремъци за лявата му ръка.

— Като взех предвид приблизително време под водата трийсет минути, на дълбочина трийсет и три метра и на височина три хиляди метра над морското равнище, доста се потрудох, докато изчисля престоите ни за декомпресия. Но мисля, че ще мога да те върна обратно в тази скална градина, без да си се упоил или без да си хванал емболизъм или кесонова болест.

— Ще ти бъда безкрайно благодарен.

Пит си сложи цялата маска за лице „Марк II“ с вградена система за подводна комуникация и попита Джордино:

— Чуваш ли ме?

— Сякаш си в главата ми.

Екипът беше донесъл в рудника десет бутилки със сгъстен въздух. За гмуркането Пит и Джордино носеха по комплект от две бутилки, завързани за раниците им, и по една резервна бутилка между тях. Останалите четири бутилки трябваше да бъдат спуснати от Маркес и приятелите му на предварително определена дълбочина за декомпресионните престои, която щеше да покаже компютърът на Джордино. Двамата не носеха никакво оръжие освен водолазните си ножове.

— Мисля, че е време да тръгваме — каза Пит.

— След тебе — отвърна Джордино.

Пит включи водолазната си лампа и я насочи към гладката водна повърхност. Скочи от ръба и след метър и половина цопна във водната пустош, като изхвърли взрив от мехурчета. Бързо последва втори взрив, когато и Джордино се появи от мрака до него. Той му направи знак с палеца надолу, преви се надве и зарита с плавниците в посока към дълбините на рудника.

Двамата се гмуркаха надолу и надолу, лампите им прорязваха черната вода, без да разкриват нищо освен твърди скални стени. Плуваха бавно, изравнявайки увеличаващото се водно налягане в ушите си, колкото по-надълбоко се спускаха. Ако не знаеха, че се намират във вертикална шахта, щяха да се закълнат, че плуват в хоризонтална дренажна тръба.

Най-накрая се появи подът на галерията в края на шахтата; вагонетката се надигна да ги посрещне върху смълчаните и студени под дебелия пласт ръжда релси. Мътилката, причинена от силния прилив след взрива, се бе разпръснала и водата беше спокойна и прозрачна, видимостта достигаше най-малко петнайсет метра. Пит провери дълбокомера си — стрелката сочеше 56 метра — и той изчака Джордино да се изравни с него и да мине малко по-напред.

— Колко е оттук? — попита Джордино.

— Не повече от деветдесет-сто метра — отвърна Пит и посочи с ръка, — веднага след завоя.

Той се оттласна и навлезе в тунела, лампата му отскачаше нагоре-надолу по подпорните греди. Двамата завиха над коловоза. Изведнъж Пит изпъна ръка напред и спря внезапно.

— Изключи лампата си — нареди той на Джордино.

Приятелят му се подчини и тунелът потъна в задушаващ мрак. Но не напълно. Слаба светлина се процеждаше през водата пред тях.

— Май си имаме компания от браконieri — подметна Джордино.

— Защо тия типове се материализират всеки път, когато си издухам носа? — почти изстена Пит.

* * *

В скалната камера имаше двама водолази, които съсредоточено и чевръсто снимаха надписите на стените. Подводни прожектори върху стативи осветяваха наводненото помещение като в холивудско филмово студио. Пит погледна нагоре през дупката на пода на камерата, като внимаваше да стои в тъмното, за да не зърнат водолазите отражение от лицевото стъкло на цялата му маска.

Той се възхити на начина на работа на водолазите. Те използваха апарати за дишане, които поемаха и отстраняваха въздушните мехурчета, излизащи от регулаторите им за вдишване и по този начин избягваха разбъркване на водата пред обективите на снимачните им камери. Пит особено внимаваше да не допусне неговите мехурчета да се издигнат през отвора на пода на камерата.

— Здравата работят, не мога да им го отрека — отбеляза Пит. — Каквито и да са тия надписи, явно че са им толкова необходими, че са готови да убиват и умрат заради тях.

— Добре че системата им за общуване е настроена на друга честота, иначе щяха да чуят разговора ни.

— А сигурен ли си, че не са на нашата честота и възнамеряват да ни подмамят да влезем вътре?

Джордино се усмихна леко зад маската си.

— Тогава какво, да ги разочароваме ли и да побегнем назад?

— Имали ли сме някога случай, когато сме се измъквали по лесния начин?

— Никога, доколкото си спомням.

Връзката на Джордино с Пит нито за миг не бе отслабвала през дългите им години на приятелство — приятелство, започнало още от училище. Какъвто и план да измислеше Пит, колкото и налудничав или абсурден да беше, Джордино се хващаше на хорото, без изобщо да възрази. Дватамата неведнъж бяха спасявали взаимно живота си, а когато се наложеше, единият едва ли не влизаше в главата на другия. Че работеха в пълна хармония, това се подразбираше от само себе си. Приключенията им се разнасяха като легенди сред персонала на НЮМА.

— Почти ще е невъзможно да се втурнем едновременно в камерата, преди ония да реагират — каза Пит, оглеждайки тясната дупка на пода.

— Бихме могли да влезем един по един и да ги прободем в корема — предложи с тих глас Джордино.

— Ако местата ни са разменени — смотолеви Пит, — те точно това ще направят с нас. Но нещо в мен ми подсказва да ги заловим живи.

— Лесно е да се каже...

Пит се осмели да се приближи още малко до отвора и се вгледа в двамата водолази, които бяха погълнати от работата си.

— Мисля, че ни се предоставя удобен случай.

— Не ме дръж в напрежение — подкани го Джордино и извади ръцете си от ръкавиците, за по-голяма свобода на действие.

— Ножовете им са завързани за глезените.

Веждите на Джордино се повдигнаха в знак на почуда.

— Нашите също.

— Да, но не ние ще бъдем нападнати в гръб от двама гениални и пъргави мошеници.

Водолазите в камерата приключиха със снимките на надписите и символите. Докато единият прибираше снимачната си апаратура в голяма брезентова чанта, другият започна да поставя взривен заряд в единия ъгъл на камерата. Това беше добре дошло за Пит и Джордино. Веднага щом водолазът с чантата се провря през дупката в долната кухня, Джордино издърпа рязко накрайника на регулатора му за дишане между устните и прекъсна притока на въздух. Едновременно с това той обгърна набитата си ръка около врата му и не го пусна, докато не го усети, че загубва съзнание.

— Аз приключих с моя — изпъшка тежко Джордино.

Пит не си направи труда да му отговори. С мощно отритване той се стрелна нагоре в камерата към другия нищо не подозиращ водолаз, който свързваше таймер за взривното вещество. Приближи се странично, за да не му пречат бутилките на гърба на водолаза. Повтаряйки същото, каквото стори Джордино, той дръпна накрайника му и го стисна за гърлото като в менгеме. Пит обаче не си позволи лукса да загуби време, за да види, че беше нападнал мъж с огромен ръст. Само две секунди му бяха необходими да осъзнае, че е постигнал нещо повече от силите си. Противникът му имаше телосложението и набитите мускули на професионален борец. Той не реагира с безпомощна инерция, а започна да се мята и рита в тясното помещение като обезумял. Пит се чувстваше като лисица, която неразумно бе скочила върху гърба на ранена мечка и се защитаваше на живот и смърт.

Невероятната животинска сила на мъжа, който се опитваше да се извърне и сграбчи главата на Пит, беше ужасяваща. Огромните му ръце накрая успяха да обгърнат главата му. За няколко мига Пит си помисли, че черепът му започва да се пука на стотици места. Онова, което попречи на мозъка му да се превърне в пихтия, беше една месеста китка, която се плъзна до челюстта му. Той изплю накрайника си, успя по някакъв начин да извърти заклещената си глава и захапа китката с всичката сила на челюстите си. Облак кръв изригна във водата. Яките ръце рязко се отделиха от главата му и в същия миг се разнесе вик на болка, който прозвуча като противно бълбукане. Пит продължи да стиска набития врат с последни сили и накрая в последен отчаян опит успя да разкъса маската на чудовището.

Огромният мъж отскочи назад към една от стените на камерата. Водолазният апарат на Пит се удари в скалата и изкара въздуха му, но хватката му не се отпусна нито с милиметър.

Пит беше зад гърба на мъжа и леко встрани и не можеше да види лицето му. Мятайки се наляво-надясно като куче, изтръскващо подгизналата от вода козина, гигантът правеше отчаяни усилия да напипа регулатора си за въздух, но накрайникът му беше здраво усукан около ръката на Пит. Тогава мъжът се наведе напред, за да измъкне ножа си от ножницата, стегната за десния му глезен. Пит обаче очакваше подобно движение. Когато гигантът се наведе, Пит пусна ръката си, стискаща врата му, вдигна я и заби пръст в едното му око.

Ефектът беше точно такъв, какъвто го очакваше. Огромният като горила мъж се вдърви и притисна с длан окото си. Но докато повдигаше ръката си, слепешката сграбчи ръката на Пит и бавно и безмилостно започна да извива назад два от пръстите му — безимения и средния. Неописуемата болка прониза Пит като мълния и пред очите му излязоха искри. Беше на път да отпусне хватката около врата на мъжа, когато почувства осезаемо облекчение. Болката не беше отминала, но леко стихна и той разбра причината — гигантът беше започнал да поглъща вода през отворената си уста. Движенията му станаха некоординирани и спазматични. Той навлизаше в първия стадий на давенето — изпадането в несвяст. Лицето му изведнъж се изкриви от страх и ужас. Пит изчака няколко секунди, след като мъжът се отпусна, после напъха накрайника в устата му, за да му подаде въздух.

Джордино се показва наполовина от дупката.

— Защо се забави толкова?

— Ами такъв ми е късметът — отвърна Пит между глътките въздух. — Винаги избирам погрешната лента на пътя, погрешната опашка в банката и най-огромния човек в света, с когото да се сбия. Какво стана с твой човек?

— Завързах го здраво с електрически проводник за осветлението, който отрязвах от тавана. — Джордино погледна към неподвижното тяло на дъното на камерата и очите му зад маската се разшириха. Той загледа Пит с нарастващо уважение. — Треньорите на Националната футболна лига знаят ли, че съществува такъв екземпляр?

— Ако знаеха, той щеше да е номер едно в селекцията — отвърна Пит, чувствайки как сърцето му се укроти и дишането му стана равномерно. — Вземи им ножовете и всяко друго оръжие, каквото намериш. После ми намери още електрически проводник, за да завържем и този тук, преди да се е свестил и да е разцепил планината на две. Не им слагай маските, нека зрението им остане замъглено.

Джордино завърза краката и ръцете на гиганта с шнура и го спусна през отвора в пукнатината под камерата. После свали една-две тежести от коланите и на двамата, за да увеличи малко плавателността на телата им с цел да улесни влаченето им през тунела. Взе и ножовете им. У по-дребния мъж намери и един малък пистолет, който изстрелваше къса стрела с шип в единия ѝ край.

Докато Джордино се занимаваше с пленниците, Пит свали голяма найлонова мрежеста торба от колана си с тежести и откопча металната катарама в горния ѝ край. После вдигна поглед към зловещия черен череп с празни очни кухини. Запита се дали черепът не носи проклятие? И какви ли дълбоки тайни крие?

Въпреки че беше идеалист по природа, у Пит надделяваше практическата страна. Макар да беше мечтател, той не вярваше в митове и народни приказки. Ако предмет или схващане не можеше да се види, пипне или разбере, за него той не съществуваше. Ако не се намираще петдесет метра под вода, щеше да се изплюе в очите на обсидиановия череп. Но тъй като черепът беше брънка във веригата от загадки, той беше твърдо решен да го предаде в ръцете на хора, които могат да го изследват както трябва.

— Извинявай, приятел — прошепна Пит на черепа толкова тихо, че Джордино не го чу, — но е време да бъдеш разкрит.

Той го вдигна много внимателно от пиедестала му и го пусна в торбата. На тази дълбочина тежестта му почти не се усещаше, но излезеше ли над водата, сигурно щеше да тежи най-малко двайсет килограма, помисли си Пит. След като хвърли последен поглед на камерата, на надписите на стените и на прекатурените по време на борбата, но все още светещи прожектори, той се гмурна с главата надолу през дупката, като внимаваше да не удари и счупи черепа в твърдата скала. Джордино вече беше издърпал двамата водолази в тунела. Гигантът се бе свестил и се мъчеше да се освободи от електрическия шнур, омотан около глезените му и прилепващ плътно ръцете му за огромното му тяло.

— Нужда от помощ? — попита го Пит.

— Ти вземи черепа и чантата със снимачните камери, аз ще влача боклуците.

— Най-добре е ти да плуваш пред мен. По този начин ще мога да наблюдавам двамата и да следя великана, в случай че почне да разхлабва връзките си.

Джордино му подаде малкия пистолет.

— Стреляй в адамовата му ябълка, дори само да шавне с пръст.

— Трябва да сме много внимателни, когато спираме за декомпресия, защото въздухът може и да не стигне за четиримата.

Джордино разпери ръце в знак на безразличие.

— Съжалявам, но не съм в настроение за жертвоготовност.

Обратният път беше бавен. Джордино съкрати времето си, докато влачеше двамата водолази и техните апарати за дишане, като ходеше по коловоза, вместо да плува към шахтата. Ценен въздух бе изхабен заради удължения път. Пит не отделяше поглед от въздушния си манометър — знаеше, че въздухът му е сериозно намалял. Уредът отчиташе едва сто трийсет и шест килограма. Той и Джордино бяха изразходвали двойно повече от количеството, което бяха изчислили, преди да се гмурнат, като в сметките им не влизаше стълкновение с нашественици.

Той се оттласна до едната страна на завързаните водолази и провери въздушните им манометри. Двамата мъже имаха общо триста и седемнайсет килограма въздух. Вероятно бяха намерили по-кратък

път през рудника до камерата, предположи Пит. След време, което им се стори една година и един ден, те най-сетне стигнаха до вертикалната шахта и се изправиха за първия си престой за декомпресия. Шериф Игън и Луис Маркес бяха спуснали с найлоново въже две резервни бутилки със сгъстен въздух точно на дълбочината, която Джордино бе изчислил предварително.

Следейки зорко компютъра си за декомпресия, Джордино изслуша съобщаваните от Пит данни за въздушното налягане, останало в бутилките и на двамата. Едва когато те стигнаха извън безопасното ниво, той свали бутилките и ги избута настрана. Пленниците им не даваха признаци на войнственост. Съзнаваха, че съпротивляват ли се, ще загинат. Пит обаче остана нащрек. Гледаше на тях като на две бомби с тиктакащи часовникови механизми; очакваше от тях да се възползват от първата удобна възможност за бягство, която им се яви.

Времето се точеше като лепило. Пит и Джордино употребиха всичкия си въздух и преминаха на резервните бутилки. Когато изпразниха бутилките на единия пленник, двамата започнаха да си поделят въздуха от апарата на другия, като си подаваха един на друг накрайника след всяко вдишване. Когато изчакаха да мине предварително изчисленото време, те лениво заплуваха към следващия престой за декомпресия.

Вече привършваха въздуха и от тези бутилки, когато Джордино най-накрая направи знак за „излизане“ и рече:

— Купонът свърши. Можем да се разотиваваме по къщите си.

Пит се изкатери по въжената стълба, която Маркес му бе хвърлил в шахтата. Стигна до ръба на пода на тунела и подаде на шериф Игън първо бутилките си, а после торбата с черепа и снимачните камери. След това Игън пое подадената му от Пит ръка и му помогна да се качи на твърдата скала. Пит се претърколи по гръб, свали маската си за лице и остана легнал за няколко минути, поемайки с облекчение студения влажен въздух в рудника.

— Добре дошли! — каза Игън. — Какво ви забави толкова? Трябваше да сте излезли преди двайсет минути.

— Натъкнахме се на двама кандидати за затвора ви.

В този момент се появи и Джордино, който влезе в тунела, после застана на четири крака и изтегли по-дребния пленник.

— За другия ще ми трябва помощ — рече той, като свали маската си. — Той тежи два пъти колкото мен.

Три минути по-късно Игън стоеше наведен над нашествениците и ги разпитваше. Те обаче го гледаха кръвнишки и не продумваха. Пит коленичи до тях и свали качулката, закриваща главата и брадичката на по-дребния мъж.

— Я виж ти, това бил моят приятел мотоциклетистът! Как е вратът ти?

Смутеният убиец повдигна глава и се изплю в лицето на Пит. Оголи зъби като зло куче и се вторачи в Пит с очи, които бяха виждали не една смърт.

— Ах, какъв сприхав човек! — рече Пит. — Фанатичен радетел на Четвъртата империя, така ли беше? Е, ще можеш да си мечтаеш за нея, докато гниеш зад решетките.

Шерифът се наведе и стисна рамото на Пит.

— Ще трябва да ги освободя.

Пит го загледа със святкащи зелени очи.

— Как така!

— Не мога да ги арестувам, освен ако не са извършили престъпление — отвърна безпомощно Игън.

— Аз ще предявя обвинения — намеси се със студен глас Маркес.

— За какво?

— За навлизане в чужда собственост, за разрушаването ѝ и за кражба.

— Какво са откраднали? — попита изумен Игъл.

— Системата ми за горното осветление — отвърна невъзмутимо Маркес, като посочи към шнуровете, с които бяха вързани водолазите. — Те са ги откраднали от моя рудник!

Пит постави ръка на рамото на Игън.

— Шерифе, става дума и за опит за убийство. Мисля, че ще бъде разумно, ако ги арестувате за няколко дни, поне докато трае предварителното разследване, от което ще се разбере кои са тези хора и вероятно ще се разкрият доказателства за намеренията им.

— Хайде, Джим — обади се Маркес, — можеш поне да ги държиш под ключ, докато ги поразпитаеш.

— Съмнявам се, че ще изтръгна нещо от тях.

— Така е — подкрепи го Джордино, решейки косата си с малка четка. — Те не изглеждат доволни летовници.

— Тук има нещо, което далече надхвърля границите на областта Сан Мигел — каза Пит, сваляйки хидрокомбинезона си. — Няма да навреди, ако уведомите когото трябва.

Игън се замисли за миг.

— Добре, ще изпратя рапорт до следственото управление в Колорадо...

Шерифът не се доизказа — всички глави се обърнаха към вътрешността на тунела, откъдето тичешком се зададе мъж, който крещеше, подгонен сякаш от дявола. След секунди видяха, че това е един от заместниците на шерифа. Той спря и клекна, навеждайки глава между коленете, за да си поеме дъх от тичането от хотелската винарска изба дотук.

— Какво има, Чарли? — попита го Игън. — Хайде де, говори!

— Трупове... — започна Чарли на пресекулки — трупове... в моргата!

Игън го хвана за раменете и бавно го изправи на крака.

— Какво за трупове?

— Няма ги.

— Как така ги няма?

— Съдебният лекар каза, че били изчезнали. Някой ги е откраднал от моргата.

Пит изгледа продължително Игън, после рече тихо:

— На ваше място, шерифе, бих изпратил копия от рапорта си и до ФБР, и Министерството на правосъдието. Тая работа се задълбочава много повече, отколкото всеки от нас може да си представи.

ВТОРА ЧАСТ
ПО СЛЕДИТЕ НА ДРЕВНИТЕ НАРОДИ

9.

27 март 2001 г.

Заливът Окума, Антарктида

Капитан Даниел Гилеспи стоеше на остъкления мостик на „Полар сторм“ и гледаше през бинокъл леда, който се натрупваше около корпуса на осем хиляди тонния изследователски ледоразбивач. Строен като бор и предразположен към моментни тревоги, той мислено се ругаеше, задето прекара „Полар сторм“ по най-лесния маршрут. В море Рос есенният лед се образуваше по-рано. На някои места той вече достигаше дебелина шейсет сантиметра, на други — деветдесет.

Корабът потреперваше под краката на капитана, когато огромният му изпъкнал нос се връзваше в леда, а после се издигаше над бялата покривка. След това тежестта на предната част разцепваше ледения блок на парчета с размерите на пиано които се остъргваха в стоманените листове и ожулваха боята на корпуса и накрая биваха раздробявани на малки буци от огромните винтове и оставяни да се поклащат в килватера на кораба. Процесът се повтаряше, докато корабът не навлезе на няколко километра навътре в морето, където образуването на паков лед ставаше по-бавно.

„Полар сторм“ съчетаваше възможностите както на ледоразбивач, така и на научноизследователски кораб. Според повечето мореплавателни стандарти той беше стар плавателен съд, пуснат на вода преди двацет години — през 1981 година. Освен това минаваше и за малък в сравнение с повечето ледоразбивачи. Имаше водоизместване 8 000 тона, дължина 44 метра и широчина 8 метра. Беше оборудван с най-различна апаратура: океанографска, метеорологична, биологична и за проучване на леда и можеше да разтрошава лед с дебелина минимум деветдесет сантиметра.

Иви Тан, която се бе качила на „Полар сторм“ в Монтевидео, Уругвай, където корабът бе спрял по пътя си за Антарктида, седеше на един стол и водеше записки в бележника си. Писателка на научна и техническа литература и фотографка, Иви беше дошла на кораба с цел

да напише материал за национално научно списание. Беше хубава жена с дълга, копринена черна коса, родена и израснала на Филипините. По едно време тя вдигна глава към капитан Гилеспи, който оглеждаше с бинокъл ледените блокове пред кораба, и го попита:

— Възнамерявате ли да свалите на сушата екипа от научните работници, за да изследват морския лед?

Гилеспи свали бинокъла си и кимна.

— Това е всекидневна практика. Понякога по три пъти през арктическия ден глациолозите слизат на леда, за да вземат проби и данни, които после изследват в корабната лаборатория. Освен това записват и физическите свойства на леда и морската вода, докато плаваме от обект на обект.

— Нещо специално ли търсят?

— Джоуел Роджър, главният учен на експедицията, ще ви обясни по-добре от мен. Но първостепенната задача на проекта е да се определи динамичното въздействие на настоящата тенденция на затопляне, която стопява морския лед покрай континента.

— Научен факт ли е, че ледът намалява? — попита Иви.

— През антарктическата есен, която трае от март до май, континентът започва да замръзва и да се покрива с лед. Навремето ледените блокове са се разпростирали от сушата навътре в морето и са образували пояс, двойно по-широк от Австралия. Днес обаче морският лед се оттегля от морето и не е толкова дебел и широк както преди. То и зимите вече не са толкова студени, каквито са били през петдесетте и шейсетте години на миналия век. Поради тенденцията на затопляне една основна брънка във веригата на Антарктическо море се скъса.

— Като се започне с едноклетъчните водорасли, които виреят по долната страна на ледените блокове — изрази познания Иви.

— Научили сте си урока — усмихна се Гилеспи. — Без водорасли за вечеря няма да има крил — едни малки скаридоподобни организми, които на свой ред осигуряват прехранването на всяко животно и риба в тези южни води, от пингвините до китовите и другите морски бозайници.

— В тях включват и тюлените, нали?

— Точно така.

Иви отмести поглед към залива Окума, който разделяше Ледената бариера Рос и полуострова Едуард VII.

— Как се нарича онази планинска верига на юг?

— Рокфелер. Тя е разположена между планините Фрейзиър и Нилсън.

— Красива гледка — отбеляза Иви, възхищавайки се на заснежените върхове, които блестяха под яркото слънце. — Мога ли да използвам бинокъла ви?

— Разбира се.

Иви фокусира обектива върху комплекс от големи постройки, издигащи се покрай висока като кула сграда, само на три километра на юг от кораба, в една закътана част на залива Окума. Различни аеродром зад постройките и бетонен кей, навлизащ в залива. Голям товарен кораб бе вързан за кея и се разтоварваше от висок кран.

— Онова там, в основата на планината Фрейзиър, изследователска станция ли е?

Гилеспи се вгледа в посоката, накъдето бе насочен бинокълът.

— Не, това е минно съоръжение, притежавано и експлоатирано от един голям конгломерат, чието седалище е в Аржентина. Те вадят минерали от морето.

Иви свали бинокъла и се обърна към капитана.

— Не знаех, че това е възможно.

— Научих от нашия геолог Боб Марис, че те разработвали нов начин за извличане на злато и други ценни минерали от морската вода.

— Странно, че за първи път чувам за това.

— Операцията им е много поверителна. Повече от това не можем да се приближим дотам, тъй като патрулните им катери ще ни прогонят. Но се носи слух, че вършат тази работа чрез нов научен метод, наречен нанотехнология.

— Защо са дошли в толкова отдалечен район като Антарктика? Защо не го изпробват край някой бряг или пристанище, където има лесен достъп до транспорт?

— Според Марис замръзналата вода концентрира морската сол и я изтласква в по-дълбоки води. Изкопните работи стават по-ефикасни, когато солта се премахне... — Капитанът млъкна и огледа ледения блок от татък носа. — Извинете, госпожице Тан, но право пред нас се появи айсберг.

Айсбергът се издигаше от плосък паков лед като пустинно плато, покрито с бяла пелена. Стръмните му стени се показваха на височина

над трийсет метра от морската повърхност. Ослепително ярък поради слънцето и съвършено ясното небе, айсбергът изглеждаше девствен и неопетнен от човек, животно или растителен свят. „Полар сторм“ се приближи до леденото възвишение от запад и Гилеспи нареди на кърмчията да постави кораба на автоматично управление по курс към най-близкия му край. Кърмчията сръчно заборава с ръчките и бутоните на широкия команден пулт и насочи ледоразбивача под ъгъл седемдесет и пет градуса наляво спрямо айсберга, като в същото време наблюдаваше и ехолота за някой подводен издатък от ледения блок. Корпусът на ледоразбивача беше построен така, че да издържа на силен удар от плътен лед, но Гилеспи не искаше да причинява дори най-незначителна щета на стоманената му обшивка.

Корабът се движеше на по-малко от триста метра покрай айсберга — безопасно разстояние, но недостатъчно за екипажа и изследователите на външната палуба да виждат добре извисяващите се високо ледени скали. Гледката беше необикновена и прекрасна. Скоро ледените палисади останаха назад, след като корабът заобиколи огромната маса и се насочи към открития паков лед отвъд тях.

Изведнъж срещу тях изникна друг плавателен съд, останал скрит дотогава зад айсберга. Гилеспи с удивление разпозна в него подводница. Подводният съд плаваше през открит канал между ледовете, точно пред огромния нос на ледоразбивача в посока отляво надясно.

Кърмчията реагира още преди да чуе издадените от Гилеспи команди от мостика. Той мигом схвана положението, прецени скоростта на подводницата и веднага включи огромния ляв дизелов двигател на ледоразбивача на ход пълен назад. Беше разумна маневра от негова страна, такава, която би спасила лайнера „Титаник“ на параходната компания „Уайт стар“. Вместо да реверсира и двата двигателя едновременно, в напразен опит да спре инерцията на огромния ледоразбивач, той остави десния двигател на преден ход, като само намали оборотите до средно положение. С единия гребен винт, въртящ се напред, а другия — назад, „Полар сторм“ започна да завива много по-остро, отколкото би станало само чрез завъртане на кормилото. Всички на мостика стояха като хипнотизирани, когато посоката на носа бавно се измести под ъгъл спрямо корпуса на подводницата и се насочи към дирята зад кърмата ѝ.

Нямаше време за предупреждение и връзка между двата плавателни съда. Гилеспи грабна вътрешния телефон и нареди на екипажа и изследователите да се хванат здраво в очакване на сблъсък. На мостика настъпи сдържана възбуда.

— Хайде, миличък — замоли се кърмчията, — завърти се, завърти се!

Иви гледаше като онемяла няколко минути, преди мисълта ѝ за работа да надделее над всичко друго. Тя бързо извади фотоапарата от калъфа, настрои го и започна да снима. През далекомера не забеляза никой от екипажа на подводницата да стои изправен в бойната рубка. Тя спря, за да пренастрои фокуса и точно тогава видя как подводницата плъзна нос под паковия лед и бързо започна да се спуска под водата.

Разстоянието между двата плавателни съда се скъсяваше все повече. Гилеспи беше сигурен, че подсиленият нос на ледоразбивача ще се удари в корпуса на подводницата. В този момент обаче подводният съд рязко се стрелна напред. Тази маневра, както и бързата реакция на кърмчията и способността на „Полар сторм“ да извършва остри завои, показаха нагледно разликата между разминаване на косъм и трагедия.

Гилеспи се втурна към дясното крило на мостика и погледна надолу, изпълнен с мисълта за най-лошото. Подводницата току-що се беше потопила под водата, когато носът на ледоразбивача се изви над кърмата ѝ и мина покрай кормилото и гребните ѝ винтове на разстояние по-малко от дължината на обикновена кухненска маса. Капитанът не можеше да повярва, че двата плавателни съда не се сблъскаха. Странната подводница изчезна от поглед, оставяйки след себе си само леко вълнение. После ледената вода отново стана гладка като огледало, сякаш там никога не се беше гмуркала подводница.

— Боже мой, какво щеше да стане! — промълви кърмчията с въздишка на облекчение.

— Откъде изникна тази подводница? — попита Иви, като свали фотоапарата си. — На чий флот принадлежи?

— Не видях никакви опознавателни знаци — каза кърмчията. — Не приличаше на нито една от подводниците, които съм виждал.

На мостика дотича първият помощник-капитан Джейк Бъши.

— Какво стана, капитане?

— Едва не се сблъскахме с подводница.

— Ядрена подводница тук, в залива Маргьорит?! Шегувате се.

— Капитанът не се шегува — обади се Иви. — Имам снимка за доказателство.

— Не беше ядрена — поясни бавно Гилеспи.

— Видя ми се стар модел — добави кърмчията, като сведе поглед към ръцете си, забелязвайки за първи път, че треперят.

— Поемете мостика — нареди капитанът на Бъши. — Поддържайте курс към онзи леден връх, на една миля вдясно от носа. Там ще свалим изследователите. Аз отивам в каютата си.

Иви и Бъши забелязаха разсеяния и изумен израз по лицето на Гилеспи, който се обърна и заслиза по трапа към долната палуба. Той беше изцяло отдаден на морето и любител на морската история. Покрай напречните прегради в каютата му се издигаха етажерки, пълни с книги за морето. Погледът му пробяга по заглавията и се спря на един справочник за стари плавателни съдове.

Седна на едно от удобните кожени кресла и заразгръща страниците, докато не стигна до една снимка в средата на книгата. Тя изобразяваше същия плавателен съд, който се бе появил изневиделица. Беше сниман в надводно положение недалече от каменист бряг. Обяснението под нея гласеше:

Единствената известна снимка на U-2015, една от двете подводници от аналогичен клас, служили по време на Втората световна война. Бързоходен съд, който може да се задържи под вода за неопределен период от време и да прекоси почти половината свят, преди да излезе на повърхността за дозареждане.

По-нататък в обяснителната бележка се казваше, че U-2015 е била видяна за последен път край брега на Дания и е изчезнала някъде в Атлантическия океан. Официално е вписана в графата „Неизвестна съдба“.

Гилеспи не можеше да повярва на очите си. Струваше му се невъзможно, макар да знаеше, че е самата истина. Странният подводен съд без отличителни знаци, който „Полар сторм“ за малко не прати на

дъното на залива, се оказа нацистка подводница от една война, свършила преди петдесет и шест години!

10.

След продължителен разговор между адмирал Сандекър, главния директор на НЮМА, и Франсис Рагсдейл, наскоро назначения директор на ФБР, беше договорено Пит, Джордино и Пат О'Конъл да дойдат във Вашингтон, за да информират правителствените следователи за поредицата от странни събития, станали в рудника „Рай“. В дома на Пат, намиращ се близо до Пенсилванския университет във Филаделфия, бяха пратени агенти на ФБР за да вземат и заведат дъщеря ѝ в безопасна къща извън Вашингтон, където скоро щеше да отиде и майка ѝ. Агенти заминаха и за Телърайд, за да закарат Луис и Лиза Маркес и двете им малки дъщери на тайно място на Хаваите.

Ескортирани от няколко заместник-шерифи, благодарение на любезното съдействие на шериф Игън, тримата — Пит, Джордино и Пат — се качиха на борда на реактивен самолет на НЮМА и отлетяха за столицата. Когато боядисаният в тюркоазен цвят летателен апарат „Чесна Ситейшън Ултра V“ направи завой над покритите със сняг върхове на планината Сан Хуан и се отправи на североизток, Пат се отпусна на кожената седалка и се пресегна да хване ръката на Пит.

— Сигурен ли си, че дъщеря ми е в безопасност?

Той ѝ се усмихна и нежно стисна ръката ѝ.

— За стотен път ти казвам, че тя е в сигурните ръце на ФБР. Само след няколко часа ще я държиш в прегръдките си.

— Не мога да си представя, че ще трябва да живеем като преследвани животни до края на дните ни.

— Няма такава вероятност — увери я Пит. — Веднъж бъдат ли изтръгнати, арестувани и осъдени всички от Четвъртата империя, ние ще се върнем отново към нормалния си живот.

Пит погледна към Джордино, който беше заспал още преди колесниците да отлепят от пистата.

— Той май използва всеки удобен случай, за да си подремне, нали?

— Ал може да спи навсякъде по всяко време. Като котарак е — отвърна Пит и повдигна върховете на пръстите ѝ до устните си. — Ти също трябва да подремнеш малко. Жива заспала си.

Това беше първият израз на загриженост от страна на Пит към нея, откакто се бяха запознали, и по тялото на Пат се разля приятна топлина.

— Съзнанието ми е прекалено напрегнато, за да чувствам умора. — Тя извади от пътната чанта бележника си. — Ще използвам полета, за да започна първоначалните анализи на надписите.

— В задната кабина има компютър, ако мислиш, че ще ти е от полза.

— Той има ли скенер, за да прехвърля бележките си на дискета?

— Предполагам.

Умората като че ли мигом се изпари от лицето ѝ.

— Това наистина ще ми е от голяма полза. Жалко, че филмът ми се повреди, тъй като се намокри от водата.

Пит бръкна в джоба на панталона си, извади увито в найлон пакетче и го пусна в скута ѝ.

— Ето ти снимки на цялата подземна камера.

Тя ахна от изненада, когато отвори пакетчето и видя шест филмови ролки.

— Божичко, откъде се сдобих с тях?

— Поздрави от Четвъртата империя — отвърна той нехайно. — Двамата с Ал прекъснахме снимачната им работа, когато влязохме в камерата. Те бяха почти към края си, така че вероятно са заснели целия текст. Веднага щом пристигнем, ще проявя филмите в лабораторията на НЮМА.

— О, много ти благодаря — каза възбудено Пат и го целуна по брадясалата буза. — Моите бележки съдържат само повърхностни данни за надписите — и сякаш разминавайки се с непознат на оживена улица, тя стана и забърза към кабината с компютъра.

Пит също надигна натъртеното си тяло от седалката и отиде в малката кухничка, отвори хладилника и си взе разхладителна напитка. Според неговия начин на мислене беше жалко, че адмирал Сандекър не разрешаваше да се внася алкохол на борда на самолетите и корабите на НЮМА.

Той се спря и загледа дървеното сандъче, завързано здраво за една празна седалка. Откакто бе изнесъл черния обсидианов череп от скалната камера, непрекъснато го държеше под око. Ясно си представи как празните очни кухни го наблюдават през дървената стена на сандъчето. Седна на седалката от другата страна на пътеката, извади антената на сателитен телефон „Глоубълстар“ и набра номер. Сигналът му беше свързан с един от седемдесетте орбитални изкуствени спътници и чрез него щеше да бъде пренесен към друг изкуствен спътник, който щеше да го изпрати в градска телефонна мрежа на земята.

Пит се загледа през илюминатора в облаците, знаейки, че човекът в другия край на линията няма да вдигне слушалката преди седмото или осмото позвъняване. Най-накрая, на десетото позвъняване, в слушалката се разнесе гърлен глас.

— Тук съм.

— Сейнт Джулиан?

— Дърк! — възкликна гръмогласно Сейнт Джулиан Пърлмутър, като позна гласа. — Ако знаех, че си ти, щях да вдигна по-рано.

— И щеше да измениш на характера си? Не ми се вярва.

Пит лесно си представи Пърлмутър в момента: сто осемдесет и един килограмовото му тяло, облечено както винаги в пижама от копринен плат с индийски мотиви, заровено сред планини от книги за мореплаването в някогашен гараж за коли, който той наричаше дом. Добър разказвач, кревоугодник, ерудит и всепризнат познавач на морската история, с колекция от най-редките книги по морско дело в света, лични писма, документи и чертежи на почти всички построени кораби, той беше същинска жива енциклопедия с данни за мореплавателите и морето.

— Къде си, момчето ми?

— На десет хиляди метра над Скалистите планини.

— Не можа ли да изчакаш да ми позвъниш от Вашингтон?

— Искях при първа възможност да пусна в ход един изследователски проект.

— С какво мога да ти помогна?

Пит му обясни накратко за загадъчната камера и надписите по стените ѝ. Пърлмутър слушаше внимателно, като само от време на

време го прекъсваше с някой въпрос. Когато Пит свърши, Пърлмутър го попита:

— Какво по-точно си си наумил?

— Нали имаш файлове, съдържащи предколумбова връзка с двете Америки.

— Цяла стая, пълна с данни. Материали и теории за всички мореплаватели, стъпили в Северна, Централна и Южна Америка много преди Колумб.

— Спомняш ли си някои разкази за древни мореплаватели, които са навлизали много навътре в сушата на други континенти и са строили подземни камери с единствената цел да оставят послание за онези, които ще дойдат след тях? Изобщо споменават ли се такива неща в писмената история?

— Не знам нещо да е минало над главата ми. Има много разкази за древна търговия между хората от Американския континент и мореплавателите от Европа и Африка. Смята се, че още преди пет хиляди години на много места се е добивало мед и калай за направата на бронз.

— Къде например?

— В Минесота, Мичиган, Уисконсин.

— Това истина ли е?

— Лично аз го вярвам — отвърна Пърлмутър и продължи: — Има доказателство за добив на олово в Кентъки, на серпентин в Пенсилвания и на слюда в Северна Каролина. Мините са били разработвани много векове преди Христа. После най-загадъчно неznайните рудокопачи изчезнали, и то в порядъка на съвсем кратко време, като оставили инструментите и други артефакти, свидетелстващи за съществуването им точно там, където са работили. Да не говорим за каменните скулптури, олтари и долмени. Долмените са големи праисторически, хоризонтално поставени каменни блокове, поддържани от два или повече вертикални каменни блока.

— Възможно ли е да са били направени от индианците?

— Американските индианци рядко са извайвали каменни скулптури и паметници. След проучване на древни разкопки минни инженери са изчислили, че навремето са били добити и пренесени над триста милиона килограма мед. Никой не вярва, че това е било дело на индианците, тъй като медта, намерена от археолозите, възлиза едва на

неколкостотин килограма във вид на мъниста и дрънкулки. Първите индианци са използвали много малко метал.

— И никакви следи от подземни камери със загадъчни надписи ли не са открити?

След кратко мълчание Пърлмутър отговори:

— Поне аз не знам за такива. Рудокопачите от праисторическата епоха са оставили много малко наследство от керамични изделия или надписи. Има само някои сигли и пиктограми, повечето от които са нечетливи. Можем само да предполагаме, че са египетски, финикийски, на викингите, а вероятно дори на някоя по-ранна раса. Има доказателство, на югозапад от келтски рудници и в Аризона, че римски находки са били намерени извън Тускон малко след началото на века. Но кой може да каже? Повечето археолози нямат желание да се поставят в неизгодно положение и да потвърждават предколумбова връзка. Те просто отказват да приемат дифузионизма.

— Разпространение на културно влияние от един народ на друг чрез механични контакти.

— Точно така.

— Но защо, след като има толкова много доказателства?

— Археолозите са твърдоглаво племе — отвърна Пърлмутър. — Те като че ли всички са от Мисури. И тъй като ранните американски култури не са намирали приложение в колелото, освен за играчки или за усъвършенстване на гърнчарското колело, те отказват да повярват в дифузионизма.

— Сигурно има много причини. До пристигането на Кортес^[1] и испанците на американския континент не е имало коне и говеда. Дори аз знам, че на идеята за създаването на ръчната количка са били необходими шестстотин години да пропътува от Китай до Европа.

— Какво мога да кажа? — въздъхна Пърлмутър. — Аз съм само един запаляно по морска история, който не желае да пише трактати по теми, за които знае малко.

— Но поне ще потърсиш ли в библиотеката си нещо, писано за подземни камери с неразчетени надписи, в някой отдалечен край на света, преди четири хиляди години?

— Ще направя всичко по възможностите си.

— Благодаря ти, стари приятелю. Повече не мога да искам. — Пит имаше пълна вяра в стария приятел на семейството му, в чийто

скут като дете бе седял и слушал морските приказки, които му разказваше.

— Има ли нещо друго, което не си ми казал за въпросната камера? — попита Пърлмутър.

— Само това, че с нея върви и един артефакт.

— Не ме дръж в напрежение. Какъв артефакт?

— Един череп с естествена големина, издялан от чисто черен обсидиан.

Пърлмутър остави думите да проникнат дълбоко в съзнанието му. Накрая попита:

— Знаеш ли какво означава?

— Не — отвърна Пит. — Мога само да ти кажа, че без съвременни инструменти и съоръжения за разрязване, на древните хора, които са издялали и полирали такава голяма буца обсидиан, сигурно са им били нужни десет поколения, за да изваят такъв изящно завършен продукт.

— Напълно си прав. Обсидианът представлява вулканичен газ, образуван от бързо изстиваща лава. От хиляди години човекът го е използвал за направата на глави на стрели, ножове и върхове на копия. Той е лесно трошлив. Забележително постижение е да се създаде такъв предмет в продължение на век и половина, без да се счупи или напука.

Пит погледна към сандъчето, завързано за седалката.

— Жалко, че не си тук да го видиш, Сейнт Джулиан.

— Не е нужно. Вече знам как изглежда.

Пит надуши нещо гнило. Пърлмутър беше известен с това, че първо се забавляваше с жертвата си, а после разкриваше интелектуалното си превъзходство. Пит нямаше друг избор, освен да влезе в капана.

— Трябва да го видиш със собствените си очи, за да оцениш красотата му.

— Ама да не би да съм забравил да ти кажа, момчето ми — попита Пърлмутър с престорена невинност в гласа, — че знам къде има още един такъв?

---

[1] Ернандо Кортес (1485 — 1547), испански завоевател на Мексико. — Б.пр. ↑

11.

„Чесна Ултра V“ кацна на източната писта на военновъздушната база „Андрюс“ и зарулира към хангарите, давани под наем от ВВС на различни правителствени служби. Сградите за самолети и автомобили на НЮМА се намираха в североизточната част на базата. Един товарен автомобил с двама охранители чакаше да закара Джордино до жилището му в Александрия, щата Вирджиния, и Пат — на сигурно място в една къща, където беше вече настанена дъщеря й.

Пит свали внимателно от самолета сандъка с обсидиановия череп и го остави на земята, но не последва Пат и Джордино.

— Няма ли да тръгнеш с нас? — попита го Пат.

— Не, ще дойдат да ме вземат.

Тя го изгледа проникателно.

— Някое гадже?

Той се разсмя.

— Не, кръстникът ми. Ще повярваш ли?

— Мисля, че не — отвърна тя язвително. — Кога ще се видим пак?

Той я целуна леко по челото.

— По-скоро, отколкото предполагаш.

Пит изпрати с поглед товарния автомобил, който потегли към главния портал на базата, после седна на земята и се облегна на колелото на единия колесник. Пролетният въздух на Вашингтон беше свеж и ясен, с температура малко по-висока за сезона. Бяха минали десетина минути, когато един много елегантен автомобил в два нюанса зелено и сребристо се приближи безшумно и спря до самолета.

Ролс-ройсът „Силвър Даун“, с елегантно купе, построено от „Хупър & кърпъни“ през 1955 година, имаше шестцилиндров двигател, който можеше да развива скорост до 140 километра в час.

Хюго Мълхоланд, шофьорът на Сейнт Джулиан Пърлмутър, излезе от колата и протегна ръка.

— Радвам се да ви видя отново, господин Пит.

Пит се усмихна и разтърси ръката му. В поздрава на мъжа нямаше капка сърдечност, но Пит не се засегна. Познаваше Хюго повече от двайсет години. Шофьорът, който беше и верен помощник на Пърлмутър, всъщност беше добродушен и мил човек, но имаше каменно като на Бъстър Китън лице и рядко се усмихваше или изразяваше дружелюбност. Той вдигна пътната чанта на Пит и я сложи в багажника, после изчака Пит да постави до нея дървения сандък. След това му отвори задната врата.

Пит се качи в колата и са настаня на задната седалка, две трети от която беше заета от огромното туловище на Пърлмутър.

— Сейнт Джулиан, заприличал си на същинска цигулка.

— По-скоро на контрабас. — Пърлмутър обгърна с длани главата на Пит и го целуна по двете бузи. Огромният мъж носеше сламена шапка върху посивялата си коса. Лицето му беше червендалесто с топчест нос и небесносини очи. — Отдавна не сме се виждали. От онази вечеря, която младата жена от Националната служба по натурализация и емиграция ни приготви в апартамента ти.

— Джулия Мари Лий. Беше някъде миналата година по това време.

— Какво стана с нея?

— Последното, което чух, е, че са я назначили в Хонконг.

— Не се задържат дълго при теб, а? — вметна Пърлмутър.

— Знаеш, че не съм от мъжете, които жените водят вкъщи, за да ги представят на майките си.

— Глупости. Ще спечелиш много, ако някой ден се задомиш.

Пит смени темата.

— Не надушвам ли манджа?

— Откога не си ял?

— Пих кафе на закуска и чаша безалкохолно на обяд.

Пърлмутър вдигна една кошница за излети от пода и я постави в широкия си скют. После свали сгъваемите таблички от орехово дърво от гърба на предната седалка.

— Приготвих малка закуска за пътуването ни до Фредериксбърг.

— Там ли отиваме? — попита Пит, очаквайки с нетърпение да се нахвърли върху лакомствата в кошницата.

Пърлмутър само кимна, докато му подаваше бутилка шампанско „Въов Клико“, с жълт етикет.

— Любимото ми! — възкликна Пит.

След като Мълхоланд излезе през главния портал, той зави наляво по околоръстното шосе и продължи на изток по моста над река Потомак. Като стигна до Спрингфийлд, зави на юг. На задната седалка Пърлмутър сложи сребърни прибори и китайски порцелан върху табличките, след което започна да подава на Пит най-различни ястия, като се започнеше от пай с гъби и агнешки момици, панирани стриди, няколко вида пастет и сирена, и се свършеше с круши, задушени с червено вино.

— Това е същински пир, Сейнт Джулиан. Рядко ми се случва да ям такива деликатеси.

— А на мен не — потупа изпъкналия си корем Пърлмутър. — По това се различаваме с теб.

Пищната гощавка завърши с малък термос с кафе еспreso.

— Без коняк? — възмути се на шега Пит.

— Твърде е ранен часът за шейсетгодишен човек като мен да си позволява твърд алкохол. Първо ще си подремна малко.

— Къде се намира другият обсидианов череп, за който ми спомена?

— Във Фредериксбърг.

— Това разбрах.

— Той принадлежи на една много мила възрастна дама на име Кристин Мендър-Хъстед. Прабаба ѝ намерила черепа, когато китоловният кораб на съпруга ѝ бил скован от зимните ледове в Антарктика. Увлечателна случка. Според семейната история един ден Роксана Мендър се загубила върху паков лед. Когато съпругът ѝ капитан Брадфорд Мендър, собственик и корабоводител на китоловния кораб „ПалOVERде“, и екипажът му отишли да я спасят, те попаднали на изоставен английски търговски ветроходен кораб, качили се на борда и го претърсили. Открили труповете на екипажа и пътниците. В един от килерите за провизии намерили черен обсидианов череп и други странни предмети, които обаче трябвало да оставят, тъй като ледът започнал да се пропуква и те побързали да се върнат на техния кораб.

— И са взели черепа?

Пърлмутър кимна.

— Да, Роксана лично го взела. Оттогава той станал наследствена вещ.

Пит се загледа безцелно през прозореца в зеления пейзаж на Вирджиния, прелитащ покрай тях.

— Дори двата черепа да се окажат еднакви, след като по тях няма никакви следи, надписи, пак няма да можем да разберем кой ги е изработил и защо.

— Не за да сравняваме черепите уредих среща с госпожа Мендър-Хъстед.

— А защо?

— От десет години се опитвам да купя семейните писма на фамилията Мендър, свързани с китоловните дни на капитан Мендър, и корабните дневници на плавателните съдове, които е управлявал. Но най-главната вещ от колекцията, за която бих дал какво ли не, за да я притежавам, е корабният дневник на изоставения и скован от леда английски търговски кораб.

— В такъв случай имаш тайна мисъл за това посещение.

Пърлмутър се подсмихна лукаво.

— Надявам се, че когато госпожа Мендър-Хъстед види твоя череп, може да склони да ми продаде нейния заедно със семейния архив.

— Не се ли срамуваш, като се погледнеш в огледалото?

— Срамувам се — засмя се ехидно Пърлмутър, — но това чувство бързо отминава.

— В корабния дневник на изоставения кораб не пише ли нещо за мястото, където е бил намерен черепът?

Пърлмутър поклати глава.

— Изобщо не съм го чел. Старата дама го държи заключен.

В продължение на няколко секунди Пит потъна в мислите си. Питаше се колко ли още обсидианови черепи лежат скрити някъде из целия свят.

Ролс-ройсът се движеше с висока скорост и измина разстоянието до Фредериксбърг само за час и половина. Мълхоланд отби по кръгла алея за коли, водеща към живописна къща в колониален стил, разположена на хълмистата част на града над река Рапаханок с лице

към някогашното бойно поле, където по време на Гражданската война в един ден са били убити 12 500 войника от Северните щати. Построената през 1848 година къща представляваше изящен паметник на миналото.

— Е, пристигнахме — каза Пърлмутър, когато Мълхоланд отвори вратата.

Пит отиде зад колата, вдигна капака на багажника и извади кутията с черепа.

Двамата изкачиха стъпалата; Пърлмутър дръпна шнура на звънеца и посочи с брадичка кутията.

— Това може да изиграе роля.

Кристин Мендър-Хъстед беше приветлива възрастна дама. Имаше пъргави движения за възпълното си тяло, бяла коса, гостоприемна усмивка и ангелски черти на лицето. Лешниковите ѝ очи искряха, докато се ръкуваше енергично с Пърлмутър и кимна, когато той ѝ представи приятеля си.

— Моля, влизайте направо — покани ги тя мило. — Очаквах ви. Ще пиете ли чай?

Двамата мъже приеха поканата и жената ги въведе в библиотека, облицована с дървена ламперия, и им посочи две удобни кожени кресла. След като младото момиче, представено им като дъщерята на съседката ѝ, което ѝ помагало за поддържане на къщата, поднесе чая, Кристин се обърна към Пърлмутър.

— Е, Сейнт Джулиан, както ти казах по телефона, все още не съм готова да продавам семейните си ценности.

— Признавам, че надеждата още не ме е напуснала — каза Пърлмутър, — но доведох Дърк по друга причина. Дърк, ще покажеш ли на госпожа Мендър-Хъстед какво има в кутията?

— Наричайте ме Кристин. Прекалено дълго е обръщението с тия две фамилни имена — моминското и съпружеското ми.

— Винаги ли сте живели във Вирджиния? — поинтересува се Пит, докато отваряше дървената кутия.

— Аз съм шесто поколение калифорнийци, много от които все още живеят в Сан Франциско или околностите му. Имах щастието да се омъжа за човек от Вирджиния, който работеше като специален съветник на трима президенти.

Пит се смълча, запленил от черния череп, поставен върху полицата над запалената камина. После бавно като в транс отвори капака на кутията. Извади своя череп, стана и отиде да го сложи до другия.

— Боже мой! — ахна Кристин. — Не съм и сънувала, че може да съществува още един такъв.

— Нито пък аз — отвърна Пит, като оглеждаше двете обсидианови творения.

— Доколкото мога да кажа, гледайки ги с просто око, те са съвършени дубликати, напълно еднакви по форма и материал. Дори по размери изглеждат съвсем еднакви. Сякаш са излезли от един и същ калъп.

— Кажете ми, Кристин — заговори я Пърлмутър с чаша чай в ръка, — какво знаете от прабаба си за историята на този череп?

Тя го погледна така, сякаш ѝ бе задал най-тъпия въпрос.

— Нали вече ти казах, че е бил намерен на един кораб, скован от ледове, на име „Мадрас“. Пътувал от Бомбай за Ливърпул, натоварен с трийсет и седем пътника, четирийсет души екипаж, и най-различен товар — чай, коприна, подправки, порцелан. Прабаба ми и прабаба ми намерили черепа в един килер за провизии, където имало и други древни артефакти.

— Мисълта ми беше дали са открили някакъв писмен документ, от който да са разбрали как са се озовали тези артефакти на борда на „Мадрас“.

— Зная със сигурност, че черепът и другите предмети не са били натоварени на борда в Бомбай. Били са намерени от екипажа и пътниците едва когато корабът е спрял край някакъв пуст остров, за да се запаси с питейна вода. Подробностите били описани в корабния дневник.

Предчувствайки най-лошото, Пит попита:

— Защо „били“?

— Защото капитан Мендър не задържал дневника у себе си. Предсмъртното желание на капитана на „Мадрас“ било той да бъде предаден на собствениците на кораба. Прабаба ми изпълнил желанието му, като изпратил по куриер дневника в Ливърпул.

Пит изпита чувството, че се е блъснал в тухлена стена, задънваща улица.

— Знаете ли дали собствениците на „Мадрас“ са изпратили експедиция, която да потърси изоставения кораб и да проследи обратния път на артефактите?

— Оказало се, че първите собственици продали търговското си дружество, преди капитан Мендър да изпрати дневника — поясни Кристин. — Новият управител изпратил експедиция от два кораба да търси „Мадрас“, но те изчезнали безследно заедно с целите екипажи.

— Значи няма останали никакви писмени документи — каза обезсърчен Пит.

Очите на Кристин светнаха.

— Не съм казала подобно нещо.

Той се вторачи във възрастната жена, опитвайки се да отгатне нещо в очите ѝ.

— Но...

— Прабаба ми е била много будна жена — прекъсна го Кристин. — Преписала на ръка корабния дневник на „Мадрас“ преди съпругът ѝ да го изпрати в Англия.

Тези думи обляха Пит като слънчева светлина, проникнала през черен облак.

— Дали ще е възможно да го прочета?

Кристин не отговори веднага. Стана, отиде до старото писалище, наследено от корабния капитан, и вдигна глава към картината, окачена на дъбовата ламперия. Тя изобразяваше мъж, седнал в кресло с кръстосани ръце и крака. Макар половината му лице да бе скрито под брада, личеше, че има хубави черти. Изглеждаше едър човек, тъй като тялото и раменете му изпълваха цялото кресло. Изправената зад него жена, с ръка върху рамото му, беше дребна, с изразителни кафяви очи. И двамата носеха облекла от деветнайсети век.

— Това са капитан Брадфорд и Роксана Мендър — каза някак замечтано тя, сякаш се бе пренесла във времето, в което никога не бе живяла. После се обърна и погледна към Пърлмутър. — Сейнт Джулиан, мисля, че моментът настъпи. Прекалено дълго държах техните документи и писма от сантиментални чувства. По-добре е да бъдат помнени от другите, които да четат и извличат полза от историята. Считай колекцията за твоя на цена, предложена от теб.

Пърлмутър скочи от креслото с лекотата на атлет и прегърна Кристин.

— Благодаря ви, мила госпожо. Обещавам ви, че всичко ще бъде запазено и съхранено в архивите за бъдещите историци.

Кристин отиде до изправения до камината Пит.

— А за вас, господин Пит, имам подарък. Поверявам ви моя обсидианов череп. Сега, след като имате два еднакви черепа, какво ще правите с тях?

— Преди да отидат в музея за древна история, те ще бъдат изследвани и анализирани в лаборатория, за да се види откога датират и дали са свързани с древна цивилизация.

Тя задържа погледа си дълго върху черепа, с който щеше да се раздели, и дълбоко въздъхна.

— Не ми се иска да напуска дома ми, но като знам, че отива в грижовни ръце, ми става по-леко. Знаете ли, хората винаги са гледали на него като на предвестник на нещастия и трагедии. Но от мига, в който Роксана го е пренесла по топящите се ледове до кораба на съпруга си, той е донесъл само добро на семейство Мендър.

По обратния път за Вашингтон Пит започна да чете корабния дневник на „Мадрас“, преписан дума по дума с четливия и леко наклонен почерк на Роксана Мендър в бележника ѝ с кожена подвързия. Въпреки гладкото возене на ролса, той трябваше да вдига глава и да поглежда в далечината, за да не му прилошее.

— Попадна ли на нещо интересно? — попита го Пърлмутър, докато минаваха по моста „Джордж Мейсън“ над река Потомак.

Пит отмести поглед от бележника.

— Да, попаднах. Сега вече знаем не само приблизителното място, на което екипажът на „Мадрас“ е намерил черепа, но и много, много повече.

12.

Ролс-ройсът спря пред стар самолетен хангар, част от който Пит бе приспособил за свой дом, разположен в най-отдалечения и пустеещ край на Вашингтонското международно летище. Занемареният на вид хангар, строен през 1936 година, изглеждаше като отдавна неизползваем. Плевели опасваха ръждясалите му стени, прозорците бяха плътно заковани с дъски.

Хюго току-що се бе измъкнал иззад волана, когато двама тежковъоръжени мъже с камуфлажни униформи, паднали сякаш от небето, застанаха до колата с насочени автоматични оръжия. Единият се облегна отстрани на прозореца, а другият се изправи лице в лице с Мълхоланд, сякаш го предизвикваше да направи заплашително движение.

— Един от вас трябва да е Дърк Пит — каза рязко той, взирайки се в задната седалка.

— Аз съм.

Охранителят огледа за миг лицето му.

— Легитимирайте се, господине. — Не беше молба, а заповед.

Пит извади служебната си карта от НЮМА и мъжът свали оръжието си и се усмихна.

— Извинете за притеснението, но имаме заповед да охраняваме вас и собствеността ви.

Пит предположи, че мъжете са от някоя малко известна федерална охранителна фирма, подбрала служители, специално обучени да охраняват високопоставени държавни личности, чийто живот е застрашен.

— Благодарен съм ви за загрижеността.

— Кой са другите двама господа?

— Добри приятели.

Охранителят подаде на Пит малка алармена система с устройство за далечно командване.

— Моля, носете я с вас през цялото време, докато сте си вкъщи. При най-малкото съмнение за опасност, натиснете предавателния

бутон. Ние ще откликнем след дваайсет секунди.

Охранителят не каза името си, а и Пит не го попита.

Мълхоланд беше отворил багажника и Пит извади пътната си чанта. В този момент забеляза, че двамата охранители бяха изчезнали. Огледа около хангара, а после и празните полета встрани от главната писта. От мъжете нямаше и следа, сякаш никога не се бяха появявали. Пит реши, че са се скрили някъде под земята.

— Ще кажа на Хюго да се отбие в главното управление на НЮМА да остави там обсидиановите черепи — каза Пърлмутър.

Пит постави ръка върху рамото на Мълхоланд.

— Занеси ги много внимателно в лабораторията на шестия етаж и ги предай на дежурния лаборант. Името му е Хари Матюс.

Мълхоланд се усмихна леко, което беше равносилно на широка усмивка на друг човек.

— Ще гледам да не ги изпусна.

— Довиждане, Сейнт Джулиан. И благодаря ти.

— Няма защо, момчето ми. Мини някой път на вечеря у дома.

Пит изпроводи с поглед стария ролс-ройс, който потегли, вдигайки облак прах след себе си по черния път, водещ към аварийния портал на летището. После погледна към върха на стар електрически стълб, където беше монтирана камера за наблюдение. Може би тя беше записала движенията на безследно изчезналите охранители и щеше да задоволи любопитството му.

С малко устройство за далечно командване той изключи цялата алармена система в хангара и отвори вратата, която изглеждаше така, сякаш не беше отваряна от Втората световна война. Метна чантата си пред рамо и прекрачи прага. Вътрешността беше защитена от прах и тънеше в мрак. Отникъде не проникваше лъч светлина. Той затвори вратата и натисна ключа за осветлението, което обля хангара с ярка светлина и призма от цветовете.

Подът, боядисан с лъскава бяла епоксидна боя, беше зает с подредени в редица петдесет старинни и класически автомобили в най-различни ярки цветове; друга редица включваше един немски реактивен самолет от Втората световна война и един тримоторен „Форд“ от началото на 1930-те години, наричан „Тенекиената гъска“. До едната стена върху поставени на по-високо ниво релси стоеше железопътен вагон от началото на века. И като завършек на жанрова

картина се явяваше излята от чугун вана с монтиран на нея извънбордов двигател и надуваем сал с импровизирана кабина и мачта. Цялата колекция се „охраняваше“ от висок стълб тотем на индианското племе хайда.

Пит спря, за да огледа смесената си колекция и регистрационните табели на старите модели коли, които висяха от високия сводест таван. Доволен, че всичко си беше на мястото, той се качи по витата стълба от ковано желязо до апартамента си на горния етаж.

Жилището му беше същински морски музей. В остъклени витрини бяха подредени модели на кораби, дървени щурвали с ръкохватки, кутии с компаси, корабни камбани и медни и месингови водолазни каски. Всекидневната стая, студиото, спалнята с банята и кухня трапезарията заемаха площ от не повече от сто квадратни метра.

Макар да беше капнал от умора, той разопакова багажа си и хвърли мръсните си дрехи на пода на малък килер, където се помещаваха пералната и сушилният шкаф. После влезе в банята и си взе дълъг душ, като насочи горещата струя към едната стена на кабинката, а той легна по гръб и опря вдигнатите си крака в единия ъгъл. Малко по-късно, тъкмо се бе отпуснал с чаша текила „Хуан Хулио“ с лед, когато корабната камбана на вратата му извести за посетител пред входа на хангара.

Пит погледна един от четирите монитора, монтирани между библиотечните лавици, и разпозна заместник-директора на НЮМА Руди Гън. Натисна бутон на устройството за далечно командване и се провикна:

— Влизай, Руди, горе съм.

Гън се качи по стълбите и влезе в апартамента. Гън беше дребен на ръст, с оредяваща коса и дебели стъкла на очилата си с рогова рамка на римския си нос. Бивш командир във Военноморските сили и пръв в групата във Военноморската академия, Гън беше високоинтелигентен и много уважаван сред колегите си от НЮМА. Сините му очи изглеждаха уголемени от увеличителните стъкла на очилата му, а лицето му имаше леко разсеян израз.

— Двама души с автоматични пушки и маскировъчно облекло ми изкараха акъла, докато докажа, че съм твой приятел от НЮМА.

— Идея на адмирал Сандекър.

— Знаех, че се е обърнал към някаква охранителна фирма, но нямах представа, че тия момчета притежават магическа сила и могат да се появяват от въздуха. Липсваше само облак дим.

— Вършат си добре работата — каза Пит.

— Запознат съм с положението в Телърайд — продължи Гън, като се настаняваше в едно от креслата. — В града се говори за теб, че животът ти не струва само два цента.

Пит донесе чаша изстуден чай от кухнята. Гън рядко пиеше питие с алкохол, освен бира от време на време.

— Но не и за шегаджиите от Четвъртата империя. Подозирам, че няма да си спестят никакви разноски, докато не ме пратят в гроба.

— Позволих си волността да преобърна някой и друг камък. — Гън замълча и преполови половината чаша с чай. — Срегнах се с едни приятели от ЦРУ...

— Какъв интерес може да проявява ЦРУ към едно вътрешно престъпление?

— Те подозират, че убийците, на които си се натъкнал в рудника „Рай“, може би членуват в международен престъпен синдикат.

— Предполагат, че са терористи?

Гън поклати глава.

— Не са религиозни или култови фанатици. Но планът им е все още тайна. Никой от оперативните служители на ЦРУ, нито от агентите на Интерпол още не е могъл да проникне в организацията им. Всички чуждестранни разузнавателни агенции знаят, че такава съществува. Но откъде се ръководи, кой я контролира, за това няма никакви улики. Убийците се появяват, както е станало в Телърайд, взимат своите жертви и изчезват.

— Какви други престъпления извършват освен убийства?

— Това също е някаква загадка.

Пит присви очи.

— Кой е чувал за престъпен синдикат без мотиви?

Гън сви рамене.

— Знам, че ще прозвучи налудничаво, но те още не са оставили дори най-малка следа.

— В Телърайд са задържани двама за разпит.

Гън повдигна вежди.

— Ама ти не си ли научил?

— Какво да науча?

— Шериф Игън от Телърайд, Колорадо, се обади на адмирал Сандекър само преди час. Задържаните са били намерени мъртви.

— По дяволите! — кипна Пит. — Още тогава предупредих шерифа веднага да ги претърси за цианидови капсули.

— Няма нищо по-обикновено от отровата. Само че по думите на Игън в килията им е била внесена бомба. И двамата са разкъсани на парчета заедно с един от заместник-шерифите, който е пазел наблизко.

— За тия хора човешкият живот е безстойностен — процеди през зъби Пит.

— Така е.

— Какъв е следващият ход?

— Адмиралът те изпраща с един дълбоководен проект в средата на Тихия океан, където ще бъдеш в безопасност в случай на нови опити да те убият.

Пит се подсмихна.

— Няма да отида.

— Той предположи, че ще откажеш — подсмихна се и Гън. — Освен това ти си прекалено важен за разследването, за да бъдеш отстранен в някоя дълбока селска провинция. Както стоят нещата, ти си имал повече контакт с тази група от когото и да е друго и като жив свидетел можеш да кажеш много за нея. Следователи от високо ниво искат да разговарят с теб. Утре сутринта в осем... — Той му подаде листче хартия. — Ето ти адреса. Иди там, вкарай колата си в отворения гараж и чакай инструкции.

— А Джеймс Бонд и Джак Райън също ли ще бъдат?

Гън направи кисела физиономия.

— Много смешно! — Той допи изстудения си чай и излезе на балкона, който гледаше към знаменитата колекция под него.

— Това е интересно.

— Кое?

— Казал си, че убийците са от Четвъртата империя.

— Това са техни думи, не мои.

— Нацистите наричаха своята страна на мечтите Третия райх.

— За щастие почти всички нацисти от онова време са мъртви — отбеляза Пит. — И Третият райх умря заедно с тях.

— Някога учил ли си немски? — попита Гън.

Пит поклати глава.

— Единствените думи, които знам, са: *я, найн, ауфвидерзеен*.

— Значи не знаеш, че „Третият райх“ в превод на английски означава „Третата империя“.

Пит се напрегна.

— Искаш да кажеш, че това са банда неонацисти?

Гън тъкмо отвори уста, за да отговори и бе възпрян от силен шум като от излитащ изстребител. Само след миг последва оглушителен стържещ звук на метал и в хангара блесна оранжев пламък, който бързо изчезна през най-отдалечената стена. Две секунди по-късно взрив разтърси хангара и балконът от ковано желязо потрепери. От металния таван се посипа прах и се слегна върху блестящите коли. След заглъхващия грохот от взрива настъпи злокобна тишина.

Тогава започна продължителна пушечна стрелба последвана бързо от нова, по-приглушена експлозия.

Пит пръв се окопоти.

— Пак ония гадняри! — изсъска той.

— Какво, за бога, стана? — попита смаяният Гън.

— Копелета такива! Хвърлиха граната в хангара. Спаси ни единствено това, че тя не избухна. Бойната глава проби едната гофрирана стена и излетя през другата, без детонаторът в носа ѝ да улучи някоя от масивните носещи колони.

Вратата на хангара се отвори и двамата охранители се втурнаха вътре и се заковаха на място в подножието на витата стълба.

— Ранени ли сте? — попита единият.

— По-скоро сме поразтърсени — отвърна Пит. — Откъде дойде всичко това?

— Ръчна граната бе изстреляна от хеликоптер — отвърна охранителят. — Съжаляваме, че го допуснахме толкова близо. Бяхме подведени от опознавателните му знаци на една местна телевизионна станция. Но след това открихме огън срещу него и го свалихме. Падна някъде в реката.

— Добре сте направили — похвали ги искрено Пит.

— Вашите приятелчета явно харчат с широка ръка.

— Очевидно имат достатъчно пари, за да ги пилеят на вятъра.

Охранителят се обърна към партньора си.

— Ще трябва да разширим периметъра си — и обходи с поглед хангара. — Има ли щети? — попита той Пит.

— Само две дупки в стените, достатъчно големи, за да влизат през тях хвърчила.

— Ще се погрижим да бъдат поправени незабавно. Нещо друго?

— Да. — Гневът на Пит стана неудържим, докато оглеждаше скъпите си, потънали в прах коли. — Моля ви, повикайте и някое от звената по поддържане на чистотата.

— Май ще трябва да си помислиш за проекта в Тихия океан — обади се Гън.

Пит като че ли не го чу.

— Третия райх, Третата империя... Които и да са те, направиха огромна грешка.

— Така ли? — Гън оглеждаше треперещите си ръце така, сякаш принадлежаха на другиго. — И каква е тази грешка?

Пит вдигна поглед към зеещите, назъбени дупки в стените на хангара. Матовозелените му очи святкаха с дива омраза, омраза, каквато Гън бе виждал най-малко четири пъти по други поводи, и той неволно потръпна.

— Досега само лошите момчета се забавляваха — рече Пит с крива усмивка. — Вече дойде моят ред.

13.

Преди да си легне, Пит провери лентите на камерата му за наблюдение и установи, че охранителите си бяха свършили работата. Ръководейки се по картите на подземната дренажна система на летището, те бяха открили широка бетонна тръба с диаметър два и четирийсет метра, която отвеждаше дъждовните и снежни води от летищните писти, пътеките за рулиране и терминалните площи. Тръбата минаваше на трийсетина метра от хангара на Пит. На един вход за поддръжка, незабележим от високите плевели, охранителите бяха монтирали добре замаскиран наблюдателен пост.

На Пит му мина през ума да им занесе кафе и сандвичи, но бързо отхвърли тази мисъл. Щеше да е неразумно от негова страна да компрометира умелото им прикритие.

Току-що се беше облякъл и закусил набързо, когато един камион, натоварен с материали за поправяне на стените на хангара, спря отпред на пътя. Зад него спря друг товарен автомобил без опознавателни знаци и от него слязоха няколко жени в работни комбинезони. Охранителите не се показаха, но Пит знаеше, че те зорко наблюдават сцената. Един от работниците се приближи до него.

— Господин Пит?

— Да.

— Ще влезем вътре, ще поправим щетите, ще почистим и ще си тръгнем възможно най-бързо.

Пит загледа с благоговение как мъжете започнаха да разтоварват стари ръждясали гофрирани ламаринени листове, които съвсем наподобяваха на стените на хангара.

— Откъде ги намерихте? — попита той.

— Може и да се изненадате, но правителството следи да не се пилеят материалите от стари сгради — отвърна ръководителят на групата. — Това, което виждате, е от покрива на стар склад, намиращ се на Капитолийския хълм.

— Значи правителството ни се оказва по-полезно, отколкото очаквах.

Той остави хората да си вършат работата и вече се канеше да се качи зад волана на тюркоазния на цвят джип „Чероки“ на НЮМА, когато една черна корвета „Стинг Рей“ спря на пътя. От прозореца на пътническата седалка се подаде главата на Джордино.

— Няма ли да тръгнеш с мен? — подвижна той.

Пит затича в тръс до колата, качи се, сгъна крака и се настани на кожената седалка.

— Не ми каза, че ще се отбиеш.

— Съобщиха ми да отида на същото място, където ще ходиш и ти в осем часа. Затова реших да мина да те взема.

— Ти си страхотен, Ал — подметна весело Пит. — Не ме интересува какво говорят другите за теб.

Джордино отби от Уисконсин авеню по малка странична улица в Глоувър парк близо до Военноморската обсерватория. Късата уличка беше засенчена от вековни брястове и на нея имаше само една-единствена къща, скрита зад висока ограда от жив плет. Никакви паркирани коли, никакви хора по тротоарите.

— Сигурен ли си, че по тази улица трябваше да завием? — попита Джордино.

Пит погледна напред през предното стъкло и посочи:

— Да, и тъй като няма други къщи, значи това трябва да е мястото.

Джордино отби във втория вход на кръглата алея за коли и продължи по нея към гърба на къщата, вместо да спре под навеса на предната врата. Пит огледа триетажната тухлена постройка, докато Джордино караше към залепения за гърба ѝ гараж. По всичко личеше, че къщата е била построена за някоя важна и заможна особа след Гражданската война. И тя, и площите около нея изглеждаха безупречно поддържани, но завесите на прозорците бяха спуснати, сякаш обитателите ѝ бяха заминали за дълго време.

Корветата влезе в гаража, чиято двойна врата беше широко отворена. Вътре имаше само разхвърляни градински инструменти, една тревокосачка и работна маса, която сигурно не бе използвана с десетилетия. Джордино загаси двигателя и се обърна към Пит.

— Е, и сега какво?

Отговорът дойде, когато вратите зад тях се затвориха автоматично. Секунди по-късно част от пода на гаража започна бавно да спуска колата. Освен едва чутото бръмчене на елеватора спускането вървеше безшумно. Пит се опита да изчисли скоростта на спускането и разстоянието, но наоколо цареше пълен мрак. След около три метра по неговите изчисления елеваторът плавно спря и в същия миг блесна редица от лампи. Бяха се озовали в не много голям бетонен паркинг, запълнен от няколко коли. Джордино паркира корветата на свободното място между тюркоазния „Чероки“ с изписано на предните врати НЮМА и една лимузина „Крайслер“. Нямаше съмнение, че с джипа беше пристигнал адмирал Сандекър. Негово беше изискването всички превозни средства на НЮМА да бъдат с предно предаване и пригодени за извънградско шофиране при най-лоши условия.

Охранител от морската пехота стоеше до метална врата.

— Мисля, че колата ни ще е на сигурно място тук — смънка Джордино, — или да я заключа?

— Някакво вътрешно чувство ми подсказва, че тя няма да мръдне оттук — отвърна Пит.

Двамата излязоха от колата и тръгнаха към униформения охранител с трите нашивки на сержант на ръкавите си. Той им кимна и ги поздрави.

— Вие трябва да сте Дърк Пит и Албърт Джордино. Само вас чакаме.

— Няма ли да поискате да се легитимираме? — попита Джордино.

Сержантът се усмихна.

— Запомних добре снимките ви. Да разпозная кой кой е от вас двамата, е все едно да сравнявам Джо Пеши и Клинт Истууд. Не е трудно да ви различи човек.

Той натисна един бутон до вратата и тя се плъзна настрани, разкривайки къс коридор, задънен с друга метална врата.

— Като стигнете вътрешната врата, застанете за малко неподвижни, докато охранителят от другата страна ви разпознае на камерата за наблюдение.

— Той няма ли ви доверие? — попита Джордино.

Охранителят отвърна троснато:

— Въпрос на по-голяма сигурност.

— Тия не се ли престарават? — измърмори под носа се Джордино. — Можехме спокойно да резервираме две сепарета в „Тако Бел“ за това съвещание.

— Бюрократизмът издига в култ потайността — отбеляза Пит.

— Там поне щях да си поръчам една тортила — довърши мисълта си Джордино.

Двамата бяха пропуснати през вратата в просторна зала, постлана с килим, чиито стени бяха покрити с драперии, за да приглушават акустиката. Шестметрова заседателна маса във формата на бъбрек почти изпълваше помещението. Огромен екран заемаше цялата отсрещна стена. Залата беше приятно осветена и уютна. Няколко мъже и една жена бяха насядали около масата. Никой не стана при появата на Пит и Джордино.

— Закъсняхте. — Това бе изтъкнато от адмирал Джеймс Сандекър, шефа на НЮМА.

Нисък, но атлетически сложен, с яркорижа коса и брадичка а ла Вандайк, адмиралът имаше властни студени сини очи, от които нищо не убягваше. Той винаги беше нащрек като леопард, спящ под дърво с едното око отворено, който знае, че рано или късно плячката ще падне в ръцете му. Беше сприхав и рязък, но ръководеше НЮМА като великодушен диктатор. Сега той посочи към мъжа, седнал от лявата му страна.

— Не вярвам вие двамата да познавате Кен Хелм, специален агент на ФБР.

Сивокосият човек, облечен в делови костюм, със замислени кротки лешникови очи, който ги гледаше над очилата си за четене, се надигна леко от стола си и протегна ръка.

— Господин Пит, господин Джордино, много съм чувал за вас.

Което значи, че е прочел внимателно личните ни досиета, помисли си Пит.

Сандекър се обърна към мъжа вдясно от него.

— А това е Рон Литъл. Рон има странно звание в Централното разузнаване, но няма да познаете какво.

„Заместник-директор“, беше първата мисъл, която мина през ума на Пит.

Мъжът имаше кафяви като на породата коли очи и лице с дълбоки бръчки и кротко изражение, издаващо средна възраст и голям

опит. Той само кимна.

— Господа.

— Другите ги познавате — довърши Сандекър, обръщайки се към останалите край масата.

Руди Гън трескаво си водеше бележки и не си направи труда дори да вдигне поглед.

Пит се приближи зад Пат О'Конъл, сложи ръка върху рамото ѝ и прошепна в ухото:

— Стана по-скоро, отколкото си мислеше.

— Обожавам мъжете, които изпълняват обещанията си. — Тя го потупа свойски по ръката, без да се притеснява от останалите. — Ела да седнеш до мен. Малко ме плашат всички тия важни правителствени особи.

— Уверявам ви, доктор О'Конъл — обади се Сандекър, — че ще си тръгнете от тази зала, без да е паднал косъм от главата ви.

Пит издърпа стол до нейния и седна, а Джордино се настани до Гън.

— Изпуснахме ли нещо съществено? — попита Пит.

— Доктор О'Конъл ни разказа за черепа и подземната камера — отвърна Сандекър, — а Кен Хелм тъкмо се готвеше да ни запознае с доклада върху първоначалните резултати от аутопсията на труповете, изпратени от Телърайд.

— Няма много за казване — заговори бавно Хелм. — Трудно беше да се стигне до положителен резултат само по зъбите им. Предварителните изследвания предполагат, че зъбите им са правени от южноамерикански зъболекари.

Пит изрази съмнение.

— Нима вашите хора могат да различават зъботехниката на различните страни?

— Добрият лекар по съдебна медицина, специализирал в тази област, често може да назове дори града, където е правена пломба.

— Значи те са от чужда националност — отбеляза Джордино.

— Направи ми впечатление, че английският им е малко странен — каза Пит.

Хелм го погледна над очилата си.

— Наистина ли?

— Беше перфектен, без американски акцент, макар и двамата да говореха носово като в Ню Ингленд.

Литъл записа нещо в жълтия си бележник, после заговори:

— Господин Пит, командир Гън ни осведоми, че убийците, които сте задържали в Телърайд, са се представили за членове на Четвъртата империя.

— Която нарекоха още „Новата съдба“.

— Както вече вие и командир Гън сте предположили, Четвъртата империя може би е приемник на Третия райх.

— Всичко е възможно.

Джордино извади огромна пура от малкото си джобче и я завъртя пред устните си, без да я пали, съобразявайки се с хората край масата, които не пушеха. Сандекър му хвърли убийствен поглед, като видя, че етикетът ѝ е същият като на специалните пури от личния му запас.

— Аз не съм много умен — вметна скромно Джордино, който след университета „Хъмбъл Хърбърт“ беше завършил Военновъздушната академия трети по успех в класа — и вероятно затова не мога да си обясня как така една организация, с пръсната по цял свят армия от елитни убийци, може да действа години наред, без най-добрите разузнавателни служби в света да разберат кои са те и какво се готвят да предприемат.

— Аз пръв съм готов да призная, че сме поставени в затруднено положение — отвърна честно Хелм от ФБР. — Доколкото знам, престъпленията без мотиви са най-трудните за разрешаване.

Литъл кимна в знак на съгласие.

— Допреди вашето стълкновение с онези хора в Телърайд никой, който се е изпречвал на пътя им, не е останал жив, за да опише какво е ставало.

— Благодарение на Дърк и доктор О'Конъл сега имаме следа, по която да вървим — отбеляза Гън.

— Няколко овъглени зъба едва ли могат да се нарекат следа — вметна Сандекър.

— Вярно — съгласи се Хелм, — но имаме и загатката на онази камера в рудника „Рай“. Щом те стигат до такива крайности, за да попречат на учените да изследват надписите, убиват невинни хора и се самоубиват, когато ги арестуват, значи трябва да имат някакъв сериозен мотив.

— Защо — заговори Пит — не се спират пред нищо, за да попречат да се разкрие смисълът на надписите?

— Не могат да преливат от радост от създалото се положение — вметна Гън. — Та те загубиха шестима от професионалните си убийци и не успяха да осигурят снимки на тия надписи.

— Странно, че такава обикновена археологическа находка взе толкова жертви — отбеляза Сандекър с безизразно лице.

— Съвсем не е обикновена находка — побърза да възрази Пат. — Ако не се окаже някаква измислица, скалпена от някогашни рудокопачи, може би ще станем свидетели на археологическата находка на века.

— Успя ли да разчетеш някой от символите? — попита Пит.

— След като изследвах повърхностно записките си, мога да ви кажа само, че символите представляват азбука. Всеки писмен знак изразява отделен звук. Нашата азбука например има дваисет и шест символи. Символите в камерата предполагат азбука от трийсет букви плюс дванайсет символа, представляващи цифри, които разчетох като много напреднала математическа система. Които и да са били онези хора, те са открили нулата и са смятали със същия брой символи, с които смята и съвременният човек. Докато не ги програмирам в компютър и не ги проуча задълбочено, не мога да ви кажа нищо повече.

— Според мен сте се справили изключително добре с оглед малкото, с което разполагате, и за кратко време — похвали я Хелм.

— Уверена съм, че ще можем да разчетем смисъла на надписите. За разлика от сложните писмени системи на египтяните, китайците или критяните, които още не са дешифрирани, тази изглежда уникална по простотата си.

— Смятате ли, че обсидиановият череп, намерен в същата камера, има връзка с надписите? — попита Гън.

Пат поклати глава.

— Не мога да кажа нищо определено. Възможно е и той като кристалните черепи, открити в Мексико и Тибет, да е направен с ритуална цел. Някои хора — не официално признати археолози, бързам да уточня — смятат, че кристалните черепи са изработвани в комплект от тринайсет броя, които могат да записват вибрации и да ги фокусират в холографни изображения.

— Вие вярвате ли в това? — попита я Литъл сериозно.

Пат се разсмя.

— Не, аз съм доста прагматична. Предпочитам да имам необоримо доказателство, преди да правя произволни теории.

Литъл се замисли и пак я запита:

— Мислите ли, че обсидиановият череп...

— Черепи — поправи го Пит.

Пат го изгледа въпросително.

— Откога станаха повече от един?

— От вчера следобед. Благодарение на мой добър приятел, Сейнт Джулиан Пърлмутър, се сдобих с още един.

Сандекър го погледна настоятелно.

— Къде е той сега?

— Заедно с онзи от Телърайд беше занесен в химическата лаборатория на НЮМА за анализ. Обсидианът явно не може да бъде датиран чрез обикновени средства, но изследване с инструментариум може и да ни каже нещо за онези, които са сътворили черепите.

— Знаеш ли откъде е другият? — попита Пат, изгаряща от любопитство.

Без да навлиза в излишни подробности, Пит разказа как черепът бил намерен в изоставения товарен кораб „Мадрас“ от екипажа на „Паловерде“ в Антарктика. После разказа и за срещата си с Кристин Мендър-Хъстед.

— А тя каза ли ти къде пътниците и екипажът на „Мадрас“ са намерили черепа?

Пит поизмъчи и нея, и останалите присъстващи, като забави отговора си. Накрая отвърна:

— Според корабния му дневник, „Мадрас“ е пътувал от Бомбай за Ливърпул, когато бил връхлетян от силен ураган...

— Циклон — поправи го Сандекър. — За мореплавателите урагани се надигат само в Атлантическия и Източния Тихи океан. Тайфуните — в Западния Тихи океан, а циклоните бушуват в Индийския океан.

— Приемам забележката — въздъхна Пит. Адмирал Сандекър обичаше да изразява неизчерпаемия си резерв от безполезни подробности, свързани с морето. — Та както казах, „Мадрас“ бил застигнат от силна буря и вълнение, които продължили близо две

седмици. Корабът се отклонил далече на юг от курса си. Когато вятърът и вълнението утихнали, се оказало, че бидоните с питейна вода били пробити от силните удари и почти целият запас от вода изтекъл. Тогава капитанът прегледал морските си карти и решил да спре край верига от голи и ненаселени острови в субантарктическият южен Индийски океан. Известни сега като островна група Крозе, те представляват малка презокеанска територия на Франция. Капитанът спуснал котва край малък остров, наречен Сен Пол, който имал много скалист бряг, а в средата се издигал вулкан. Докато моряците поправяли бидоните и ги пълнели с вода от поток, един от пътниците — английски полковник от армията, пътуващ за родината си заедно с жена си и двете си дъщери след десетгодишна служба в Индия, решил да половува малко на острова.

Единственият дивеч там били тюлени и пингвини, но полковникът мислел, че островът гъмжал от четириног дивеч. След като изкачил високия близо триста метра вулканичен хълм, той и приятелите му се натъкнали на пътечка от камъни, загладени от времето. Те тръгнали по нея и стигнали до изсечен в скалата отвор във формата на свод. Влезли вътре и видели коридор, навлизащ дълбоко в хълма.

— Дали е бил открит и проучван оттогава? — вметна Гън.

— Възможно е — предположи Пит. — Помолих Хирам Йегър да провери. Освен необслужвана метеорологическа станция, експлоатирана от австралийци в периода от 1978-ма до 1997-ма и наблюдавана от изкуствени спътници, островът бил напълно необитаем. Ако техните метеоролози са открили нещо в хълма, те не са го огласили. Всички писмени данни са чисто метеорологически.

Литъл се наклони към масата прехласнат.

— И какво станало после?

— Полковникът изпратил един от групата си обратно на кораба да вземе фенери. Едва тогава посмели да влязат. Видели, че коридорът е гладко изсечен в скалата и се спуска под лек наклон от трийсет метра, свършвайки в малка кухня с десетки странни и древни на вид скулптури. Неразгадаеми надписи били гравирани в стените и тавана на камерата.

— Преписали ли са надписите? — поинтересува се Пат.

— В капитанския дневник нямаше записан нито един символ — отвърна Пит. — Единственият чертеж е груба карта на входа на камерата.

— А находките? — попита Сандекър.

— Те са все още на борда на „Мадрас“ — поясни Пит. — Роксана Мендър, съпругата на капитана на китобойния кораб, споменава за тях в дневника си. Едната от тях тя описва като сребърна урна. Другите били бронзови и глинени скулптури на странни животни, които тя не била виждала. Спазвайки закона за спасяване на морско имущество, съпругът ѝ и екипажът на „Паловерде“ възнамерявали да свалят всичко ценно от кораба, но паковият лед започнал да се пропуква и те трябвало бързо да се върнат на техния кораб. Взели само обсидиановия череп.

— Значи още една камера, този път с артефакти — отбеляза Пат, загледана напред, сякаш виждаше нещо отвъд залата. — Колко ли още такива има, скрити някъде по света?

Сандекър хвърли язвителен поглед към Джордино, който дъвчеше парченце тютюн от огромната си пура.

— Изглежда, че тази работа е само за нас — каза той, като отмести поглед от ниския италианец и го спря върху Гън. — Руди, веднага щом можеш, организирай две експедиции. Едната да търси „Мадрас“ в Антарктика, а другата да проучи камерата, открита на остров Сен Пол от пътниците на „Мадрас“. Използвай всеки намиращ се най-близо в района плавателен съд — каза той и се обърна към останалите край дългата маса. — Дърк, ти поемаш издирването на изоставения търговски кораб. Ал, а ти отиваш на остров Сен Пол.

Джордино седеше отпуснат на стола.

— Надявам се нашите кръвожадни приятелчета да не са стигнали първи и до двете места.

— Ще разбереш, като пристигнеш там — вметна Гън с изопнато лице.

— Междувременно — заговори Хелм — аз ще пратя двама агенти да пообиколят цялата страна, за да открият някакви следи, водещи към организацията, наела убийците.

— Трябва да ви кажа, адмирале — обърна се Литъл към Сандекър, — че това не е първостепенна задача на Централното разузнавателно управление. Но ще направя всичко по силите си, за да

помогна. Хората ми ще се съсредоточат върху корпоративните синдикати извън Съединените щати, които финансират или търсят археологически находки. Ще проучим също и всички намерени досега находки, които са свързани с убийства. Вашите нови факти, сочещи към неонацистки ред, може да се окажат неоценими.

— И последно, но не по значение, стигаме до прекрасната дама сред нас — каза Сандекър.

Пат се усмихна, като видя, че всички погледи се отправиха към нея.

— Работата ми, разбира се, е да се опитам да разчета надписите.

— Снимките, направени от убийците, трябва вече да са проявени — каза Гън.

— Ще ми трябва място, където да работя — каза тя замислено.

— Тъй като сега живея инкогнито, не мога да вляза в стаята си в университета и да започна да правя анализи.

Сандекър се усмихна.

— Всеки от нас тримата — Рон, Кен и аз — ръководим може би три от най-усъвършенстваните апаратури за обработка на данни и имаме най-добрите лаборанти в света. Изборът е ваш.

— Ако ми разрешите, адмирале, предлагам следното — намеси се Пит. — Така и така НЮМА ще продължи да се занимава с подземните камери и тяхното съдържание, мисля, че ще е по-добре за доктор О'Конъл да работи с Хирам Йегър на нашата собствена компютърна апаратура.

Сандекър огледа лицето на Пит, за да се опита да разбере каква друга тайна мисъл се крие зад думите на Пит. Но не откри нищо и сви рамене.

— Вие избирайте, доктор О'Конъл.

— Струва ми се, че господин Пит е прав. Като работя в тясно сътрудничество с НЮМА, ще бъда и в тясна връзка с експедициите.

— Както желаете. Йегър и Макс ще бъдат на ваше разположение.

— Макс?

— Последната играчка на Йегър — поясни Пит. — Компютърна система с изкуствен мозък, която възпроизвежда визуални холографни изображения.

Пат си пое дълбоко въздух.

— Ще ми трябва всичката екзотична техника, която мога да получа.

— Не се безпокойте — каза Джордино с хумор в гласа. — Ако надписите се окажат древни, те вероятно няма да са нищо друго освен книга с древни рецепти.

— Рецепти за какво? — попита Хелм.

— За козе месо — отвърна Джордино. — Хиляда и един начина за готвене на козе месо.

14.

— Извинете, вие ли сте Хирам Йегър?

Изпълнена с ентузиазъм, Пат беше прекосила просторната зала на компютърната мрежа, заемаща целия десети етаж на сградата на НЮМА. Беше чувала компютърните специалисти в Пенсилванския университет да говорят с благоговение за центъра с океан от данни на Националната агенция за подводни и морски изследвания. Беше неоспорим факт, че центърът обработва и съхранява най-огромното количество дигитални данни за океанографията, откакто бяха събрани под един покрив.

Мъжът, с вехто на вид облекло зад командния пулт във форма на подкова, свали очилата си, наследени вероятно от дядо му, и се вгледа в жената, застанала на вратата на неговата светая светих.

— Да, аз съм Йегър. А вие трябва да сте доктор О'Конъл. Адмиралът ме уведоми да ви очаквам тази сутрин.

Човекът пред нея трудно се вместише в образа, който Пат бе изградила в представите си. Незнайно защо тя очакваше въпросният Йегър да прилича на кръстоска между Бил Гейтс и Алберт Айнщайн. А той нямаше нищо общо нито с единия, нито с другия. Беше облечен с изтъркани джинси и яке „Ливайс“ върху тениска. Каубойските ботуши на краката му изглеждаха така, сякаш бяха използвани в хиляда състезания по родео. Косата му, прошарена и дълга, беше вързана на опашка. Лицето му, с момчешки израз, тесен нос и сиви очи, беше гладко обръснато.

Пат щеше да се изненада и ако научеше, че Йегър живее в елегантната част на Мериленд, че е женен за преуспяваща художничка и че е баща на две тийнейджърки, които ходеха в скъпи частни училища. Единственото му хоби беше да колекционира и подновява стари, излезли от употреба компютри.

— Надявам се, не ви прекъсвам работата — каза Пат.

— Не ви ли посрещнаха при асансьора, за да ви доведат в моето владение?

— Не. Просто се качих дотук, не видях никого, който да прилича на Дилбърт и влязох.

Йегър, който харесваше този комичен герой на Скот Адамс, се разсмя.

— Изглежда, трябва да приема това като комплимент. Много се извинявам, че никой не ви е посрещнал и придружил дотук.

— Няма нищо. Предприех обиколка, като сама си бях екскурзовод. Вашата империя от данни е наистина внушителна. Съвсем не е като апаратурата, с която работя в университета.

— Да ви предлага чаша кафе?

— Не, благодаря — отвърна Пат. — Ще се залавяме ли за работа?

— Както желаете — каза учтиво Йегър.

— Имате ли снимките на скалната камера?

— Фотолабораторията ми ги изпрати снощи. Останах до късно и ги сканирах за Макс.

— Дърк ми разказа за Макс. Нямам търпение да го видя в действие.

Йегър издърпа стол до своя, но не предложи веднага на Пат да седне.

— Ако заобиколите пулта и застанете в средата на онази платформа, точно пред нас, ще ви демонстрирам уникалния талант на Макс.

Пат застана където ѝ бе посочено и погледна към Йегър. Докато го наблюдаваше, компютърният гений като че ли се размаза пред очите ѝ и след малко напълно изчезна. Тя се озова обгърната от нещо, за което беше готова да се закълне, че е мъглявинна обвивка.

После стените и таванът станаха по-различими и тя видя, че се намира в точно копие на скалната камера. Трябваше да каже, че това е холографно изображение, но то беше толкова истинско, особено когато по стените се появиха и надписите, съвършено ясни.

— Фантастично — промълви тя.

— Макс има всички символи от снимките, програмирани в паметта, но въпреки че мониторът ни е с големината на малък филмов екран, си помислих, че ще е от полза за вас да четете надписите в естествената им перспектива.

— Да, да — развълнува се Пат. — Това безкрайно много ще ми помогне. Благодаря ви, благодаря и на Макс.

— Елате тук и се запознайте с Макс — долетя гласът на Йегър иззад илюзорната камера. — После се залавяме за работа.

Пат за малко не каза: „Не мога“, тъй като камерата изглеждаше толкова истинска. Но тя развали илюзията, като прекрачи през стената ѝ като призрак и застана до Йегър зад пулта.

— Макс — каза Йегър, — запознай се с доктор Пат О'Конъл.

— Здравейте! — разнесе се мек женски глас.

Пат погледна подозрително Йегър.

— Макс е жена?!

— Първоначално програмирах собствения си глас, но оттогава направих доста модификации на програмата и реших, че ще ми е по-приятно да слушам женски глас, отколкото мъжки.

— Значи тя е гласово активирана?

Йегър се усмихна.

— Макс е система с изкуствен разум. Няма бутони за натискане. Просто ѝ говорете като на човек.

Пат се огледа.

— Има ли микрофон?

— И то шест, но са толкова миниатюрни, че не е възможно да ги видите. Можете да заставате навсякъде в радиус от шест метра от нея.

Пат плахо заговори:

— Макс?

На огромния монитор непосредствено зад платформата се появи женско лице с ярки цветове и загледа Пат. Очите бяха топазено кафяви, косата — като лъскав кестен. Устните бяха разтегнати в усмивка, която разкриваше бели зъби. Раменете бяха голи почти до гърдите, които едва се подаваха над долната рамка на монитора.

— Здравейте, доктор О'Конъл. Приятно ми е да се запознаем.

— Моля, наричайте ме Пат.

— Така ще бъде оттук нататък.

— Тя е прекрасна — възхити се Пат.

— Благодаря — усмихна се Йегър. — Истинското ѝ име е Елзи и тя ми е съпруга.

— Добре ли работите заедно? — попита Пат закачливо.

— В повечето случаи. Но ако не съм внимателен, тя става раздразнителна и кисела като оригинала.

— Добре, да почваме — смънка Пат под носа си. — Макс, анализира ли символите, сканирани в системата ти?

— Да. — Гласът на Макс звучеше съвсем като човешки.

— Можеш ли да ми разчетеш и преведеш някои от буквените символи на английски?

— Още не съм навлязла в същността, но напредвам. Надписите на тавана на камерата, изглежда, са звездна карта.

— Обясни какво представлява — вметна Йегър.

— Виждам я като усъвършенствана координирана система, използвана в астрономията за определяне на положението на небесните тела на небосвода. Мисля, че може да предполага промени в отклоненията на звездите, които са се виждали на небето над определена част от света в минали епохи.

— Което ще рече, че поради изменения във въртенето на земята, звездите са променили положението си с течение на времето.

— Да, техническите термини са: прецесия и нутация — поясни Макс. — Тъй като при въртенето си земята се издува в екваторната зона, гравитационното притегляне на слънцето и луната е по-силно около екватора и причинява леко колебание на въртящата се земна ос. Това се нарича прецесия и тя очертава кръгъл конус в пространството на всеки 25 800 години. Нутацията, или колебанието на земната ос, е слабо, но неравномерно движение, което измества небесния полюс на 10 секунди встрани от гладкия прецесионален кръг на всеки 18 години и 6 месеца.

— Знам — заговори Пат, — че по някое време в далечното бъдеще Полярната звезда няма да е вече Северната звезда.

— Съвсем правилно — потвърди Макс. — Когато Полярната звезда се измести, след приблизително 345 години на мястото над Северния полюс ще застане друга звезда. Сто години преди Христа пролетното равноденствие... Извинявай, запозната ли си с пролетното равноденствие?

— Доколкото си спомням от часовете по астрономия в колежа, пролетното равноденствие настъпва там, където слънцето пресича небесния екватор от юг на север и...

— Точно така — прекъсна я Макс с одобрение. — Не трябва да продължаваш, за да не заприличаш на колежански преподавател, който приспива класа си, преподавайки урок с прекалени подробности. И

тъй, преди Христа пролетното равноденствие е минавало през съзвездията Овен. Поради прецесията сега то е в Риби и се придвижва към Водолей.

— Мисля, че това, което ще ни кажеш — въодушевлението на Пат нарастваше, — е, че звездообразните символи на тавана на скалната камера изобразяват координати на звездна система от миналото.

— Така ги разчетох — отвърна бездушно Макс.

— Древните народи имали ли са научни познания, за да направят такива свършено точни проекции?

— Откривам, че който и да е издялал тази небесна карта на тавана на камерата, е превъзхождал астрономите, живели само преди неколкостотин години. Те са изчислили правилно, че небесната галактика е неподвижна и че слънцето, луната и планетите се въртят. Картата показва орбитите на планетите, включително Плутон, открита едва през миналия век. Било им е известно, че звездите Бетелгейзе, Сириус и Проксион остават в постоянно положение, докато другите съзвездия се изместват почти незабележимо за период от хиляди години. Повярвай ми, древните хора са познавали астрономията.

Пат погледна към Йегър.

— Ако Макс може да разчете звездните координати, издълбани в стените на камерите, вероятно ще можем да установим кога е била построена.

— Струва си да опитаме.

— Аз разчетох само малка част от цифровата система — каза Пат. — Това би ли ти помогнало, Макс?

— Не е трябвало да си правиш труда. Аз вече я разчетох цялата. Според мен тя е гениална с простотата си. Нямам търпение да вкарам байтовете си в надписите, съставени от думи.

— Макс?

— Кажи, Хирам.

— Концентрирай се върху разчитане на звездните символи и остави засега буквените надписи.

— Искаш да анализирам небесната карта ли?

— Постарай се колкото можеш.

— Ще ми отпуснеш ли време до пет часа? Дотогава би трябвало да имам резултат.

— Времето е твое — отвърна Йегър.

— Нима Макс иска само няколко часа за проект, за чийто анализ са необходими месеци, дори години? — не можеше да повярва Пат.

— Не подценявай Макс. — Йегър се завъртя на стола си и отпи глътка изстинало кафе. — Отдадох почти всичките си години в разцвета на силите си, за да създам Макс. Не съществува друг такъв компютър в света. Не че няма да излезе от употреба след пет години. Но засега малко са нещата, които не може да прави. Макс е уникална и принадлежи с душа и сърце на мен и на НЮМА.

— Ами патентите? Положително си прехвърлил правата си на правителството.

— Адмирал Сандекър не е средностатистическият бюрократ. С него имаме устен договор. Аз му вярвам и той ми вярва. Петдесет процента от всички постъпления, включващи възнагражденията за патентите и таксите за използване на нашите данни от частни корпорации или правителствени ведомства, отиват в НЮМА. Другите петдесет процента остават за мен.

— Вие наистина работите за честен човек. Всеки друг работодател би ви дал само премия и златен часовник, ще ви потупа по гърба и ще внесе вашите печалби в служебната сметка в банката.

— Щастлив съм, че съм заобиколен от честни хора — каза важно Йегър. — Адмиралът, Руди Гън, Ал Джордино и Дърк Пит, всички те са хора, които с гордост наричам свои приятели.

— Отдавна ли ги познавате?

— Кажи-речи от петнайсет години. Щуро сме се забавлявали заедно и сме разрешавали куп океански загадки.

— Докато чакаме Макс, защо не започнем да анализираме стенните символи. Може да открием някаква следа, която да ни подсказва какво значат.

Йегър кимна.

— Нищо чудно.

— Можете ли да възпроизведете холографно изображение на подземната камера?

— С желание всичко се постига — отвърна Йегър, докато набираше команда на клавиатурата; след малко изображението на вътрешните стени на скалната камера се материализира.

— Първата стъпка да се разчете непознат буквен текст е да се отделят съгласните от гласните. Тъй като не виждам никакъв признак, че те представляват някакви идеи или предмети, ще приема, че символите са буквени и регистрират звуци на думи.

— Какъв е произходът на първата азбука? — попита Йегър.

— Твърдото доказателство е оскъдно, но повечето епиграфи вярват, че тя е създадена от древните канаани и финикийци някъде между 1700 и 1500 година преди Христа и е наречена Северна семитска азбука. Водещите учени отхвърлят, разбира се, това твърдение, но са склонни да се съгласят, че ранните средиземноморски култури са доразвили пробуждащата се азбука от праисторически геометрични символи. Много по-късно гърците възприели и усъвършенствали тази азбука, така че буквите, които използваме днес, имат връзка с техните. По-нататъшните усъвършенствания идват от етруските, следвани от римляните, които са заимствали много, за да създадат писмения латински език, чиито по-късни класически букви накрая са съставили дваисет и шест буквената азбука, която вие и аз използваме днес.

— Откъде да започнем?

— От моите нахвърляни записки — отвърна Пат и погледна бележките си. — Не познавам никакви други древни писмености, чиито символи да отговарят на написаните в камерата. Те като че ли нямат никакво влияние отникъде, което ми се струва много необичайно. Единствената далечна прилика е с келтската огамова азбука, нищо повече.

— О, щях да забравя. — Йегър й подаде нещо, подобно на малък жезъл с миниатюрна камера в единия му край. — Макс вече кодира символите. Ако искате да ви помогна с някакви изчисления, просто насочете камерата към символа и неговия ред в надписите, които искате да изследвате, и аз ще се заловя да направя програма за дешифриране.

— Звучи чудесно — каза Пат радостна, че отново се впряга в работа. — Първо, нека да направим списък на различните символи и да преброим колко пъти се повтаря всеки. После ще се опитаме да ги свържем в думи.

— Като предлози например.

— Повечето древни надписи не включват думите, които ние използваме днес. Освен това искам да видя дали ще можем да проследим гласните, преди да сме открили съгласните.

Двамата работиха цял ден без почивка. По обяд Йегър се обади в кафенето на НЮМА и поръча да им донесат сандвичи и безалкохолни напитки. Пат ставаше все по-ентузиасирана. Символите изглеждаха влудяващо прости за разчитане и въпреки това към пет часа следобед тя не беше напреднала особено в тяхното определение.

— Защо цифровата система беше толкова лесна за разчитане, а азбуката — не? — измърмори тя раздражена.

— Дали да не продължим утре? — предложи Йегър.

— Не съм уморена.

— Аз също, но ще е друго да работим на свежи глави. Не знам как е с вас, но моите най-успешни разрешения ми идват посред нощ. Освен това Макс няма нужда от сън. Ще ѝ задам команда да обработва надписите през нощта. До сутринта тя ще има някакъв резултат върху превода им.

— Нямам аргумент, с който да ви оборя.

— Преди да приключим сега, ще извикам Макс на монитора, за да я попитам дали има някакъв напредък със звездите.

Не беше нужно Йегър да пипа клавиатурата. Той просто натисна един предавателен бутон и попита:

— Макс, готова ли си?

На екрана се появи намръщеното ѝ лице.

— Какво правихте двамата, та чак сега се свързвате с мен? От два часа ви чакам.

— Извинявай, Макс — каза Йегър без нотка на съжаление в гласа. — Имахме работа.

— Но излиза, че си работила по проекта само няколко часа — вметна наивно Пат. — Стигна ли до някакво предположение?

— Какво ти предположение! — сопна се Макс. — Мога да ви кажа точно това, което искате да знаете.

— Първо кажи как стигна до заключенията си — изкомандва Йегър.

— Не мислиш, че сама ще изчислявам движенията на звездите, нали?

— Проектът беше зададен на теб.

— Защо да напрегам чиповете си, когато мога да използвам друг компютър?

— Моля те, Макс, кажи ни какво си открила.

— Е, добре. Преди всичко, да се открият координатите на небесните тела на небето, изисква сложен геометричен процес. Няма да се впускам в скучни подробности за това как се определя височината, азимутът, изгревът и залезът им. Работата ми беше да определя местоположенията, където са били измерени координатите, издялани в скалата на камерата. Успях да изчисля първоначалните местоположения, откъдето наблюдателите са гледали, както и звездите, които са използвали, за да измерят отклоненията в течение на много, много години. И трите звезди в пояса на съзвездие Орион, ловеца, се движат. Сириус, звездата куче, която се намира близо до петата на Орион, е неподвижна. С тези данни аз се вмъкнах в астрометричния компютър на Националния научен център.

— Как не те е срам, Макс! — смъмри я Йегър. — Можеш да ми докараш такива неприятности!

— Мисля, че компютърът в Центъра много ме хареса. Обеща ми да изтрие запитването ми.

— Надявам се да можеш да разчиташ на думата му — измърмори Йегър. Това беше преиграване от негова страна. Той също бе прониквал стотици пъти в чужди компютърни мрежи.

— Астрометрията — продължи невъзмутимо Макс, — в случай че не знаеш, е един от най-старите дялове от астрономията и се занимава с определяне движението на звездите. — Макс замълча. — Следваш ли мисълта ми?

— Продължавай — подкани я нетърпеливо Пат.

— Колегата в компютъра в ННЦ не може да се мери с моя стандарт, но тъй като програмата беше лесна за него, аз го предумах да ми изчисли отклонението между положенията на Сириус и Орион, когато подземната камера е била построена, с техните настоящи координати на небосклона.

— Датирала си камерата? — прошепна Пат със стаен дъх.

— Да.

— Тя измама ли е? — попита Йегър, сякаш се опасяваше от отговора.

— Не, освен ако някогашните рудокопачи в Колорадо са били първокласни астрономи.

— Моля те, Макс — обади се Пат, — кажи кога е била построена камерата и кога са били гравирани надписите по стените ѝ?

— Трябва да имате предвид, че приблизителната ми оценка за времето е плюс-минус стотина години.

— Значи е по-стара от сто години?

— Ще повярвате ли — отвърна Макс бавно, лазейки по нервите и на двамата — на цифрата девет хиляди?

— Какво каза?

— Казах, че вашата камера е била издялана в колорадските скали някъде около 7100-та година преди Христа.

15.

Малко след четири часа сутринта Джордино издигна служебния самолет „Бел-Боинг“ 609 право към яркосиньото небе над покрайнините на Кейптаун, Южна Африка. Конструираният като хеликоптер самолет с вертикално излитане и кацане се издигна до височина сто и петдесет метра над земята, след което Джордино измести лостовете на механичната предавка и летателният апарат продължи напред в хоризонтално положение.

Деветместният „Боинг-609“ сега беше празен, като се изключеше товарът от защитни снаряжения, закрепен здраво за пода. Джордино бе наел самолета в Кейптаун, тъй като най-близкият научноизследователски кораб на НЮМА се намираше на повече от хиляда мили от островите Крозе.

Един хеликоптер не би могъл да прелети 3 800 километра, без да дозарежи поне четири пъти, а нормален голям самолет, който би преодолял това разстояние без дозареждане, нямаше да намери място за кацане на малкия вулканичен остров. Моделът 609 можеше да каца навсякъде като хеликоптер и се явяваше идеалният летателен апарат за целта. В зависимост от капризите на вятъра полетът щеше да продължи около четири часа в двете посоки. Горивото трябваше да се наблюдава внимателно. Дори с модифицирани резервоари на крилата, Джордино беше изчислил, че за обратния път да Кейптаун ще му остане само час и половина допълнително летателно време. Това не беше достатъчно, за да му осигури вътрешно спокойствие по време на полета, но той беше човек, който обича да рискува.

Трийсет минути по-късно, когато набра височина 3 600 метра и зави на югоизток над Индийския океан, той постави ръчната газ на възможно най-икономично положение и видя, че скоростомерът сочи малко под 480 километра в час. После се обърна към дребния човек, седнал на седалката на втория пилот до него.

— Ако вече изпитваш някакво съжаление, че си се присъединил към тази налудничава авантюра, знай, че е твърде късно да промениш решението си.

Руди Гън се усмихна.

— Кой знае какво ми се пише, когато адмиралът разбере, че не съм зад бюрото си, а съм се измъкнал тайничко с теб.

— Каква причина изтъкна пред твоите хора за шестдневното си отсъствие?

— Казах им, че заминавам за Балтийско море, да проверя как върви проектът, който НЮМА изпълнява съвместно с датски археолози.

— А има ли такъв проект?

— И то какъв! — отвърна Гън. — Цял флот от викингски кораби, на които се натъкнал случайно един рибар.

Джордино подаде на Гън две навигационни карти.

— Ето, поemi ролята на навигатор.

— Колко е голям остров Сен Пол?

— Около шест квадратни километра.

Гън погледна Джордино през дебелиите стъкла на очилата си.

— Надявам се — рече той спокойно, — че няма да ни сполети съдбата на Амелия Еърхарт и Фред Нунан.

След три часа във въздуха, с попътен вятър от пет възела, те все още бяха добре с горивото. Индийският океан бавно изчезна от поглед, когато навлязоха в надвиснали облаци, които се задаваха от изток и носеха дъжд, буря и турбулентност на въздуха. Джордино насочи самолета право нагоре, за да пробие облаците и да излезе отново в спокойно и ясно небе.

Той и сега прояви странната си способност да си подремва от време на време по десетина минути, след което се събуждаше, за да провери приборите за управление и да направи корекциите, дадени му от Гън, и пак задремваше. Това се повтори няколко пъти, като нито веднъж не промени времетраенето на дрямката си повече или по-малко от минута.

Нямаше никаква опасност да се загубят или пропуснат острова. Самолетът бе оборудван с най-новото навигационно съоръжение — глобално позиционираща система (ГПС). С приемника на ГПС, който измерваше разстоянието до редица от изкуствени спътници, се изчисляваше точната географска ширина, дължина и височина, както и

данните, програмирани в компютъра на самолета, така че Гън можеше да определя курса, скоростта, времето и разстоянието до местоназначението им.

За разлика от Джордино той страдаше от безсъние. Освен това беше от хората с неспокоен дух. Гън не би се отпуснал, дори да лежеше под някоя палма на таитянски плаж. Непрекъснато поглеждаше часовника си и проверяваше положението им, като междувременно изучаваше въздушната снимка на острова.

Когато Джордино се събуди и обходи с поглед арматурното табло, Гън го потупа по рамото.

— Не задрямвай отново. Трябва да започнеш да снижаваш. Според изчисленията ми островът е на шейсет километра право напред.

Джордино разтърка лицето си с вода от една манерка и избута съвсем леко напред щурвала. Самолетът бавно започна да се спуска и се раздруса, когато минаваше през облаците. Тъй като не виждаше нищо, Джордино можеше само да гледа как стрелката на скоростомера се измества обратно на часовниковата стрелка, но въпреки това той не отделяше поглед от бялата пелена пред челното стъкло. После изведнъж, на височина 1 500 метра, те излязоха от облаците и видяха отново океана — за първи път след тричасовия полет.

— Добре се справи, Руди — похвали го Джордино. — Сен Пол вече е на осем километра напред и на по-малко от два градуса вдясно на борда. Ти сякаш го уцели право по носа.

— Два градуса — повтори Гън. — Следващия път трябва да съм по-прецизен.

Оставяйки турбулентността след тях, върховете на крилата престанаха да трептят. Джордино намали притока на гориво и грохотът на двигателите стихна до приглушено боботене. Силният дъжд бе спрял, но по челното стъкло продължаваха да се стичат водни струйки. Едва сега той включи чистачките и насочи носа на машината над високите стръмни скали, които защитаваха острова от безмилостната и яростна атака на морето.

— Мярна ли някакво място, където да кацнем? — попита Джордино, оглеждайки малкия остров и единствената му планина, която сякаш се издигаше от морето като гигантски конус. Никъде не се

виждаше бряг или открито пространство, само стръмни каменисти склонове.

Гън приближи до очите си една лупа.

— Прегледах всеки сантиметър от острова и стигнах до заключението, че това е най-противното парче земя, което съм виждал. То не представлява нищо друго освен скалист хълм, полезен единствено за някоя фирма за добив на чакъл.

— Не ми казвай, че бихме целия този път само за да обръщаме обратно — направи кисела физиономия Джордино.

— Не съм казал, че не можем да се приземим. Единственото равно място на целия остров е близо до подножието на планината върху западния склон. Изглежда малко по-голямо от тераса, някъде около петнайсет на трийсет метра.

Джордино погледна ужасен надолу.

— Дори във филмите хеликоптерите не кацат по планинските склонове.

Гън посочи напред.

— Ето там, от лявата ти страна. Е, не изглежда чак толкова лошо, както си мислех.

От ъгъла на Джордино единственото равно място на планината изглеждаше не по-голямо от каросерията на товарен камион. Краката му натиснаха педалите на вертикалното кормило, а ръцете му изместиха леко щурвала, за да коригират ъгъла и скоростта на спускането чрез елероните и хоризонталните кормила. Благодарни на небесата за насрещния вятър, макар скоростта му да беше едва четири възела. Той виждаше камъните, разпилени по малката скална площадка, но никой не изглеждаше толкова голям, че да представлява опасност за колесниците. Едната му ръка се отмести от щурвала и след няколко движения на лостовите за витлата самолетът започна да кръжи като хеликоптер. Големите витла вдигнаха във въздуха малките камъни и праха нагоре като влажни облаци под колесниците.

Сега Джордино управляваше по чувство — с едното око в приближаващата се земя, а с другото в стръмния склон на планината, на не повече от три метра от върха на дясното крило. Последва леко раздрусване, когато гумите докоснаха рохкавата скала. Той изпусна дълбока въздишка и измести назад ръчната газ, преди да изключи двигателите.

— Пристигнахме — каза той с облекчение.

Лицето на Гън се набръчка от усмивка.

— Да не би да си се съмнявал?

— От моята страна има планина, а от твоята?

По време на кацането вниманието на Гън беше съсредоточено върху склона на планината пред тях и едва сега той погледна през страничния си прозорец. На не повече от метър и двайсет от дясната врата на самолета скалната площадка свършваше с почти прав склон, спускащ се към дълбоко близо двеста и петдесет метра дере. Върхът на крилото стърчеше няколко метра над празното пространство. Усмивката му изчезна и лицето му преbledня, когато той се обърна към Джордино.

— Мястото не се оказа толкова широко, колкото си го представях.

Джордино откопча предпазния си колан.

— Предначерта ли някакъв път до камерата?

Гън му подаде въздушната снимка и му посочи малък каньон, издигащ се от брега.

— Това е единственият път, по който ловджиите са могли да стигат до острова и да изкачат планината. Пит каза, че според корабния дневник полковникът и групата му са изкачили половината височина на планината. А ние сега сме горе-долу на това ниво.

— В каква посока е дефилето?

— На юг. Ще изпреваря отговора и на следващия ти въпрос: намираме се на западния склон на планината. С малко късмет няма да вървим пеша повече от километър и половина, при условие че можем да използваме някогашната пътека, за която споменава полковникът.

— Благодаря на Бога, че има и малки острови — смотолеви Джордино. — На снимката вижда ли се тази пътека?

— Не виждам и помен от нея.

Двамата се заловиха да освобождават от ремъците защитните си снаряжения, после нарамиха раниците си. Дъждът отново заваля като из ведро и те се принудиха да сложат и дългите си до земята дъждобрани. След като се приготвиха, отвориха пътническата врата и скочиха на каменистата земя. Оттатък площадката зееше стръмно дере, а оттатък него нямаше нищо освен Индийския океан и оловносиви

вълни. Като предпазна мярка те завързаха самолета за няколко огромни скални блока.

Навъсеното небе подсилваше сивотата и уединението на острова. Гън се вгледа с присвити очи през завесата от дъжд и направи знак на Джордино да води, като му посочи посоката. Тръгнаха диагонално по планинския склон, като се движеха откъм вътрешната страна на скалите, където земята беше по-равна и твърда.

Минаха по малки тераси и през тесни пукнатини, като се стараеха да вървят изправени, без да прибягват до екипировка за скално катерене — умение, което никой от двамата не владееше. Джордино не показваше никаква умора. Гън също. Той беше много по-жилав и издръжлив, отколкото изглеждаше на външен вид, но започна да изоставя след Джордино не от умора, а защото трябваше често да спира, за да избърсва очилата си от дъжда.

Някъде по средата на западния склон Джордино се спря.

— Ако смяташ, че вървим в правилната посока, то каменната пътека трябва да е вече някъде наблизо под или над нас.

Гън седна и облегна гръб на гладка скала от лава и се вгледа в снимката, подвита и просмукана от влагата.

— Ако приемем, че полковникът е тръгнал от дефилето по най-краткия път, той трябва да е вървял на около трийсет метра под нас.

Джордино се наведе от ръба, подпря ръце върху леко свитите си колене и се загледа надолу. Остана така известно време като изпаднал в транс, после се изправи и погледна Гън.

— Кълна се в Господа, че не знам как си го направил.

— Кое?

— На по-малко от десет метра под нас виждам тясна пътечка от гладки камъни.

Гън се наведе да погледне. Почти на един хвърлей разстояние той видя път, по-точно пътека, широка около метър и двајсет, постлана с камъни. Пътеката вървеше в двете посоки, но на няколко места свличането на почвата бе отнесло голяма част от нея по нанадолнището. В пукнатините между камъните бяха поникнали странни растения, наподобяващи салати.

— Това трябва да е пътеката, описана от английския полковник — каза Гън.

— С какво е обрасла?

— С кергеленско зеле. От него се добива олио, става и за готвене.

— Затова пътят не е излязъл на снимката, тия зелки го скриват — отбеляза Джордино.

— Да, сега разбирам.

— Как тъй е пораснало на този забравен от бога остров?

— Вероятно от цветен прашец, който вятърът е пренесъл над водата от остров Кергелен.

— В коя посока предлагаш да тръгнем?

Гън огледа плоските камъни в двете посоки, докдето му стигаше погледът.

— Според мен полковникът се е натъкнал на пътеката откъм наше дясно. От другата страна пътят вероятно е бил разбит от ерозията и свличане на почвата. Тъй като едва ли някой ще тръгне от върха на планината, за да копае в по-долната ѝ част, камерата сигурно се намира малко по-нагоре по склона. Затова да тръгнем наляво и нагоре.

Стъпвайки внимателно по рохкавата вулканична скала, те бързо стигнаха до прилежно подредените камъни на пътеката и тръгнаха нагоре по нея. Равният път облекчи ходенето им, но свличанията бяха проблем. Трябваше да преминат през две такива, всяко широко по трийсет и повече метра. Придвижваха се бавно. Вулканичната скала беше назъбена и остра като нож. Едно подхлъзване, и телата им щяха да се търкулнат по склона и набирайки инерция, щяха да полетят от стръмните скали право в морето.

След като преодоляха и последното препятствие, двамата седнаха да си починат. Джордино откъсна една зелка, бутна я по наклона и я проследи с поглед как се затъркаля и заподскача, оставяйки разкъсани листа след себе си. След малко тя се загуби от полезрението му и той не можа да я види как цопна във водата като артилерийско гюле. Вятърът се усили и дъждът шибаше лицата им. Макар да бяха защитени от мушамите си, водата си намираше пътища да се просмуква през яките и да мокри бельото им.

Гън подаде на Джордино термос с кафе, което отдавна бе изстинало. Обядът им се състоеше от четири вафли. Още не бяха навлезли в царството на отчаянието, но скоро и това щеше да стане.

— Трябва да сме близо вече — каза Джордино, оглеждайки местността през бинокъл. — Не виждам да е разкопавано някъде отвъд онези скали, право пред нас.

Джордино огледа масивния скален блок, който стърчеше от склона.

— Камерата сигурно ще се окаже от другата страна — измърмори той. — А никак не ми се иска да замръкна тук.

— Не се безпокой. В това полукълбо разполагаме с още дванайсет часа дневна светлина.

— Мина ми нещо през ума.

— Какво? — попита Гън.

— Ние сме единствените човешки същества в радиус от три хиляди километра.

— Ободряваща мисъл!

— Ами ако ни се случи злополука и се нараним и не можем да излетим оттук? А дори и да искаме, не бих посмял да излети в този вятър.

— Уведомим ли Сандекър за положението ни, той веднага ще спретне спасителна мисия. — Гън бръкна в джоба си и извади сателитен телефон „Глоубълстар“. — Той е толкова близо, колкото сигнала за набиране.

— И междувременно да се препитаваме с тия зелки? А не, благодаря!

Гън заклати примирено глава. Джордино вечно недоволстваше от нещо, но в същото време нямаше по-добър човек от него, с когото да бъдеш в затруднено положение. Не беше и от страхливите. Единствената им грижа сега беше вероятността от провал.

— Влезем ли веднъж в камерата — надвика вятъра Гън, — ще избегнем бурята и ще се подсушим.

Джордино не изчака втора покана и се изправи на крака.

— Да вървим тогава. Започвам да се чувствам като бърсалка за под, потопена в кофа с вода.

Без да изчака Гън, той закричи към скалата, на петдесетина метра нагоре по древната пътека. Склонът ставаше по-стръмен и се превърна в отвесна скала, извисяваща се високо над тях. Част от пътя беше пропаднал и те трябваше внимателно да минат покрай скалата. След като я заобиколиха, се озоваха пред входа на камерата под свод, изграден от човешка ръка. Отворът беше по-малък, отколкото очакваха — около метър и осемдесет висок и метър и двайсет широк, колкото беше широка и пътеката. Зееше отворен — черен и зловещ.

— Това е тя, точно както я е описал полковникът — отбеляза Гън.

— Би трябвало един от нас да извика: „Еврика!“ — възкликна Джордино радостен, че най-после ще се скрият от вятъра и дъжда.

— Не знам за теб, но аз ще си сваля дъждобрана и раницата, за да се чувствам по-удобно.

— И аз ще направя същото.

Те се освободиха от товарите и мушамите си за дъжд и ги оставиха до входа от вътрешната страна на тунела, за да си ги вземат после за обратния път до самолета. Извадиха джобните си фенерчета от раниците, изпиха по още няколко глътки кафе и влязоха в скалната кухня. Стените бяха гладко издялани, никъде не се виждаха издатини или процепи. Имаше нещо особено в мястото, подсилвано от потискащия мрак и глухия вой на вятъра отвън.

Осветявайки пътя си с фенерчетата, двамата навлизаха все по-навътре, изпълнени и с любопитство, и с безпокойство от мисълта какво ли ще намерят. Тунелът изведнъж се разшири в квадратна камера. Джордино напрегна поглед и се вцепени за миг, когато светлинният лъч освети кости на крак, бедро, таз, а после и на гръден кош и гръбначен стълб, завършващ с череп, по който се виждаха остатъци от рижа коса. Останки от парцаливи и мухлясали дрехи все още висяха по костите.

— Чудно, как се е озовал клетият човек тук — промълви Гън, чувствайки, че се е вцепенил.

Джордино обходи с фенерчето цялото помещение и откри малко огнище и различни сечива и покъщнина. Всички те бяха изработени от дърво и вулканичен камък. В отсрещния ъгъл имаше също и остатъци от кожа и кости от тюлен.

— Съдейки по това, което е останало от дрехите, човекът е бил изоставен моряк, корабокруширал тук един бог знае кога, преди да умре.

— Странно, че полковникът не споменава нищо за него — каза Гън.

— „Мадрас“ е спрял непредвидено, за да се запаси с вода, след като бурята го е изтласкала от установения през 1779 година плавателен път. Този човек трябва да е пристигнал по-късно. Не

вярвам друг кораб да се е отбивал тук поне петдесет или сто години оттогава.

— Не мога да си представя какъв ужас трябва да е било за клетия човек да остане сам на вулканичен остров без никакви изгледи да бъде спасен и с надвиснала над главата смърт.

— Той си е направил огнище — отбеляза Джордино. — Какво според теб е използвал като дърва? Тук няма нищо освен шубраци на места.

— Сигурно е горил каквито клони от тях е намирал... — Гън коленичи и прокара пръсти през пепелта, напипа нещо и го извади.

— Ето ти артефакти — показва той играчка колесница с две силно обгорени кончета. — Сигурно е изгорил всички предмети, направени от дърво, за да поддържа огъня си. — Гън насочи фенерчето си в лицето на Джордино и видя как устните му се разтягат в усмивка. — Какво смешно виждаш?

— Мина ми през ума колко ли от ония противни зелки е изял нещастникът.

— Не си ги опитвал, така че не знаеш дали са противни.

Джордино освети стените; по тях имаше същите надписи, каквито бе мярнал набързо в подземната камера в Телърайд. От средата на пода се издигаше постамент от черен обсидиан, върху който явно е стоял черният череп, преди да го вземе английският полковник. Лъчът освети също и срутване на част от отсрещната стена на камерата.

— Какво ли има от другата страна на онази купчина камъни?

— Да не би друга стена?

— Може би, кой знае. — В гласа на Гън се долавяше известна сигурност.

Джордино отдавна имаше доверие на интелигентността и интуицията на дребния Руди Гън.

— Мислиш ли, че има друг тунел отвъд стената? — попита Джордино и го погледна с изпитателен поглед.

— Да.

— По дяволите! — процеди през зъби Джордино. — Нашите приятелчета от Телърайд сигурно са ни изпреварили.

— Какво те кара да мислиш така?

Джордино разходи светлинния лъч по срутените скали.

— Техния начин на работа. Те си падат по взривяване на тунели.

— Греша. Това срутване е старо, много старо. Виж колко прах има между камъните. Готов съм да се обзаложа, че срутването е станало векове преди полковникът или клетият корабокрушенец да са стъпили тук, както и че нито един от двамата не е проявил любопитство и не си е направил труда да прокопае стената, за да види какво има отгатык нея. — Гън се наведе над купчината камъни и я освети с фенерчето. — Намирам я за напълно естествена. Не е било силно срутване. Мисля, че ще можем да се промъкнем през дупката.

— Не съм сигурен, че хормоните ми са за това.

— Млъквай и започвай да копаяш.

Оказа се, че Гън е прав. Срутването не беше масивно. Макар и да мърмореше, Джордино се впрегна на работа като муле. Далеч по-силен от двама, той вдигаше и отстраняваше по-тежките камъни, и то с такава лекота, сякаш бяха направени от корк. За по-малко от час двамата разчистиха проход, достатъчен да се промъкнат от другата страна на стената.

Като по-дребен, Гън запълзя пръв и светна фенерчето си.

— Какво виждаш? — попита го Джордино.

— Къс коридор, около пет-шест метра, отвеждащ към друга камера. — Той се провря докрай през дупката, стана, изчетка с ръка дрехите си и махна още няколко камъка от другата страна на стената, за да разшири отвора за широките рамене на Джордино. Двамата се спряха, осветиха с двата лъча камерата пред тях и видяха странни отражения.

— Добре че те послушах — каза Джордино, пристъпвайки бавно напред.

— Аз имам положителни вибрации. Обзалагам се на десетачка, че никой не ни е изпреварил.

— Какъвто съм скептик! Ти печелиш.

Отпускайки се малко и с нарастващ трепет те прекрачиха във втората камера и я огледаха с помощта на фенерчетата си. По стените й нямаше надписи, но и двамата се заковаха на място при смайващата гледка, която се разкри пред тях на жълтеникавобялата светлина, и загледаха с почти религиозно благоговение двайсетте мумии, седнали на каменни кресла, издялани в скалата. Двете, които бяха с лице към

входа, седяха на малко по-високо ниво. Местата на останалите бяха разположени от двете им страни във вид на подкова.

— Какво ли е това място? — прошепна Джордино, очаквайки едва ли не да види призраци да излязат от сенките.

— Намираме се в гробница — смотолеви несигурно Гън. — Много древна, съдейки по облеклото им.

Мумиите и черните им коси бяха забележително добре запазени. Чертите на лицата им бяха непокътнати; червените, сините и зелените багри на пълното им облекло изобщо не бяха избелели. Каменните кресла на двете мумии срещу входа бяха украсени с издялани в тях различни представители на морския живот. Техните премени изглеждаха изработени от по-фини и по-цветни тъкани от останалите. Лентите на главите им бяха украсени с изключително красиви тюркоазни и черни опали. Те носеха високи конусовидни шапки и дълги пищни туники, извезани от яките до подгъвите с нежни мидени черупки и лъскави обсидианови и медни кръгчета в екзотични мотиви. Всички бяха обути с меки кожени ботуши, високи до средата на прасеца.

Двете отличаващи се мумии явно бяха от по-висок ранг. Лявата беше по-едра от дясната. Макар че косите на всички мумии бяха дълги, не беше трудно да се разграничат мъжките от женските. Мъжките имаха по-изразени долни челюсти и набраздени чела. Лентите на главите и шарките им обаче бяха еднакво големи, сякаш всички притежаваха еднаква власт. Всички мъжки фигури седяха отдясно на централната фигура, в редица под ъгъл и бяха облечени еднакво, но материята на облеклата им не беше елегантна като нейната. По техните дрехи също имаше тюркоазни и опалени камъни, но не много. Същото беше и с женските фигури от лявата страна на другата, по-пищно облечена централна фигура.

До едната стена бяха подредени лъснати до блясък копия с обсидианови глави. В краката на всеки скелет лежаха медни купи с чаши и лъжици. Всяка купа и лъжица имаше дупка с промушена през нея кожена каишка, предназначена вероятно да бъде окачвана около врата или през рамо, което говореше, че всеки от тези хора винаги е носел със себе си индивидуални прибори за хранене. Красиви съдове с изящни, ръчно нарисувани геометрични форми, бяха подредени до

каменните кресла заедно с големи медни урни, пълни с изсъхнали листа и цветя.

Гън огледа мумиите отблизо. Беше удивен от изкусното мумифициране. Технически то превъзхождаше това на египтяните.

— Няма следи от насилие. Всички изглеждат така, сякаш са починали в съня си. Не мога да повярвам, че всички са дошли тук, за да умрат заедно в самота и забрава.

— Трябва да е имало някой жив, който ги е нагласил на креслата — отбеляза Джордино.

— Така е — Гън огледа помещението. — Обърни внимание, че всички са в различни пози. Някои държат ръцете си в скута, други са ги облегли на страничните облегалки. Царят и царицата, или каквито там са били в живота, са подпрели глави с ръка, сякаш размишляват за съдбата си.

— Същинска театрална сцена описваш — измърмори Джордино.

— Не се ли чувстваш като Хауард Картър, когато за първи път е влязъл в гробницата на Тутанкамон?

— Хауард е бил късметлия. Намерил е нещо, за разлика от нас.

— Какво по-точно?

— Ами огледай се — тук няма злато, няма сребро. Ако тези хора са били свързани с Тутанкамон, значи се явяват негови бедни роднини. По всичко личи, че медта е била най-скъпият им метал.

— Питам се кога ли са избрали това място за вечния си дом — тихо изрази мислите си на глас Гън.

— По-добре се запитай защо — каза Джордино. — Ще ида да извадя фотоапарата си от раницата, за да заснема това място и след това си тръгвам. Мотаенето сред тази гробница разстройва деликатния ми стомах.

През следващите пет часа, докато Джордино запечатваше на филм всеки квадратен сантиметър от камерата, Гън описваше гласно всичко, което вижда, на малък касетофон. Отделно от това описва в бележника си всеки предмет. Никой от двамата не пипна нищо с пръст. Те не подхождаха научно като археологически екип, но за аматьори, работещи при трудни условия, свършиха забележителна работа. Щяха да оставят на експертите по история да разгадаят загадката и да идентифицират обитателите на гробницата.

Когато свършиха, денят беше превалил. Поеха по обратния път, но след като Гън се озова отново в камерата с костите на корабокрушенеца, той откри, че Джордино не е след него. Върна се до мястото, където тунелът се бе срутил, и видя Джордино да запълва трескаво дупката с камъни.

— Защо го правиш?

Джордино, със стичащи се струйки пот по лицето, се изправи и го погледна.

— Нямам намерение да предоставям на следващия след нас безплатен билет. Който иска да влезе в гробницата, ще трябва да се потруди здравата, както сторихме ние.

Двамата вървяха с изненадващо добро темпо към самолета. Дъждът и вятърът бяха отслабнали значително, освен това почти през цялото време те се спускаха по пътя, само последните петдесетина метра се наложи да го изкачват. Оставаше им много малко — трябваше да преодолеят само една тясна скална тераса, преди да стигнат до самолета, когато най-ненадейно влажният въздух бе прорязан от оранжево огнено кълбо. Не последва гръм или оглушителен трясък. Звукът от взрива прозвуча повече като фишек, избухнал в тенекиена кутия. После така, както внезапно бе избухнало, така внезапно огненото кълбо изчезна, оставяйки след себе си стълб пушек, който се изви нагоре към тъмните облаци.

Джордино и Гън наблюдаваха безпомощни и онемели как летателният им апарат се пръсна като пъпеш, пуснат отвисоко. Миг след това овъглените останки от самолета заподскачаха, търкаляйки се надолу по склона, излетяха от ръба на високата скала и паднаха във вълните, разбиващи се в острова.

Звукът от разкъсващ се метал заглъхна. Двамата мъже стояха като вцепенени, без да могат да отронят дума. Докато Гън гледаше с широко отворени очи и не можеше да повярва какво вижда, Джордино кипеше от гняв — той сви ръце в юмруци и изкриви лице от ярост.

— Не може да бъде... — промълви най-сетне Гън. — Не се вижда никаква лодка, никакво място за кацане на друг летателен апарат. Не е възможно някой да е поставил бомба в самолета ни и да е избягал, без да го видим.

— Бомбата е била поставена в самолета, преди да излетим от Кейптаун — каза Джордино с леден глас — и е била нагласена да

избухне по време на обратния ни път във въздуха.

Гън го гледаше с празен поглед.

— Часовете, които прекарахме в скалната камера...

— Спасиха живота ни. Които и да са убийците, те не са разчитали, че ще попаднем на нещо интересно или ще останем на острова повече от час-два, иначе щяха да нагласят бомбата да избухне по-късно.

— Не мога да повярвам, че някой е виждал камерата след корабокрушенеца.

— Определено това не са нашите приятелчета от Телърайд, защото ако са били те, щяха да взривят първата камера. Отнякъде е изтекла информация за полета ни до остров Сен Пол и ние сме показали пътя. Сега е само въпрос на време, преди някой да пристигне тук и да изучи надписите в първата камера.

Умът на Гън се мъчеше да се приспособи към новото стечение на обстоятелствата.

— Трябва да уведоим адмирала за случилото се.

— Направи го с код — посъветва го Джордино. — Имаме си работа с професионалисти. Твърде е възможно да имат устройство за подслушване на разговори по сателитите. Най-добре е да ги заблудим, че сме изядени от рибите на дъното на Индийския океан.

Гън вдигна сателитния си телефон и тъкмо да набере номера, му хрумна мисъл.

— Ами ако убийците пристигнат тук преди спасителната група, изпратена от адмирала?

— Тогава ще почнем да хвърляме камъни по тях, други средства за отбрана нямаме.

Почти отчаян, Гън огледа каменистия пейзаж.

— Е — заговори той бездушно, — поне няма да се притесняваме, че ще ни свършат боеприпасите.

16.

Точно когато „Полар сторм“, с научните работници и екипажа на борда, заобиколи Антарктическия полуостров и навлезе в Уедел море, пристигна съобщение от Сандекър, в което се нареждаше на капитан Гилеспи да отложи временно експедицията. Той трябваше незабавно да напусне паковия лед и да отплава на пълен ход към брега на Принс Олав, където да застане на дрейф и да чака край японската научноизследователска станция „Сайова“ до второ нареждане. Гилеспи нареди на главния механик и на машинната команда да увеличат скоростта на големия ледоразбивач до максимум. Те достигнаха скорост от близо двайсет възела, което Гилеспи отчете като огромно постижение, тъй като си спомни, че максималната скорост, дадена от строителите на кораба преди двайсет и две години, беше осемнайсет възела.

Той остана доволен, когато старият ледоразбивач пристигна в района на срещата осем часа по-рано от предвиденото време. Водата беше прекалено дълбока за спускане на котва, затова той изведе кораба към външния край на паковия лед, преди да нареди да се спрат двигателите. След това уведоми Сандекър, че корабът е пристигнал край станцията и чака по-нататъшни нареждания.

Единственият отговор беше: „Пригответе се за посрещане на пътник“.

Почивката предостави на всички време да довършат започнатата си работа. Учените се заловиха да анализират и записват откритията си в компютрите, а моряците се захванаха с рутинната профилактика на кораба.

Не се наложи да чакат дълго.

На сутринта на петия ден, откакто бяха излезли от Уедел море, докато оглеждаше морския лед с бинокъла си, Гилеспи видя как един хеликоптер бавно изплува от мъглата на ранното утро по посока право към „Полар сторм“. Той нареди на втория помощник-капитан да посрещне хеликоптера на кърмовата площадка за кацане и излитане.

Хеликоптерът се задържа във въздуха за няколко секунди и се спусна на площадката. От отворената врата на товарното помещение слезе мъж с кожено куфарче и малък платнен сак и се заговори с втория помощник-капитан. После се обърна и помахна на пилота на хеликоптера. Лопатите на витлата се завъртяха бързо и докато летателният апарат се издигаше в студения въздух, поемайки по обратния път, Пит стъпи на мостика на „Полар сторм“.

— Здравей, Дан — поздрави той сърдечно капитана. — Радвам се да те видя.

— Дърк! Откъде се взе?

— Реактивен самолет на ВВС ме докара от Пунта Аренас, на Магелановия проток, дотук. Пистата, на която кацна, е в съседство с научноизследователската станция на японците и те бяха така любезни да ме извозят до кораба ти с техен хеликоптер.

— Какво те води в Антарктика?

— Малък изследователски проект надолу по брега.

— Знаех си, че адмиралът крие нещо в ръкава си, но беше толкова потаен. Дори не ми намекна, че ще идваш.

— Той си има причини за това. — Пит остави куфарчето си върху масата за морски карти, отвори го и подаде на Гилеспи лист хартия с комплект от координати. — Това е местоназначението ни.

Капитанът погледна координатите и изучи съответната морска карта.

— Залива Стивънсън значи — рече той тихо. — Наблизо е, на брега на Кемп, недалече от островите Хобс. Но там няма нищо интересно. Голо парче земя. Какво ще търсиш на него?

— Потънал кораб.

— Под ледовете?

— Не — отвърна Пит с половин усмивка, — в самите ледове.

Заливът Стивънсън изглеждаше много по-пуст и уединен, отколкото го бе описал Гилеспи, особено под небе, забулено от черни като въглени облаци, и море, пълно със заплашителен лед. Вятърът хапеше като остриите зъби на змиорка и Пит започна да се замисля за физическите усилия, необходими за прекосяването на паковия лед, докато стигне до континенталния бряг. Но мисълта, че ще открие

кораб, по чиито палуби не е стъпвал човешки крак от 1858 година, бързо покачи адреналина му.

Дали ще е още там, запита се той, където се бяха натъкнали на него Роксана Мендър и съпругът ѝ преди близо век и половина? Дали ледът вече не го е разрушил или пък морето не го е изровило и той е потънал в дълбоките ледени води?

Пит завари Гилеспи на крилото на мостика да се взира през бинокъла в невидим обект далече зад разширяващата се дيريا на ледоразбивача.

— За китове ли гледаш? — попита го той.

— Не, за немска подводница — отвърна Гилеспи сериозно.

Пит помисли, че капитанът го поднася.

— В този район на морето няма много групи атакуващи подводници.

— Не, само една е. — Гилеспи не свали бинокъла. — И тя е U-2015. Преди десет дни следваше килватера ни, докато за малко не се сблъскахме.

Пит все още не вярваше, че е чул добре.

— Сериозно ли говориш?

Най-сетне Гилеспи свали бинокъла.

— Напълно — отвърна той и разказа на Пит за срещата им с подводницата. — Разпознах я от стара снимка в една от книгите в библиотеката ми на борда. Нямам никакви съмнения. Беше точно U-2015. Не ме питай как е оцеляла през всичките тези години, нито пък защо преследваше кораба ми. Не знам отговорите. Знам само, че е все още някъде тук.

Пит беше работил с капитана най-малко четири проекта през годините. Познаваше го като един от капитаните на флотилията на НЮМА, на когото можеше да се има доверие. Дан Гилеспи не беше чудак, нито пък си измисляше истории. Той беше трезвомислещ и решителен човек, който нямаше нито една черна точка в досието си.

— Кой би повярвал, че след всичките тези години... — Гласът на Пит заглъхна; той не беше сигурен как да продължи.

— Не е нужно да чета мислите ти, за да разбера какво ти минава през ума: че съм готов за усмирителна риза, нали? — каза Гилеспи. — Разполагам обаче с доказателство. Госпожица Иви Тан, която е на борда, за да пише материал за експедицията за някакво национално

списание, направи снимки на подводницата, когато едва не се врязаме в нея.

— Виждаш ли някакви следи от нея сега? — поинтересува се Пит. — Перископ или шнорхел?

— Тя се прави на свенлива и стои надълбоко — отвърна Гилеспи.

— Тогава откъде знаеш, че е някъде тук?

— Един от лаборантите спусна подводния си акустичен микрофон зад борда — използва го за запис на „разговорите“ между китовете. Пуснахме подслушвателното устройство на четвърт миля зад кораба, след това спряхме двигателите и легнахме на дрейф. Тя не е съвременна ядрена атакуваща подводница, която може да плава безшумно в дълбочините. Прехванахме тупкането на двигателите ѝ съвсем ясно, чуваше се като кучешки лай.

— Не е лоша идея, но аз бих пуснал метеорологичен балон с увиснал от него магнитометър.

Гилеспи се разсмя.

— И това не е лоша идея. Помислихме си и за странично сканиране, но в такъв случай за добро отчитане датчикът трябва да се държи едва ли не борд до борд, а това крие опасности. Надявам се, че сега, след като си тук, може и да намерим някои отговори.

Една предупредителна лампичка в мозъка на Пит угасна. Той започваше да се пита дали не е навлязъл в зоната на здрача. Самата мисъл да се прави връзка между убийците от Четвъртата империя и старата подводница беше налудничава. И все пак в цялата тази невероятна схема нямаше нищо смислено.

— Уведоми адмирала — посъветва го Пит. — Кажи му, че може да ни потърбува помощ.

— Нужно ли е да го безпокоим? — попита Гилеспи, имайки предвид подводницата. — Дали да не обърнем и да започнем игра на котка и мишка?

Пит поклати леко глава.

— Съжалявам, но нашият подводен призрак ще трябва да почака. Откриването на „Мадрас“ е първостепенната ни задача.

— Така ли се казва корабът?

— Да. Това е английски търговски кораб, извършващ рейсове за и от Индия, изчезнал през 1779 година.

— И смяташ, че е скован от ледовете някъде покрай брега? — попита Гилеспи със съмнение в гласа.

— Надявам се да е все още там.

— Какво толкова важно за НЮМА има той на борда си?

— Отговорите на една древна загадка.

Гилеспи не настоя за повече обяснения. Ако Пит смяташе, че само толкова може да му каже, той го прие. Неговата работа беше да си гледа кораба и хората на него. Щеше да изпълнява нарежданията, спуснати от шефовете му от НЮМА, без да задава излишни въпроси, стига да не се застрашаваше безопасността на „Полар сторм“.

— Колко навътре в паковия лед искаш да навлезе с кораба?

Пит му подаде листче хартия.

— Ще ти бъда благодарен, ако разположиш „Полар сторм“ до това положение.

Гилеспи прегледа написаните числа.

— Отдавна не съм управлявал по географски ширини и дължини, но ще гледам да те доближа възможно най-навътре.

— Първо беше компасът за определяне на курсовите ъгли, после дойде уредбата за далечна радионавигация — лоран, а сега системата за глобално позициониране. Следващото изобретение ще бъде уред за позициониране, което ще ти посочва къде се намира най-близката ролка тоалетна хартия.

— Мога ли да попитам откъде взе тези числа?

— От корабния дневник на „Паловерде“, китобойния кораб, който се е натъкнал на английския преди много години. За жалост няма никаква гаранция доколко са точни.

— Знаеш ли — каза замислен Гилеспи, — ако шкиперът е заложил стария си китобоен кораб на десет цента, аз ще трябва да заложа моя на четвърт долар.

„Полар сторм“ навлезе в паковия лед и заора срещу плаващия пояс от ледове като краен защитник, втурващ се срещу цял отбор от противникови нападатели. През първата миля ледът не беше по-дебел от трийсет сантиметра и масивният подсилен нос с лекота изблъскваше настрани леденото одеяло. Но колкото повече се приближаваше до брега, толкова по-дебел ставаше ледът, достигайки

метър — метър и двайсет. Тогава корабът забавяше ход, спираше, потегляше назад и отново се връзваше в леда, докато не стигнеше до ново, още по-дебело ледено препятствие. И това се повтаряше многократно.

Гилеспи не наблюдаваше резултата от разтрошаването на леда. Той седеше на висок въртящ се стол и изучаваше екрана на бордовата акустична сонда, която изпращаше звукови сигнали към морското дъно. Сигналите се връщаха обратно и посочваха разстоянието в метри между кила на кораба и дъното. Тези води не бяха изследвани и данни за характера на дъното не бяха отбелязани на морските карти.

Пит стоеше на няколко метра встрани от него и наблюдаваше през бинокъла. Ледените скали непосредствено зад бреговата ивица се издигаха на трийсет метра височина и постепенно се снижаваха до широко плато. Той огледа основата на скалите, търсейки да зърне следа от скования от ледовете „Мадрас“. Отникъде не се подаваше нито част от кърма, нито връх на мачта.

— Господин Пит?

Той се обърна. Насреща му се усмихваше нисък, набит мъж, около четирийсет и пет годишен, с розово като на херувимче лице, зелени очи, в които трепкаха весели пламъчета, и широка уста, изкривена в усмивка. Той протегна малка, почти нежна ръка към Пит.

— Да — потвърди Пит и се изненада от твърдото ръкостискане на мъжа.

— Аз съм Ед Нортроп, главен научен сътрудник и глациолог. Не съм имал удоволствието да ви познавам.

— Доктор Нортроп. Често съм чувал адмирал Сандекър да говори за вас — каза любезно Пит.

— С възторжени думи, надявам се — засмя се Нортроп.

— Всъщност той никога не можа да ви прости, че сте напълнили ботушите му с лед по време на експедицията на север от Берингово море.

— Джим е от хората, които дълго държат карез. Това се случи преди петнайсет години.

— Доколкото знам, сте прекарвали дълги години в Арктика и Антарктика.

— Да, в продължение на осемнайсет години изследвам морския лед. Между другото аз пожелах да се присъединя към вас.

— Не ме мислете за неблагодарник, но предпочитам да отида сам.

Нортроп кимна и хвана тлъстината на корема си с две ръце.

— Няма да ви навреди, ако тръгнете с човек, който може да „разчита“ леда, а аз съм и много по-издръжлив, отколкото изглеждам.

— Убедихте ме.

— Наближаваме дъно — съобщи Гилеспи, после се обади в машинното. — Стоп машини, главен механик! Дотолкова можем да се приближим — и се обърна към Пит. — Намираме се на точните ширина и дължина, които ми даде.

— Благодаря ти, Дан. Това трябва да е приблизителното място, където „Паловерде“ е бил скован от ледовете през антарктическата зима на 1858 година.

Нортроп погледна през прозореца на мостика към леда, простиращ се от кораба до брега.

— Разстоянието е около три километра. Кратка разходка в студения въздух ще ни се отрази добре.

— Нямате ли моторни шейни на борда?

— Съжалявам, но нашата работа не изисква отдалечаване от кораба повече от стотина метра. Затова не виждаме смисъл да обременяваме бюджета на проекта с излишен лукс.

— Каква е според вас температурата на въздуха?

— Между пет и десет градуса под нулата. Относително топло за тези места.

— Не мога да чакам повече — каза Пит.

— Считайте се за късметлия, сега тук е есен. През пролетта е много по-студено.

— Предпочитам тропиците с приятните пасати и красивите момичета в саронги, извиващи снаги под звуците на барабан при залез-слънце.

Погледът му пробяга върху привлекателна азиатка, която вървеше право към него. Тя се усмихна и попита:

— Не сте ли с прекалено развито въображение?

— Такъв съм си по природа.

— Казаха ми, че вие сте Дърк Пит.

Той се усмихна сърдечно.

— Не са сбъркали. А вие трябва да сте Иви Тан. Дан Гилеспи ми каза, че подготвяте материал със снимки за тази експедиция.

— Чела съм много за вашите подвизи. Може ли да ви интервюирам, когато се върнете оттам, закъдето сте тръгнали?

Пит инстинктивно хвърли поглед към Гилеспи, който поклати глава.

— Не съм казвал на никого за целта ти.

Пит стисна ръката на Иви.

— С удоволствие бих ви дал интервю, но характерът на проекта ни не бива да бъде документиран.

— Има ли нещо общо с военните? — попита тя с невинно изражение.

Пит моментално долови във въпроса й опит да опипва почвата.

— Няма нищо общо нито с поверителни военни действия, нито с испански галеони, натоварени със съкровища, нито със страшни снежни човеци. Историята е толкова обикновена, че се съмнявам някой уважаващ себе си журналист да прояви интерес към нея — каза той и се обърна към Гилеспи. — Изглежда, оставихме подводницата край ръба на ледения блок.

— Или това — отвърна капитанът, — или пък ни следва под леда.

— Можете да тръгвате — каза първият помощник-капитан Бъши на Пит.

— Тръгвам.

Моряците спуснаха подвижното мостче и свалиха три шейни върху леда — едната беше натоварена с кутия с инструменти за разрязване на лед, покрита с насмолен брезент, а на другите две имаше само въжета за завързване, в случай че бъдеха открити някакви артефакти. Пит застана в дълбокия трийсет сантиметра сняг и видя Гилеспи да му сочи мъж, който имаше размерите и формата на полярна мечка.

— Изпращам и третия си офицер с теб и с доктор Нортроп. Казва се Айра Кокс.

— Приятно ми е — каза провлачено Кокс през брада, дълга до гърдите му. Гласът му сякаш излизаше някъде дълбоко от земята. Не протегна ръка, защото огромните му лапи бяха напъхани в също толкова огромни полярни ръкавици.

— Още един доброволец ли?

— Предложението дойде от мен — отвърна Гилеспи. — Не мога да пусна един от главните директори на Сандекър да върви сам из поле от непредвидим лед. Не желая да поемам такава отговорност. По този начин, ако изпаднеш в затруднение, ще имаш по-голям шанс да се избавиш. Натъкнеш ли се на бяла мечка, Кокс ще се пребори с нея.

— На Антарктида няма бели мечки.

Гилеспи сви рамене.

— Защо да рискуваме?

Пит не възрази. Дълбоко в себе си знаеше, че ако се случи най-лошото, един от тези мъже, или и двамата заедно, щяха да спасят живота му.

Когато на Антарктида настъпеше есен, бурни води ограждаха континента, но дойде ли зимата и температурите се понижеха, водата започваше да замръзва. После ледените парчета образуваха плаващи „чинии“, които се уголемяваха и сливаха, за да образуват ледени блокове, покрити със сняг. Тъй като тази година ледът започна да се образува по-рано, Пит, Нортроп и Кокс се движеха безпроблемно по неравната, но хлъзгава повърхност. Те заобиколиха няколко ледени хребета и два айсберга, които течението беше изтласкало от морето, но те още не бяха замръзнали в паковия лед. Пит оприличи плаващата ледена маса като дюшек на буци, покрит с бяла ватена кувертюра.

Пухкавият сняг не затрудняваше придвижването им. Нортроп вървеше пръв и оглеждаше внимателно снега за някоя пукнатина. Той не теглеше шейна с извинението, че му трябвало повече свобода на движенията, за да оглежда леда. Впрегнат в ремъците на една от шейните, Пит следваше Нортроп, който лесно се придвижваше върху ските си, които бе взел от хижата на баща си в Брекенридж, Колорадо. Кокс вървеше последен, нахлузил снегоходки, и влачеше другите две шейни без никакво усилие, сякаш бяха играчки.

Започналият с хубаво време ден, с ослепително слънце и чисто небе, скоро се помрачи от облаците, които започнаха да се струпват на хоризонта. Постепенно синьото небе стана сиво и слънцето се превърна в размазана бледооранжева топка. Заваля лек сняг и намали видимостта. Пит престана да мисли за влошаващото се време и за

ледената зелена вода, на един хвърлей разстояние под краката му. Продължи да гледа ледените скали, които с приближаването им се извисяваха все по-високо и по-високо от върховете на ските му. Видя незаледените зъбери на планинския масив Хансен, но от тъмната форма, скована от лед, нямаше и помен. Той започна да се чувства като неканен гост в това обширно усамотено ледено царство, неопетнено от човешко присъствие.

След малко повече от час тримата прекосиха ледената маса и стигнаха до подножието на ледените скали. Гилеспи следеше всяко тяхно движение до спирането им във вътрешния край на плаващата ледена маса. Полярните им екипи в тюркоазен цвят лесно се отличаваха на искрящо белия фон. Той свери метеорологическите прогнози за десети път. Падащият сняг беше слаб и вятър нямаше, но той добре знаеше, че времето можеше да се промени в рамките на минути. Именно вятърът беше непредвидимият фактор. Той можеше без предупредителни признаци да превърне ослепително белия пейзаж в пълна неразличимост на релефа.

Гилеспи взе корабния сателитен телефон и набра номер. Веднага го свързаха със Сандекър.

— Те са на брега и започват издирването — докладва той на шефа си.

— Благодаря ти, Дан — отвърна Сандекър. — Уведоми ме, когато се върнат.

— Има още нещо, адмирале. Опасявам се, че изпаднахме в доста озадачаваща ситуация — и той разказа накратко на Сандекър за подводницата. Когато свърши, настъпи очакваната пауза от страна на адмирала, който се опитваше да осмисли чутото.

Накрая отвърна кратко и рязко:

— Аз ще поема грижата за това.

Гилеспи се върна зад широката стъклена преграда на мостика и вдигна отново бинокъла си.

— И всичко това заради някакъв си заседнал кораб — промълви той под носа си. — Дано поне да си струва!

На брега Пит се преборваше с обезсърчението си. Много добре съзнаваше, че всяко издирване на нещо, изчезнало преди толкова

време, носи малки изгледи за успех. Нямаше начин да се определи колко лед се е натрупал върху кораба през изминалите 150 години. Нищо чудно корабът да лежи под леден пласт, дебел най-малко сто метра. Използвайки „Полар сторм“ за основна точка, той отбеляза границите на трикилометрова координатна мрежа под стръмните, сковани от лед скали. Пит и Кокс използваха по едно малко колкото цигарена кутия устройство с глобално позиционираща система, за да определят точното си местоположение всеки момент. Двамата се разделиха, като оставиха шейните на мястото, откъдето тръгнаха. Пит пое наляво, плъзгайки се сравнително бързо със ските си покрай подножието на скалите, а Кокс и Нортроп предприеха търсене в дясната посока. Когато всеки измина приблизително разстояние от километър и половина, решиха да се върнат там, откъдето бяха тръгнали.

Движейки се по-бързо от другите, Пит се върна пръв при шейните. След като бе проверил всеки сантиметър от скалите, той се разочарова, че не откри никаква следа от „Мадрас“. Половин час по-късно пристигна глациологът и се просна по гръб да си почине върху една малка издатина в леда. Той погледна Пит през тъмните си скиорски очила и разпери ръце в знак на поражение.

— Съжалявам, Дърк, не видях нищо в леда, което да прилича на следа от стар кораб.

— И аз ударих на камък — призна Пит.

— Не мога да твърдя, преди да съм направил проба, но е твърде вероятно ледът да се е пропукал по някое време и да го е отнесъл в морето.

От единия джоб на мъхнатата шуба на Пит се разнесе приглушеният глас на Гилеспи. Той извади от него портативно радио с връзка суша-кораб и отговори:

— Продължавай, Дан, чувам те.

— Изглежда, че се задава силна буря — предупреди Гилеспи. — Трябва да се върнете на кораба възможно най-бързо.

Пит пхна радиото обратно в джоба, огледа ледената маса на север и видя само пустош.

— Къде остави Кокс?

Нортроп изведнъж се разтревожи и огледа ледената шир.

— Ами той видя някаква пукнатина в скалите и влезе вътре. Помислих, че ще я огледа и ще ме последва.

— Ще ида да проверя.

Пит се отблъсна с щеките си и пое по следите в снега — два чифта в едната посока и само един в обратната. Вятърът се усилваше бързо, ситните ледени частици се сгъстяваха като було. Блясъкът на леда намаля и слънцето се скри напълно. Той не можеше да не се възхити мислено на смелостта на Роксана Мендър. За него беше чудо, че е оцеляла в такъв страхотен студ. Пит забеляза, че се плъзга под огромни ледени зъбери, надвиснали над него. За миг му мина през ума, че тази огромна маса ще се срути върху него всеки момент.

Сред воя на вятъра чу приглушен вик. Спря се и се заслуша, напрягайки поглед през завесата от ледена мъгла.

— Господин Пит! Насам!

Отначало Пит не виждаше нищо освен бялата фасада на ледената скала. После му се мярна размазана тюркоазна фигура, която му помахваше от черен процеп, разцепващ скалата. Пит заби щеките си в снега и се плъзна по посока на Кокс. Почувства се като Роналд Колман в „Изгубен хоризонт“, който се преборваше със снежна виелица на Хималаите. В един момент той се озоваваше сред вихрушка от ледени пращинки, в следващия — в суха, спокойна, безветрена атмосфера.

Той стигна до една ледена пещера, широка около два и половина метра, която се стесняваше нагоре до остър връх, достигащ височина шест метра. От входа навътре сумракът преливаше от пепелявобяло до чисто черно. Единственият цвят беше екипът на Кокс.

— Задава се буря — каза Пит през входа на пещерата. — Трябва да се връщаме на кораба.

Кокс повдигна скиорските си очила над челото и изгледа Пит със странен поглед.

— Искате да си тръгвате?

— Тук е приятно и удобно, но не може да губим повече време.

— Нали търсехте стар кораб?

— Търсех — отвърна сухо Пит.

Кокс вдигна облечената си с ръкавица ръка и вдигна показалеца нагоре.

— Е, какво ще кажете?

Пит погледна нагоре. Там, близо до върха на пукнатината, от леда се подаваше малка част от дървена кърма на стар ветроходен кораб.

17.

Пит се върна бързо при Нортроп и двамата заедно завлячиха шейните към ледената пещера. После уведоми Гилеспи за откритието им и го увери, че ще бъдат добре защитени в пещерата от лошото време.

Кокс веднага свали инструментите и започна да атакува леда с чук и длето, за да направи стълба за катерене с крака и ръце към откритата част на корпуса на заровения под леда кораб. На горната палуба не е имало лед, когато Роксана и съпругът ѝ са се качили на борда на „Мадрас“, но сега, след изминалите четиринайсет десетилетия, ледът бе покрил кораба до върховете на мачтите му.

— Удивен съм, че се е запазил толкова добре — отбеляза Нортроп. — Все си мислех, че ще се е превърнал в клечки за зъби досега.

— Кое то идва да покаже — вметна сухо Пит, — че глациолозите допускат грешки.

— Не, сериозно, това изисква по-нататъшни изследвания. Ледените скали в тази част на брега са натрупвали лед, а не са се откъснали, което е много необичайно. Трябва да има основателна причина, за да натрупват лед на височина и да не се движат навън, към морето.

Пит погледна към Кокс, който бе издялал няколко стъпала към откритата дървената обшивка на кораба.

— Как върви, Айра?

— Обшивката е замръзнала яко и се троши по-лесно и от очилата на баба ми. След още един час ще съм пробил дупка, достатъчна да се проврем през нея.

— Гледай да не попаднеш на някое от бордните ребра, иначе ще има да сечеш още цяла седмица.

— Запознат съм добре с конструкцията на кораба, господин Пит — престори се на обиден Кокс.

— Вземам си думите назад — каза любезно Пит. — Намалиш ли времето до четирийсет минути, ще се погрижа капитан Гилеспи да те

отличи със синя лента за бързо дялане на лед.

Кокс не беше от хората, които се сприятеляваха бързо. Той имаше малко приятели на борда на „Полар сторм“. Първото му впечатление от Пит беше, че той е един нахакан бюрократ от Главното управление на НЮМА, но сега се убеди, че ръководителят на специални проекти е земен, сериозен човек, но и веселяк в същото време. Дори започна да го харесва. Ледените люспи захвърчаха като искри.

След трийсет и пет минути Кокс слезе от стълбата и обяви, ликувайки:

— Входът е готов, господа!

Пит направи поклон.

— Благодаря ти, Айра. Генерал Лий би се гордял с теб.

Кокс също му се поклони.

— Както обича да казва моя милост, пазете си конфедеративните пари. Знае ли човек, Югът може отново да въстане.

— Не бих се изненадал.

Пит пръв се качи по опорите за крака и ръце, издълбани в леда от Кокс, и се промуши през отвора. Стъпи на палубата, която се оказа на метър и двайсет под отвора. Той се взря в сумрака и установи, че е попаднал в кърмовия камбуз на кораба.

— Какво виждаш? — попита го развълнуван Нортроп.

— Заледена готварска печка — отвърна Пит и пристъпи навътре.
— Хайде, взимайте лампите и се качвайте.

Кокс и Нортроп бързо го последваха и запалиха халогенните лампи с алуминиеви обшивки, които мигом обляха помещението като със слънчева светлина. Освен саждите по димоотвода на голямата печка с фурна от ковано желязо, камбузът изглеждаше така, сякаш никога не е бил използван. Пит отвори вратичката на камерата за палене на огън под фурната и видя, че в нея няма пепел.

— Рафтовете са празни — отбеляза Кокс. — Няма и следа от консервни кутии, стъклени буркани...

Нортроп започна видимо да се притеснява.

— Дайте да се движим заедно — предложи Пит. — Някой от нас може да забележи нещо, което другите ще пропуснат да видят.

— Какво по-специално търсим? — попита Кокс.

— Помещение за провизии в кърмовия товарен отсек под капитанската каюта.

— Той трябва да е на две или повече палуби под тази, на която се намираме.

— Според мен този камбуз е за корабните офицери и пътниците. Значи капитанската каюта трябва да е наблизко. Да идем да открием коридор под нас.

Пит излезе през вратата и насочи лампата си към трапезарията. Масата, столовете и останалата мебелировка бяха покрити с трисантиметров пласт лед. На осветлението от халогенните лампи цялото помещение искреше като кристален полилей. В средата на масата лежеше комплект за чай, сякаш приготвен за сервиране.

— Никакви тела няма тук — каза с облекчение Нортроп.

— Те всички са умрели в каютите си — поясни Пит. — Вероятно от комбинация от хипотермия, глад и скорбут.

— Накъде продължаваме оттук? — попита Кокс.

Пит посочи с лампата си към вратата отатък масата за хранене.

— Оттам ще излезем в коридор, водещ към долната палуба.

— Как се оправяш тъй лесно в кораб отпреди двеста години?

— Изучих чертежите и старите планове на този тип английски търговски кораби. Въпреки че не съм виждал на живо досега такъв, знам наизуст всяко негово кътче и ъгълче.

Те слязоха внимателно по заледена стълба. Докато вървяха след Пит към кърмата, минаха покрай старо оръдие, което изглеждаше като в деня, в който е излязло от фабриката. Помещението за провизии беше отворено, както са го оставили Роксана и моряците от „ПалOVERDE“.

С разтуптяно сърце Пит влезе вътре и го обходи с лампата си.

Покрай напречните прегради бяха подредени от пода до тавана дървени каси. Само две от тях бяха извадени от местата им и капаците им бяха отворени. До вратата лежеше на едната си страна медна урна, прекатурена от бързото напускане на кораба от Мендър и моряците му.

Пит коленичи и започна да изважда един по един предметите от отворените каси и много внимателно да ги оставя на заледения под. За кратко време успя да събере цяла менажерия от фигурки не само на познати животни като кучета, котки, крави, коне, лъвове, но и скулптурки на създания, които не беше виждал дотогава. Някои от тях

бяха изработени от мед, други от бронз. Сред тях имаше и фигурки на хора, предимно жени, облечени в дълги роби или с плисирани поли, дълги до глезените на обутите им в ботуши крака. Косите им бяха сложно сплетени на дълги до кръста плитки.

На дъното на дървените каси, подредени като чипове върху маса в казино, имаше медни дискове, дебели два и половина сантиметра и с диаметър около дванайсет сантиметра. Върху двете страни на дисковете бяха гравирани шейсет символа, подобни на символите, които Пит бе видял в подземната камера в рудника „Рай“. В средата на дисковете изпъкваше гравирана женска фигура от едната им страна, и мъжка — от другата. Мъжът носеше висока островърха шапка, килната леко настрани, и наметало върху броня на гърдите и къса поличка, подобна на тази от шотландския народен костюм. Седеше върху кон, от челото на който излизаше рог, и беше вдигнал високо сабя, за да отсече врата на огромен гущер, чиято зейнала широко уста разкриваше остри зъби.

Жената от другата страна на диска беше облечена като мъжа, но по нея имаше повече украшения — предимно наниз от мидени черупки и мъниста. Тя също беше яхнала кон с рог, но вместо сабя хвърляше копие в животното, което според Пит беше отдавна изчезнал вид предисторическо животно с дълги предни зъби.

Мисълта на Пит се пренесе в друго време, на друго място, което беше размазано и обвито в мъглявина. Докато държеше диска в ръка, той се опита да установи връзка с онези, които го бяха направили. Но да вижда в далечното минало, не беше сред уменията му. Той беше човек на днешното време и действителност. Не беше способен да мине през невидимата стена, отделяща миналото от настоящето.

От унеса му го извади гласът с южняшки акцент на Айра Кокс.

— Искате ли да почнем да товарим шейните с тези каси?

Пит примигна, вдигна поглед и кимна.

— Да, щом прибера всичко и затворя капаците, ще пренесем всички каси на етапи до долната палуба. После ще ги спускаме с въже през отвора в корпуса, който ти направи, до пода на ледената пещера.

— Преброих общо двайсет и четири каси — каза Нортроп, като се доближи до подредените каси и измъкна една. Лицето му смени няколко нюанса на червеното и очите му се изцъклиха, когато я взе на ръце.

Кокс веднага схвана положението и издърпа касата от ръцете на Нортроп без никакво усилие, сякаш тя не тежеше повече от едно бебе.

— Най-добре е да оставиш на мен тежката работа, докторе.

— Много ти благодаря, Айра — каза Нортроп, облекчен от товара, чието тегло според него беше най-малко четирийсет и пет килограма.

Кокс пое пренасянето на касите. Нарамваше по една каса и я занасяше до стълбата, където Пит я връзваше с въже и я спускаше до шейната. Нортроп пък подреждаше касите върху шейните — по осем върху всяка шейна.

Пит отиде до входа на пещерата и се свърза с кораба.

— Как е бурята при вас? — попита той Гилеспи.

— Според метеоролозите на борда тя ще продължи още няколко часа.

— Шейните са натоварени с артефакти — уведоми го Пит.

— Имате ли нужда от помощ?

— Ами всяка шейна тежи около триста и шейсет килограма, така че ще приемем с благодарност всякаква помощ, за да ги извозим до „Полар сторм“.

— Изчакайте времето да се оправи — каза Гилеспи. — Лично аз ще оглавя помощната група.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш дотук?

— Да пропусна шанса да стъпя на палубата на кораб от осемнайсетия век? Дори за цялата реколта френски коняк, пак няма да се откажа.

— Тъкмо ще те представя на капитана.

— Нима си видял и капитана? — не можеше да повярва Гилеспи.

— Още не, но ако Роксана Мендър не преувеличава, той трябва да е свеж като сладолед „Скрежко“.

Капитан Лий Хънт седеше зад писалището си, където беше починал през 1779 година. Нямаше никаква промяна в каютата освен малката вдлъбнатина в ледения пласт върху плота, където доскоро се е намиран корабният дневник. Тримата мъже огледаха с мрачни лица детето в люлката и госпожа Хънт, чието тъжно и нежно лице беше

покрито с двувековен лед. Кучето представляваше само една замръзнала бяла купчина.

Те влизаха от каюта в каюта, осветявайки я с халогенните си лампи. Телата на мъртвите почти не се виждаха от покрилия ги лед. Пит се опита да си представи последните им мигове, но трагедията беше толкова покъртителна, че му беше непоносимо да размишлява за това. Гледайки тези восъчни фигури в сумрака, сковани под ледените обвивки, на него му беше трудно да си представи, че някога те са били живи, дишащи хора. Израженията на някои от лицата, изкривени от леда, имаха неописуемо странен призрачен вид. Какви ли са били последните им мисли, след като са знаели, че нямат никаква надежда за спасение?

— Това е истински кошмар — измърмори Нортроп и допълни, — но възхитителен кошмар.

Пит го изгледа с почуда.

— Възхитителен ли?

— Ами цяло чудо е това: човешки тела, напълно запазени под леда. Помисли си само какво значи това за криогениката. Помисли си за потенциалната възможност да бъдат отново съживени!

Мисълта разтърси Пит така, сякаш му бяха забили юмрук в главата. Възможно ли е някой ден науката да е в състояние да съживи студените мъртви тела на пътниците и екипажа на „Мадрас“? Каква удивително голяма част от историята би се написала отново, след като се разговаря с човек, съживен след двеста години!

Нортроп разпери ръце.

— Защо да мечтаем? Това няма да се случи по наше време.

— Вероятно не — каза Пит, размишлявайки над възможността, — но така ми се ще да бъда свидетел на реакцията на тези клетки хора, когато видят какво е станало с техния свят след 1779 година.

* * *

След четири часа буреносните облаци отминаха и вятърът утихна. Кокс излезе от пещерата и развя като знаме жълтото насмолено покривало, което покриваше кутията с инструменти. Група хора от кораба забелязаха сигнала и тръгнаха по неравната ледена повърхност

към пещерата. Пит преброи десет тюркоазни на цвят фигури с размера на мравки да се приближават към тях. След малко разпозна Гилеспи, който вървеше начело на групата, а в дребната фигура зад него — журналистката Иви Тан.

След около половин час Гилеспи се изправи усмихнат пред Пит.

— Хубаво време за разходка в парка — отбеляза той бодро.

— Добре дошли в Антарктическият музей на морските артефакти! — каза Пит и покани с ръка капитана да влезе в пещерата. — Внимавай да не се подхлъзнеш по стъпалата, които Айра с вещина издяла в леда.

Докато Пит и Гилеспи правеха обиколка на „Мадрас“, придружени от Иви, която изпълни десет филмови ролки, Кокс и Нортроп помогнаха на моряците от „Полар сторм“ да закарат шейните с древния товар до ледоразбивача.

Развеселен, Пит наблюдаваше как Иви свали ципа на огромната си шуба, вдигна дебелия си вълнен пуловер и залепи със скоч за бельото си филмовите ролки.

— Така ще ги предпазя от големия студ.

Джейк Бъши повика Гилеспи по портативното си радио. Капитанът послуша известно време и прибра радиото си обратно в джоба. По изражението му Пит разбра, че настроението му се развали.

— Трябва да се връщаме бързо на кораба — каза капитанът.

— Пак ли се задава буря? — попита Иви.

Гилеспи поклати глава.

— Подводницата... — отвърна той с мрачно лице. — Пак е излязла над повърхността, на по-малко от миля от „Полар сторм“.

18.

Докато се приближаваха към кораба и оглеждаха леда отвъд него, те видяха ясно черното китообразно очертание на подводницата. Не след дълго различиха и фигури — едни стояха изправени в бойната рубка, други излизаха от корпуса и се струпваха около палубното оръдие. Подводницата се подаваше през ледените блокове само на четвърт миля от „Полар сторм“.

Гилеспи се свърза по радиото си с първия помощник-капитан.

— Бъши?

— Слушам, сър.

— Затвори херметичните врати и нареди всеки на борда да си сложи спасителна жилетка.

— Да, сър — отвърна Бъши. — Задействам херметичните врати.

— Тази призрачна подводница е като чума — смънка под носа си Гилеспи. — Лошият й късмет е заразителен.

— Благодарите се и на малките предимства — отбеляза Пит. — Няма начин подводницата да изстреля торпедо през леда.

— Да, но тя е снабдена и с оръдие.

Звукът от алармените сигнали, предупреждаващи хората на борда за затварянето на херметичните врати, прониза студения въздух и Пит и останалите се втурнаха към кораба. Тежко натоварените шейни бяха утъпкали пътека в снега, която улесняваше придвижването им. Неколцина от моряците стояха до подвижното мостче на кораба и им махаха енергично с ръце да побързат.

Капитанът отново включи радиото си.

— Бъши, подводницата направи ли опит за връзка?

— Не, сър. Да опитам ли аз?

Гилеспи се замисли за миг.

— Не, още не. Но я дръж под око за някое подозрително движение.

— Не се ли свързахте с командира на подводницата по време на отплаването ви от полуострова? — попита Пит капитана.

— Направих два опита, но молбите ми да се представят останаха без отговор. — Гилеспи не откъсваше поглед от подводния съд.

— Какво каза адмиралът, когато го уведоми?

— Че той щял да поеме грижата за нея.

— В такъв случай, имай му доверие. Той не дава празни обещания. — Пит се замисли, преди да допълни: — Нареди на Джейк да изпрати съобщение на подводницата, с което да уведоми командира ѝ, че твоят научноизследователски кораб е спуснал сеизмични взривни подводни устройства точно под мястото, където се е показала над повърхността.

— И какво очакваш да спечелим от тази лъжа?

— Преди всичко — време. Какъвто и план да готви Сандекър, ще му трябва време, за да го осъществи.

— Нищо чудно да ни подслушват.

— Не се и съмнявам — усмихна се Пит.

— Ако действат както през Втората световна война срещу самотни транспортни кораби, те положително заглушават сателитните ни трансмисии.

— Мисля, че не бива да изключваме и това.

Оставаше им още километър и половина до кораба. Гилеспи включи отново радиото си.

— Бъши, слушай ме внимателно. — И той каза на първия си офицер какво да предаде и направи, убеден, че подводницата подслушва разговора им.

Бъши не постави под съмнение нарежданията на капитана, нито прояви колебание.

— Разбрано, капитане. Ще се свържа незабавно с подводния съд и ще ги предупредя.

— Добър помощник имаш — отбеляза Пит.

— Най-добрият — отвърна Гилеспи.

— Ще изчакаме десетина минути и ще им излезем с някоя измишльотина. Да се надяваме, че командирът ще се хване.

— Да ускорим крачка — подкани го Гилеспи.

Пит се обърна към Иви Тан, която вече се задъхваше.

— Защо не ми дадете най-сетне да нося снимачната ви апаратура?

Тя енергично заклати глава.

— Фотографите сами носят апаратурите си. Не се безпокойте за мен. Вървете, аз ще ви настигна на кораба.

— Не ми се ще да се показвам груб — каза Гилеспи, — но аз трябва да бъда на борда възможно най-скоро.

— Бързай тогава — каза му Пит. — Ще се видим там.

Капитанът продължи напред. Още преди да тръгнат от пещерата, Пит беше настоял Иви да използва ските му, но тя решително отказа. Сега, след кратко предумване, му позволи да стегне обувките ѝ в баките на ските. После ѝ подаде щеките.

— Вие продължавайте, аз смятам да поогледам по-отблизо подводницата.

След като Иви потегли, Пит извървя петдесетина метра под ъгъл спрямо кърмата на кораба. Спря се и вдигна поглед над ледения блок към подводницата. Видя ясно как оръдейният разчет подготвяше палубното оръдие, а офицерите се бяха облегли на комингса на бойната рубка. Никой от екипажа не носеше стандартната нацистка подводничарска униформа. Всички бяха облечени с черни, цели, прилепнали по тялото, предпазващи от студа гащеризони.

Пит застана така, че да го виждат добре от подводницата и включи портативното си радио.

— Говоря на командира на U-2015. Казвам се Пит. Можете да ме видите отстрани на кърмата на „Полар сторм“. — Той изчака за миг, за да бъдат възприети думите му и продължи: — Много добре знам кои сте. Разбрахте ли ме?

По радиото се чуха атмосферни смущения, след което се разнесе приятелски глас.

— Да, господин Пит. Говори командирът на U-2015. С какво мога да ви помогна?

— Узнахте моето име, командире. Как е вашето?

— Не е необходимо да го знаете.

— Да, ясно — рече спокойно Пит. — Вашите приятели от Новата съдба, или може би по-правилното е Четвъртата империя, също имат мания за тайнственост. Но не се безпокойте, дума няма да излезе от устата ми за гадната ви банда убийци, при условие че обърнете вашата гериатрична купчина старо желязо, останала от носталгичната ви страна, и си тръгнете по живо по здраво.

Всичко това бе казано наслуки, но продължителното мълчание му подсказа, че е попаднал в целта. Цяла минута измина, преди да чуе отново гласа на командира.

— Значи вие сте вездесъщият Дърк Пит.

— Да, аз съм — отвърна Пит, изпълнен с победоносното чувство, че е натиснал правилния бутон. — Не знаех, че славата ми се е разнесла толкова бързо.

— Виждам, че не сте губили време да пристигнете в Антарктика от Колорадо.

— Щях да съм тук още по-рано, но трябваше да се отърва от няколкото трупа на ваши приятели.

— Търпението ли ми изпробвате, господин Пит?

Разговорът започваше да става безсъдържателен, но Пит подстрекаваше командира, за да печели време.

— Не, просто искам да обясните странното си поведение. Вместо да нападате безпомощен невъоръжен океански научноизследователски кораб, би трябвало да сте в Северния Атлантически океан, за да торпилирате грохнали търговски кораби.

— Ние прекратихме военните си действия още през април 1945 година.

На Пит не му хареса видът на картечницата, която стърчеше от предната секция на бойната рубка, насочена право в неговата посока. Съзнаваше, че времето тече и беше сигурен, че подводницата възнамерява да разруши „Полар сторм“ и всички на борда му.

— И кога създадохте Четвъртия райх?

— Не виждам причина да продължавам този разговор, господин Пит. — Гласът прозвуча бездушно като на метеоролог, съобщаващ прогнозата за времето. — Сбогом!

Пит нямаше нужда да чака онова, което предстоеше, да му избоде очите. Веднага се наведе и отскочи зад близкия леден хълм миг преди картечницата да открие огън. Куршумите свистяха във въздуха и издаваха странни съскащи звуци, когато се забиваха в ледената преграда. Беше се проснал в една лека вдлъбнатина зад ледения хълм и не можеше да помръдне. За пръв път съжали, че полярният му екип е в тюркоазен цвят, който ярко изпъкваше на фона на леда и го правеше лесна мишена.

От мястото, където лежеше, виждаше надстройката на „Полар сторм“. Толкова близо, и в същото време толкова далече. Започна да сваля екипа си и остана само по пуловер и клин от вълнено трико. Ботушите също щяха да правят походката му тромава, затова свали и тях и остана по термичните си къси чорапи. Градушката от куршуми спря — стрелецът вероятно се чудеше дали е улучил Пит.

Той покри главата си със сняг, за да не се вижда черната му коса, после надникна с едно око иззад хълма.

Стрелецът се беше облегал на оръжието си, но командирът на подводницата оглеждаше района с бинокъла си. След малко се обърна и посочи към кораба.

Пит си пое дълбоко въздух, изпусна го и се втурна по леда на зигзаг с почти същата енергичност, с каквато тичаше навремето, когато играеше като защитник в отбора на Военновъздушната академия, само че сега Ал Джордино не беше тук, за да се опитва да го фаулира.

Преодоля трийсет метра, преди екипажът на подводницата да се съвземе и да открие отново стрелба. Куршумите им обаче префучаваха твърде високо и се забиваха в леда зад него. Да коригират траекторията им и да почнат да пълнят тялото му с олово, беше вече късно. Пит се бе свил до перото на кормилото на „Полар сторм“, когато куршумите започнаха да се забиват в стоманената обшивка на кораба и да отлюспват боята като разгневени оси.

Защитен от кораба и далече от подводницата, Пит си пое дъх. Подвижното мостче на „Полар сторм“ беше вдигнато и Гилеспи беше наредил ледоразбивачът да се завърти с пълен ход на 180 градуса, но зад борда му спуснаха въжена стълба. Пит с облекчение затича редом до набиращия скорост кораб и хвана стълбата точно в момента, в който раздробените от носа парчета лед се плъзнаха под обутите му само с чорапи крака.

Щом се изкачи до леерното ограждане, Кокс му помогна да се прехвърли на палубата.

— Добре се завърнали! — усмихна му се широко той.

— Благодаря ти, Айра — отвърна задъхан Пит.

— Капитанът ви чака на мостика.

Пит само кимна и закрачи по палубата към стълбата, водеща към мостика.

— Господин Пит?

— Да? — той се обърна.

Кокс посочи кървавите отпечатыци от стъпалата на Пит, оставени по палубата.

— Трябва да идете при корабния лекар да прегледа краката ви.

— Веднага ще си запиша час.

Застанал на крилото на мостика, Гилеспи оглеждаше подводницата, чийто черен корпус се поклащаше между ледените блокове. Той се обърна, когато видя главата на Пит да се подава от най-горното стъпало на стълбата.

— Неприятна среща имаше.

— Да, раздразних ги с нещо, което им казах.

— Чух краткия ви разговор.

— Командирът свърза ли се с теб?

— Не — поклати глава Гилеспи.

— Можеш ли да се свържеш с външния свят?

— Не. Както предположих, от подводницата безпрепятствено заглушават сателитните ни връзки.

Пит обърна глава към подводния съд.

— Интересно, какво ли чака командирът?

— Ако бях на негово място, бих изчакал „Поляр сторм“ да обърне и се насочи към открито море, за да стане лесен за прицел.

— Ако е така — отбеляза с мрачно лице Пит, — няма да чака дълго.

В следващия момент, сякаш прочел мислите на командира, той видя кълбо дим да излиза от дулото на палубното оръдие, последвано веднага от взрив в леда непосредствено зад голямата кърма на ледоразбивача.

— Много близо беше — отбеляза Бъши, който стоеше зад пулта за управление.

Иви, застанала на вратата на мостика, попита изплашено:

— Защо ни обстрелват?

— Веднага слезте долу! — изкрещя й Гилеспи. — Всички, които нямат работа тук, да стоят долу, на левия борд, далече от подводницата!

Преди да се подчини, Иви си позволи да направи няколко снимки на подводния съд и чак тогава тръгна да слиза към по-безопасната част на кораба. Последва нов взрив, но съпроводен с по-различен звук този

път. Снарядът беше улучил летателната площадка на кърмата и избухна във вид на пушеци трески. След него друг снаряд проряза въздуха и се заби в комина с оглушителен трясък, разпаряйки го като секира, разсичаща алуминиева консерва. „Полар сторм“ потрепери и като че ли се закова на място за миг, после се напъна и продължи отново да троши ледените блокове.

— Но ние им отваряме пролука така — извика Кокс.

— Доста път ни чака, преди да излезем от обсега ѝ на действие — отбеляза Пит. — Дори и тогава тя може да се спусне под вода и да ни преследва оттатък ледовете.

Картечницата на подводницата отново откри огън и куршумите ѝ, насочени нагоре към предната надстройка, пронизаха стъклата на мостика и за броени секунди в него не остана нищо по-високо от метър. Пит, Гилеспи и Кокс инстинктивно се проснаха на пода. Само Бъши закъсня с две секунди и един куршум разкъса рамото му, а втори бръсна челюстта му.

Отново дойде ред на оръдието. Снарядът попадна точно зад мостика, в офицерския стол, и с такава сила пръсна напречната преграда, че ледоразбивачът потрепери надлъжно от носа до кърмата. Всички на мостика бяха отхвърлени от пода като парцалени кукли. Гилеспи и Кокс се блъснаха в масата за морски карти, Бъши, който лежеше на пода, се претърколи под разбития пулт за управление, а Пит почти излетя през вратата на крилото на мостика.

Той бързо скочи на крака, но не си направи труда да брои раните и порязванията от стъклата. Лют дим изпълни ноздрите му, ушите му запищяха, заглушавайки всички други шумове. Дотътри се до Гилеспи и коленичи до него. От силния удар в масата за морски карти капитанът имаше три или четири счупени ребра.

— Корабът ми... — промълви той с отворени, но изцъклени очи, — гадовете унищожават кораба ми.

— Не се движи — нареди му Пит, — може да имаш вътрешни кръвоизливи.

— Какво, по дяволите, става там горе? — долетя по все още работещия високоговорител гласът на главния механик.

Пит грабна корабния телефон.

— Подводницата ни атакува. Пуснете машините на пълен ход. Трябва да им се изплъзнем, преди да са ни превърнали в скрап.

— Долу имаме щети и ранени.

— Ще имате нещо още по-страшно — сопна му се Пит, — ако не подадете пълен напред.

— Джейк... — изстена Гилеспи. — Къде е Джейк?

Първият помощник-капитан лежеше в безсъзнание и кървеше. Над него се бе надвесил Кокс.

— Долу е — отвърна кратко Пит. — Кой е вторият ви помощник?

— Джо Баскъм, но той се върна в Щатите, тъй като жена му очаква бебе. Повикай Кокс.

Пит помахна на огромния трети помощник-капитан.

— Айра, капитанът те вика.

— Напълно ли обърнахме? — попита го Гилеспи.

Кокс кимна.

— Да, сър, излизаме от ледовете по курс нула-пет-нула.

Пит наблюдаваше подводницата като хипнотизиран, без да мига, очаквайки да бъде изстрелян следващият снаряд от оръдието ѝ. Не чака дълго. В следващия момент видя как „Ангелът на смъртта“ полетя над леда и прониза спасителната лодка, побираща шейсет души. Ударната вълна извъртя конвулсивно кораба наляво. Снарядът раздробил лодката като с тежък боен чук, преди да избухне в напречната преграда, разделяща лодъчната палуба от камбуза. Сред отломъците от леерното ограждане и лебедките избухна пожар. Скоро цялата дясна лодъчна палуба бе обхваната по дължина от пламъци.

Преди някой на мостика да се окопити, друг снаряд излетя от дулото на оръдието на подводницата и с вой като от зъл горски дух се стрелна към разнебитения ледоразбивач. Той улучи котвените вериги и ги пръсна във въздуха като въртящи се колела. „Полар сторм“ обаче продължаваше своя ход напред и все повече се отдалечаваше от подводницата.

Картечницата в бойната рубка стана безполезна и се смълча. Разстоянието между двата плавателни съда обаче не се увеличаваше достатъчно бързо. Когато на оръдейния разчет на подводницата стана ясно, че има макар и минимален шанс ледоразбивачът да излезе от далекобойността им, всички удвоиха усилията си да презареждат и стрелят. Снарядите излитаха през петнайсет секунди, но не всеки улучваше бързодвижещия се кораб. Един обаче излетя достатъчно високо и срязва мачтата на корабния радиолокатор.

Атаката и разрушението станаха толкова бързо, че Гилеспи нямаше време да помисли да се предаде, за да спаси хората на борда. Пит обаче беше по-наясно с положението. Четвъртата империя нямаше намерение да оставя някой от тях да им се изплъзне. Намерението им беше да ги погребат в ледоразбивача, след като го потопи на дълбокото триста метра дъно на студеното безразлично море.

С приближаването на „Полар сторм“ към открити води ледената маса все повече изтъняваше. Пит прехвърли в ума си възможността корабът да се насочи към подводницата и да ѝ нанесе таранен удар, но прецени, че разстоянието е вече твърде голямо. Освен това подводницата не само щеше да подложи кораба на масивен артилерийски огън, но и бързо можеше да се спусне под вода, преди „Полар сторм“ да се доближи до нея.

От спасителната лодка на десния борт не беше останало нищо освен тлеещи отломъци от кърмата и носовата ѝ част, които висяха от усуканата лебедка. Дим се издигаше заплашително от всички дупки, направени от снарядите, но тъй като машинното отделение не бе пострадало тежко, „Полар сторм“ щеше да продължи да пори водите напред.

— Още четвърт миля, и излизаме от бойния обсег на подводницата! — надвика Пит грохота на машините.

— Поддържайте този курс — нареди Гилеспи, като се надигна с мъка до седнало положение и облегна гръб на крака на масата за морски карти.

— Електронните прибори не функционират — докладва Кокс. — Кормилото е блокирало и не помръдва. Опасявам се, че се движим в кръг обратно към подводницата.

— Има ли жертви? — попита Гилеспи.

— Мисля, че научният екип и повечето от моряците са живи и здрави — отвърна Пит. — Опази част от кораба, където се намират те, не е засегната.

— Ама че битка беше — смънка Кокс с кървяща устна. — Дори с една снежна топка не ги замерихме.

Небето отново се раздра. Един бронебоен снаряд прониза корпуса и мина през машинното отделение, като сръза електрически проводници и тръбопроводи за гориво, преди да излети от другата страна, без да избухне. Никой от машинното не пострада, но щетите

бяха сериозни — огромните дизелови двигатели загубиха оборотите си и постепенно спряха.

Главният механик веднага докладва за това по високоговорителя.

— Можеш ли да оправиш нещо? — попита Кокс.

— Мога.

— Колко време ти е нужно?

— Два-три часа.

Кокс погледна към Пит, който се обърна и погледна към подводницата.

— Свършено е с нас — подметна Кокс.

— Така изглежда — отвърна Пит с мрачно лице. — Те сигурно ще стоят там и ще ни обстрелват, докато не остане нищо от кораба освен една дупка в леда. Дан, най-добре е да наредиш на хората да напуснат кораба. Може би някои от екипажа и учените ще могат да се придвижат по ледената маса до континента и да стигнат до ледената пещера, където да изчакат идването на помощ.

Гилеспи избърса струйка кръв от бузата си и кимна.

— Айра, подай ми, ако обичаш, корабния телефон.

Разстроен от поражението, Пит излезе на крилото на мостика, което изглеждаше така, сякаш през него бе минала коработрошачка. Погледна към знамето със звезди и райета, което се вееше предизвикателно. После отмести поглед към тюркоазния флаг на НЮМА, който също плющеше от вятъра. Накрая съсредоточи вниманието си върху подводницата. В следващия миг видя как дулото на оръдието припламна и снаряждът изсвистя между радиолокаторната мачта и разрушения комин, падна върху ледения блок на стотина метра от кораба и се взриви.

После зърна нещо с крайчеца на окото и погледът му се плъзна оттатък подводницата. Той въздъхна и вълна на облекчение се разля по тялото му, когато видя тънка следа от бял дим и пламък на фона на синьото небе.

На десет мили от подводния съд една ракета земя-земя излетя през ледената маса, описа дъга над хоризонта, стигна зенита си и се спусна стремглаво към подводницата. Така както в един момент подводният съд се поклащаше между ледените блокове, в следващия миг бе обгърнат от огромен гейзер от оранжеви, червени и жълти пламъци, който бликна високо към небето. Корпусът на подводницата

се разцепи на две, кърмата и носът ѝ отскочиха нагоре като самостоятелни части, а между тях се изви огромна вихрушка от огън и дим. Издигналият се на таласи облак пара беше знак, че и последният огнен език бе погълнат от леда. След малко останките от подводницата се плъзнаха под леда към дъното.

Всичко се случи толкова бързо, че Пит не можеше да повярва на очите си.

— Няма я вече — смънка той изумен.

Пълната тишина, която последва, бе нарушена от глас по високоговорителя:

— „Полар сторм“, чувате ли ме?

Пит грабна радиотелефона.

— Чуваме те, приятелю в нужда.

— Тук капитан Ивън Кънингъм, командир на американската ядрена щурмова подводница „Тускон“. Съжалявам, че не успяхме да пристигнем по-рано.

— В случая поговорката „По-добре късно, отколкото никога“ звучи на място — отвърна Пит. — Можете ли да ни предоставите ремонтна команда? Корабът е в тежко състояние.

— Пълни ли се с вода?

— Не, но горната палуба е силно разрушена, засегнато е и машинното отделение.

— Бъдете готови да посрещнете ремонтната команда. Ще бъдем при вас след двайсет минути.

— Очакваме ви с шампанско и хайвер.

— Откъде изникнаха тия? — попита смаян Кокс.

— Работа на адмирал Сандекър — отвърна Пит. — Сигурно се е обърнал към военноморския началник-щаб.

— Подводницата... вече не заглушава... сателитните ни сигнали — заговори на пресекулки Гилеспи. — Предлагам... да се обадите на адмирала. Той ще иска рапорт... за щетите и жертвите.

Тъй като междувременно Кокс се занимаваше с дошлия в съзнание Бъши, Пит отговори:

— Аз ще поема грижата — увери той капитана. — Ти си почивай, докато те откараме в лазарета и те оставим в ръцете на доктора.

— Как е Бъши?

— Ще оживее. Сериозно е ранен, но след седмица-две ще бъде отново на крака.

— Слава богу! — въздъхна успокоен Гилеспи.

Докато Пит набираше номера на главното управление на НЮМА във Вашингтон, мислите му се върнаха към Джордино, намиращ се на остров Сен Пол, на по-малко от хиляда и петстотин морски мили оттук. Късметлия, помисли си той и си представи как приятелят му се угощава в някой хубав ресторант в Кейптаун в компанията на очарователна дама със съблазнителна рокля и отпива марково южноафриканско вино.

— Късмет от лотария! — смънка той под носа си, както стоеше сред развалините на мостика. — На него му е топло, а аз съм жив умрял от студ.

19.

— Защо Дърк винаги се урежда с отбрани проекти? — изнедоволства Джордино. — Бас ловя, че докато си говорим, той спи в някоя топла удобна каюта на борда на „Полар сторм“, сгушил в прегръдките си някоя прелестна морска биоложка.

Подгизнал и треперещ от студ от суграшицата и вятъра, той вървеше и се препъваше по скалистия склон с наръч къси клонки под мишница, които той и Гън бяха отсекли от ниските храсти, поникнали тук-там из планината.

— И ние ще се стоплим след малко, като изсушим клоните и запалим огън — успокои го Гън.

Той вървеше на крачка пред Джордино, прегърнал с двете си ръце сноп стърчащи във всички посоки почти голи клони. Въздъхна с облекчение, когато мина през сводестия отвор и влезе в тунела. Хвърли товара си на скалистия под и уморен седна, облягайки гръб на стената.

— Опасявам се, че най-много, което можем да постигнем, е да опушим цялото помещение — измърмори Джордино, като свали мокрия си дъждобран и започна да попива с малка кърпа за ръце вадичките вода, стичащи се по врата му.

Гън му подаде чаша изстинало кафе от термоса и единствената останала вафла.

— Последната вечеря — отбеляза той мрачно.

— Сандекър каза ли ти кога ще ни измъкне от тази купчина скали?

— Каза само, че транспортът е тръгнал за насам.

Джордино погледна часовника си.

— Минаха вече четири часа. А така ми се искаше да стигнем в Кейптаун, преди да са затворили кръчмите.

— Сигурно не е успял да наеме друг самолет като нашия и пилот, иначе щяха да са вече тук.

Джордино наклони глава на една страна и се послуша. После отиде да застане под свода. Суграшицата бе преминала в ситен дъжд.

Облаците се разпръскваха и разкриваха късчета синьо небе. За първи път от няколко часа насам морето отново се виждаше.

Нещо в далечината привлече вниманието му. То приличаше на наплюто от муха върху заскрежено стъкло. Докато го наблюдаваше, петънцето постепенно доби формата на хеликоптер с раздвоени вертикални опашни плоскости и без задно витло.

— Имаме си компания — обяви той. — Един хеликоптер „Макдонел Дъглас“ се приближава насам от северозапад. Лети бързо и ниско над водата. Струва ми се, че е снабден с ракети въздух-земя.

Гън застана до Джордино.

— Хеликоптер не може да измине цялото разстояние от Кейптаун дотук. Трябва да е излетял от някой кораб наблизко.

— Няма никакви опознавателни знаци. Странно.

— Положително не е южноафрикански военен хеликоптер — отбеляза Гън.

— Не вярвам да идва с подаръци — изсмя се язвително Джордино. — Ако беше така, щяха да ни се обадят и да ни предупредят да ги очакваме.

След малко звукът на турбините и лопатите на витлото прониза студения въздух. Пилотът беше изключително предпазлив. Поддържайки безопасна височина над скалите, той започна да кръжи, изучавайки в продължение на три минути скалната площадка, където доскоро се намиреше техният самолет. След това се спусна бавно, нагаждайки се според въздушните течения. Шейната му за кацане докосна скалистата повърхност и лопатите на витлото постепенно спряха да се въртят.

Настъпи тишина. Без вятър планинските склонове се смълчаваха напълно. След малко повече от обичайното забавяне, високата около метър и трийсет плъзгаща се врата на кабината се отвори и от нея скочиха един след друг шестима мъже в черни гащеризони. Бяха така тежковъоръжени, че огневата им мощ щеше да е достатъчна да превземе някоя малка държава.

— Много странен вид има този спасителен отряд — каза Джордино.

Гън вече набираше по телефона „Глоубълстар“ номера на Сандекър във Вашингтон. Когато чу гласа му, той съобщи само:

— Имаме въоръжени посетители в черен хеликоптер без опознавателни знаци.

— Изглежда, че днес ми е ден да гася местни пожари — каза саркастично Сандекър. — Първо Пит, сега вие... — после в гласа му прозвуча дълбока загриженост. — Колко време ще можете да се прикривате там?

— Двайсет, най-много трийсет минути — отвърна Гън.

— Американска ракетна фрегата плава с пълна скорост към остров Сен Пол. Веднага щом хеликоптерът влезе в радиуса ѝ на действие, ще поискам от капитана ѝ да го изпрати на небето.

— Имате ли представа колко време ще отнеме това?

Последва дълга мъчителна пауза.

— Да се надяваме, че ще е по-малко от два часа.

— Знам, че сте направили всичко възможно — каза Гън с разбиране — и много ви благодарим. — Усети, че твърдата черупка на адмирала беше на път да се пропука и добави: — Не се безпокойте. В понеделник двамата с Ал ще бъдем на работните си места.

— Постарайте се да стане — отвърна с глух глас Сандекър.

— Довиждане, сър.

— Довиждане, Руди. Бог да ви е на помощ! И кажи на Ал, че му дължа една пура.

— Обезателно.

— Колко време? — попита Джордино, очаквайки да чуе най-лошото, като видя притеснението по лицето на Гън.

— Два часа.

— Сега я втасахме! — изръмжа Джордино. — Много ми се иска някой да ми обясни как тези проклети бандити са разбрали, че сме тук!

— Добър въпрос. Ние сме част от подбрана група. Не повече от петима от нас знаят за мястото, където пътници от „Мадрас“ са открили черния череп.

— Започвам да си мисля, че ония имат международна армия от доносници.

Шестимата мъже се разделиха. Трима извървяха ветрилообразно петдесетина метра и започнаха да претърсват пътя покрай планината. Другите трима поеха в обратната посока. По всичко личеше, че възнамеряват да изкачат спираловидно планината, докато открият тунела.

— Един час — промълви Гън. — Най-много толкова време им давам, за да стигнат дотук по старата пътека.

— По-вероятното е пет минути — възрази Джордино, като посочи към излитащия хеликоптер. — Пилотът ще насочи приятелите си право до прага ни.

— Мислиш ли, че ще ни бъде от полза, ако ги приканим на преговори?

Джордино поклати глава.

— Ако са свързани с бандата, на която се натъкнахме с Пит в Телърайд, не очаквай от тях да ни стиснат ръце, да ни прегърнат или изобщо да ни обърнат внимание.

— Двама невъоръжени мъже срещу шестима тежковъоръжени. Трябва да изравним силите.

— Имаш ли план? — попита Джордино.

— Естествено.

Джордино изгледа смаян дребния човек.

— Зъл, подъл и хитър ли е?

Гън кимна с дяволита усмивка.

— И нещо повече дори.

Хеликоптерът направи почти четири кръга над планината, преди пилотът да открие старата пътека, водеща към тунела. След като уведоми за местоположението ѝ двете групи, едната от които се беше отдалечила до другата страна на планината, той придвижи машината точно над пътеката, за да им служи като пътеводител. Тримата мъже от първата група се събраха на пътеката и тръгнаха в нишка на разстояние двайсетина метра един зад друг. Това беше класическа схема — първият се съсредоточаваше върху терена напред, вторият изучаваше горната част на планинския склон, а третият беше насочил вниманието си към долната част. Хеликоптерът обърна в посока към втората група, за да им покаже най-краткия път до старата пътека.

Първата група вече се приближаваше към огромната издадена навън скала, покрай която бяха минали Гън и Джордино, точно пред входа на тунела. Водачът заобиколи скалата и се озова право пред свода. Той се обърна и извика на английски на другите двама зад него:

— Стигнах до тунел. Влизам вътре.

— Пази се от засада, Номер едно — извика в отговор вторият в редицата.

— Ако имаха оръжия, щяха вече да са ги използвали.

Водачът изчезна зад скалата. Две минути по-късно го последва и вторият мъж. Извън ползрението на другите, третият вече приближаваше издадената скала, когато една фигура изникна измежду камъните, зад които се бе скрила. Наострил цялото си внимание в това да стигне тунела, мъжът не чу почти безшумните стъпки зад гърба си. Така и не разбра какво го улучи, когато Гън запрати по главата му голям камък с такава сила, че счупи черепа му и той се просна на земята, без да издаде звук.

След по-малко от минута тялото му бе напълно покрито с камъни. Като хвърли бърз поглед, за да се увери, че хеликоптерът е все още над другия склон, Гън заобиколи предпазливо скалата. Сега обаче беше въоръжен с един картечен пистолет, с един деветмилиметров автомат и с един боен нож, а гърдите му бяха защитени от бронирана жилетка. Беше отмъкнал от жертвата си и радиото. Тайният план на Гън беше на път да бъде пуснат в ход.

Водачът на първата група влезе крадешком в тунела, като осветяваше пътя си с дълго фенерче, стиснато под мишница. Той пристъпи бавно от тунела в първата камера, зае положение за стрелба и извъртя тялото си наляво и надясно. На светлината на местещото се с движенията му фенерче видя само скелета на стария моряк, мухлясала покъщнина и тюленови кожи, висящи на едната стена.

Успокоен, той свали оръжието си и заговори по радиостанцията на главата му.

— Тук Номер едно. В тунела и пещерата няма никой освен кости на моряк, вероятно изхвърлен някога на брега. Чувате ли ме?

— Чувам те, Номер едно — отговори пилотът на хеликоптера. — Сигурен ли си, че няма следи от агенти на НЮМА?

— Да, няма никакви.

— Веднага щом другата група пристигне при теб, ще облетя крайбрежните скали.

Номер едно изключи радиото. Това беше последното нещо, което направи в живота си. Джордино изскочи иззад тюленовите кожи и заби едно от древните копия с обсидианов връх в гръкляна му. След кратък задавен гъргорещ звук мъжът падна мъртъв.

Джордино измъкна картечния му пистолет още преди мъжът да се свлече на пода. После бързо изтегли тялото отстрани на входа на тунела, свали радиото от главата му и го сложи на своята. След това сви дъждобрана си на топка и го напъха в цевта на картечния пистолет.

— Номер едно — извика глас от входа на тунела, — какво откри?

Джордино сви длан пред устата си и се провикна от дъното на камерата.

— Само един стар скелет.

— И нищо друго ли? — Вторият мъж като че ли нямаше намерение да влиза в пещерата.

— Нищо. — Джордино реши да рискува. — Влез и се увери сам.

Също като самец, който души въздуха, Номер две предпазливо пристъпи навътре в камерата. Джордино включи насочено към нашественика фенерче и стреля веднъж между очите му. Изстрелът бе заглушен от дъждобрана. В този момент Гън се втурна в камерата с насочен пистолет, тъй като не знаеше какво ще завари там.

— Сега сме двама срещу трима — обяви победоносно Джордино.

— Рано е да се перчиш — предупреди го Гън. — Щом се върне хеликоптерът, ще се озовем като в капан.

— Ако се хванат на номера ми, че съм Номер едно, както направи Номер две, може би ще успея да ги вкарам вътре.

Другата група не беше толкова лековерна. Тримата мъже се приближиха по пътеката до пещерата с предпазливостта, с която пощенският инспектор проверява колет за бомба в него. Докато хеликоптерът кръжеше над тях, те се придвижваха един по един, използвайки тактиката, при която двама прикриваха единия и обратно. Бяха нащрек, тъй като Джордино се въздържа да използва радиото и не отговаряше на повикванията им, от страх да не доловят непознат глас.

Гън и Джордино съблякоха едно от телата, което най-много подходеше на ръста на Джордино. После набитият италианец навлече гащеризона, нави ръкавите и крачолите, тъй като му бяха малко дълги, нарами картечния пистолет и дръзко излезе от тунела. Заговори с едното ъгълче на устата си по малкия микрофон на радиото,

като се опитваше да имитира същия тембър на гласа на мъжа, когото беше убил.

— Защо се забавихте толкова, Номер четири? — попита той невъзмутимо, без да поглежда към хеликоптера. — Действате като баби. Казах ви, че вътре няма никой и нищо освен костите на един моряк корабокрушенец, изхвърлен на острова.

— Много ти е променен гласа, Номер едно.

Джордино знаеше, че няма да може да ги баламосва още дълго.

— Гони ме настинка. То се очакваше в това противно време.

— Настинката май те е стигнала.

— Правете си шеги, щом искате — смотолеви Джордино. — Аз се прибирам на сухо. Предлагам и вие да направите същото.

Той се обърна и влезе отново в пещерата сигурен, че няма да получи куршум в гърба, поне докато мъжете не се уверяха, че той не е техен човек.

— Не са наивници — отбеляза Гън. — Чух разговора по радиото.

— Каква е следващата точка от плана? — попита лаконично Джордино.

— Ще се промъкнем отново през отвора от срутването в съседния тунел и ще им направим засада.

— Ще извадим късмет, ако убием дори един или двама най-много.

— Поне ще изравним силите си — каза Гън бодро.

Разполагаха само с няколко минути и затова трескаво започнаха да отварят отново дупката в стената, за да се промъкнат в гробницата. Въпреки влажния студ и двамата се изпотиха здравата, докато промушат двата трупа, а после и самите себе си и раниците си през тесния отвор. Успяха съвсем навреме. Тъкмо сложиха и последния камък в отвора и надникнаха в предната камера през малките пролуки между камъните, и Номер четири влезе в камерата и залегна ничком на пода, последван от Номер пет. Двамата започнаха да движат дългообразно фенерчетата и цевите на оръжията си по всяка стена.

— Както ти казах — прошепна в ухото на Гън Джордино, — оставили са Номер шест навън като резерва.

— Тук няма никой — съобщи Номер четири. — Пещерата е празна.

— Не е възможно — разнесе се гласът на пилота от хеликоптера.
— Преди петнайсет минути видях първата група на метри от тунела.

— Той е прав — намеси се Номер пет. — Номера едно, две и три са изчезнали.

Всички говореха почти под носа си, но Джордино долавяше всяка дума по наушните слушалки на радиото. Макар и все още нащрек за някакво движение, нашествениците се отпуснаха малко, когато не видяха никакво място в камерата, където някой можеше да се скрие.

— Ти поеми правия — прошепна едва чуто Джордино. — Цели се в главата, защото има бронирана жилетка. Аз ще поема другия, проснатия на пода.

Двамата промушиха цевите на оръжията си през пролуки, не поголеми от четири сантиметра, прицелиха се в мъжете, които бяха дошли да ги убият, и изстреляха едновременно по един куршум. Изстрелите прокървяха като гръмотевици в каменната камера. Залегналият мъж само трепна, а другият отхвърли ръце нагоре, издавайки лек стон, и с подкосени крака тупна тежко на земята.

Джордино избърса скалните люспи от лицето си и провери фенерчето си през дупката, за да огледа последствията. После се обърна към Гън и му направи знак, че са си свършили добре работата. Гън разбра съобщението и изключи наушния си микрофон.

— Трябва да останем тук... — зашепна Джордино.

Но преди да продължи, от радиото долетя глас.

— Какво става вътре?

Без повече да преправя гласа си, Джордино отвърна:

— Нищо особено. Застреляхме заек.

— Заек ли? — попита пилотът. — Що за глупост е това?

— Опасявам се, че другарите ни са мъртви — събщи Номер шест. — Вероятно ония проклетници от НЮМА са ги убили.

— Тъкмо тия зайци имах предвид — обади се Джордино.

— Няма да се измъкнете живи — заяви пилотът.

— Както казваха гангстерите от едно време на ченгетата, елате и ни хванете.

— Няма да е необходимо — отвърна пилотът.

— Залегни! — каза през зъби Джордино на Гън.

Пилотът изравни носа на птицата си с входа на тунела и изстреля една от ракетите си. Последва силно свистене, когато ракетата излетя от контейнера си, окачен за фюзелажа на хеликоптера. Тя обаче не успя да мине право през тунела в камерата, а се удари в една от стените му и се взриви с оглушителен шум. Джордино и Гън изпитаха чувството, че огромно пиано се стовари върху тях от десетия етаж. Парчета натрошена скала изригнаха като фонтан, срязвайки всичко, което се намираше в камерата. Гъст дим и прах се завихри в малкото пространство със силата на ураган, преди да намери пътя на най-малкото съпротивление и да поеме навън през свода на тунела. Всички леснозапалими предмети в камерата мигом избухнаха в пламъци.

Колкото и невероятно да беше, не падна покривът нито на тунела, нито на камерата. Основната сила от взрива бе изсмукана обратно през тунела заедно с дима и праха. С изкаран от дробовете им въздух, Джордино и Гън побързаха да покрият лицата си с горната половина на облеклото си, за да се предпазят от дима и праха, преди да влязат временно във вътрешната гробница.

— Дано... не изстрелят... втора ракета вътре — заговори, кашляйки, Гън. — Иначе това ще е краят ни.

Джордино едва го чу, тъй като ушите му пищяха.

— Според мен ще решат, че една е достатъчна — отвърна Джордино също през суха кашлица. След малко, като почувства, че сетивата му бавно се възстановяват, той започна да маха камъните, за да разшири отвора. — Писна ми да местя тия камъни!

Те се провряха обратно в тунела и заопипваха през гъстия дим и прах телата на убийците за още оръжия. Снабдиха се с пет картечни пистолета и още толкова автоматични пистолета и си ги поделиха. Задъхвайки се от липсата на въздух и действайки слепешката, Джордино извади парче връв от раницата си и завърза заедно един до друг три от картечните пистолети. После омота друга връв около спусъците и я върза под предпазителите.

— Последното нещо, което ще очакват от нас, е да открием стрелба от тунела — каза той на Гън. — Ти поemi Номер шест, аз ще се пробвам с хеликоптера.

Гън избърса в ръкава си дебелия стъкла на очилата си и кимна.

— Нека аз да почна пръв. Няма да се справиш с хеликоптера, докато не съм отстранил Номер шест.

Джордино се поколеба да остави дребния заместник-директор на НЮМА да рискува живота си. Но преди да успее да му възрази, Гън вдигна високо оръжието си и изчезна сред пламъците и гъстия дим.

Гън се препъваше, падаше и пак ставаше, изпълнен със страх, че в мига, в който се материализира сред пушилката, която продължаваше да бълва навън от тунела, куршуми ще надупчат тялото му. Номер шест обаче не вярваше, че е останал някой жив вътре и бдителността му беше намалена, докато разговаряше с пилота.

От друга страна, Гън изпадна в неизгодно положение, тъй като почти нищо не виждаше и нямаше представа къде точно е застанал Номер шест спрямо сводестия вход. Стъклата на очилата му бяха зацапани от сажди, очите му сълзяха и той едва различи неясната фигура в черно, застанала на десетина метра вдясно от свода. Натисна спусъка и откри огън. Куршумите излетяха покрай Номер шест, без да го засегнат. В същия момент Номер шест се завъртя на пети и изстреля пет куршума към Гън. Два от тях не го улучиха, но единият се заби в левия му глезен, а останалите два — в бронираната му жилетка, от което Гън залитна назад. Тогава най-неочаквано Джордино изскочи от дима, стреляйки с трите картечни пистолета едновременно и почти срязва главата на Номер шест. После без да спира, той повдигна цевите нагоре и куршумите започнаха да дупчат като решето тънкия метал.

Изумен от гледката долу, виждайки как двама мъже в униформи като на неговите хора стрелят един срещу друг, пилотът се поколеба, преди да предприеме някакво действие. Докато приготвяше за стрелба картечния пистолет, монтиран под носа на хеликоптера, Джордино изпразваше смайващо количество куршуми в небронирания хеликоптер. Като шевна машина, извършваща бод след бод, огненият език запълзя нагоре по фюзелажа и проникна през счупеното челно стъкло в кокпита. След малко магазините на пистолетите се изпразниха и настана тишина.

Останал без управление, хеликоптерът увисна за миг неподвижно във въздуха, след което рязко се наклони на една страна и полетя надолу, разби се в склона на планината и избухна в пламъци. Джордино свали оръжията си и се втурна към Гън, който притискаше ранения си крак.

— Не мърдай от мястото си — заповяда му Джордино. — И не се движи.

— Това е просто драскотина — каза Гън през стиснати зъби.

— Драскотина, друг път! Куршумът е пронизал пиццала ти. Надробил ти е костта.

Пронизван от болки, Гън погледна Джордино и се опита да се усмихне.

— Не съм сигурен в болногледаческите ти способности.

Джордино не обърна внимание на старанието на Гън да се държи геройски. Той извади връзката на едната си обувка и я върза като временен турникет над коляното му.

— Ще издържиш ли малко така?

— Би трябвало, ако не искам да изтече кръвта ми — изпъшка Гън.

Джордино се втурна тичешком в тунела и взе от раницата си аптекката за първа помощ. След няколко минути сръчно дезинфектира раната и положи всичките си умения да спре кръвоизлива.

— Няма да си направя труда да го шинирам — каза той на Гън. — По-добре да оставя тази работа на някой доктор в Кейптаун. — Той не искаше да мести приятеля си, затова само го настави възможно най-удобно и го покри с голямо парче найлон, което носеше в раницата си, за да го предпази от дъжда. Следващата му задача беше да се обади на адмирал Сандекър, за да докладва за състоянието на Гън и да поиска бързо пристигане на помощ.

След като приключи разговора си с адмирала, той пхна телефона в джоба си и се загледа в горящия в подножието на склона хеликоптер.

— Ненормална работа — промълви той. — Напълно ненормална и безразсъдна работа. Каква ли причина може да мотивира толкова много мъже да убиват и да бъдат убивани?

Можеше само да се надява отговорите да не се забавят дълго.

20.

— Петдесет метра са до дъното — каза Айра Кокс, гледайки в зловещата дупка в леда, която отбелязваше гроба на разрушената и потънала подводница. — Сигурен ли сте, че искате да го направите?

— Ремонтната команда ще работи по възстановяването на машинното отделение и мостика на „Полар сторм“ поне още два часа — отвърна Пит. — И тъй като корабът има на борда си полярни водолазни екипировки, не бих пропуснал възможността да огледам вътрешността на подводницата.

— Какво очаквате да намерите в нея? — попита Иви Тан, която бе тръгнала заедно с Пит и малката група от кораба.

— Корабни дневници, документи, рапорти — всичко, писано на книга, което би могло да ме осветли за това кой я е ръководил и от кое тайно място е потеглила.

— Нацистка Германия от 1945 година — вметна Кокс с лека усмивка, за да не излезе, че се опитва да се прави на много вещ по въпроса.

Пит седеше върху леда и нахлузваше плавниците си.

— Добре, но къде се е крила през последните петдесет и шест години?

Кокс сви рамене и провери подводната му система за свръзка.

— Чувате ли ме добре?

— Направо ми проглушаваш тъпанчетата. Намали малко звука.

— Сега как е?

— По-добре. — Гласът на Пит се разнесе по високоговорителя, монтиран в оперативната палатка, издигната до дупката в леда.

— Не е желателно да се гмуркате сам — каза му Кокс.

— Още някой само ще ми се пречка. Освен това имам зад гърба си над двацет гмуркания под арктическите ледове, така че съм запознат с условията.

В отоплената от генераторния отоплителен уред палатка Пит облече водолазен костюм „Дайвекс Армадило“, снабден с вътрешни и външни тръби, в които циркулираше топла вода по цялото тяло,

включително по ръцете, краката и главата. Топлата вода идваше от нагревател с помпа, която я вкарваше през маркуч в смукателен колектор, вграден във водолазния костюм, така че Пит можеше да регулира потока. Той нахлузи на главата си гумен шлем маска AGA МК-II, пригоден за безжична свръзка. Предпочете да ползва бутилки със сгъстен въздух, за да си улеснява движенията, вместо да разчита на надводната поддържаща система. След като провери и водолазната си лампа, той се приготви за гмуркане.

— Успех! — извика силно Иви, за да е сигурна, че Пит ще я чуе през шлем маската. После се зае бързо да му направи снимки, преди да е скочил в ледената вода. — Наистина ли няма да склоните да снимате с подводна камера?

Пит поклати глава и отговорът му се разнесе по високоговорителя.

— Няма да имам никакво време да се правя на фотограф.

Той ѝ помахаше с ръка и се хвърли заднешком във водата, оттласквайки се с обутите си в плавници ходила. След около три метра под водата той зае хоризонтално положение, изпусна въздуха от сухото си подводно облекло и изчака да провери дали отоплителният елемент ще компенсира рязкото спадане на температурата. Честите му гмуркания под вода през годините го бяха приучили да е предпазлив и затова той рядко изпадаше в затруднения. Непрекъснато говореше на себе си, изостряше вниманието си към заобикалящата го среда и проверяваше редовно уредите си и състоянието на тялото си.

Под паковия лед, дебел близо метър, Пит откри съвършено различен свят. Погледна нагоре и си представи, че долната част на леда е повърхност на непозната планета навътре в галактиката. От светлината, процеждаща се през леда, плоският бял пласт се трансформираше в обърната наопаки гледка от синьо-зелени заледени хълмове и долини, покрити с гъсти жълти кълба от водорасли. Той се спря, за да регулира потока топла вода и чак тогава погледна надолу към просторната бездна, чийто зелен цвят потъмняваше до черно в дълбините ѝ.

Тя го зовеше и той се гмурна в обятията ѝ.

Докато се спускаше към дъното, зловещата гледка бавно се разкриваше пред него като зад вдигаща се призрачна завеса. Тук нямаше нито кафяви водорасли, нито корали, нито пъстроцветни риби. Пит погледна отново нагоре към неземната светлина, прозираща от дупката в леда, за да се ориентира. После се спря, за да включи водолазната си лампа и да освети останките от подводницата.

Средната част на корпуса ѝ, под бойната рубка, беше жестоко разрушена от взривилата се в нея ракета. Самата рубка беше откъсната от корпуса и лежеше прекатурена на една страна сред поле от отломки. Кърмата се крепеше за кила само на валове на гребните винтове. Носовата част беше усукана и забита в изправено положение в дънната утайка. Мекото дъно постепенно обгръщаше останките и Пит с изненада видя, че немалка част от тях бяха вече напълно заровени.

— Стигнах до подводницата — съобщи той на Кокс. — Много е разрушена. Влизам вътре.

— Бъдете внимателен — чу той гласа на Кокс. — И най-малкото срязване на костюма ви от някое остро парче метал ще ви превърне в ледена шушулка още преди да сте стигнали до повърхността.

— Каква ободряваща мисъл!

Пит не се опита да влезе веднага в останките от подводния съд. Изразходва близо десет минути от скъпоценното си време за престой на дъното в плуване около тях, за да ги огледа всички отвън. Бойната глава е била предназначена да унищожи много по-голяма цел и беше превърнала подводницата в почти неузнаваем морски съд. Тръби, клапани и смачкани стоманени листи от корпуса лежаха на дъното, пръснати сякаш от някаква гигантска ръка. Той заплува над разцепения корпус като дух над зловещите последици от взривен от терористи автобус.

Оттласна се срещу течението и влезе в корпуса през голям отвор точно под мястото, където се е намирала бойната рубка. Светлината на лампата му разкри две тела, заклещени под пулта за управление. Преборвайки се с надигащия му се стомах, той ги претърси, но не откри нищо, което можеше да послужи за разпознаването им — нито портфейли, нито лични карти с ламинирани снимки. Стори му се странно, че членове на екипаж на подводница не са притежавали никакви лични вещи.

— Осем минути — напомни му Кокс. — След осем минути трябва да почнете да се издигате.

— Разбрано.

Предупрежденията обикновено идваха от Джордино, но Пит беше благодарен на едрия като мечка човек за загрижеността му. Така той му спестяваше ценните секунди, когато трябваше да спира и да осветява оранжевия циферблат на водолазния си часовник „Докса“.

Пит навлезе навътре в непрогледния мрак на корпуса, като осветяваше пътя си между купчините от стоманени парчета и тръби, и започна да проверява един по един отсеците. Всички бяха празни. Пребърка чекмеджета и шкафове, но не намери никакви документи в тях.

След като провери колко въздух му е останало за обратния път към повърхността и за необходимите спирки за декомпресия, той се отгласна в някогашната каюткомпания. Помещението бе силно пострадало. Масите, столовете и останалите мебели, завинтени за пода, бяха смачкани и изпочупени.

— Четири минути.

— Четири минути — потвърди Пит и продължи напред.

Стигна до каютата на командира. Времето му изтичаше и той трескаво затърси някакви писма, рапорти, личен дневник. Нищо такова нямаше. Нямаше дори и навигационен дневник. Сякаш подводницата и екипажът ѝ изобщо не бяха съществували.

— Две минути — този път тонът прозвуча остро.

— Тръгвам.

И точно тогава най-неочаквано Пит почувства ръка върху рамото си. Нормалният ритъм на сърцето му изведнъж се ускори и той се смрази на място. Ръката не го стискаше, а просто лежеше между рамото и врата му. След шока дойде страхът, парализирането и неконтролируемият ужас, граничещ с полудяването. До подобно състояние се стига от пълната липса на разбиране и възприемане на положението. При такива случаи повечето хора се сковават и не могат да мислят трезво.

Повечето хора — да, но не и Пит.

Колкото и да се втрещи в първия момент, умът му остана неестествено ясен. Той беше прекалено прагматичен и скептичен човек, за да вярва в призраци и таласъми, а мисълта да е друг водолаз,

изникнал от дълбините, му се стори невъзможна. Страхът и ужасът му мигом се стопиха. Той стоеше неподвижен като ледена статуя. После бавно и предпазливо премести водолазната си лампа в лявата ръка, а с дясната извади водолазния си нож. Хващайки го здраво за дръжката, той рязко се извъртя и застана с лице към заплахата.

Привидението пред очите му беше гледка, която щеше да го съпровожда до края на дните му.

21.

Една красива жена, или онова, което някога е било красива жена, го гледаше с широко отворени, синьо-сиви очи. Ръката, докоснала рамото му, продължаваше да стои протегната, сякаш го приканваше да се приближи. Беше облечена със стандартния черен водолазен костюм на Четвъртата империя, чиято материя обаче висеше на парцали, сякаш огромна котка я бе драла с ноктите си. Парчета плът висяха от откритите места и се полюшваха от слабото течение. Изящно очертан бюст се подаваше изпод разкъсаната материя, част от едната ръка под лакътя липсваше. На раменете имаше отличителни знаци за воинско звание, но Пит не можа да ги разпознае.

Лицето изглеждаше някак странно сериозно и бледо от студената вода, руса коса се надигаше и спускаше зад главата ѝ като ореол. Скулите ѝ бяха високи, носът — леко топчест. Отворените устни създаваха впечатлението, че всеки момент ще заговорят. Синьо-зелените очи гледаха право в матовозелените очи на Пит от разстояние трийсет сантиметра. В първия миг той реши да блъсне фигурата настрана, сякаш тя беше демон от подводния свят, но после реши, че ще е по-добре да размисли как да постъпи.

Опипа набързо джобовете ѝ. Не се изненада особено, когато не намери нищо в тях. Тогава отмота тънко въже от макарата, закачена за едната тежест на колана му, и завърза края му за ботуша ѝ. После се оттласна нагоре през широкия отвор на корпуса на подводницата към мъждивата светлина на петдесетина метра над него.

След спирките за декомпресия Пит подаде глава над повърхността точно в средата на дупката в леда и се оттласна към Кокс и още неколцина членове на екипажа, които се бяха събрали в единия ѝ край. Дори Иви Тан беше сред тях и снимаше как няколко чифта ръце издърпват Пит и обемистата му екипировка от водата.

— Намерихте ли онова, което търсехте? — попита го Кокс.

— Нищо ценно — отвърна Пит, след като бе свален шлем маската му. После му връчи въжето, което се подаваше от водата.

— Мога ли да попитам какво има в другия му край?

— Доведох със себе си член от екипажа на подводницата.

Иви зяпна от почуда, като видя тъмната фигура, която излизаше от дълбините.

— О, боже! — ахна Иви и лицето ѝ стана бяло като леда наоколо. — Това е жена! — От изумление тя пропусна да я снима, преди тялото да бъде увито в парче найлон и натоварено на една от шейните.

Докато мъжете помагаша на Пит да свали акваланга си, той се загледа след шейната, която откарваше тялото към „Полар сторм“.

— Ако не бъркам, тя е била с ранг офицер.

— Колко жалко — рече натъжен Кокс. — Явно, че е била много хубава жена.

— Дори и мъртва — добави Иви, — си личи, че е притежавала и голям финес. Според мен е била жена от висока класа.

— Възможно е — каза Пит, — но какво е правила в подводница, която би трябвало да е унищожена преди пет десетилетия? Да се надяваме, че ще открием някаква част от загадката, ако трупът ѝ бъде разпознат.

— Ще проуча тази работа докрай — заяви решително Иви.

Пит свали плавниците си и obu подплатени с кожа ботуши.

— Говорете първо с Военноморските сили и адмирал Сандекър. Те може и да не искат случаят да бъде разгласен все още.

Иви понечи да възрази, но Пит вече се бе отдалечил по дирите на шейната на път за кораба.

Пит си взе душ и се обръсна, преди да се отпусне с чаша текила от бутилката, която си бе купил по пътя за Ла Пас, Мексико. Едва когато събра мислите си, се обади на Сандекър във Вашингтон.

— Труп, казваш — заключи Сандекър, след като изслуша анализа на събитията, които му изложи Пит, — и то на жена офицер.

— Да, сър. При първа възможност ще изпратя тялото със самолет до Вашингтон, за да бъде изследвано и разпознато.

— Няма да е лесно, ако е чужда гражданка.

— Сигурен съм, че историята ѝ ще може да бъде проследена.

— Пострадаха ли артефактите от „Мадрас“ по време на нападението?

— Не, непокътнати са.

— Голям късмет сте извадили всички, че сте останали невредими.

— Размина ни се на косъм. Ако командир Кънингам се бе забавил със секунди, сега „Полар сторм“ щеше да лежи на дъното вместо подводницата.

— Йегър направи проучване на U-2015 чрез файловете си с данни. Подводницата се оказала пълна загадка. Сведенията сочели, че тя била потънала край Дания в началото на април 1945 година. Някои историци обаче смятат, че тя се е отървала от войната невредима и екипажът ѝ я потопил умишлено в Рио де ла Плата, между Аржентина и Уругвай, близо до мястото, където е била взривена „Граф Шпее“. Нищо от това обаче не е доказано.

— Значи съдбата ѝ преди това е все още неизвестна, така ли?

— Да — отвърна Сандекър. — Единственото, което се знае със сигурност, е, че е била завършена и пусната на вода през ноември 1944 година, но военни задачи изобщо не са ѝ били поставяни.

— За какво тогава са я използвали германските Военноморски сили?

— Тъй като била ново поколение немски електродизайн, тя се считала за много по-усъвършенствана от другите подводници по онова време. Долният ѝ корпус бил снабден с мощни акумулатори, които ѝ позволявали да изпреварва повечето надводни съдове, и можела да престои буквално месеци под вода, както и да изминава огромни разстояния. Според малкото информация от немските военни архиви, до които е успял да проникне Йегър, тя е била част от проект, носещ името операция „Нова съдба“.

— Защо ми звучи познато? — смънка Пит.

— Това е подробен план, съставен от високопоставени нацисти, съвместно с правителството на Перон в Аржентина, за изнасянето на огромните богатства, натрупани от нацистите по време на войната. Докато другите подводници потопявали съюзните плавателни съдове, U-2015 извършвала курсове от Германия до Аржентина, където прехвърляла злато и сребро, платина и диаманти и предмети на изкуството, откраднати от ценни колекции в Европа, на стойност стотици милиони долари. С тези ценни товари пътували и високопоставени нацистки служители и семействата им. Всичко се

разтоварвало при пълна секретност в отдалечено пристанище на брега на Патагония.

— И това е ставало, преди да свърши войната?

— До самия й горчив за тях край — отвърна Сандекър. — По непотвърдени данни операцията „Нова съдба“ била продукт на мисълта на Мартин Борман. Той може и да се е радвал на фанатичното обожание от страна на Адолф Хитлер, но като достатъчно умен е прозрял, че Третият райх е на път да рухне и изгори в пламъци. Да изнесе тайно нацисткото наследство и шеметното количество ценни предмети в приятелски настроена към Германия страна, е била негова цел още преди съюзническите армии да преминат Рейн. А най-амбициозният му план бил да прехвърли Хитлер в някой таен редут в Андите, но не го осъществил, тъй като Хитлер настоял да умре в бункера си в Берлин.

— Единствено U-2015 ли е била подводницата, превозвала богатства и пътници до Южна Америка?

— Не, имало поне още дванайсет други подводници. Но тяхната съдба е известна. Някои от тях били потопени от самолети и кораби на съюзниците, други били предадени на неутрални страни, останалите били потопени от самите им екипажи.

— А знае ли се какво е станало с богатството и пътниците?

— Не. Някакъв моряк от една от подводниците, който бил интервюиран години след войната и малко след това изчезнал безследно, говорил за тежки дървени сандъци, натоварени на камиони на някакво затънтено пристанище. Пътниците, облечени в цивилни дрехи, изглеждали и се държали като важни личности от нацистката партия и били натъпкани в чакащите ги автомобили. Не се знае какво е станало нито с тях, нито с богатствата.

— Аржентина беше убежище за някогашните нацисти. Какво по-добро място да се създаде нов световен ред върху пепелта на стария?

— Вероятно шепа хора от тях са все още живи. И всеки нацист, който е заемал високо положение в партията или във войската, сега трябва да е най-малко на деветдесет, ако не и на повече години.

— Играта загрубява — отбеляза Пит. — Защо банда стари нацисти ще възкресят U-2015 и ще я използват, за да унищожат един научноизследователски кораб?

— По същата причина са се опитали да убият теб в Телърайд и Ал и Руди на остров Сен Пол в Индийския океан.

— Допуснах небрежност, че не разпитах за тях по-рано — каза със съжаление Пит. — Какво стана с Ал и Руди? Откриха ли камерата с реликвите?

— Да. Само че едва не загинаха. Самолетът им е бил разрушен и те не можах да се върнат в Кейптаун. Доколкото успяхме да разберем, от някакъв товарен кораб излетял хеликоптер с шестима въоръжени мъже, натоварени със задачата да убият всеки, който се намира на острова, и да сложат ръка върху артефактите, оставени от пътниците на „Мадрас“. Ал и Руди ги застреляли до един и свалили и хеликоптера. Руди е прострелян сериозно в крака. Успокоиха ме, че ще се оправи, но ще носи гипс дълго време.

— Още ли са на острова?

— Само Ал е там. Руди бил взет преди час с хеликоптер от минаваща наблизко английска ракетна фрегата, която се връщала в Саутхемптън от Австралия. Скоро ще бъде откаран в болница в Кейптаун за операция.

— Шестима убити и един свален хеликоптер — повтори с възхищение Пит. — Нямам търпение да чуя разказа им лично.

— Доста е удивителен, като се има предвид, че двамата са започнали битката невъоръжени.

— Разузнавателната мрежа на Четвъртата империя е също не толкова удивителна — отбеляза Пит. — Преди подводницата да започне да обстрелва „Полар сторм“, аз си побъбрех малко с командира ѝ. След като си казах името, той ме попита как съм се озовал в Антарктика след Колорадо. Чуйте, адмирале, боли ме, че трябва да го кажа, но мисля, че имаме информатор в управлението на НЮМА.

— Ще проуча нещата — каза Сандекър и вътрешно закипя от гняв. — Междувременно ще изпратя доктор О'Конъл на остров Сен Пол, за да проучи на място скалната камера и артефактите, намерени от Ал и Руди. Ще ти уредя транспорт да я посрещнеш и двамата да докарате предметите обратно в Щатите.

— Ами французите? Нали островът е тяхно владение?

— Те няма да узнаят, така че няма нищо страшно.

— Кога аз ще се завърна отново в цивилизования свят?

— До края на седмицата ще бъдеш в собственото си легло. Имаш ли още въпроси?

— Пат и Хирам успяха ли да дешифрират надписите?

— Направиха чудеса в цифровата система. Според компютърните анализи на разположението на звездите на тавана на камерата надписите датират отпреди девет хиляди години.

Пит не беше сигурен дали е чул правилно.

— Девет хиляди години?!

— Хирам е изчислил, че камерата е строена през 7100 година преди Христа или някъде там.

Пит остана изумен.

— Искате да кажете, че е имало напреднала цивилизация четири хиляди години преди шумерската или египетската?

— Не съм посещавал курсове по древна история от годините ми в Анаполис — отвърна Сандекър, — но смътно си спомням, че са ми преподавали нещо подобно.

— Археолозите никак няма да се зарадват, ако се наложи да пренапишат историята на предисторическите цивилизации.

— Йегър и доктор О'Конъл напреднаха много и в разчитането на буквените надписи. Те предполагат, че се касае за някакъв вид документ, описващ ранната световна катастрофа.

— Незнайна древна цивилизация, заличена от огромна катастрофа. Ако не бях толкова предпазлив, адмирале, щях смело да заявя, че говорите за Атлантида.

Сандекър не му отговори веднага. Пит беше готов да се закълне, че едва ли не чуваше как механизмите в главата на адмирала заработиха на пълни обороти. Накрая Сандекър заговори бавно.

— Атлантида... — повтори той името така, сякаш беше свещено. — Колкото и да е странно, ти май ще се окажеш по-близо до истината, отколкото си мислиш.

ТРЕТА ЧАСТ
КИВОТЪТ НА ДВАЙСЕТ И ПЪРВИЯ ВЕК

22.

4 април 2001 г.

Буенос Айрес, Аржентина

Оперните певци и музиканти съдят за оперните театри в цял свят по тяхната акустика, качеството на звука, който се разнася от сцената до ложите, а оттам до галерията, високо в стратосферата. Любителите на операта, които си купуват билети, ги оценяват и им се възхищават според тяхната елегантност и пищна украса. Някои оперни театри са известни с бароковия си стил, други с помпозността си, трети с декорацията и фестоните си. Никой оперен театър обаче не може да се сравни с грандиозността на Театро Колон на „Авенида 9 де Хулио“ в Буенос Айрес.

Строежът започнал през 1890 година, като не се спестявали никакви разноси. Завършена през 1908 година, когато Пучини властва като абсолютен господар, сградата на Театро Колон заема площта на цяло каре в града — от тротоар до тротоар. Със завладяваща смесица от стиловете френски арт деко, италиански ренесанс и гръцка класика, на сцената ѝ са танцували Павлова и Нижински, от пулта ѝ е дирижирал Тосканини, всички оперни певци от световна величина — от Карузо до Калас — са участвали в постановките ѝ.

Интериорът ѝ във форма на подкова е украсен така, че направо ти взима дъха. Невероятно сложна плетеница от месингови отливки на горните парапети, широки балкони с плюшени столове, завеси, бродирани със златна сърма, падат от тавани, всеки сам по себе си истинско произведение на изкуството. На ослепителните премиери каймакът на висшето общество на Аржентина минава тържествено през фоайето с под от италиански мрамор и красив купол от тъмно стъкло и изкачва великолепните стълбища, за да заеме луксозните си места.

Сега, шейсет секунди преди увертюрата на операта „Коронясването на Попея“ от Клаудио Монтеверди, всяко място в залата беше заето с изключение на специалната лежа от дясната страна на сцената. Тя все още беше празна. Попея била любовница на

римския император Нерон по време на славата на Рим, но въпреки това оперните артисти бяха облечени с костюми от седемнайсети век и за да се сложи сол в раната, всички мъжки роли се изпълняваха от жени. Някои любители на операта окачествяваха представлението като изключителен шедьовър, други го намираха за четиричасова скука.

Няколко секунди преди лампите да угаснат, група от един мъж и четири жени влязоха дискретно в единствената празна лежа и се настаняха на тапицираните с кафяв плюш столове. Невидими зад завесите на ложата застанаха двама телохранители, облечени в елегантни смокинги. Всички погледи в залата, всички театрални бинокли автоматически се насочиха към хората, които влязоха в ложата.

Жените в нея бяха ослепително красиви — не просто хубави и екзотични, а красавици в класическия смисъл на думата. Еднаквите им светлоруси коси, покриващи раменете, падаха на масури, които се спускаха от плитчици, захванати от средата на темето. Те седяха царствено, с ръце в скута, и гледаха към мястото за оркестъра през еднакви синьо-зелени блестящи очи. Лицата им имаха високи скули и загар, добит или по време на ски в Андите, или на някоя яхта, закотвена край Байа Бланка. Всяка от жените изглеждаше на двайсет и пет години, макар и четирите да бяха трийсет и пет годишни. Не беше нужно голямо въображение, за да бъдат оприличени на сестри, каквито бяха в действителност. Дрехите им изтъкваха достатъчно от пропорциите на телата им, за да се види, че са стройни и стегнати от редовна гимнастика.

Дългите им лъскави копринени рокли бяха съвършено еднакви като модел, само цветовете им бяха различни. Седнали в полукръг, всяка от жените излъчваше блясъка на жълт, син, зелен и червен скъпоценен камък. И четирите носеха диамантени колиета, обици и гривни. Изглеждаше немислимо, но всички бяха омъжени и имаха по пет деца. Жените посещаваха оперните премиери като семейно задължение и грациозно кимаха и се усмихваха на мъжа, седнал в средата. Мъжът имаше същия цвят коса като на сестрите си, но приликата му с тях свършваше дотук. Той също завладяваше с мъжествената си красота. Имаше тесен ханш, широки рамене и мускулести ръце и крака като на атлет. Чертите на лицето му бяха ясно изразени, гъстата му светла коса сякаш приканваше жените да

прекарат пръсти през нея. Беше по-висок с двайсет сантиметра от сестрите си, чийто ръст достигаше метър и седемдесет и седем.

Когато се обръщаше към някоя от тях и се усмихнеше, разкриваше ослепително бели зъби между добродушни устни, които като че ли никога не можеха да се изкривят в гримаса. Очите обаче не излъчваха топлота. Те гледаха така, сякаш принадлежаха на пантера, дебнеща плячка.

Карл Волф беше много заможен и могъщ човек. Главен изпълнителен директор на огромната семейна финансова империя, която се простираше от Китай през Индия и Европа до Атлантическия океан и от Канада и Съединените щати до Мексико и Южна Америка, той беше смайващо богат. Личното му състояние надхвърляше сто милиарда долара. Огромният му конгломерат, занимаващ се с множество научни и високотехнологични програми, беше известен на бизнесмените в света под името „Дестини ентърпрайз лимитед“. За разлика от сестрите си Волф не беше женен.

Волф и другите от семейството можеха лесно да влязат в новото аржентинско елитно общество. Той беше изтънчен, уверен и преуспяващ. Въпреки това обаче и той, и другите членове на семейството му живееха пестеливо, като се имаше предвид огромното им състояние. Но династията Волф, която, колкото и невероятно да беше, се състоеше от двеста души, рядко посещаваше модни ресторанти или прояви на висшето общество. Жените Волф почти никога не стъпваха в скъпите магазини и бутици в Буенос Айрес. Освен Карл, който по-често се излагаше на показ, семейството се стараеше да не привлича внимание, живееше в своя затворен кръг и беше огромна загадка за аржентинците. Никой от членовете му не се сприятеляваше с външни хора. Никой, дори знаменитости и висши правителствени служители, не беше успял да пропука черупката на рода Волф. Мъжете, които се женеха за жените в рода, като че идваха от някое далечно и непознато място и нямаха никаква история. Колкото и странно да беше, те приемаха името Волф като жените. Семейство Волф се явяваше нещо като елитно братство.

Когато Карл и четирите му сестри се появяваха на оперни премиери, това веднага ставаше клюката на деня. Увертюрата свърши, завесата се разтвори и публиката с неохота върна вниманието си от главната ложа към певците на сцената.

Мария Волф, сестрата, която седеше непосредствено от лявата страна на Карл, се наведе към него и прошепна:

— Защо беше нужно да ни подлагаш на това ужасно изпитание?

Волф се обърна към нея и се усмихна.

— Защото, скъпа ми сестричке, ако не показваме семейството си на различни обществени прояви, правителството и хората може да започнат да гледат на нас като на гигантска съзаклятническа група, обгърната в загадъчност. По-добре е да ни виждат от време на време, за да им покажем, че не сме никакви извънземни, поставили си за цел да управляват тайно държавата.

— Трябваше да изчакаме Хайди да се върне от Антарктика.

— И аз съм на това мнение — прошепна Гели, сестрата, седнала отдясно на Волф. — Единствено на нея щеше да ѝ хареса тази ужасна скука.

Волф я потупа по ръката.

— Ще ѝ се реванширам с премиерата на „Травиата“ следващата седмица.

Те не обръщаха внимание на публиката, която разкъсваше вниманието си между онова, което ставаше на сцената, и загадъчните членове на семейство Волф в ложата. Завесата за трето действие тъкмо се беше вдигнала, когато един от телохранителите влезе в ложата и зашепна в ухото на Волф. Волф се стегна на стола си, прибра усмивката си и лицето му доби мрачен вид. После се наведе към сестрите си и им каза тихо:

— Скъпи мои сестри, непредвидено обстоятелство ме принуждава да си тръгна. Вие останете. Запазил съм частния салон на „Плаза грил“ за малка вечеря след оперното представление. Ще се видим направо там.

И четирите жени извърнаха глави от сцената и го загледаха с овладяна тревога.

— Не можеш ли да ни кажеш какво е станало? — попита Гели.

— Искаме да знаем — допълни Мария.

— Щом разбере, ще ви кажа — обеща им той: — Дотогава, приятно прекарване!

Волф стана и напусна ложата, придружен от единия телохранител; другият остана в коридора пред ложата. Волф забързано излезе през един страничен изход и се вмъкна в чакащата го лимузина

„Мерцедес-Бенц 600“ от 1969 година — автомобил, който след повече от четирийсет години продължаваше да се нарежда сред едни от най-скъпите и луксозни автомобили в света. Движението беше натоварено — нещо обичайно за Аржентина. Улиците оставаха оживени от късно вечер до ранните часове на утрото. Шофьорът пое към испанския квартал Реколета, разположен около пищните градини на Плаза Франсиа и Плаза Интенданте Алвеар, които се считаха подобие на Мичиган авеню в Чикаго и Роудио Драйв в Бевърли Хилс — широки трилентови булеварди, известни с елегантните си магазини, скъпи хотели и великолепни къщи.

Колата мина покрай подновеното гробище на квартала с тесни каменни пътеки, виещи се между повече от седемте хиляди богато украсени големи гробници със статуи и ангелчета. В гробницата, принадлежаща на рода Дуарте, почиваше Ева Перон. На чуждестранните туристи обикновено им прави впечатление епитафията ѝ върху портата за към криптата, която гласи: „Не плачи за мен, Аржентина. Аз оставам съвсем близо до теб“.

Колата влезе през охранявания портал, мина покрай разкошна ограда от ковано желязо и по кръгла алея за коли спря пред входа на огромна къща от деветнайсетия век с високи колони и покрити с бръшлян стени, в която се е помещавало германското посолство преди Втората световна война. Четири години след войната германското правителство премества дипломатите си в шикозния квартал Палермо Чико. Оттогава в къщата се помещава корпоративното главно управление на „Дестини ентърпрайз лимитид“.

Волф излезе от колата и влезе в къщата. Обстановката вътре беше повече от разкошна. Мраморните подове и колони, пищно облицованите стени и инкрустираният с плочки таван бяха остатъци от славно минало, но мебелировката беше оскъдна и никъде нямаше и следа от пищна украса. Бяло мраморно стълбище водеше към канторите, но Волф се качи в малък асансьор, прикрит в една от стените. Кабината се движеше безшумно и вратата ѝ се отвори към просторна заседателна зала, където десет члена от семейство Волф — четири жени и шестима мъже — бяха насядали около дългата девет метра маса от тиково дърво.

Всички станаха и поздравиха Карл. Едва трийсет и осем годишен, той се считаше за най-проницателният и най-находчивият от

огромното му семейство и всички го приемаха и уважаваха като директор и главен съветник на семейството.

— Извинете ме, че закъснях, мои братя и сестри, въпреки че тръгнах веднага щом ми съобщиха за трагедията — каза той, после се приближи до един мъж с прошарена коса и го прегърна. — Вярно ли е, татко, че U-2015 е потънала заедно с Хайди?

Макс Волф кимна тъжно.

— Вярно е. Сестра ти заедно със сина на Курт, Ерик, и целия екипаж на подводницата сега лежат на дъното на морето край Антарктида.

— И Ерик?! — изуми се Карл Волф. — В операта не ми съобщиха, че и той е загинал. Дори не знаех, че е бил на борда. Напълно ли си сигурен?

— Прехванахме сателитните трансмисии на Националната агенция по подводни и морски изследвания до Вашингтон — обади се висок мъж, седнал от другата страна на масата, който спокойно можеше да мине за близък на Карл. Лицето на Бруно Волф беше изкривено от гняв. — Записите казват всичко. Докато е провеждала плана ни да отстраним всички свидетели на артефактите на аменеите, нашата подводница открила огън срещу научноизследователски кораб на НЮМА. Точно тогава обаче пристигнала американски ядрена подводница и изстреляла ракета, която разрушила подводницата ни и тя потънала с всички на борда ѝ. Не се споменава за оцелели.

— Жестока загуба — измърмори мрачно Карл. — Двама членове на семейството ни и добрата ни стара U-2015. Да не забравяме, че след войната тя е превозила от Германия дотук нашите баба и дядо, както и ядрото на империята ни.

— Да не забравяме също и колко добре ни служеше през годините — добави Ото Волф, един от осмината физици в семейството. — Много ще ни липсва.

Мъжете и жените около масата се смълчаха. Очевидно това беше група, която никога дотогава не бе претърпявала провали. За петдесет и пет години от основаването си „Дестини ентърпрайз лимитид“ отчиташе успех след успех във всяко свое начинание. Никаква случайност не се пропускаше да се предвиди. Очакваха ли се проблеми, те винаги се преодоляваха. Небрежност и некомпетентност просто не съществуваха. Досега семейство Волф властваше като

абсолютен господар. За тях беше почти невъзможно да приемат поражение извън контрола им.

Волф се настани на челното място на заседателната маса.

— Какви са загубите в семейството и сред наетия персонал през последните две седмици?

Бруно Волф, който беше женен за сестрата на Карл, Гели, отвори папката пред себе си и прегледа колона от цифри.

— Седем агента в Колорадо, седем на остров Сен Пол, включително братовчеда ни Фриц, който ръководеше операцията от хеликоптера, четирийсет и седем подводничари в U-2015 плюс Хайди и Ерик.

— Шейсет и седем от най-добрите ни хора и трима от семейството ни за по-малко от десет дни! — обади се Елзи Волф. — Направо не е за вярване!

— Не е, като се има предвид, че отговорните за това хора са група океанографи, които едва ли могат да бъдат оприличени на нещо повече от медузи — вметна злобно Ото.

Карл разтри уморено очите си.

— Нека ти напомня, драги Ото, че тези „медузи“ са убили дванайсет от най-добрите ни агенти, без да се включват двамата, които бяхме принудени да елиминираме, за да им затворим устите.

— Морските биолози и инженери не са професионални убийци — каза Елзи. — Нашият агент, който работи под прикритие в управлението на НЮМА във Вашингтон, ми изпрати личните досиета на мъжете, отговорни за смъртта на хората ни в Колорадо и остров Сен Пол. Те не са най-обикновени хора. Подвизите им по време на операции на НЮМА могат да се четат като приключенски роман. — Елзи замълча и раздаде на присъстващите по няколко снимки. — Първото лице, което виждате, е на адмирал Джеймс Сандекър, главен директор на НЮМА. Сандекър е много уважаван сред политическия елит на американското правителство. След завидно военно досие от Виетнам, той е избран лично да създаде и ръководи агенцията. Думата му тежи сред членовете на Американския конгрес.

— Срещал съм го веднъж на една океанографска конференция в Марсилия — каза Карл. — Той не е противник за подценяване.

— Следващата снимка е на Рудолф Гън, заместник-директор на НЮМА.

— Какъв невзрачен на външен вид дребен човек — вметна Феликс Волф, корпоративен адвокат на семейството. — Никога няма да кажеш, че има силата да убива.

— Не е нужно да използва силата на ръцете си, за да убива — възрази Елзи. — Доколкото можем да твърдим със сигурност, именно той е геният на мисълта, който стои зад загубата на хората ни, изпратени на остров Сен Пол. Възпитаник на Американската военноморска академия, той постига блестяща кариера във Военноморските сили, преди да постъпи в НЮМА и да стане дясната ръка на адмирал Сандекър.

Бруно вдигна третата снимка.

— А този тук прилича на човек, който може да измъква монети от корема ти и да ти връща ресто.

— Албърт Джордино, помощник-ръководител на специални проекти — поясни Елзи. — Завършил Военновъздушната академия на САЩ. За службата си във Виетнам е получил високи отличия. Бруно е прав, Джордино е известен като много суров тип. Досието му от НЮМА е забележително. Папката с проектите, които е ръководел до успешно приключване, е доста дебела. Обучен е да убива и от малката информация, която успяхме да съберем, той, заедно с Гън, е отговорен за изстребването на групата ни на остров Сен Пол.

— И последната снимка — обади се Ото, подканвайки любезно Елзи да продължи.

— Името му е Дърк Пит. Считан е за легенда сред океанографските среди. Ръководител е на специални проекти в НЮМА и на него гледат като на човек от Ренесанса. Неженен, колекционер на класически автомобили. Той също е завършил Военновъздушната академия и има няколко медала за храброст от Виетнам. И неговите постижения представляват сериозно четиво. Той е този, който е осуетил планове ни в Колорадо. Освен това е бил на Антарктида по време на потопяването на 2015 от американската ядрена подводница.

— Колко жалко за нея! — изрече с тих гняв Ото, оглеждайки едно по едно лицата около масата. — Беше грешка да използваме нея вместо някой съвременен надводен съд.

— Погрешен опит от наша страна изобщо — уточни Карл — да объркаме враговете си.

Бруно удари с юмрук по масата.

— Трябва да отмъстим за нашите хора! Всички тези мъже трябва да умрат!

— Ти поръча опита за убийството на Пит без одобрението на останалите от нас — остро го скастри Карл. — Опит, който се провали, бих добавил. Не можем да си позволим лукса за възмездие. Имаме си график, който да следваме, и аз не искам вниманието ни да се отклонява към отмъщение на дребно.

— Не виждам нищо дребно в подобно отмъщение — възрази Бруно. — Тези четирима мъже са пряко свързани със смъртта на нашите братя и сестра ни. Не бива да минат безнаказано.

Карл изгледа Бруно с леден поглед.

— Не ти ли е хрумвало, драги братко, че когато проектът „Нова съдба“ достигне връхната си точка, те всички ще умрат от насилствена смърт?

— Карл е прав — каза Елзи. — Не можем да си позволим отклонения от главната ни цел независимо от трагедията, сполетяла семейството ни.

— Въпросът е решен — заяви твърдо Карл. — Ще се съсредоточим върху настоящата ни работа и ще приемем скръбта като част от цената.

— Сега, когато скалните камери в Колорадо и на остров Сен Пол са разкрити от външни хора — заговори Ото, — не вярвам да спечелим много, като хвърлим време, пари и повече хора, за да прикрием съществуването на древните ни предци.

— Съгласен съм — каза Бруно. — След като надписите са в ръцете на американските официални власти, ние трябва да останем в сянка, докато те разчетат съобщението и огласят чрез международните медии предупрежденията на аменеите за бедствието. Така ще ни спестят усилията.

Карл гледаше в масата замислен.

— Най-сериозната ни грижа е да направим така, че историята да излезе най-вече възможно най-скоро, преди проекта „Нова съдба“ да бъде пуснат в ход и дезинформацията стигне до прага ни.

— Тогава ние трябва да размътим водата, преди научните изследователи да разберат за хитростта ни.

— Благодарение на онези мошеници от НЮМА светът ще бъде наш след две седмици. — Бруно погледна към Карл. — Има ли

възможност, братко, нашите хора във Валхала да променят графика?

— Ако им поясня колко е спешно и ги уведомя за опасностите, които се надигат около нас, да, вярвам, че ще мога да ги въодушевя да скъсят времето до датата за пускането в действие на проекта с десет дни, считано от днес.

— Десет дни — повтори развълнувана Криста. — Само десет дни, преди старият свят да рухне и Четвъртата империя да възкръсне от пепелта.

Карл кимна важно.

— Ако всичко върви по плана, внимателно съставен от нашето семейство още през 1945 година, ние напълно ще променим човечеството през идните хиляда години.

23.

Пит пристигна със самолет в Кейптаун, където се срещна с Пат О'Конъл, която беше дошла от Вашингтон заедно с доктор Брандфорд Хатфийлд — патолог археолог, специализирал в изследването на древни мумии. После тримата излетяха за остров Сен Пол с хеликоптер със завъртащи се двигатели. Силен вятър, примесен с обилен дъжд от враждебните облаци, брулеше откритите им лица. Посрещна ги група „тюлени“ от елитната част на военния флот на САЩ. Всички бяха едри, мълчаливи мъже, чиито камуфлажни облекла се сливаха със сивите вулканични скали на острова.

— Добре дошли в един малък ад! — приветства ги висок, дългурест мъж със сърдечна усмивка. От едното му рамо висеше огромно оръжие — комбинация от автоматична пушка, бомбомет, снайперистка пушка и дванайсеткалибров пистолет. — Аз съм лейтенант Майлс Джейкъбс, вашият водач.

— Явно, че адмирал Сандекър не иска да поеме риска от повторно появяване на терористи — отбеляза Пит, докато се ръкуваше с Джейкъбс.

— Независимо че отдавна е в оставка от Военноморските сили — каза Джейкъбс, — адмиралът все още има голямо влияние сред горните ешелони. Заповедите да ви закриляме ми бяха спуснати лично от командващия ВМС.

Без повече разговори Джейкъбс и четирима от хората му — двама отпред и двама отзад — поведоха групата на Пит по древната пътека към тунела в склона на планината. Пат беше подгизнала под дъждобрана си и нямаше търпение да се подслони на сухо. Когато стигнаха до сводестия вход, Джордино излезе да ги посрещне. Изглеждаше много изморен, но пъчеше гърди така, сякаш беше капитан на току-що спечелил мача футболен отбор.

Пат леко се изненада, като видя как двама сурови и яки мъже се прегръщат сърдечно, потупвайки взаимно гърбовете си. В очите им се четеше такова вълнение, че тя очакваше едва ли не и сълзите им да закалят.

— Радвам се да те видя жив, приятел — рече Пит със сияещо лице.

— И аз се радвам, че си оцелял — отвърна Джордино, захилен до уши. — Чух, че си замерял немска подводница със снежни топки.

Пит се разсмя.

— Доста е преувеличено. Единственото, което можахме да направим, беше да размахваме юмруци срещу тях и да ги наричаме с обидни думи, докато изневиделица не се появи наша подводница.

— Доктор О'Конъл — поклони се галантно Джордино и допря устни до облечената ѝ в ръкавица ръка. — Имахме нужда от някой като вас да разведри това противно място.

Пат се усмихна и му отвърна с реверанс.

— Удоволствието е мое, сър.

Пит се обърна и представи един на друг Джордино и доктор Брад Хатфийлд, а после уточни:

— Брад е тук, за да изследва мумиите, които ти и Руди сте открили.

— Казаха ми, че вие и командир Гън сте се натъкнали на археологическа златна мина — отбеляза Хатфийлд. Той беше висок, кокалест човек със светлокафяви очи, гладко тясно лице и мек глас. Навеждаше се, когато говореше и гледаше през малки, кръгли очила, толкова старомодни на вид, сякаш бяха произведени през двайсетте години на миналия век.

— Хайде, стига сме стояли навън в тоя дъжд.

Джордино ги поведе през тунела към външната камера. Остра миризма на пушек и овъглена плът изпълни ноздрите им. „Тюлените“ носеха със себе си генератор, към който прикачиха маркуч, за да изведат останалия пушек навън от тунела. Електрическият му извод охраняваше няколко прожектора.

Никой не бе очаквал, че ще види чак такава степен на разрушение. Цялата вътрешност беше почерняла от пламъците и покрита със сажди. Каквото е имало в камерата преди взрива, се беше изпарило.

— Какво е поразило това място? — попита Пит изумен.

— Пилотът на хеликоптера реши, че ще е много хитро да изстреля ракета право в тунела — поясни Джордино с такова спокойствие, сякаш обясняваше как се яде ябълка.

— Но ти и Руди не сте били вътре, нали?

Джордино се захили.

— Разбира се, че не. Зад тази камера има друг тунел, който води към още една камера. Ние бяхме защитени от купчина камъни от старо срутване. Двамата с Руди няма да можем да чуваме тих говор поне още няколко седмици, дробовете ни са задръстени, но нали оцеляхме...

— Цяло чудо е, че не сте се опекли като приятелчетата ви тук — отбеляза Пит, загледан в овъглените останки на нападателите.

— „Тюлените“ ще разчистят и ще превозят труповете обратно в Щатите за разпознаване.

— Ама че призрачно място — измърмори Пат с пребледняло лице. Но професионализмът ѝ надделя и тя започна да прекарва пръсти по онова, което беше останало от скалните надписи. Тъга я изпълни, докато оглеждаше напуканата и разрушена стена. — Те са ги унищожили — промълви едва чуто тя. — Почти целите надписи са заличени. Много малко от тях може да се дешифрира.

— Не е голяма загуба — заяви невъзмутимо Джордино. — Ценните находки във вътрешната камера са непокътнати. Мумиите са покрити с малко прах, но иначе са запазени като в деня, когато са били настанени на столовете.

— На столове ли? — изненада се Хатфийлд. — Не са ли положени в ковчези?

— Не, седнали са на каменни столове.

— В плат ли са увити?

— Отговорът пак е „не“ — отвърна Джордино. — Седят така, сякаш провеждат събрание на управителен съвет. Облечени са в роби, с шапки на главите, с ботуши...

Хатфийлд заклати глава от недоумение.

— Виждал съм древни гробници, в които телата са увити стегнато с марля и са поставени в ковчези, други — свити в ембрионално положение, трети — легнали по лице или по гръб, както и в изправено положение. Но никога не бях и чувал дори за облечени с дрехи и седнали на открито мумии.

— Монтирал съм вътре осветление, така че ще можете да изследвате и тях, и всички артефакти.

Докато чакаше да пристигнат Пит и Пат О'Конъл, Джордино бе включил и „тюлените“ да помогнат в разчистването на камъните от

срутването. Сега тунелът към вътрешната крипта беше отворен и можеше да се върви направо през него, без да се налага катерене по срутените скални отломъци. Прожекторите в криптата светеха по-силно от слънчева светлина и разкриваха и най-малките цветни нюанси и подробности по лицата и облеклата на мумиите.

Хатфийлд се втурна напред и започна да изследва първата мумия, като почти заби нос в нея. Приличаше на човек, загубил се в рая. Местеше се от фигура на фигура, вглеждайки се в кожата, ушите, носа, устните. По едно време отвори голям кожен сгъваем куфар и извади от него хирургическа метална лента с монтирана на нея лампа и увеличително стъкло. След като я нахлузи на главата си, включи лампата, нагласи фокуса на стъклото и внимателно започна да почиства с мека художническа четка праха от клепаха на една от мумиите. Другите го наблюдаваха мълчаливо. След малко той повдигна металната лента над челото си и заговори гладко и монотонно, сякаш изнасяше проповед в църква.

— През всичките си години, в които съм изследвал древни трупове, никога не съм виждал толкова запазени мумии като тези. Дори очните им ябълки не са загубили цветовете на ирисите си.

— Те вероятно са на не повече от сто години — вметна Джордино.

— Не ми се вярва. Платовете на дрехите, стилът на ботушите, прическите и украсите на главите им са ми съвършено непознати, поне в историческите сведения няма подобни описания. Какъвто и да е бил методът на балсамирането им, техниката на тези хора е била далеч по-усъвършенствана от тази, използвана за мумиите, които съм изследвал в Египет. Египтяните са разрязвали труповете, за да махнат вътрешните органи, а мозъка са изваждали през носа. Докато по тези мумии не виждам никъде такива белези. Телата им изглеждат напълно недокоснати от балсаматорите.

— Надписите, които намерихме в планините на Колорадо, датират от девет хилядната година преди новата ера — каза Пат. — Възможно ли е тези хора и техните вещи да са от същото хилядолетие?

— Без технология за датiranje не мога да установя това — отвърна Хатфийлд. — Не съм в състояние да направя заключение от кое време са. Но съм готов да заложа името си, че тези хора принадлежат на древна култура, която е исторически непозната.

— Сигурно са били първокласни мореплаватели, след като са открили този остров и са го използвали, за да погребат своите вождове — вметна Пит.

— Но защо точно тук? — попита Джордино. — Защо не са ги погребали на някое по-удобно място, на някое континентално крайбрежие?

— Най-смелото ми предположение е, че не са искали те да бъдат открити — каза Пат.

Пит гледаше замислен в мумиите.

— Не съм много убеден. Мисля, че все пак са искали някой ден да бъдат открити. Оставили са нагледни съобщения в други подземни камери, отдалечени на хиляди километри. От това, което разбрах, ти и Хирам Йегър сте установили, че надписите в Колорадските планини не са послания към богове, управляващи страната на мъртвите.

— Това е така наистина. Но нас ни чака дълъг път, докато разчетем всички писмени знаци и техния смисъл. От малкото, което научихме досега, стигнахме до заключението, че надписите не са от погребално естество, а по-скоро са предупреждение за катастрофа в бъдеще.

— Кое бъдеще? — попита Джордино. — Може би са имали предвид изминалите девет хиляди години и тя вече се е случила.

— Все още не сме определили за кой период от време става дума — отвърна Пат. — Хирам и Макс продължават да работят по въпроса. — Тя се приближи до една от стените и избърса праха от нещо, което наподобяваше фигури, гравирани в камъка. Очите ѝ се разшириха от възбуда. — Но това не са писмени знаци като онези, които открихме в Колорадо. Това са фигури, изобразяващи хора и животни.

Тогава всички се заловиха да чистят праха и мръсотията, натрупвана с векове върху гладката стена. Започвайки от четирите ѝ ъгъла, те се придвижваха към средата, докато не остана сантиметър, който да не разкриваше до най-малките подробности на ярката светлина от прожекторите гравирани изображения.

— Какво ще кажете сега? — попита Джордино, без да има предвид някое конкретно.

— Определено това е залив или пристанище — каза спокойно Пит. — Ясно се вижда флотилия от древни кораби с ветрила и гребла,

заобиколени от вълнолом, от чиито краища се издигат високи кули, които вероятно са били нещо като фарове.

— Да — съгласи се Хатфийлд, — различавам сгради около доковете, край които са закотвени няколко кораба.

— Изглеждат така, сякаш са в момент на товарене и разтоварване — обади се Пат, взирайки се през лупата си, с която никога не се разделяше. — Човешките фигури са гравирани до най-малки подробности и са облечени по същия начин, както тези мумии тук. Един кораб като че ли разтоварва стадо животни.

Джордино се приближи до Пат и се вгледа във фигурите.

— Това са инорози — уточни той. — Вижте, имат само по един рог над челото си.

— Чиста фантазия — смотолеви Хатфийлд. — Фантазия като скулптурите на несъществуващи гръцки богове.

— Откъде сте толкова сигурен? — предизвика го Пит. — Може би инорозите действително са съществували преди девет хиляди години, преди да изчезнат като вид, заедно с мамонтите и праисторическите животни с дълги кучешки зъби.

— Да, и с медузите със змии вместо коси или с еднооките циклопи!

— Не забравяйте фигурите на водоливниците и драконите — вметна Джордино.

— Докато не се намерят кости или вкаменелости, които да докажат, че са съществували — настоя на своето Хатфийлд, — те си остават легенда от миналото.

Пит отказа да спори повече с Хатфийлд, обърна се и тръгна зад каменните кресла, заети от мумиите, и се загледа в широка завеса от съшити животински кожи, която покриваше едната стена. Много внимателно повдигна едното ѝ ъгълче и погледна под нея. Лицето му доби загадъчно изражение.

— Внимавайте — предупреди го Хатфийлд. — Кожата е много крехка.

Пит не му обърна внимание и продължи да повдига завесата.

— Не бива да я пипате — рече раздразнен Хатфийлд. — Това е ценна реликва и може да се разтроши на прах. Трябва внимателно да се докосва, за да може да бъде запазена.

— Онова, което е под нея, е далеч по-ценно — отвърна Пит с нетърпение в гласа и кимна на Джордино. — Вземи две от ония копия и ела да подпираш с тях завесата.

Хатфийлд, с почервенияло лице, се опита да възпре Джордино, но все едно че се опита да спре трактор. Джордино го отблъсна, като му хвърли само един кос поглед, грабна две от древните копия, заби обсидиановите им върхове в пода и с другите им краища повдигна високо завесата. Тогава Пит измести два от прожекторите да сочат върху стената под нея.

Пат затаи дъх, когато видя четирите големи кръга, гравирани в гладката стена, чиято вътрешност бе изпълнена със странни диаграми.

— Това са някакви релефни изображения — рече тя.

— Приличат на карти — отбеляза Джордино.

— Карти на какво?

По устните на Пит цъфна весела усмивка.

— На четири различни проекции на земното кълбо.

Хатфийлд се взря през очилата си над рамото на Пат.

— Глупости! Тези изображения не приличат на нито една от древните карти, които съм виждал. Прекалено са подробни и със сигурност нямат нищо общо с географията, която ми е позната.

— Именно затова плиткият ви мозък не може да си представи континентите и бреговете такива, каквито са съществували преди девет хиляди години.

— Аз трябва да се съглася с доктор Хатфийлд — каза Пат. — Единственото, което виждам тук, е нещо като няколко големи и малки острови с назъбени крайбрежни ивици, заобиколени от вълнообразни линии, които предполагат просторно море.

— Аз пък виждам нещо като пеперуда, осакатена от противосамолетен огън, като от теста с мастилените петна на Роршах — вметна подигравателно Джордино.

— Ти току-що смъкна петдесет точки по скалата на сивото си вещество — не му остана дължен Пит. — Мислех, че мога да разчитам единствено на теб от всички нас тук да разрешиш загадката.

— А ти самият какво виждаш? — попита го Пат.

— Виждам света, гледан от континента Антарктида преди девет хиляди години.

— Шегата настрана — обади се отново Джордино, — но имаш право.

Пат отстъпи крачка назад за по-обхвaten поглед.

— Да, сега и аз започвам да различавам други континенти. Но те са разположени по-различно. Сякаш светът се е наклонил на една страна.

— Не разбирам как Антарктида се вписва в картината — не отстъпваше Хатфийлд.

— Тя е точно пред очите ти.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Пат.

— Ще ми е любопитно да узная как стигнахте до това заключение — присмя се Хатфийлд.

Пит погледна към Пат.

— Носиш ли тебешир в тази огромна твоя чанта?

Тя се усмихна.

— Тебеширът отдавна отпадна от употреба. Вече използваме талк, който поръсваме върху надписите, за да изпъкнат.

— Добре, дай го, дай ми също и книжни кърпички. Всяка жена носи в чантата си такива.

Тя бръкна в джоба си и му подаде малко пакетче книжни кърпички. После зарови в обемистата си чанта, пълна с бележници, фотографски принадлежности и инструменти за изследване на скални древни символи, и накрая извади кутия с талк на прах.

През това време Пит намокри една книжна кърпичка с вода от манерка и навлажни с нея релефните фигури, за да може талкът да прилепне по-здраво по каменната стена. След като пое от Пат талка, той започна да го полага върху гладката стена между древните изображения. След три минути отстъпи назад и се възхити на работата си.

— Дами и господа, представям ви Антарктида!

Тримата се взряха напрегнато в грубия пласт от бял талк, който Пит, след като го бе нанесъл върху гладката стена, го бе забърсал, така че релефът да се отвори. Сега изображението наистина много напомняше на континента в Южния полюс.

— Какво значи всичко това? — попита Пат объркана.

— Това означава, че тези хора — отвърна Пит, обхващайки с ръка мумиите, седнали в креслата си — са стъпвали по Антарктида

хиляди години преди съвременния човек. Те са плавали покрай континента и са му направили карти, преди да е бил покрит с лед и сняг.

— Глупости! — изсумтя Хатфийлд. — Научно е доказано, че едва три процента от континента е покрит с леден пласт, който е отпреди милиони години.

Пит не продума няколко секунди. Гледаше древните фигури така, сякаш те бяха живи, и местеше поглед от едно лице към друго, като че ли се опитваше да общува с тях. Най-накрая посочи към древните мъртъвци и заяви с напълно уверен глас:

— От тях ще дойдат отговорите.

24.

След като се наобядва, Хирам Йегър се върна в компютърната зала с голям кашон в ръце. Вътре имаше кутре басет, което той беше спасил от мястото, където се прибираха безстопанствени кучета часове преди да бъде „приспано“. Откакто семейното им ловджийско куче умря от старост, Йегър се бе заклел, че погребва последното семейно куче. Но двете му непълнолетни дъщери започнаха да го молят и настояват, дори заплашиха, че няма да ходят на училище, ако не си вземат друго. Единственото утешение за Йегър беше, че не е първият баща, който отстъпва пред молбите на децата си да имат животно вкъщи.

Отначало смяташе да потърси ловджийско куче пак от същата порода, но като погледна в тъжните, изпълнени с дълбоко чувство кафяви очи на мъничкия басет и видя тромавото телце с къси крака, големи лапи и уши, които се влачеха по земята, той се разнежи и промени решението си.

Йегър постла вестници около бюрото си и пусна малкото кученце да се разхожда свободно. То обаче предпочете да лежи върху хавлиена кърпа в отворения кашон и да наблюдава Йегър, който от своя страна установи, че не може да отмести поглед от тези тъжни очи.

Накрая се насили да се съсредоточи върху работата си и извика Макс. Тя се появи на монитора и се намръщи срещу него.

— Вечно ли ще ме караш да чакам?

Той се наведе да вземе кутрето и го показва на Макс.

— Отбих се да взема кученце за щерките ми.

Лицето на Макс мигом се смекчи.

— Сладко е. Момичетата ще го харесат.

— Имаш ли напредък в разчитането на надписите? — попита той.

— Голяма част от знаците дешифрирах, но ще трябва да поработя още малко, за да ги свържа в думи, които да бъдат преведени на английски.

— Разкажи ми за всичко онова, докъдето си стигнала.

— То е доста — отвърна гордо Макс.

— Слушам те.

— Някъде около 7000 години преди Христа светът е претърпял огромна катастрофа.

— Имаш ли представа от какъв род е била катастрофата?

— Да. Отбелязано е на небесната карта на тавана на подземната камера в Колорадо — поясни Макс. — Още не съм дешифрирала цялото описание, но изглежда, че не една, а две комети са врълхлетели от най-отдалечения край на слънчевата система и са причинили световно бедствие.

— Сигурна ли си, че не са били астероиди? Не съм астроном, но не съм чувал комети да са се движили паралелно в орбита.

— Небесната карта показва два обекта с дълги опашки, движещи се един до друг, които са се сблъскали със Земята.

Йегър свали ръката си и загали кутрето, докато говореше.

— Значи две комети се удрят по едно и също време. В зависимост от големината им те сигурно са причинили огромен земетръс.

— Съжалявам, Хирам — каза Макс, — но без да искам те подведох. Само една от кометите се е ударила в Земята. Другата е заобиколила Слънцето и е изчезнала в дълбокия космос.

— Картата показва ли откъде е паднала кометата?

Макс поклати глава.

— Изображението на мястото на сблъсъка сочи Канада, вероятно някъде в района на Хъдсъновия залив.

— Гордея се с теб, Макс. — Йегър беше сложил кученцето в скута си, където то моментално заспа. — Ще станеш класически детектив.

— Разкриването на обикновено човешко престъпление ще представлява детска игра за мен — отвърна високомерно Макс.

— Добре, значи имаме комета, ударила Земята в канадска провинция около 7000 години преди Христа и причинила световна разруха.

— Това е само първо действие. Същността на историята идва по-нататък с описанието на хората и тяхната цивилизация, съществували преди катаклизма и след това. Повечето от тях са загинали. Малцината оцелели, които били твърде немощни, за да възстановят империята си,

приели като божествена мисия да тръгнат по света, да образуват примитивните жители от каменната ера, оцелели в по-отдалечените райони, и да градят паметници, предупреждаващи за следващия катаклизъм.

— Защо са очаквали нова заплаха от космоса?

— От това, което събрах, те са предвидили завръщането на втората комета, която е щяла да довърши докрай разрухата.

Йегър почти онемя.

— Искаш да кажеш, Макс, че наистина е съществувала цивилизация, наречена Атлантида?

— Не съм казвала подобно нещо — възрази раздразнено Макс. — Не съм казвала как са се наричали тези древни хора. Знам, че те донякъде напомнят на приказката, съчинена от Платон, известния гръцки философ, преподавана и до днес. Описания от него разговор, проведен между неговия предшественик, великия гръцки държавник Солон, и египетски свещеник, е първият писмен документ, в който се споменава за земя, наречена Атлантида.

— Всеки знае тази легенда — вметна Йегър, чиито мисли се въртяха в пространството. — Свещеникът говорел за островен континент, по-голям от Австралия, който се издигал в средата на Атлантическия океан западно от така наричания днес Гибралтарски проток. Преди няколко хиляди години той бил разрушен и потънал под водата след огромно разместване на пластовете и така изчезнал. Загадка, над която си блъскат умовете привържениците на тази легенда и над която се присмиват историците до ден-днешен. Лично аз съм склонен да се съглася с историците, че Атлантида не е нищо повече от ранна научнофантастична сага.

— Може би в крайна сметка не всичко е изфабрикувано.

Йегър погледна Макс с повдигнати вежди.

— Няма абсолютно никакви геоложки данни за потънал континент, изчезнал наред Атлантическия океан преди девет хиляди години. Такъв никога не е съществувал. Поне не между Северна Африка и Карибско море. Прието е, че легендата се свързва с катастрофално земетресение и наводнение, причинени от изригване на вулкан на остров Тира или Санторин, както се нарича днес, и заличили от лицето на земята минойската цивилизация на остров Крит.

— Значи смяташ, че описанието на Атлантида от Платон в неговите „Критий“ и „Тимей“ е измислица?

— Това не е описание, Макс — поправи Йегър компютъра. — Той разказва историята във вид на диалог, популярен жанр, използван от древните гърци. Авторът не използва трето лице, а я предава на читателите чрез двама или трима разказвачи, като единият задава въпроси на другия. Вярвам, че Платон си е измислил Атлантида, знаейки, че идните поколения ще се хванат на въдицата и ще напишат хиляди книги на тази тема, ще водят безкрайни спорове.

— Много си твърдоглав, Хирам — отбеляза Макс. — Сигурно не вярваш на предсказанията на Едгар Кейс, известния психиатър.

Йегър поклати бавно глава.

— Кейс твърди, че „видял“ Атлантида да пропада и се издига в Карибско море. Ако в този район е съществувала напреднала цивилизация, на стотиците острови там ще са останали някакви следи. Но досега не е открито нищо повече от късче от глинен съд от древна култура.

— Ами огромните каменни блокове, които образуват подводен път край Бимини?

— Това е геоложка формация, която може да се намери и в няколко други части на морето.

— А каменните колони, открити на дъното край Ямайка?

— Беше доказано, че това са бъчви със сух цимент, втвърдил се във водата, след като корабът, който ги превозвал, потънал, и дървените им дъги изгнили с времето. Погледни фактите в лицето, Макс. Атлантида е мит.

— Ти си стар глупак, Хирам. Знаеш ли го?

— Както искаш ме наричай — отвърна сприхаво Йегър. — Но аз предпочитам да не вярвам в древни напреднали цивилизации, за които някои мечтатели твърдят, че имали космически кораби и какво ли още не.

— А! — възкликна Макс. — Тъкмо в това е въпросът. Атлантида не е бил голям град, населен с леонардо да винчовци и томас едисоновци, и заобиколен от канали върху островен континент, както пише Платон. Според онова, което откривам, древните хора са били съюз от малки морски народи, които са кръстосвали целия свят и са му съставили карти четири хиляди години преди египтяните да издигнат

пирамидите. Те са завладявали моретата. Знаели са как да използват морските течения и са добили широки познания върху астрономията и математиката, благодарение на които са станали опитни мореплаватели. Те са изградили верига от пристанища на крайбрежни градове и цяла търговска империя за добив и превозване на минерали, които са преработвали в метал, за разлика от други хора от същото хилядолетие, които са живели по високите планини, водили са номадски живот и са оцелели след катаклизма. Мореплавателите са имали лош късмет, че са били пометени от огромни приливни вълни, без да оставят никакви следи. Каквото е останало от пристанищните им градове, сега лежи дълбоко под водата и е заровено под трийсет метра дънна утайка.

— Разчела си и си събрала всички тези данни едва от вчера? — попита изумен Йегър.

— Не оставям под краката ми да поникне трева — подчерта Макс, — нито седя и бездействам, за да ръждясат чарковете ми.

— Макс, ти си виртуоз!

— Нищо особено. В края на краищата, ти ме измайстори, нали!

— Направи ми такъв огромен комплимент, че не мога още да го асимилирам.

— Прибирай се вкъщи, Хирам. Заведи жена си и децата си на кино. После се наспи хубаво, докато аз жука с чарковете си. А на сутринта, когато пак седнеш тук, ще имам такива сведения, че направо ще ти се накъдри вързаната ти на опашка коса.

25.

След като Пат засне на филмова лента скалните надписи и странните карти на света в погребалната камера, двамата с Джордино отлетяха със самолет до Кейптаун, за да навестят наскоро оперирания Руди Гън в болницата. Правейки сцена, граничеща с шумен скандал, Гън пренебрегна предупрежденията на болничния персонал и успя да склони Джордино да го измъкне и качи на самолет, за да напусне Южна Африка. Накрая Джордино с радост отстъпи и с помощта на Пат измъкна дребния, но жилав заместник-директор на НЮМА през мазето на болницата и го качи на лимузина, която отпраши към летището на града. Там чакаше самолет на НЮМА, за да ги закара обратно във Вашингтон.

Пит остана на острова с доктор Хатфийлд и екипа от „тюлени“. Заедно те внимателно опаковаха ценните реликви, за да ги подготвят за пренасянето им с хеликоптер до борда на дълбокоокеанския научноизследователски кораб на НЮМА, обикалящ около остров Сен Пол. Хатфийлд грижливо увиваше мумиите с одеяла от кораба и ги подреждаше в дървените сандъци, които щяха да бъдат откарани в лабораторията му в Станфордския университет за задълбочено изследване.

След като и последната мумия бе натоварена на хеликоптера на НЮМА, Хатфийлд също се качи, за да придружи мумиите и реликвите по време на краткото пътуване до кораба. Пит се обърна и се здрависа с лейтенант Джейкъбс.

— Благодаря ви за помощта, лейтенант, и моля, благодарете от мое име и на вашите хора. Никога нямаше да се справим без всички вас.

— Не получаваме често назначения да придружаваме древни мумии — усмихна се Джейкъбс. — Почти съжалявам, че терористите не се опитаха да ни ги отнемат.

— Не мисля, че това са терористи в точния смисъл на думата.

— Убийството си е убийство, както и да го наречете.

— В Щатите ли се връщате?

Джейкъбс кимна.

— Наредиха ми да закарам трупове на нападателите, с които тъй ловко се справиха вашите приятели, до болницата „Уолтър Рийд“ в окръг Колумбия за изследване и евентуално разпознаване.

— Желая ви успех — каза Пит.

Джейкъбс каза:

— Може би пак ще се видим някой ден.

— Ако стане, надявам се да бъде на някой плаж на Таити.

Пит остана да наблюдава в неспирация ситен дъжд как морските пехотинци се качиха на борда на самолета. Не помръдна от мястото си, докато сребърната птица не се загуби от поглед над облаците. Сега той беше единственият човек на острова.

Върна се във вече празната погребална камера и хвърли последен поглед на гравирани в стената карти на Земята. Проекторите ги нямаше и той си осветяваше с джобно фенерче.

Кои бяха тези древни картографи, направили такива невероятно точни карти на земното кълбо преди толкова много хилядолетия? Как са могли да изобразят Антарктида, преди да е била покрита от плътна ледена покривка? Възможно ли е континентът на южния полюс да е имал по-топъл климат преди хиляди години? Дали е бил обитаван от хора?

Не само картината на една незаледена Антарктида будеше недоумение. Пит не беше споделил с другите, че и разположението на другите континенти и Австралия не му даваше мира — те не се намираха там, където би трябвало да бъдат. Направи му впечатление, че Американският континент, Европа и Азия бяха изместени с три хиляди и двеста километра по на север. Защо древните хора, които иначе бяха изчислили крайбрежните ивици с такава точност, са изобразили континентите толкова встрани от установените места в границите на Земята. Това откритие го озадачи.

Мореплавателите очевидно са имали научни знания, надминаващи развитите народи и цивилизации, дошли след тях. Тяхната епоха също така изглеждаше по-напреднала в изкуството на писмеността и общуването, отколкото на дошлите хиляди години по-късно. Какво послание, останало завинаги гравирано в камъка, са се опитали да предадат на идните поколения?

Мислите, препускащи в съзнанието на Пит, бяха прекъснати от шума на витло и двигател, които проехтяха в тунела и известиха връщането на хеликоптера, който щеше да го закара до научноизследователския кораб. С известна неохота той върна съзнанието си в действителността, изключи фенерчето си и тръгна да излиза от тъмната скална камера.

За да не губи време в чакане на правителствен транспорт Пит взе самолет от Кейптаун за Йоханесбург, откъдето продължи с полет на Южноафриканските аеролинии до Вашингтон. Спа почти през целия път, като само веднъж стана да се разтъпче, когато самолетът кацна на Канарските острови за дозареждане. Пристигна на летище „Дълес“ към полунощ. Беше приятно изненадан, като видя ослепителен форд кабриолет от 1936 година с форсиран двигател и свален гюрюк да чака до тротоара. Каросерията и калниците бяха боядисани във виолетово-кафяв металик и искряха на светлините на летището. Броните с гумено покритие бяха от типа на „Де Сото“ от 1936 година. Предните седалки и подвижната седалка в задната открита част бяха тапицирани със светлобежова кожа. Елегантната малка кола имаше двигател V-8, изцяло реконструиран, за да се увеличи мощността му до 225 конски сили. Задната му част бе снабдена със стара петдесетгодишна система от зъбни колела с ускоряваща предавка.

Ако самата кола не беше достатъчна да привлече внимание, то не по-малко красивата жена, която седеше зад кормилото, щеше да накара много глави да се обърнат след нея. Дългата ѝ коса с цвят на канела беше покрита с тънък пъстър шал срещу лекия вятър. Изпъкналите ѝ като на фотомодел скули подчертаваха плътни устни, къс, прав нос и магнетични виолетови очи. Под сиво-кафявото астраганено палто, дълго до коленете, носеше кафяв мек вълнен пуловер с висока яка и сиво-кафяви туидени панталони.

Конгресменката Лорън Смит от Колорадо му хвърли пленителна усмивка.

— За кой път те посрещам по този начин и ти казвам: „Добре се завърнал у дома, моряко“?

— Най-малко за осми, доколкото си спомням — отвърна Пит, радостен, че дългогодишната му романтична любов бе отделила време

от претоварения си график, за да го вземе от летището с една от колите от колекцията му.

Той метна пътната си чанта в откритата задна част на автомобила, настани се на пътническата седалка и се наведе да целуне жената, а след това я задържа дълго в прегръдките си. Когато най-накрая я пусна и се облегна назад, тя, поемайки си дъх, рече:

— Ей, внимавай, не искам и с мен да се повтори случая с Клинтън.

— Хората приветстват любовните афери на жените политици.

— Така си мислиш ти — отвърна Лорън и запали двигателя. — Накъде да карам, към хангара ти?

— Не, искам да се отбия за малко в управлението на НЮМА, за да проверя на компютъра си какви са последните данни от Хирам Йегър по програмата, върху която работим.

— Ти сигурно си единственият човек в страната, който няма компютър в дома си.

— И не искам и да имам — отвърна той сериозно. — Достатъчно са ми проектите, с които се занимавам, за да си губя времето с Интернет и да отговарям на електронната поща.

Лорън потегли и излезе с форда на широката магистрала, водеща към града. Пит седеше мълчалив и все още бе потънал в мисли, когато в далечината се откри паметникът на Вашингтон, осветен от лампи в подножието му. Лорън познаваше добре Пит и знаеше, че е само въпрос на време, преди той да слезе на земята.

— Какво ново в Конгреса? — попита той след малко.

— Като че ли много те е грижа — отвърна тя с безразличие.

— Досадно ли ти е да говориш за това?

— Дебатите за бюджета не правят мазоли по женските ръце — после добави с по-мек тон: — Чух, че Руди Гън бил прострелян доста сериозно.

— Хирургът в Южна Африка, специалист по възстановяване на кости, свърши чудесна работа. Руди ще накуцва няколко месеца, но това няма да му попречи да продължи да ръководи операциите на НЮМА от бюрото си.

— Ал каза, че и ти си имал големи перипетии в Антарктика.

— Е, не бяха чак толкова големи. — Той се обърна и я погледна замислен. — Нали си в комисията по международни търговски връзки?

— Да.

— Запозната ли си с дейността на някои големи корпорации в Аржентина?

— Бях там по няколко повода и се срещнах с техните финансови и търговски министри — отвърна тя. — Защо питаш?

— А да си чувала нещо за така нареченото дружество „Нова съдба“ или корпорация „Четвърта империя“?

Лорън се замисли.

— Веднъж при едно посещение с търговска цел се срещнах с генералния директор на Търговско обединение „Съдба“ в Буенос Айрес. Доколкото си спомням, името му беше Карл Волф.

— Кога беше това? — попита Пит.

— Преди четири години.

— Имаш добра памет за имена.

— Карл Волф беше красив мъж с много добри обноски. Голям чаровник. Някоя жена не би забравила мъж като него.

— Щом е така, защо си още с мен?

Тя му хвърли бегъл поглед и провокираща усмивка.

— Земните, сурови и похотливи мъже също привличат жените.

— Суров и похотлив съм аз. — Пит обгърна с ръка раменете ѝ и гризна леко ухото ѝ.

Тя отдръпна главата си.

— Недей, докато шофирам.

Тогава той я стисна прочувствено за дясното коляно, после се отпусна на седалката си и се загледа в звездите, които трептяха в прохладната пролетна нощ през започналите да се разлистват клони на дърветата. Карл Волф. Той прехвърли няколко пъти името в ума си. Истинско немско име, заключи той. Струваше си да се поразрови за това обединение „Съдба“, дори да стигнеше до задънена улица.

Лорън караше гладко, като ловко изпревари няколкото коли, все още на пътя в тези малки часове на нощта, и най-сетне зави по алеята за коли, водеща към подземния паркинг на сградата на НЮМА. Пазачът излезе от будката си, позна Пит и пропусна колата да мине, като поостана малко да се полюбува на отминаващия лъскав стар форд. На главното ниво имаше паркирани само три коли. Лорън спря близо до асансьора и загаси светлините и двигателя.

— Да дойда ли с теб? — попита тя.

— Връщам се след няколко минути — отвърна Пит, докато излизаше от колата.

Той се качи в асансьора, който автоматично спря на етаж на главното фоайе, където Пит трябваше да се разпише в присъствената книга върху масата на дежурния по охраната, който наблюдаваше редица от телевизионни монитори, показващи различни помещения от сградата.

— Много работа, а? — попита любезно охранителят.

— Отбивам се за малко — отвърна Пит през прозявка.

Преди да натисне копчето на асансьора за етаж, където се намираше кабинетът му, интуицията му го накара да се качи направо на десетия етаж. Не се излъга — Хирам Йегър беше все още зад компютъра си.

— Дърк! — изненада се той, като стана от стола и му подаде ръка. — Не очаквах да се мотаеш тук в този час на нощта.

— Реших да видя какво ти и доктор О'Конъл изровихте от древната кал — рече Пит.

— Мразя изтърканите фрази — обади се Макс.

— Това беше достатъчно от твоя страна — смъмри я престорено Йегър и продължи да разговаря с Пит. — Оставих разпечатка на последните ни открития върху бюрото на адмирал Сандекър около десет часа тази вечер.

— Ще я взема и ще я върна веднага на сутринта.

— Не бързай. Той има среща с директора на Националната агенция по океански и атмосферни изследвания и няма да приключи до обяд.

— И ти трябваше да си си вкъщи при жена си и децата — каза Пит.

— Работихме до късно с доктор О'Конъл — поясни Йегър и разтърка уморените си очи. — За малко я изпусна.

— Значи е дошла направо тук, без да си почине от пътуването? — изненада се Пит.

— Тя е забележителна жена. Ако бях свободен, щях да ѝ поискам ръката.

— Винаги си си падал по учените жени.

— Умът преди красотата, така казвам аз.

— А ще ми кажеш ли нещо, преди да прегледам доклада ти? — попита Пит.

— Една удивителна история — отвърна някак замислен Йегър.

— Която ще подкрепя и аз — добави Макс.

— Това е личен разговор — сопна се Йегър на изображението на Макс и го изключи, след това стана и се протегна. — Онова, до което стигнахме, е невероятен разказ за човешки род от мореплаватели. Те са живели преди зората на писмената история и са били погубени след сблъсък на комета със земята, причинил огромни вълни, които погълнали градските пристанища, построени от тях почти във всеки край на земното кълбо. Живели са и умрели в забравена епоха и в съвършено различен свят от днешния.

— Последния път, когато разговарях с адмирала, той заяви, че легендата за Атлантида е неприемлива.

— Потъналият в средата на Атлантическия океан континент не се вписва в картината — каза Йегър сериозно. — Но няма съмнение, че е съществувал съюз на морски народи, повечето от които са преплавали надлъж и нашир всички морета и са картографирали всеки континент. — Той замълча и погледна Пит в лицето. — Снимките на скалните надписи и на картата на света в погребалната камера, направени от Пат, са в лабораторията. Очаквам да бъдат готови и да ги получа до сутринта, за да ги сканирам в компютъра.

— Те показват разположение на континентите, много по-различно от днешното.

Зачервените очи на Йегър гледаха замислено.

— Започвам да си мисля, че нещо по-катастрофално от сблъсък на комета е станало. Сканирах геоложките данни, събрани от хората ми през последните десет години. Ледниковият период е свършил доста рязко, заедно с бясното настъпление на морето към сушата. Морското ниво се е повдигнало с близо деветдесет метра над нивото преди девет хиляди години.

— Това поставя всяка сграда или реликва на атлантите доста дълбоко под водата.

— Да не говорим, че са заровени дълбоко под дънната утайка.

— Те „атланти“ ли са наричали себе си? — поинтересува се Пит.

— Съмнявам се, че изобщо са знаели какво значи тази дума — отвърна Йегър. — Атлантида е гръцка дума и е името на дъщерята на

титана Атлас. Днес всеки, който може да чете, и повечето, които не могат, знаят или са чували за Атлантида. Какво ли не носи нейното име, като се почне от курортни хотели, технологични и финансови дружества, магазини и плувни басейни, та се стигне до хиляди продукти, включително вина и храни. Безброй статии и книги са написани за потъналият континент, неведнъж той е бил обект на телевизионни и игрални филми. Но досега само онези, които вярват в Дядо Коледа, НЛО и свръхестествени сили, смятат, че Атлантида е нещо повече от съчинена от Платон история.

Пит тръгна към вратата и се обърна.

— Любопитно ми е — каза той замислен, — какво ли ще кажат хората, като научат, че такава цивилизация наистина е съществувала.

Йегър се усмихна.

— Мнозина ще възкликнат: „Нали ти казах!“.

След като Пит остави Йегър и слезе от асансьора на етаж на кабинетите на НЮМА, забеляза, че лампите в коридора, водещ към апартамента на адмирал Сандекър, светеха на най-ниска степен. Стори му се странно, че са все още включени, но реши, че има много причини да бъде оставено слабо осветление. В дъното на коридора той мина през стъклена врата, отваряща се към преддверието на вътрешния кабинет на адмирала и заседателната зала. Приближавайки се до бюрото, заемано от Джули Уолф, секретарката на адмирала, подуши непогрешимия аромат на портокалов цвят.

Спря се пред вратата и затърси пипнешком ключа за осветлението. В същия миг една фигура, приведена на две, изскочи от сянката и се спусна към Пит. Твърде късно стегна мускулите си — нашественикът успя да го изненада с юмрук в корема. Той се запрепъва заднешком, оставайки на крака, но превит надве, с изкаран въздух. Все пак успя да сграбчи нападателя си, но тъй като не бе подготвен, ръката му бе избита настрана.

Мъчейки се да си поеме въздух, притиснал с едната си ръка корема, Пит напипа ключа за осветлението с другата и го включи. Един поглед върху бюрото на Сандекър му беше достатъчен да разбере мисията на нашественика. Адмиралът беше фанатик на тема чисто и подредено бюро. Всяка вечер, преди да тръгнеше за дома си на

Уотъргейт, той прибираше прилежно документите и папките в чекмеджетата. Сега и докладът на Йегър за древните мореплаватели липсваше от плота на бюрото.

Със стомах, свит на топка, Пит се затича към асансьорите. Единият, с крадеца вътре, вече се движеше надолу, другият беше спрял на по-долния етаж. Той нетърпеливо натисна бутона, за да го повика и докато чакаше, задиша дълбоко, за да дойде на себе си. Вратите на кабината се разтвориха и той скочи вътре, натискайки бутона за подземния паркинг. Асансьорът се спусна бързо, без да спира. Слава богу, че ги има асансьорите на „Отис“, помисли си Пит.

Излезе от кабината, без да изчака вратите да се разтворят докрай и се втурна към кабриолета в мига, в който едни червени задни светлини изчезнаха през изходната рампа.

Той отвори шофьорската врата, избута Лорън на другата седалка и включи двигателя. Лорън го гледаше изумена.

— Какво става?

— Видя ли един мъж да потегля току-що? — попита я той, като натисна съединителя, включи на скорост и подаде пълна газ.

— Не беше мъж, а жена със скъпо кожено палто върху кожен костюм с панталон.

Лорън ли няма да забележи такива подробности, отбеляза наум Пит, когато двигателят на форда изрева и гумите оставиха две тъмни следи по циментовия под на паркинга. След като се изкачи по рампата, той натисна спирачките и закова колата до будката на пазача. Мъжът беше излязъл от будката си и гледаше след изчезналите червени светлини.

— В коя посока тръгнаха? — извика Пит.

— Профучаха покрай мен, преди да мога да ги спра — отвърна все още смаяният охранител. — Поеха на юг към главния път. Да се обадя ли в полицията?

— Да, веднага! — Пит изкара форда на улицата и се отправи към главния път, на една пресечка от сградата на НЮМА. — Каква беше колата?

— Черен „Крайслер“ 300М, 253 конски сили, вдига от нула до осемдесет километра в час за осем секунди.

— Знаеш дори и техническите му характеристики? — почуди се Пит.

— И още как! — отвърна Лорън. — Имах такъв, не помниш ли?

— Изплъзна ми се от съзнанието поради тази бъркотия.

— А каква мощност има тази играчка? — надвика тя грохота на двигателя.

— Близо 225 — отвърна Пит и превключи на скорост, за да излезе на главния път.

— Те те превъзхождат.

— Не, ако вземеш предвид, че ние тежим поне четиристотин и петдесет килограма по-малко — отвърна спокойно Пит, докато превключваше предавките. — Нашите крадци може и да имат по-висока максимална скорост и да секат по-право завоите, но аз мога дори да ги изпреваря.

Модифицираният двигател виеше с увеличаването на оборотите. Стрелката на скоростомера зад кормилото доближаваше 150, когато Пит щракна лостчето за ускоряващата предавка. Стрелката на скоростомера мина чертичката за 160 километра в час и оборотите мигом намаляха.

Движението беше слабо в един часа след полунощ в делничен ден и Пит скоро зърна черния крайслер по ярко осветения главен път. Пригответи се да го застигне. Шофьорът на крайслера караше с трийсет километра над позволената скорост, без обаче да се опитва да достига максималната скорост на колата. След малко отби вдясно по тясна алея — вероятно се опасяваше да не се натъкне на полиция, защото едва ли допускаше, че го преследва кола от паркинга на НЮМА.

Когато фордът се доближи на около триста метра от по-новата кола, Пит започна да намалява скоростта, влачейки се след по-бавнодвижещи се коли, за да остане извън полезрението на крайслера. Тъкмо се изпълни с върховна самоувереност и видя как крайслерът зави рязко по моста „Франсис Скот“. Като стигна отгатышния бряг на река Потомак, направи ляв завой, а после със свирещи гуми зави надясно към жилищния район на Джорджтаун.

— Май те забеляза — каза Лорън, потрепервайки от студения вятър, нахлуващ покрай предното стъкло.

— Умна мадама — измърмори Пит. Раздразнен, че губи играта, той хвана здраво кормилото в стил „банджо“, изви го докрай и предприе деветдесетградусов завой. — Вместо да пердаши по права

линия, тя използва всеки ъгъл, надявайки се да спечели достатъчно преднина, за да може да завива, без ние да виждаме в коя посока.

В играта на котка и мишка крайслерът препускаше все по-напред след всеки завой, но шейсет и пет годишният кабриолет възстановяваше загубения метраж чрез по-голямото си ускорение. Колите минаха през седем градски квартала, запазвайки една и съща дистанция, без нито едната да намали или увеличи разстоянието между тях.

— Това е ново преживяване — смънка Пит с мрачно лице.

— В какъв смисъл?

Той ѝ хвърли бърз поглед и се усмихна.

— За първи път, откакто се помня, аз съм този, който преследва.

— Това може да продължи до сутринта — отбеляза Лорън, хванала дръжката на вратата, сякаш готова да изскочи в случай на произшествие.

— Или докато на един от нас свърши горивото — отвърна Пит, извършвайки опасен завой.

— Не обиколихме ли вече този квартал?

— Обиколихме го.

Излизайки от следващия ъгъл, Пит видя как стоповете на крайслера ненадейно светнаха и черната кола спря рязко пред една тухлена къща. Той също удари спирачка и спря до крайслера точно когато шофиращата жена хлътна във входната врата.

— Май спря съвсем навреме — подметна Лорън, сочейки към парата, която се вдигаше над капака от радиатора.

— Нямаше да спре, ако не влизаше в плана ѝ — каза Пит, докато оглеждаше тъмната къща.

— И какво сега, шерифе? Разпускаме ли полицейския отряд?

Пит ѝ хвърли лукав поглед.

— Не, ти отиваш и почукваш на вратата.

Тя се обърна към него, лицето ѝ изглеждаше призрачно на слабата светлина на близката улична лампа.

— Не си познал!

— Знаех си, че ще откажеш. — Той отвори вратата си и слезе от колата. — Тогава, ето ти сателитния телефон. Не се ли върна до десет минути, обади се в полицията, а после на адмирал Сандекър. При най-

малкото движение в тъмнината, излизай от колата, и то веднага. Разбра ли?

— Защо да не се обадим още сега в полицията и да съобщим за кражбата?

— Защото искам да вляза вътре пръв.

— Въоръжен ли си?

Устните му се разтеглиха до ушите.

— Кой е чувал за оборудван с оръжие автомобил с форсиран двигател? — Той отвори жабката и извади джобно фенерче. — Разполагам само с това — после се наведе, целуна я и изчезна в мрака, обгръщащ къщата.

Пит не използва фенерчето си. Светлината от улицата му беше достатъчна, за да вижда пътя си по тясната каменна пътека, водеща към задната част на къщата. Постройката изглеждаше потискащо тъмна и тиха. Доколкото успя да види, дворът беше добре поддържан. Високи тухлени зидове, покрити с пълзящо растение, го разделяха от имотите от двете му страни. Те също тънеха в мрак — обитателите им все още спяха блажено.

Пит беше деветдесет и девет процента сигурен, че къщата има алармена система, затова не направи опит да се промъкне крадешком. Достатъчно му беше, че не се охранява от кръвожадни кучета. Надяваше се крадецът и приятелите му сами да се покажат. Едва тогава щеше да прецени как да реагира. Стигна до задната врата и се изненада, като я видя широко отворена. Късно осъзна, че крадецът се беше втурнал през предния вход, за да излезе направо през задния. Затича се към гаража, в края на една алея.

Изведнъж нощната тишина се раздра от силен грохот на мотоциклетен двигател. Пит бързо отвори вратата на гаража и влезе вътре. Старомодна задна врата с две крила зееше отворена навън. Фигура в черно кожено палто над кожен костюм с панталон и ботуши натискаше крачния лост на предавките и се канеше да потегли, когато Пит с два скока се хвърли върху гърба на мотоциклетиста, обви ръка около врата му и го смъкна от седалката, без да го пуска.

Пит бързо установи колко наблюдателна беше Лорън. Тялото не беше достатъчно едро за мъж, нито толкова мускулесто. Дватама паднаха на циментовия под, като Пит се просна с цялата си тежест отгоре. Мотоциклетът се катурна на една страна и започна да се движи

в пълен кръг, стържейки със задното колело по цимента, докато прекъсвачът му се включи и двигателят замлъкна. Инерцията запрати двуколесното превозно средство право в скупчените тела на пода, като предната гума се блъсна в главата на мотоциклетиста, а ръчките се забиха в бедрото на Пит, без да счупят кост, но му направиха синина, която не се разсея седмици наред.

Той се надигна с болка на колене, видя фенерчето си, което продължаваше да свети на прага, където го беше пуснал, за да освободи ръцете си. Долази до него, взе го и обходи с лъча неподвижното тяло до мотоциклета. Изпод каската, която бе все още на главата, се виждаше разпиляна дълга руса коса. Той обърна тялото по гръб и освети лицето.

Над едната вежда започваше да се оформя подутина, но чертите на лицето не бяха засегнати. Ударът на предната гума на мотоциклета бе довел жената до безсъзнание, но тя беше все още жива. Видът на лицето изуми Пит до такава степен, че той едва не изпусна фенерчето си от ръката, която чак сега затрепери.

Беше доказан медицински факт, че кръвта не изстива, докато във вените не се инжектира ледена вода. Но Пит почувства, че в момента собствената му кръв се смразява. Той се изви на колене, все още в шок, и изведнъж му се стори, че въздухът в гаража натежа от ужас. Беше разпознал жената, която лежеше в несвяст до него.

Нито за миг не се усъмни, че гледа същото лице на мъртвата жена, която бе докоснала рамото му на дъното на морето до потъналия корпус на немската подводница.

26.

За разлика от повечето правителствени служители, заемащи високи постове, адмирал Джеймс Сандекър винаги пристигаше на съвещанията пръв. Искаше да си прегледа още веднъж папките с данни и да се подготви да ръководи съвещанието без излишно губене на време. Тази практика бе установил още когато командваше флотските операции във ВМС.

Въпреки че имаше на разположение просторна заседателна зала за посрещане на високопоставени лица и държавни служители, за срещи с частни лица или с по-ограничен кръг хора той предпочиташе по-малката работна стая в съседство с кабинета му. Тя му беше нещо като убежище в убежище, която му доставяше отмора и душевно стимулиране. Дългата три и половина метра заседателна маса бе поставена върху тюркоазен килим, с подредени около нея елегантни кожени столове. Масата бе изработена от част от корпуса на шхуна от деветнайсетия век, потънала в дълбоките води на езерото Ери. На луксозната махагонова ламперия на стените висяха няколко картини, изобразяващи исторически военноморски битки.

Сандекър ръководеше НЮМА като великодушен диктатор — с твърда ръка, но опрощаващ грешките на подчинените си. Лично президентът му бе възложил да основе Националната агенция за подводни и морски изследвания и той, започвайки от нулата, създаде организация, чийто персонал много бързо стигна до две хиляди души, които се занимаваха с научни изследвания на всеки връх и падина под водната повърхност. НЮМА беше високоуважавана в цял свят заради научните си проекти и бюджетът ѝ рядко биваше орязван от Конгреса.

Фанатик на тема спорт, адмиралът не допускаше никъде излишна тлъстина по шейсет и две годишното си тяло. Беше дребен на ръст — няколко сантиметра над метър и шейсет, с лешникови очи, яркорижа заострена брадичка и същия цвят коса. Рядко си позволяваше алкохол, предимно на вашингтонски приеми, и единственият му основен порок беше страстта му към елегантните пури, дебели и ароматни, които едно малко семейство от Доминиканската република изработваше

специално за него, спазвайки точните му изисквания. Той никога не предлагаше от тях на посетителите си и много се дразнеше, когато често хващаше Джордино да пуши свършено същите пури, а не беше имал случай да установи, че някоя от личния му запас липсва.

Сега той седеше на челното място на масата и се изправи, когато Пит и Пат О'Конъл влязоха в залата. Пристъпи напред и се ръкува с Пит като със син, потупвайки го в същото време по рамото.

— Радвам се да те видя.

— Винаги е удоволствие за мен да се върна отново в кошарата — отвърна Пит сияещ. Той чувстваше адмирала като втори баща и двамата бяха много близки.

Сандекър се обърна към Пат:

— Моля, седнете, докторе. Нямам търпение да чуя какво имате да ми съобщите вие и Хирам.

След малко дойдоха Джордино и Йегър, следвани от доктор Джон Стивънс — бележит историк и автор на няколко книги върху изследвания и разпознаване на древни археологически находки. Над ризата и безръкавния си пуловер Стивънс носеше вълнено спортно яке, от малкия джоб на което стърчеше лула от морска пяна. По начина, по който накланяше главата си, приличаше на червеношийка, ослушваща се за червейче под кората на дърво. Носеше обемиста пластмасова хладилна чанта, която сложи върху килима до стола си.

Сандекър постави пред себе си срязана наполовина гилза от 203-милиметров артилерийски снаряд, служеща за пепелник, и запали пура. Погледна към Джордино, очаквайки той да запали същата пура, но Джордино реши да не дразни шефа си и да се държи възможно най-възпитано.

Пит веднага забеляза напрегнатите и изпити от преумора лица на Йегър и Пат.

Сандекър откри съвещанието, като попита дали всички са се запознали с доклада на Пат и Йегър. Присъстващите кимнаха, освен Джордино, мълчаливо.

— Намерих го за интересно четиво — каза той, — но като научна фантастика не може да се сравни с тази на Айзък Азимов или Рей Бредбъри.

Йегър изгледа Джордино с твърд поглед и рече:

— Уверявам те, че това съвсем не е научна фантастика.

— Открихте ли как са се наричали тези древни хора? Тяхната цивилизация имала ли е друго име освен атланти? — попита Пит.

Пат отвори папка, извади един от листите и се вгледа в текста.

— Доколкото можах да дешифрирам и преведа на английски, те са споменавани от народите от съюза на морските градове държави като „аменеи“.

— Аменеи... — повтори Пит бавно. — Звучи като на гръцки.

— Разкрих голям брой думи, които вероятно произхождат от по-късните гръцки и египетски езици.

Сандекър посочи с пурата си към историка.

— Доктор Стивънс, предполагам, че вече сте изследвали обсидиановите черепи.

— Да, разбира се. — Стивънс се наведе, извади от хладилната чанта единия от черепите и го постави на масата върху широка копринена възглавница. Лъскавият обсидиан заблестя на осветлението от тавана.

— Изключителен шедьовър — каза той с благоговение. — Аменейските занаятчии са го изработили от масивен обсидианов къс, който не е имал абсолютно никакъв дефект и сам по себе си е рядко срещан. За период от най-малко между деветдесет и сто години, а може би и повече, главата е била извайвана ръчно, като за заглаждането според мен е бил използван обсидианов прах.

— Не допускате ли да са използвани някакъв вид секачи от закален метал? — попита Джордино.

Стивънс поклати глава.

— Не е работено с никакви такива инструменти. Никъде не се виждат следи от драскотини или пукнатини. Обсидианът, макар и изключително твърд камък, е много трошлив. Достатъчно е било инструментът само да се подхлъзне или да се постави под неточен ъгъл и целият череп е щял да се раздроби. Не, моделирането и полирането трябва да е било извършено съвършено старателно.

— Колко време ще е нужно за възпроизвеждане на копие със съвременни инструменти?

Стивънс се подсмихна.

— Технически е почти невъзможно да се изработи съвсем точно копие. Колкото повече изследвах този череп, толкова повече се убеждавах в това.

— Има ли някакви знаци в основата му, по които да се съди за произхода му?

— Не, никакви — отвърна Стивънс. — Но нека ви покажа нещо наистина изумително. — Много внимателно и бавно той отвъртя и свали горната половина на черепа. После извади съвършен глобус от вътрешността му. Повдигайки го с две ръце, той го постави върху специално приготвена мека подложка. — Не мога да си представя степента на майсторското умение да се изработи такъв удивителен предмет — каза той с възхищение. — Едва когато изследвах черепа под силна лупа, забелязах линията около черепа, невидима с просто око.

— Невероятно — промълви Пат прехласната.

— Има ли нещо гравирано върху глобуса? — попита Пит.

— Да, илюстрация на света. Ако искате да я видите по-добре, имам лупа.

Той подаде дебелото стъкло на Пит, който се взря в линиите върху глобуса, чийто размер беше колкото на бейзболна топка. След минута плъзна подложката с глобуса към Сандекър и му подаде и лупата.

Докато адмиралът го оглеждаше, Стивън заговори отново:

— Като сравних снимките, направени в скалната камера в Колорадо, с тези от остров Сен Пол, открих, че изображенията са съвсем същите като тези върху обсидиановия глобус.

— И какво е заключението ви? — поинтересува се Сандекър.

— Ако се вгледате в разположението на континентите и големите острови като Гренландия и Мозамбик, ще откриете, че географски те не съвпадат с тези на картата на света днес.

— И аз забелязах тази разлика — вметна Пит.

— Какво друго доказва това — намеси се Джордино, поемайки ролята на скептик, — освен че е примитивна и неточна карта?

— Примитивна — да. Но неточна — може би само ако се разглежда според съвременните стандарти. Аз обаче твърдо поддържам теорията, че тези древни хора са преплавали всяко море на земята и са картографирали хиляди километри брегови ивици. Огледайте внимателно обсидиановия глобус и ще видите, че те са изобразили контурите дори на Австралия, Япония и Големите езера в

Северна Америка. И всичко това е направено от хора, живели преди повече от девет хиляди години.

— За разлика от атлантите, живели според Платон на отделен остров или континент — каза Пат, — аменеите са се занимавали с търговия по целия свят. Те са стигнали отвъд границите на много по-късни цивилизации. Не са били ограничавани от традиция или страх от непознати морета. Надписите сочат с подробности морските им пътища и обширната търговска мрежа, която ги е отвела по Атлантическия океан и река Сейнт Лорънс до Мичиган, където са добивали мед, и до Боливия и Британските острови, където пък са добивали калай, като са използвали напреднала техника в металургията, за да получат бронз. По този начин са издигнали нивото на човечеството от каменната ера към бронзовата.

Сандекър се наклони напред и каза:

— Положително са добивали и търгували със сребро и злато.

— Колкото и да е странно, те не са смятали златото и среброто за полезни метали, предпочитали са медта за украса и за направа на художествените си произведения. Но те са обикаляли света, за да търсят тюркоаз и черен опал, които използвали в бижутерията. И, разбира се, обсидиана, който едва ли не е бил свещен за тях. Обсидианът между другото и до днес се използва в сърдечната хирургия, тъй като има по-остър ръб и не уврежда тъканта така, както стоманата.

— В украшенията на мумиите, които открихме в подземната гробница, имаше както тюркоаз, така и обсидиан — добави Джордино.

— Което показва колко далече са стигали — каза Пат. — Наситеносиният минерал, който видях в погребалната камера, може да идва само от американските югозападни пустини.

— А черният опал? — попита Сандекър.

— От Австралия.

— Ако не друго — рече замислен Пит, — това потвърждава, че аменеите са познавали мореходната наука и са се научили да строят кораби, способни да прекосяват мокета и океани още преди хиляди години.

— Обяснява също и защо техните общества са строили пристанищни градове — добави Пат. — И според това, което разкриват снимките в погребалната камера, само няколко общества в историята

на човека са били толкова многобройни. Установих над двайсет от техните пристанищни градове в различни части на земното кълбо като Мексико, Перу, Индия, Китай, Япония и Египет. Има няколко край Индийския океан и на островите в Тихия океан.

— Мога да подкрепя откритията на доктор О'Конъл със собствените си изследвания на глобуса от черепа — каза Стивънс.

— Значи техният свят не е бил установен около Средиземноморието като по-късните цивилизации, така ли? — попита Сандекър.

Стивънс поклати глава.

— Преди девет хиляди години, по времето на аменеите, Средиземноморието не е било такова, каквото го знаем днес. То е представлявало плодородна долина и езера, пълнени от европейски реки на север и от Нил на юг, които се срещали и през Гибралтарския проток се вливали в Атлантическия океан. Сигурно ще ви е интересно да узнаете, че Северно море е било суха равнина, а Британските острови са били част от Европа. Балтийско море също е представлявало широка долина над морското равнище. Пустините Гоби и Сахара са били цветущи тропически земи, изхранвали огромни стада животни. Древните народи са живели на планета, съвсем различна от тази, на която живеем ние.

— Какво е станало с аменеите? — попита Сандекър. — Защо няма по-раншни доказателства за тяхното съществуване?

— Цивилизацията им е била унищожена, когато комета е паднала върху земята около 7000-та година преди новата ера и е причинила катаклизъм в световен мащаб. Именно тогава земният „мост“ от Гибралтар до Мароко се е разрушил и се появило Средиземно море. Бреговете ивици били залети и се променили завинаги. За времето, нужно на една дъждовна капка да падне от облак, морските народи, техните градове и цялата им култура били заличени от лицето на земята.

— И всичко това сте го разчели от скалните надписи?

— Дори много повече — отвърна Йегър. — Те описват ужаса и страданията в ярки подробности. Ударът на кометата бил гигантски, внезапен, ужасяващ и смъртоносен. Надписите говорят още за планини, които се клатели като върби по време на хала. Земетресенията били с магнитуд, какъвто е непознат в днешно време.

Вулкани изригвали със силата на хиляди ядрени бомби, изпълвайки небето с пластове прах, дебели стотици километри. Пемза покрила моретата с гъстота, достигаща височина три метра. Реки от лава изпепелили по-голямата част от познатия ни днес Тихоокеански северозапад. Пожари се разпространили от ураганните ветрове, изпускайки високи облаци дим, които закрили небето. Приливни вълни, високи над пет метра, залели сушата. Острови изчезнали, погребани завинаги под водата. Повечето от хората и всичко освен шепа животни и морски свят изчезнали в порядъка само на двацет и четири часа.

Джордино преплете пръсти зад тила си и се загледа в тавана, опитвайки се да си представи страхотната разруха.

— Значи това обяснява... внезапното изчезване на праисторическите животни с дълги кучешки зъби в двете Америки, едногърбата камила, мускусния бик, огромния бизон с рог, дълъг метър и осемдесет, мамонта с козина, дребния рунтав кон, бродил някога из равнините на Северна Америка. И превърналите се за един миг във вкаменелости миди, медузи, стриди и морски звезди — спомнете си, че ги открихме по време на проекти, в които изследвахме седиментите. Сега всичко това вероятно може да бъде свързано с падналата комета.

Сандекър погледна Джордино с одобрение. Ниският италианец имаше блестящ ум, но се стараеше да го прикрива под язвителни забележки.

Стивънс извади лулата си и започна да я върти между пръстите си.

— Сред научните среди е добре известно, че масовото изчезване на животни с тегло над четирийсет килограма е станало заедно с края на последния ледников период, почти по същото време, когато кометата е паднала на земята. В Сибир са намерени запазени в леда мастодонти с все още несмляна храна в стомасите им, което потвърждава факта, че те са умрели внезапно, сякаш са били поставени в камера за дълбоко замразяване. Същото се случило с дърветата и растенията, намерени замръзнали разлистени и цъфнали.

Степента на ужаса не можеше да се вмести напълно в представите на присъстващите в заседателната зала.

— Аз не съм геофизик — продължи Стивън, — но не мога да повярвам, че една комета, паднала на земята, колкото и да е била голяма, може да причини такава огромна разруха. Просто е немислимо.

— Преди хиляди години комета или астероид е унищожил динозаврите — напомни му Джордино.

— Трябва да е била гигантска комета — вметна Сандекър.

— Кометите не могат да се измерват като астероидите или метеорите, които имат твърда маса — поясни Йегър. — Те са съставени от лед, газ и камъни.

Пат продължи да говори за скалните надписи, без да поглежда бележките си.

— Някои от оцелелите обитатели на Земята са живели в планините или високите равнини, където са се занимавали със земеделие и лов. Имали са възможност да избегнат последиците от разрухата, като са се скрили под земята или в пещери и са преживявали с малкото останала растителност и животни за лов. Много от тях са умрели от глад или от задушавашите облаци газове, отделящи се в атмосферата. Оцелели само шепа аменеи, които са се намирали във високите планини по време на огромните приливни вълни.

— Повествованието за потопа — поясни Стивънс — е описано върху шумерските глинени таблички, датиращи отпреди пет хиляди години в Месопотамия — легендата за Гилгамеш^[1] и потопа предшестват библейския разказ за Ной и неговия ковчег. Скалните текстове на майте, записките на вавилонски свещеници, легендите, предавани от един народ на друг, включително индианците в цяла Северна Америка — всички те говорят за стихийно наводнение. Така че почти няма съмнение, че то се е случило.

— А сега — каза Йегър, — благодарение на аменеите ние имаме приблизителна дата — 7100 години преди Христа.

— Историята ни казва, че колкото по-напреднала е една цивилизация — продължи Стивън, — толкова по-лесно умира тя и оставя малко или нищо зад себе си. Поне деветдесет и девет процента от всички познания за древността са изчезнали вследствие на природни бедствия и човешки разрушения.

Пит кимна в знак на съгласие.

— Златен век за океанското мореплаване седем хиляди години преди новата ера и нищо насреща освен скални надписи. Жалко, че не можем да наследим повече от него.

Сандекър изпусна облак синкав дим.

— Искрено се надявам да не ни сполети същата съдба.

Пат продължи мисълта на Йегър.

— Онези, които са останали от аменеите, сформирали малък култ и се посветили да образуват оцелялото от каменния век население в изкуство и писмено общуване и да ги научат как да строят важни съоръжения и кораби, с които да браздят моретата. Те се опитали да предупредят идните поколения за нов катаклизъм, но онези, които дошли след тях и не били свидетели на разрухата след падането на кометата и ужасяващите последици, не могли да приемат, че такъв травматичен епизод от миналото ще се повтори. Аменеите съзнавали, че ужасната истина ще изчезне в мъглата на времето и ще остане само във вид на няколко легенди. Затова те се опитали да оставят наследство, като построили огромни паметници от камък с гравирани върху тях послания за миналото и бъдещето, които да издържат през вековете. Огромният мегалитов култ, който сътворили, се разпространил из света и се запазил четири хиляди години. Но времето и атмосферните влияния са ерозирали надписите и са заличили предупрежденията... След като накрая аменеите измрели, изминали векове на застой, преди шумерите и египтяните да започнат да излизат от примитивните култури и постепенно да изграждат нови цивилизации, използвайки откъслечни знания от далечното минало.

Пит потупа с молива по масата.

— Съдейки по беглите си познания върху мегалитите, изглежда, че след като са изгубили първоначалната цел на аменеите през вековете, по-късните култури са използвали монументални структури като храмове, гробници и каменни календари и накрая построили и хиляди свои собствени.

— При изследването на наличните сведения за мегалитите — каза Йегър — от най-ранните структури става ясно, че аменеите са следвали строго определена архитектурна форма. Стилът им на строеж е предимно кръг с триъгълни по форма каменни блокове, изсечени като взаимно сглобяеми зигзагообразни парченца от пъзел, което ги правело устойчиви и на най-силните колебания на земните пластове.

Стивън прибра глобуса във вътрешността на черния череп и заговори много предпазливо:

— Благодарение на усилията на господин Йегър и доктор О'Конъл като че ли елементи от аменейската култура и древното наследство са се запазили през вековете и накрая са били възприети от египтяни, шумери, китайци и олмеките, предшестваха майте, както и от азиатските и американските индианци. Финикийците по-ревностно от другите цивилизации поели факлата на дълбоководното мореплаване... Техните разкрития помагат също така и да се обясни защо повечето от боговете и божествата от почти всяка по-късна цивилизация, във всяка част на света, идват от морето и защо всички богове са стъпили на американския материк от изток, а боговете, появили се в ранните европейски култури, идват от запад.

Сандекър се загледа в дима от пурата си, извиващ се към тавана.

— Интересно съждение, докторе, което отговаря на много въпроси за нашите древни предшественици, които сме си задавали стотици години наред.

Пит се обърна към Пат.

— Какво става с последните аменей?

— Обезпокоени, че тяхното послание няма да бъде получено и изпълнено, те построили камери в различни краища на света, за които са се надявали, че няма да бъдат открити с хиляди години и едва тогава бъдещи цивилизации, с по-високи технически познания ще разберат посланието им за опасността.

— А то е? — подкани я Сандекър.

— Денят на връщането на втора комета в земната орбита и почти сигурния ѝ сблъсък със Земята.

Стивънс повдигна пръст, за да добави:

— Повтаряща се тема в митологията е, че катаклизъмът с придружаващия го потоп ще се повтори.

— Ама че обезсърчително звучи! — вметна Джордино.

— Какво ги кара да са толкова сигурни, че от външния космос ще дойде нова разруха?

— Надписите описват в големи подробности две комети, които ще се приближат по едно и също време — отвърна Йегър. — Едната вече е паднала. Другата не е улучила земята и се е върнала в пространството.

— Да не намекваш, че аменеите са могли да предскажат с точност датата на второто завръщане на кометата?

Пат само кимна.

— Аменеите — продължи Йегър — са били големи познавачи не само на морето, но и на небесата. Те са изчислили движението на звездите със завидна точност. И са го постигнали без мощни телескопи.

— Да предположим, че кометата се върне — пак се обади Джордино. — Откъде са били сигурни, че тя пак няма да улучи земята и ще се върне в необятното пространство? Толкова ли усъвършенствана е била науката им, че са могли да изчислят точното време на падането ѝ на точното място в земната орбита?

— Да, могли са и са го сторили — отвърна Пат. — Чрез изчисляване и сравняване на различните разположения на звездите и съзвездията между древните звездни карти в камерата в Колорадо и настоящите астрономически разположения, ние също успяхме да изчислим наша дата. Тя съвпада с предвиждането на аменеите с разлика един час... Египтяните са изобретили двоен календар, който е много по-сложен от този, който използваме днес. Маите са изчислили, че годината се състои от 365.2420 дни. Нашето изчисление посредством автоматични часовници е 365.2423. Те също така са съставили невероятно точни календари на основата на предполагаемата най-голяма близост на Венера, Марс, Юпитер и Сатурн. Вавилонците определят астрономическата година на 365 дни, 6 часа и 11 минути. Отклонението им е по-малко от две минути. — Пат замълча, за да възпроизведе ефект. — Изчислението на аменеите за обиколката на земята около слънцето е с отклонение от две десети от секундата. Те са базирали календара си върху слънчево затъмнение, което ставало в един и същ ден на годината, на едно и също място в зодиака, на всеки 521 години. Картата им на небето, наблюдавано и изчислявано преди девет хиляди години, е съвсем точна.

— И идва ред на въпроса, който се върти във всяка глава — намеси се Сандекър. — Кога точно аменеите предвиждат повторната поява на кометата?

Пат и Йегър си размениха мрачни погледи. Заговори Йегър.

— От компютърното ни търсене на древни археологическо астрономически файлове и документи от архивите на няколко

института научихме, че аменеите не са единствените древни астрономи, предсказващи второ пришествие. Маите, индианците хопи, египтяните, китайците и още няколко други праисторически цивилизации посочват дати за края на света. Тревожното е, че събрани общо, те се разминават помежду си в границите само на една година.

— Възможно ли е това да е просто съвпадение или заимстване на една култура от друга?

Йегър поклати глава със съмнение.

— Възможно е те да са копирали онова, което е предадено от аменеите, но всичко води до това, че техните изследвания на звездите само потвърждават времето на сблъсъка, предадено от онези, които те са считали за древни народи.

— Кой според теб са най-точни в предсказанията си? — попита Пит.

— Онези от аменеите, които са оцелели, тъй като те са били свидетели на действителната катастрофа. Те са предсказали не само годината, но и точния ден.

— Кой е той? — попита нетърпеливо Сандекър.

Пат се отпусна назад на стола си, сякаш искаше да се скрие от действителността. Йегър изгледа едно по едно лицата около масата. Най-накрая с треперещ глас отвърна:

— Аменеите предсказват, че кометата ще се върне отново и ще падне върху земята на 20 май 2001 година.

Пит сбърчи чело.

— Но сега сме 2001 година.

Йегър разтърка слепоочията си с двете ръце.

— Много добре знам.

Сандекър се наведе напред.

— Искаш да кажеш, че денят на второто пришествие е след по-малко от два месеца?

Йегър кимна със сериозно изражение.

— Да, точно това искам да кажа.

---

[1] Полулегендарен управител на шумерския град Урук в началото на III хилядолетие пр.н.е. — Б.пр. ↑

След съвещанието Пит се върна в кабинета си, където бе посрещнат от дългогодишната му секретарка Зери Пошински. Тя беше хубава жена с пленяваща усмивка и тяло, на което би завидяла всяка кабаретна актриса от Лас Вегас. Имаше дълга до раменете кестенява коса и магнетични лешникови очи. Живееше сама с котарака си Мургатройд и рядко излизаше в компанията на мъж. Пит много я харесваше, но си налагаше желязна дисциплина да не я ухажда. Често си я представяше в прегръдките му, но спазваше стриктното си правило да не се забърква със служителки от НЮМА. Беше свидетел на много подобни връзки, които бяха довели само до неприятности.

— Търси те специален агент Кен Хелм от ФБР и предаде да му се обадиш — уведоми го секретарката му, като му подаде розово листче хартия с частния телефонен номер на Хелм. — Пак ли си имаш неприятности с правителството?

Той ѝ се усмихна и се наведе към нея, почти докосвайки носа ѝ.

— Аз винаги си имам неприятности с правителството.

Очите ѝ заблестяха с лукави пламъчета.

— Продължавам да се надявам да ме грабнеш и отведеш на някой таитянски плаж.

Той се отдръпна на безопасно разстояние, тъй като уханието на парфюма ѝ „Шанел“ започваше да надига неестествени чувства у него.

— Защо не си намериш някой хубав стабилен мъж домошар, за когото да се ожениш и не оставиш на мира стария, незакотвен и разнебитен човек като мен?

— Защото стабилните мъже домошари не са забавни.

— Кой казва, че жените си падат по семейните гнезда! — въздъхна Пит.

Той се обърна и влезе в кабинета си, който приличаше на паркинг след торнадо. Книги, документи, морски карти и снимки бяха разхвърляни навсякъде, дори върху килима. Беше украсил работната си стая с антики, купени на търг на елегантния пътнически кораб

„Президент Кливланд“. Седна зад бюрото си, вдигна слушалката на телефона и набра номера на Хелм.

Рязък клас отговори:

— Да?

— Господин Хелм, обажда се Дърк Пит.

— Господин Пит, благодаря, че ми позвънихте. Помислих си, че може би ще искате да узнаете, че Бюрото разпозна трупа, който изпратихте от Антарктида, и жената, която сте задържали снощи.

— Много бързо действате.

— Дължи се на новата компютризирана фотолаборатория — поясни Хелм. — Там се сканират снимки от вестници, списания, телевизионни предавания, шофьорски книжки, паспорти и полицейски досиета, за да се изгради най-голямата мрежа за разпознаване по снимки в света. Тя се състои от стотици милиони снимки в едър план. Заедно с файловете с отпечатыци от пръсти и ДНК можем да покрием широк спектър за разпознаване на трупове и бегълци. Разпознахме двете жени в порядъка на двацет минути.

— И какво открихте?

— Името на мъртвата от подводницата е Хайди Волф. А жената, която сте заловили снощи, се казва Елзи Волф.

— Значи са сестри близначки.

— Не, братовчедки са. Интересното е, че и двете произхождат от много богата фамилия и заемат високи постове в семейния бизнес.

Пит се загледа замислен през прозореца на кабинета си, без да вижда река Потомак и Капитолия в далечината.

— Да имат случайно някаква връзка с Карл Волф, генералния директор на търговското обединение „Съдба“ в Аржентина?

Хелм замълча за миг, преди да отговори:

— Изглежда сте с две крачки преди мен, господин Пит.

— Дърк.

— Добре, Дърк, на вярна следа си. Хайди е сестра на Карл, а Елзи му е братовчедка. И да, обединението „Съдба“ е частна търговска империя, основана в Буенос Айрес. Форбс изчисли, че общите им финансови ресурси възлизат на двеста и десет милиарда долара.

— Не е като да живеят на улицата, нали?

— А аз трябваше да се ожения за момиче, чийто баща е зидар.

Пит каза:

— Не разбирам защо жена с такова влияние ще седне да се занимава с дребни кражби.

— Когато намериш отговорите, надявам се да ми ги кажеш.

— Къде е сега Елзи? — попита Пит.

— Лежи под охрана в частната клиника към Федералното бюро, срещу колежа „Маунт Върнън“.

— Може ли да говоря с нея?

— От наша страна няма проблем, но ще трябва да попиташ доктора, който я наблюдава. Казва се Аарон Бел. Ще се обадя да предупредя за посещението ти.

— В съзнание ли е тя?

— Вече да. Здравата си я цапардосал по главата. За малко да ѝ пукнеш черепа.

— Ударът не беше от мен, а от мотоциклета ѝ.

— Както и да е — прозвуча някак весело гласът на Хелм. — Но няма да изкопчиш много от нея. Един от най-добрите ни разпитвачи се опита. Упорита жена. Една мида ще отвори по-лесно черупките си от нея.

— Знае ли, че братовчедка ѝ е мъртва?

— Да, знае. Знае също, че тленните останки на Хайди лежат в моргата на клиниката.

— Това ще се окаже интересно — каза бавно Пит.

— Кое? — попита Хелм.

— Изразът по лицето на Елзи, като ѝ кажа, че аз съм този, който откри трупа на Хайди в антарктическите води и го изпрати във Вашингтон.

* * *

Почти веднага след като затвори телефона, Пит напусна сградата на НЮМА и подкара към безименната клиника, използвана единствено от служителите на ФБР и другите държавни охранителни фирми. Паркира форда кабриолет откъм страната на сградата и влезе през главния вход. Преди да бъде допуснат вътре, му поискаха карта за самоличност и посещението му бе потвърдено по телефона. Администраторът го упъти как да стигне до кабинета на доктор Бел.

Пит се бе срещал с лекаря няколко пъти — не за преглед или лечение, а по повод събирането на средства за фондацията за болни от рак, на която баща му сенатор Джордж Пит и доктор Бел бяха съпредседатели. Аарон Бел, прехвърлил шейсет и пет години, имаше червендалесто лице, доста килограми в повече и работеше под непрекъснат стрес. Пушеше по два пакета цигари и пиеше по двајсет кафета на ден. Схващането си за живота често определяше с думите: „Живей си живота и иди в гроба удовлетворен!“.

Той стана и заобиколи бюрото си като мечка, изправила се на задните си крака.

— Дърк! — избоботи той. — Радвам се да те видя. Как е сенаторът?

— Възнамерява да се кандидатира за още един мандат.

— Никога няма да се откаже този човек, както и аз всъщност. Сядай. Тук си заради жената, доведена снощи.

— Кен Хелм ти се е обадил?

— Иначе не би могъл да припариш дотук.

— Клиниката не ми изглежда да е строго охранявана.

— Събери очи срещу камерата за наблюдение и ще видиш какво ще стане.

— Дали жената ще има някакво трайно увреждане на мозъка?

Бел поклати енергично глава.

— След няколко седмици ще се възстанови напълно. Невероятен организъм има. Не прилича на нито една от жените, които са влизали през тази врата.

— Наистина е красива — отбеляза Пит.

— Не, не, не говоря за външния ѝ вид. Тя е рядък екземпляр от гледна точка на физиката ѝ. Тялото на братовчедка ѝ е, или по-точно беше, същото.

— Те са братовчедки според ФБР.

— Независимо от това генетично са свършено еднакви — каза сериозно Бел. — Свършено еднакви.

— Как така?

— Присъствах на аутопсията, после взех данните и сравних физическите характеристики с тези на другата жена. При тях двете има нещо много повече от обичайната родствена прилика.

— Хелм ми каза, че трупът на Хайди бил в клиниката.

— Да, още е на масата за дисекции в моргата долу.

— Възможно ли е членове на семейство с едни и същи гени, особено братовчедки, да бъдат огледален образ? — поинтересува се Пит.

— Не е невъзможно, но е изключителна рядкост — отвърна Бел.

— Казват, че всеки от нас има двойник някъде по света.

Бел се усмихна.

— Бог да е на помощ на човека, който прилича на мен.

— И какво е заключението? — попита Пит.

— Не мога да докажа нищо без месеци изследвания и тестове и ще се поставя в неизгодно положение, ако изкажа мнение, но съм готов да заложа името си като заявя, че има вероятност тези две жени — едната жива, другата мъртва — да са създадени по изкуствен начин.

Пит го изгледа.

— Не намекваш да са андройди, нали?

— Не, не — поклати глава Бел. — Не това.

— Клонирани?

— Съвсем не.

— Тогава какво?

— Мисля, че са плод на генно инженерство.

— Нима е възможно? — не можеше да повярва Пит. — Нима за такъв вид постижение съществуват науката и технологията?

— Има лаборатории, пълни с научни работници, които се занимават с усъвършенстване на човешкото тяло чрез генетика, но доколкото знам, те са все още на стадий опити с мишки. Мога да ти кажа само, че ако Елзи не умре като Хайди или не я блъсне камион, или не бъде убита от ревнив любовник, тя вероятно ще отпразнува сто и двайсетия си рожден ден.

— Не съм сигурен, че бих искал да живея толкова дълго — вметна замислен Пит.

— Нито пък аз — засмя се Бел. — Особено в това свое тяло.

— Мога ли да видя Елзи сега?

Бел стана от стола си и направи знак на Пит да го последва. Двамата излязоха от кабинета и тръгнаха по коридора. Откакто Пит бе влязъл в клиниката, единствените хора, които срещна, бяха администратора в приемната и доктор Бел. Сградата изглеждаше невероятно чиста и стерилна, без никакви признаци на живот в нея.

Бел стигна до една врата без охрана навън и я отвори с електронна карта. На най-обикновено болнично легло лежеше жена, облегнала гръб на възглавница, и гледаше през прозорец с гъста решетка. За първи път Пит видя Елзи на дневна светлина и бе смаян от невероятната ѝ прилика с мъртвата ѝ братовчедка. Същата руса коса, същите синьо-сиви очи. Трудно му беше да повярва, че са просто братовчедки.

— Госпожице Волф — каза приветливо Бел, — имате посетител. — Той погледна към Пит и кимна. — Ще ви оставя сами. Постарай се да не се задържаш дълго.

Пит не бе предупреден как да се свърже с доктора, в случай че възникне проблем и макар да не видя никакви телевизионни камери, беше напълно сигурен, че всяко движение и изречена дума в стаята се наблюдава и записва.

Той придърпа стол до леглото, седна и близо минута не проговори, само гледаше жената, чийто поглед като че ли пронизваше главата му и се забиваше в литографията, изобразяваща Големия каньон, окачена на стената зад него. Най-сетне продума:

— Името ми е Дърк Пит. Не знам дали то ви говори нещо, но е познато на командира на подводницата U-2015, с когото размених няколко думи от един плаващ леден блок.

Очите ѝ леко се присвиха, но жената остана безмълвна.

— Гмурнах се до останките ѝ — продължи Пит — и извадих трупа на братовчедка ви Хайди. Искате ли да се погрижа да бъде пренесена в Буенос Айрес при Карл, за да бъде погребана както подобава в частното гробище на Волфови?

Пит стъпваше по тънък лед, но беше почти сигурен, че Волфови имат частно гробище.

И не сбърка. Очите на жената добиха замислен вид, докато се опитваше да вникне в думите му. След малко устните ѝ се свиха от неприкрит гняв, тя се разтрепери и размърда.

— Вие! — изрече злобно тя. — Вие сте отговорен за смъртта на нашите хора в Колорадо!

— Доктор Бел се е излъгал. Вие имате език, и то какъв!

— Бил сте и на мястото, където е била потопена подводницата ни? — попита тя някак объркана.

— В Колорадо бях принуден да се отбранявам. И да, бях на борда на „Полар сторм“, когато подводницата ви беше потопена, но не нося отговорност за произшествието. Обвинявайте американските ВМС, ако ви стиска. Но ако не беше навременната им намеса, вашата братовчедка и нейната банда от пирати щяха да потопят един безобиден океански научноизследователски кораб и да убият над сто невинни хора. Не искайте от мен да пролея дори една сълза за Хайди. Мисля, че тя и екипажът ѝ си получиха заслуженото.

— Какво направихте с тялото ѝ?

— То е тук, в моргата на клиниката — отвърна Пит. — Научих, че вие двете сте се пръкнали от един и същ семенник.

— Ние сме генетически чисти — заяви дръзко Елзи. — За разлика от останалите от човешкия род.

— И как е било осъществено това?

— След подбор и експерименти на три поколения. Сега всеки от моето поколение се отличава с физически свършено телосложение и с умствения капацитет на гений. Освен това притежаваме изключителен талант в областта на изкуството.

— Сериозно? — вметна иронично Пит. — А пък аз си мислех досега, че кръстосването между близки роднини създава малоумни хора.

Елзи го изгледа продължително, после се изсмя студено.

— Обидите ви са безсмислени. Не след дълго вие и всички останали дефектни хора на земята ще бъдете мъртви.

Пит се вгледа в очите ѝ, за да види реакцията ѝ на отговора му, който прозвуча с пълно безразличие.

— А, да, близначката на кометата, унищожила аменеите преди девет хиляди години, се връща, удря Земята и погубва почти цялото човечество. Вече знам за това.

За малко щеше да го пропусне, но го видя — мигновен проблясък на въодушевление в очите ѝ, примесен с екстаз. Злорадството, което излъчваше тя, му се стори толкова концентрирано, че сякаш само да се протегнеше и щеше да го докосне. Това го обезпокои. Испита чувството, че тя пази тайна, много по-заплашителна от всяка друга, която можеше да се вмести в представите му.

— Колко време им беше нужно на вашите специалисти да дешифрират надписите?

— Пет-шест дни.

По лицето ѝ се изписа самодоволство.

— А пък нашите хора го направиха за три дни.

Пит беше сигурен, че тя лъже, затова и той реши да я будалка.

— Семейство Волф планира ли някакви празненства, за да отбележи идването на второто пришествие?

Елзи поклати бавно глава.

— Ние нямаме време за глупави веселби. Нашите усилия са насочени към оцеляването ни.

— Наистина ли мислите, че кометата ще падне след няколко седмици?

— Оказа се, че аменеите са направили много точни астрономически и небесни карти. — Погледът ѝ се отмести от лицето му, гласът ѝ не прозвуча убедително, което отново накара Пит да се усъмни в думите ѝ.

— Същото научих и аз.

— Ние имаме... връзки с едни от най-добрите астрономи в Европа и Съединените щати, които потвърдиха предсказанията на аменеите. Всички те бяха единодушни, че връщането на кометата е отбелязано и изчислено по време с удивителна точност.

— Значи семейството ви от бездушни организми, получени чрез деление, пази новината за себе си, вместо да предупреди света — каза язвително Пит. — И вашите връзки са заставили астрономите да си мълчат. Явно, че думата „доброжелателност“ не фигурира в речника на Волфови.

— Защо да всяваме световна паника? — отвърна безгрижно Елзи. — Каква полза от това? По-добре да оставим хората да умрат, без да са предупреждени и без да се тревожат.

— Ах, какво голямо сърце имате!

— Животът е за онези, които са най-годни и които планират нещата.

— Ами великите Волфови? Какво ще ви опази от това да не загинете заедно с останалата смрадлива папlach?

— Ние планираме оцеляването си от петдесет години насам — заяви тя решително. — Семейството ми няма да бъде пометено от наводнения или изпепелено от яростни огньове. Ние сме подготвени да издържим на катастрофата и на последиците ѝ.

— Петдесет години... — повтори Пит. — Тогава ли открихте подземната камера с надписите на аменеите, говорещи за тяхното почти цялостно унищожение след падането на кометата?

— Да — отвърна тя протичко.

— Колко са общо тези камери?

— Аменеите споменават за шест.

— Колко от тях е открило семейството ви?

— Една.

— И ние открихме две. Остава да бъдат открити още три.

— Едната е потънала край Хаваите, след като вулкан е избулвал тонове лава върху нея и я е унищожил напълно. Друга е изчезнала завинаги по време на голямо земетресение в Тибет през 800-та година на нашата ера. Така че остава само една неоткрита. Предполага се, че се намира някъде в склоновете на планината Ласкар в Чили.

— Ако е останала неоткрита — попита предпазливо Пит, — защо убихте група колежани, които са проучвали пещера в тази планина?

Тя го изгледа с гневен поглед, но отказа да отговори.

— Добре, да ви попитам къде се намира камерата на аменеите, която сте открили вие? — притисна я той.

Тя го погледна така, сякаш виждаше изгубена душа.

— Най-ранните техни надписи, които намерихме, бяха в един храм сред руините на някогашен техен пристанищен град. Не е нужно да питате повече, господин Пит. Казах ви всичко, което можех да ви кажа, освен още едно: съветвам ви да се сбогувате с вашите приятели и любими същества. Защото много скоро всичко, което ще остане от разкъсаното ви и осакатено тяло, ще заплува в море, което никога не е съществувало.

След тези думи Елзи Волф затвори очи и се затвори за Пит и за света около нея така, сякаш бе влязла в камера за дълбоко замразяване.

28.

Когато Пит напусна клиниката, беше вече късен следобед и той реши да не се връща в НЮМА, а да се прибере направо вкъщи. Караше бавно в натовареното автомобилно движение по моста Рошамбо, преди да излезе на магистралата. Когато наближи портала на пътя за поддръжка на летището, водещ към хангара, телефонът му „Глоубълстар“ подаде повиквателен сигнал.

— Ало?

— Здравей, любими! — разнесе се страстният глас на Лорън Смит.

— Всеки път ми е приятно да се чуя с любимата ми представителка на правителството.

— Какво ще правиш тази вечер?

— Смятах да си забъркам омлет с пушена съомга, да си взема душ и да погледам телевизия — отвърна Пит, докато пазачът му правеше знак с ръка да минава, гледайки със завист стария форд.

— Ергените водят толкова скучен живот — подражни го тя.

— Отказах се да кисна по баровете още на двайсет и една годишна възраст.

— Да, да, сигурно! — Тя замълча, за да отговори на един от помощниците си, после продължи: — Извинявай. Един избирател се обади да се оплаче, че на улицата пред дома му имало дупки.

— Конгресменките водят толкова скучен живот — върна ѝ го Пит.

— Щом си толкова обидчив, ще ме заведеш на вечеря в „Сен Кир“.

— Не ти липсва вкус — отвърна Пит. — Това ще ми погълне цялата месечна заплата. Какъв е случаят?

— На бюрото ми лежи един доста обемистичък доклад за търговско обединение „Съдба“.

— Някой казвал ли ти е, че си си сбъркала професията?

— Продавала съм си душата, за да прокарам закони много често, отколкото проститутка продава тялото си на клиенти.

Пит спря колата пред широката входна врата на хангара и набра кода по устройството за далечно командване.

— Надявам се да си направила резервация. В „Сен Кир“ човек не може просто да се отбие направо от улицата.

— Веднъж направих услуга на собственика, така че бъди сигурен, ще получим най-хубавата маса в заведението.

— Дали ще ми направят отстъпка в цената на виното?

— Опасен си! — отвърна Лорън. — Доскоро!

Пит не беше в настроение да си слага връзка, макар и за луксозен ресторант. Когато спря форда пред дома на Лорън в Александрия, той беше облечен в сиви всекидневни панталони и жълт пуловер с висока яка. Лорън го беше забелязала от балкона си на четвъртия етаж, помахала му и веднага слезе. Изглеждаше елегантна и обаятелна в тъмносивата си дълга жилетка, украсена с лъскави ширити и мъниста, панталон и три четвърти палто с изкуствен косъм. Носеше дипломатическо куфарче, чийто тъмносив цвят подхождаше на тоалета ѝ. Беше видяла от балкона, че Пит е вдигнал гюрука на колата, затова реши да не слага нищо на главата си срещу вятъра.

Пит я чакаше на тротоара и ѝ отвори вратата на колата.

— Колко е хубаво, че все още има кавалери — отбеляза тя с подкупваща усмивка.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Нали съм от старата школа.

Ресторантът се намираше само на три километра в областта Феърфакс, Вирджиния. Лицето на пиколото, паркиращ колите, светна като тиква със запалена в нея свещ на празника на Все светии, когато видя лъскавия стар форд да спира пред елегантния ресторант. Приятни тръпки го полазиха, когато чу мъркащия звук от ауспусите.

Момчето подаде на Пит квитанция за паркиране, но преди да потегли, Пит се наведе да погледне километражния брояч.

— Нещо не е наред ли, сър? — попита пиколото.

— Просто запомних километрите — отвърна Пит, като го изгледа многозначително.

Мечтата на младежа да „направи кръгче“ с форда, докато притежателят му вечеря, мигом се изпари и той бавно подкара колата

към паркинга и я остави до едно бентли.

Разположен в къща в колониален стил от 18 век, ресторантът „Сен Кир“ беше място за интимна вечеря. Собственикът и главен готвач на заведението беше дошъл във Вашингтон през Кан и Париж, след като бил открит от двама заможни вашингтонски предприемачи, имащи отношение към изисканите ястия и вина. Залата за хранене беше декорирана в тъмносиньо и златно и обзаведена с мебели в марокански стил. Имаше само дванайсет маси, обслужвани от шестима сервитьори и четирима помощник-сервитьори. Пит харесваше най-много акустиката на заведението. Тежките пердета и километрите плат по стените свеждаха шума от разговорите почти до минимум за разлика от повечето други ресторанти, където човек не можеше да чуе гласа дори на събеседника си от другата страна на масата и глъчката буквално разваляше удоволствието от вкусната храна.

След като салонният управител ги настани на малка маса в една ниша, Пит попита Лорън:

— Вино или шампанско?

— Защо питаш? Нали знаеш, че всяко добро каберне ми покачва настроението.

Пит поръча на сервитьора по вината бутилка каберне совиньон „Мартен Рей“ и се настани удобно на тапицирания с кожа стол.

— Докато чакаме да ни вземат и поръчката за вечеря, защо не ми кажеш какво си открила за Търговско обединение „Съдба“.

Лорън се усмихна.

— Искан да те накарам първо да ме нахраниш.

— Още един политик на аванта — подметна той иронично.

Тя се наведе, отвори куфарчето си и извади няколко папки. Подаде му ги дискретно под масата.

— Обединение „Съдба“ определено не е корпорация, която примира да създава връзки с обществото, насърчителни програми или да рекламира. Притежание е на цялото семейство Волф, което се състои от три поколения. Те не съставят, нито разпространяват билети за печалби и загуби или годишни отчети. Очевидно не са могли да работят тайно в САЩ, Европа или в Азия, но затова пък имат солидно влияние и трайни връзки с аржентинското правителство, създадени още от времето на Перон след Втората световна война.

Пит четеше страниците на папката, когато сервитьорът дойде с бутилката вино и наля малко в чашата му. Пит я вдигна, огледа цвета, вдъхна от аромата и отпи глътка. Задържа за няколко секунди течността в устата си и чак тогава я погълна. Вдигна поглед към сервитьора и се усмихна.

— Превъзходно е.

— Великолепен избор направихте, сър — каза сервитьорът. — Малцина от редовните ни клиенти знаят за съществуването му.

Пит отпи още една глътка, преди да продължи да преглежда съдържанието на папката.

— Изглежда, тази корпорация е произлязла от въздуха през 1947 година.

Лорън се бе загледала в тъмночервената течност в чашата си.

— Наех специалист да събере сведения от вестниците, издавани в Буенос Айрес по онова време. Никъде в икономическите страници не се споменава за Волфови. Моят човек е трябвало да се уповава на слухове, според които корпорацията е била основана от високопоставени нацистки служители, избягали от Германия малко преди капитулацията ѝ.

— Адмирал Сандекър спомена, че доста нацисти и заграбените от тях богатства били прехвърлени с немски подводници в Аржентина през последните месеци на войната. Тази операция била дирижирана от Мартин Борман.

— Той не беше ли убит при опит за бягство по време на битката за Берлин? — попита Лорън.

— Мисля, че така и не се доказа дали костите, намерени години по-късно, са негови.

— Четох някъде, че най-голямата неразгадана мистерия във войната била изчезването вдън земя на германската хазна. Нито една немска марка или късче злато не били намерени. Възможно ли е Борман да е оцелял и да е внесъл тайно откраднатото държавно богатство в Южна Америка?

— Той е начело в списъка на заподозрените — отвърна Пит и продължи да прелиства папката, но нищо от особена важност не привлече вниманието му. В нея имаше предимно вестникарски материали относно търговските сделки на обединението „Съдба“, които бяха доста крупни, за да останат в тайна. Подробните анализи

идваха от доклад на ЦРУ. В него се изброяваха различните дейности и проекти, с които се е занимавала корпорацията, но малко и незначителни бяха подробностите за начина на осъществяването на операциите им.

— Доста разнообразна дейност са развивали — отбеляза Пит. — Широкомащабни минни операции за откриване на скъпоценни камъни, злато, платина и други редки минерали. Подразделението им за софтуерни разработки е на четвърто място след „Майкрософт“. Дълбоко са навлезли и в добива на нефт. Освен това се оказват и световен лидер в нанотехнологията.

— Нямам представа какво значи това — каза Лорън.

Преди Пит да отговори, друг сервитьор се приближи да вземе поръчката им за вечерята.

— Какво си избра? — обърна се Пит към Лорън.

— Доверявам се на вкуса ти — отвърна тя тихо. — Ти ми поръчай нещо.

Пит не се опита да произнася ястията от менюто на френски език.

— За ордъвър ще вземем специалитета на заведението ви пастет с трюфели, след това два пъти супа вишисоаз, а като основно ястие за дамата заешко задушено в бял винен сос, а за мен момици в кафяв маслен сос.

— Как можеш да ядеш момици? — попита Лорън с гримаса.

— Падам си по вкусно приготвените момици — отговори Пит. — Та докъде бяхме стигнали? А, да, до нанотехнологията. От малкото, което знам по въпроса, нанотехнологията е нова наука, която се опитва да контролира подреждането на атомите. Това спомага да се построи практически едва ли не всичко според естествените закони. Няма да остане нищо, което да не е възможно да се произвежда евтино и качествено и по коренно различен начин. Невероятно мънички машини, които да могат да се самовъзпроизвеждат, ще бъдат програмирани да създават нови горива, опиати, метали и строителни материали, което не би било възможно с досегашната техника. Чувал съм, че могат да бъдат построени централни компютри с обем колкото един кубически микрон. Нанотехнологията ще бъде вълната на бъдещето.

— Не мога да си представя как ще се прилага тази технология.

— Доколкото разбирам, целта е да се създаде така нареченият от експертите „асемблер“ — субмикроскопичен робот със съчленени ръце, които се управляват от компютър. Предполага се, че такива роботи могат да построят големи атомно прецизни предмети чрез контролирани химически реакции, молекула по молекула. Асемблерите могат дори да бъдат конструирани така, че да се самокопират. Теоретически можеш да програмираш своите асемблери да ти изработят нов комплект стикове за голф от метали, които тепърва ще се разработват, телевизионен приемник с индивидуална форма, за да пасва на шкафа ти, дори автомобил или самолет, включително необходимото им гориво.

— Звучи като фантастика.

— От откритията през следващите трийсет години направо ще му настръхне кожата на човек.

— Това обяснява проекта на „Съдба“ в Антарктика — каза Лорън и отпи глътка вино, преди да продължи: — Ще го намериш в папка номер 5-А.

— Да, тъкмо нея преглеждам — каза Пит. — Внушително съоръжение за добив на минерали от морето. Те трябва да са първите, експлоатирали успешно морската вода за ценни минерали.

— Изглежда, че инженерите и учените на „Дестини“ са развили молекулно средство за отделяне на минерали като злато от морската вода.

— Да приема ли, че програмата им се е оказала успешна?

— И то много — потвърди Лорън. — Според швейцарските банкови сведения, добити тайно от агенти на ЦРУ, запасите от злато на „Съдба“ в швейцарските хранилища се доближават до тези в базата във Форт Нокс^[1].

— Възвръщането на златото им трябва да се поддържа на определено ниво, иначе световните цени на златото рязко ще спаднат.

— Според моите източници на информация „Съдба“ още не е продала и една унция.

— С каква цел трупат такова огромно количество?

Лорън въздъхна.

— Нямам представа.

— Може би продават бавно и дискретно, за да поддържат цените на пазара високи. Защото, ако изведнъж го наводнят с тонове злато, ще

им остане само да сънуват печалби.

Сервитьорът им поднесе пастета с трюфели. Лорън побърза да го опита и направи физиономия на задоволство.

— Ммм, чудесен е!

— Да, наистина — съгласи се Пит.

Те изядоха пастета в мълчание и чак тогава Лорън възобнови разговора.

— Въпреки че от ЦРУ са събрали огромно количество данни за неонацисткото движение след войната, те така и не са намерили доказателство за някаква конспирация, която да включва обединение „Съдба“ или семейство Волф.

— И все пак според това тук — Пит повдигна папката — не е тайна, че плячката, която нацистите са задигнали от хазните на Австрия, Белгия, Норвегия, Франция и Холандия, наред със златото и ценните книжа на евреите, след войната е била прехвърлена тайно в Аржентина с немски подводници.

Лорън кимна.

— Повечето от златото и другите ценни вещи са били превърнати във валута, която после е отклонена чрез централни банки.

— А кой държи капитала?

— Как кой — обединение „Съдба“ естествено, веднага след създаването му през 1947 година. Странното е обаче, че през първите години в съвета на директорите не фигурира нито едно име Волф.

— Сигурно са поели управлението по-късно — предположи Пит.
— Питам се как семейството е отстранило стария нацист, избягал от Германия през 1945 година.

— Добър въпрос — съгласи се Лорън. — През изминалите петдесет и четири години империята „Съдба“ се разраства дотам, че могъществото ѝ оказва влияние на световни банки и правителства до невероятна степен. Те буквално притежават цяла Аржентина. Един от помощниците ми има информатор, който твърди, че значително количество пари се влива във фондовете за предизборните кампании на членове на нашия Конгрес. Това вероятно е причината, поради която не се е предприемало никакво правителствено разследване на Обединение „Съдба“.

— Техните пипала стигат също до джобовете на наши уважавани сенатори и представители на парламента, както и на много от

служителите в Белия дом.

Лорън вдигна двете си ръце.

— Не ме гледай така. Никога не съм получавала под масата нито цент от „Съдба“ за моята кампания.

Пит ѝ хвърли лукав поглед.

— Наистина ли?

Тя го скрива под масата.

— О, я стига! Знаеш много добре, че никога не съм взимала подкуп. Аз минавам за един от най-уважаваните членове на Конгреса.

— За най-хубавата, може би, но твоите почитаеми колеги не те познават така, както аз.

— Не си забавен.

Сервитьорът постави купичките със супата пред тях. Наред със супата те отпиваха и по глътка каберне от време на време. Скоро рубиненочервената течност им подежда и размекна мозъците им, а внимателният сервитьор винаги беше наблизо, за да им долива чашите.

— Както изглежда, онова, което нацистите не са постигнали чрез масово клане, разруха и войни, започват да го постигат чрез икономическа мощ — каза Лорън.

— Световното доминиране е минало — възрази Пит. — Китайските държавни ръководители може и да си имат едно наум, но когато тяхната икономика доведе страната до суперсила, те ще разберат, че една война само ще я срина до основи. Тъй като комунистическа Русия падна, главните войни на бъдещето ще бъдат икономически. Волфови разбират, че икономическата сила накрая води до политическа сила. Те имат ресурсите да купят каквото и когато си поискат. Единственият въпрос е в коя посока са се отправили.

— Откопчи ли нещо от жената, която залови снощи?

— Само това, че второто пришествие е зад ъгъла и че целият човешки род с изключение на семейство Волф ще бъде пометен от лицето на земята, след като падне кометата.

— Но ти не вярваш на това, нали?

— А ти вярваш ли? — попита я цинично Пит. — Хиляди втори пришествия са идвали и са отминавали със сила не по-голяма от тази на преминала дъждовна буря. Защо Волфови разпространяват такъв мит, си остава загадка за мен.

— На какво го основават? — попита Лорън.

— На предсказанията на древни хора, наричани „аменеи“.

— Не говориш сериозно — каза объркана тя. — Едно семейство с такова влияние и изобретателност като Волфови да вярва на мит от човешки род, живял преди хиляди години?!

— Същото го пише и в скалните надписи в камерите, които открихме на остров в Индийския океан и Колорадо.

— Адмирал Сандекър накратко ми спомена за вашите разкрития в телефонния разговор, преди да те посрещна на летището, но ти още не си ми разказал за това.

Пит разпери ръце в знак на безпомощност.

— Нямах възможност досега.

— Може би ще трябва да си сложа в ред моите работи.

— Преди да се приготиш да посрещнеш Създателя си, изчакай да проверим всичко това с астрономите, които наблюдават астероидите и кометите.

На мястото на празните супени купички бяха поставени чиниите с основното ястие. Главният готвач се бе постарал както заешкото задушено, така и момиците да приличат на произведения на изкуството. Пит и Лорън се възхитиха на вида на ястията, предполагащ чудесен вкус. И не се разочароваха.

— Заешкото беше великолепен избор от твоя страна — отбеляза Лорън с пълна уста. — Фантастично е.

По лицето на Пит бе изписан израз на огромно задоволство.

— Когато момиците са приготвени от самия главен готвач, чувам камбанен звън в ушите си. Сосът е превъзходен.

— Опитай от заешкото — предложи Лорън, като повдигна към него чинията си.

— А ти ще опиташ ли от момиците?

— Не, благодаря. Не си падам по карантия.

За щастие порциите не бяха огромни като в други ресторанти и те не се чувстваха преяли, когато дойде време за десерта. Пит поръча праскови кардинал — задушени праскови с пюре от малини. По-късно на чаша бренди „Реми Мартен“ двамата възобновиха разговора си.

— Нищо от това, което виждам или чувам за Волфови, не ми се струва смислено — заговори Пит. — Защо трупат такова огромно състояние, щом като смятат, че финансовата им империя ще се изпари заедно с дима от пожарите след падането на кометата?

Лорън въртеше чашата с бренди и гледаше как искряха в течността златистите отражения на свещта на масата.

— Сигурно възнамеряват да оцелеят от катастрофата.

— Същото чух от Елзи Волф и от техните убийци в Колорадо — каза Пит. — Но откъде са сигурни, че точно те ще оцелеят след катастрофа от световен мащаб?

— Прегледа ли папка номер осемнайсет? — попита го Лорън.

Пит не й отговори веднага. Затърси въпросната папка, намери я и започна да чете. След две-три минути вдигна поглед и се вгледа във виолетовите очи на Лорън.

— Това проверено ли е?

Тя кимна.

— Все едно че Ной е направил цяла флотилия от ковчези.

— Четири колосални кораба... — изрече бавно Пит. — Един пътнически лайнер, или нещо като цяла плаваща община, дълъг хиляда и осемстотин метра, широк четиристотин и шейсет метра, на трийсет и два етажа, с водоизместване три и половина милиона тона. — Той събра вежди и добави: — Надарен с богато въображение замисъл, но практически неосъществим.

— Чети по-нататък — подкани го Лорън. — Става още по-интересно.

— Гигантският океански съд има голяма болница, училища, увеселителни центрове, високо усъвършенствани инженерни технологии. Летище с удължена писта на горната палуба ще приюत्याва и поддържа малък парк от реактивни самолети и хеликоптери, а жилищните и служебните помещения ще побират пет хиляди пътници и екипаж... — Пит заклати глава от изумление. — Според мен огромен плавателен съд като този би побрал най-малко петдесет хиляди души.

— В действителност двойно повече. Давай нататък за другите три съда.

Пит продължи да чете, като обобщаваше на глас.

— И те имат също такива мамонтски размери. Единият е за товари и поддръжка и вмести машинария и производствени съоръжения с огромен товар от превозни средства, строителни машини и материали. Вторият е същинска зоологическа...

— Нали ти казах — прекъсна го Лорън, — има и Ноев ковчег.

— Последният е супертанкер, построен да превозва огромни количества петрол, природен газ и най-различни други горива. — Пит затвори папката и погледна Лорън. — Чувал съм, че съществуват подобни плавателни съдове на чертожните дъски, но не знаех, че всъщност са построени, и то от Търговско обединение „Съдба“.

— Корпусите били строени на части и след това закарвани на буксир до някаква уединена корабостроителница, притежавана от „Съдба“, намираща се на пуст фиорд в най-южната точка на Чили. Там корабът се довършвал, обзавеждал се външно и вътрешно и се натоварвал. Запасите от храна и всичко необходимо за пътниците и екипажа били изчислени да стигнат за повече от двайсет години.

— Външни хора не са ли стъпвали на тия кораби? Средствата за масово осведомяване не са ли писали материали за тези най-големи плавателни съдове в света?

— Прочети доклада на ЦРУ за корабостроителницата — упъти го Лорън. — Районът е строго охраняем от малка армия охранители. Никакви външни лица не могат да припарят дотам. Докерите и техните семейства са настанени в малък жилищен квартал на брега и нямат право да напускат територията на корабостроителницата. Фиордът е заобиколен от Андите, стотици планински острови и два полуострова и единственият път за влизане и излизане от него е по море или по въздух.

— Разследването на ЦРУ ми се струва доста повърхностно. Те не са проучили задълбочено проекта на обединение „Съдба“.

Лорън допи блендито си.

— Агентът, който ми предоставя сведения, каза, че Управлението не провело по-задълбочено разследване, тъй като „Съдба“ не представлявало опасност за националната сигурност и интересите на Съединените щати.

Пит се загледа замислен отвъд стената на ресторанта.

— Преди няколко години двамата с Джордино попаднахме в един чилийски фиорд по повод един лайнер, отвлечен от терористи. Похитителите бяха скрили кораба близо до глетчер. Доколкото имам спомен за островите и водните пътища на север от Магелановия проток, там няма канали, достатъчно широки и дълбоки, за да позволяват преминаването на такива огромни плавателни съдове.

— Може би те не са възнамерявали да плават по седемте морета — предположи Лорън. — Вероятно са ги построили просто за да издържат на предсказания катаклизъм.

— Колкото и фантастично да изглежда — каза Пит, опитвайки се да възприеме невероятния замисъл, — ти си близо до истината. Волфови сигурно са похарчили милиарди, за да се подготвят за края на света.

Пит се смълча и Лорън разбра, че се е вгълбил в мислите си. Тя стана от мястото си и отиде в тоалетната, за да го остави известно време на спокойствие. Въпреки че му беше трудно да го приеме, той започна да разбира защо последните поколения на семейство Волф са създадени чрез генното инженерство.

Някогашните нацисти, избягали от Германия, отдавна не бяха сред живите, но те бяха оставили на тяхно място семейство от суперхора, достатъчно силни и издръжливи, за да оцелеят от предстоящия катаклизъм, а после да поемат в свои ръце онова, което е останало от цивилизования свят и да изградят от него нов, който да бъде контролиран и управляван точно по техните стандарти за превъзходство.

---

[1] Военна база в северната част на щата Кентъки, в чиито хранилища от 1936 г. година се пазят златните резерви на САЩ. — Б.пр. ↑

29.

Сивите гранитни скали на клисурата се издигаха като огромни сенки, които нощното небе постепенно заличаваше. Долу синьо-белият лед на глетчера блещукаше на светлината от набъбващия лунен сърп. Покритият със сняг връх Серо Муральон, висок 3600 метра, осветяван от звездите на безоблачното небе, се извисяваше над западните склонове на южните Анди, преди да се спусне стръмно към морето, изпълнено с вековни ледници от далечното минало. Нощта беше ясна и тиха със сияйно небе. Осветявано от светлината на Млечния път, малкото превозно средство се стрелкаше между заплашителните стени на клисурата като прилеп, оглеждащ пуст каньон за храна.

Беше есен в Южното полукуълбо и по-високите възвишения вече бяха покрити с лек сняг. Високи иглолистни гори се катереха по неравните склонове и рязко спираха до равнище, над което не можеха да виреят, за да отстъпят място на голите скали, които се издигаха до остри и назъбени чукари. В никоя посока не се виждаше светлина от човешко присъствие. Пит си представи каква великолепна красота представлява гледката денем, но сега, в десет часа вечерта, стръмните скали и зъбери бяха тъмни и страшни на вид.

Скайкарът „Молър-М400“ имаше размерите на джип „Чероки“, но по време на полет беше стабилен колкото голям самолет, можеше да бъде пилотиран по градски улици и да бъде паркиран в най-обикновен гараж към къща. Аеродинамичната му форма, със заоблен конусовиден нос, му придаваше вид на нещо средно между автомобил на бъдещето, произведен от „Дженерал Мотърс“ и самолет изстребител от „Междוזвездни войни“. Четирите двигателя с противоположно въртене позволяваха на молъра да излита като хеликоптер и да лети хоризонтално като самолет с крейсерска скорост от 480 километра в час и да достига гранична височина 9000 метра. Откажеше ли един, дори два от двигателите, той пак можеше да се приземи благополучно, без да всява тревога сред пътниците. А случеше ли се фатална повреда на някоя от частите му, два парашута с конструкцията на летателен

апарат се разтваряха, за да свалят скайкара и пътниците му невредими на земята.

Датчиците и системите за безопасност предпазваха от всякакви грешки в летателните механизми или в компютрите. Четирите компютъра на превозното средство постоянно контролираха всички системи и поддържаха автоматичен контрол на предварително зададения път на полета, направлявани от изкуствените спътници на глобално позициониращата система, която го водеше над реки и планини, през долини и каньони. Системата за насочване с огромна ефективност елиминираше необходимостта от пилот.

Пит виждаше обкръжението си извън кокпита в тесни граници. Той рядко си правеше труда да погледне през подвижния капак на кабината. Дори не проявяваше интерес към сянката на самолета от слабата лунна светлина, която профучаваше над неравните скали отдолу, подскачаше над върхарите и се рееше над възвишенията напред още преди те да са се появили в полезрението му. Изобщо не го интересуваше да гледа и как самолетът и сянката му почти се сливат в едно. Той можеше да наблюдава летателния път чрез индикатора за действително топографско изображение, докато автоматичните системи за управление водеха скайкара към предварително програмираното му местоназначение. Турбулентността беше намалена от бързата автоматична реакция на лопатките под двигателите, командвани от автоматичната стабилизационна система.

Пит се чувстваше неловко, че трябва да седи със скръстени ръце, докато самолетът прелиташе между и над планини посред нощ, без ни най-малка помощ от човешки ум и ръце. Той нямаше друг избор, освен да се довери на компютърната насочваща система да провежда полета. Ако седналият до него Джордино се притесняваше дали компютрите ще успеят да предотвратят сблъскване с планинския склон, лицето му по нищо не го издаваше. Той спокойно четеше приключенски роман в осветения кокпит, докато вниманието на Пит бе насочено към морската карта на подводните дълбочини на фиорда, водещ към корабостроителницата на Волфови.

Предварително зададеният план не включваше молъра да лети на безопасни височини над най-високите планински върхове, тъй като мисията беше тайна. Мощните надеждни ротационни тласкащи

устройства ги отвеждаха към местоназначението им, без да попадат в обсега на радиолокационен или лазерен детектор.

Двамата мъже се потяха обилно в мокрите си подводни облекла, които бяха сложили върху изолиращо долно трико, но никой от тях не се оплакваше. Бяха се облекли преди полета, за да спестят време за преобличане след като кацнеха.

Пит набра код и събщи изобразените данни.

— Триста трийсет и девет километра, откакто излетяхме от борда на кораба при Пунта Ентрада край Санта Крус.

— Колко още ни остава? — попита Джордино, без да вдига глава от книгата си.

— След около осемдесет километра и още петнайсет минути ще бъдем на хълмовете над корабостроителницата.

Точното време и място на кацане беше програмирано в компютъра от увеличена снимка, направена от разузнавателен изкуствен спътник.

— Тъкмо ще погълна още една глава.

— Какво толкова интересно четеш, че не можеш да откъснеш поглед от книгата?

— Наближавам тази част, в която героят се готви да спаси прелестната героиня, отвличена току-що от зли терористи.

— Аха, чел съм подобен сюжет — каза уморено Пит и отново насочи погледа си към топографския индикатор, който изобразяваше терена напред до най-малките подробности чрез мощен уред за нощно виждане, монтиран на носа на М400. Планинската местност се приближаваше и прелиташе покрай тях като размазано петно. В единия ъгъл се появяваха данни за скоростта, височината, количеството гориво и разстоянието до целта им с червени и оранжеви числа. Пит си спомни, че беше използвал подобна система в самолета, с който пътуваха, за да търсят отвличен туристически кораб над чилийски фиорди, намиращи се на не повече от 160 километра от настоящото им нахождение.

Той погледна през заобления капак на кокпита към ледника отдолу. Въздъхна облекчено, като видя, че най-опасните планини бяха вече зад гърба им. Лунните лъчи се отразяваха в гладките стени на глетчера с неправилни пукнатини, през седем-осемстотин метра една

от друга. Ледът се простираше все по-широко, плавайки по пътя за срещата си с фиорда, преди да се стопи и влее в морето.

След като се измъкнаха от планините, Пит видя светлини на хоризонта отатък глетчера. Беше сигурен, че не са звезди, защото бяха скупчени и блещукаха на много ниска височина. Беше сигурен също, че поради студения въздух светлините се намират много по-далече, отколкото изглеждаше. После постепенно, почти незабележимо, изникна друга група светлини на фона на чисто черно небе. След още пет минути ги видя съвсем ясно — бяха светлините на четири чудовищно големи кораба, наподобяващи малки осветени градчета в нощта.

— Нашият обект е в ползрението ни — съобщи Пит с равен безчувствен глас.

— По дяволите! — изруга Джордино. — Точно когато стигнах до вълнуваща развръзка.

— Успокой се. Имаш още десет минути, за да стигнеш до нея. Освен това знам какво ще стане.

Джордино го погледна учуден.

— Наистина?

Пит кимна със сериозен израз.

— Месарят го извършва.

Джордино му хвърли намръщен поглед и върна вниманието си към книгата.

Молърът не продължи директно към светлините на корабостроителницата и огромните кораби във фиорда. Вместо това, сякаш имаше свой собствен мозък, а той имаше такъв, предприе завой по посока югозапад. Пит не правеше нищо, само гледаше как светлините отдясно на борда на скайкара се приближават.

— Ох, дочетох главата — въздъхна Джордино. — И ако искаш да знаеш, не месарят, а един смахнат физик убива десет хиляди души. — Той погледна през кабината към хилядите светлини. — Няма ли да ни прехванат с техните детектори?

— Такава вероятност е нищожна. Молърът е толкова малък, че е невидим за всички, освен за най-усъвършенстваните военни локатори.

— Надявам се да си прав — каза Джордино и се протегна.

— Ставам много стеснителен, когато науча, че ще ни чака делегация по посрещането.

Пит освети морската карта с фенерче-писалка.

— На това място компютърът ни предлага избор: или да преплуваме три километра под вода, или да вървим пеша шест и половина километра по глетчера до корабостроителницата.

— Да бъхтим по глетчер в такава тъмнина не ми звучи примамливо — каза Джордино. — Ами ако синчето на госпожа Джордино вземе та падне в някоя пукнатина и не бъде намерен десет хиляди години?

— Не знам защо, но не мога да си те представя да лежиш под стъклен похлупак в някой музей и да те разглеждат хиляди хора.

— Не виждам нищо лошо да бъда обект на внимание от друга епоха — отвърна надутото Джордино.

— А не ти ли минава през ума, че може да бъдеш изложен чисто гол? Тогава едва ли ще представляваш образец на мъжественост от двайсет и първия век.

— Бъди сигурен, че няма да отстъпвам пред най-изявените екземпляри от този род.

Двамата трябваше да прекъснат разговора си, тъй като в този момент скоростта на кацане на молъра намаля и превозното средство започна да губи височина. Пит избра първата възможност — подводно плуване — и програмира компютъра за кацане на предварително даденото място, близо до бреговата ивица, посочено от анализаторите в ЦРУ по спътникова снимка. Минути по-късно скайкарът увисна във въздуха, за да се подготви за кацане. В тъмнината Пит успя да види само, че се намират на девет метра над тясно дефиле. После машината се спусна и леко докосна каменистата почва. След секунди двигателите спряха и системите се изключиха. Навигационните показания сочеха, че молърът се е приземил само на десет сантиметра от програмираното място.

— Никога в живота си не съм се чувствал по-безполезен — измърмори Пит.

— С тая машина човек наистина се чувства излишен — подкрепи го Джордино и едва сега се взря навън през кабината. — Къде се намираме?

— В едно дефиле на петдесетина метра от фиорда.

Пит освободи капака на кабината от фиксаторите, повдигна го и излезе от летателния апарат. Нощта не беше тиха. Шумове от корабна

машинария, работеща денонощно, долитаха над водата. Той вдигна задната седалка, отвори багажната секция и започна да подава на Джордино водолазните екипировки. Той пък от своя страна подреждаше комплектите от предмети в две успоредни редици. После двамата си сложиха ботушите, качулките и дихателните апарати. Всеки от тях носеше малка раница на гърдите си, съдържаща пистолет и водолазна лампа, а тази на Пит — и неговия верен телефон „Глоубълстар“. Последното, което свалиха от М400, бяха два подводни скутера „Торпедо-2000“, със сдвоени корпуси, които приличаха на малки ракети. Захранваха се с батерии с времетраене един час и развиваха максимална скорост под вода 7.2 километра в час.

Пит закопча на лявата си ръка и малък насочващ компютър, подобен на онзи, който бе използвал в рудника „Рай“, и го синхронизира с изкуствените спътници на системата за глобално позициониране. После набра код за пренасяне на данните в мъничък монитор, който показва точното им положение спрямо корабостроителницата и водния канал на фиорда, водещ към нея.

Джордино нагласи прибора за спектрално изображение върху маската си за лице и го включи. Пред очите му изведнъж се материализира околният пейзаж — леко мъгляв, но достатъчно ясен, за да различава дори облите камъчета на земята. Той се обърна към Пит.

— Време ли е да тръгваме?

Пит кимна.

— Ти върви напред, тъй като можеш да виждаш пътя, а после, като стигнем до водата и се гмурнем, аз ще водя.

Джордино само кимна безмълвно. Докато не проникнеха благополучно през охранителните системи около корабостроителницата, нямаше какво да си кажат. На Пит не му бяха нужни телепатични способности, за да разбере какво се върти в главата на Джордино. Беше същото, което мислено преживяваше и той.

Двамата бяха с двайсет часа по-назад във времето и на разстояние 9600 километра от кабинета на адмирал Сандекър в главното управление на НЮМА, следвайки план, съставен в момент на лудост.

— Допуснати са грешки — каза с мрачен тон адмиралът. — Доктор О'Конъл е изчезнала.

— Но нали беше под денонощна охрана — отвърна Пит, вътрешно ядосан на Кен Хелм.

— До този момент никой не знае нищо, освен че закарала дъщеря си да я черпи сладолед. Докато охранителите ги изчаквали в колата си пред сладкарницата, доктор О'Конъл и дъщеря ѝ влезли вътре и повече не излезли. Изглежда невъзможно, че такова внезапно хрумване на О'Конъл е могло да се знае предварително от похитителите.

— Имаш предвид Волфови — удари силно с юмрук по масата Пит. — Защо продължаваме да подценяваме тези хора?

— Мисля, че ще се почувстваш още по-зле, като чуеш и останалото — каза Сандекър.

Пит го погледна с лице, навъсено като дъждовен облак.

— Чакай да позная. Елзи Волф е изчезнала от клиниката заедно с трупа на братовчедка ѝ Хайди.

Сандекър избърса въображаема прашинка от плота на заседателната маса, а федералният агент Кен Хелм отговори:

— Повярвай ми, трябва да е станало с магьосник. Клиниката е оборудвана с охранителна система с най-усъвършенствана технология.

— Вашите камери за наблюдение не са ли записали бягството ѝ? — попита раздразнен Пит. — Елзи очевидно не е излязла през главния вход, метнала братовчедка си на рамо.

Хелм леко помръдна глава.

— Камерите са работели през цялото време и мониторите са контролирали всяка секунда. Колкото и да ми е неприятно, трябва да кажа, че не е записана никаква следа от бягство.

— Тия хора сигурно са в състояние да се измъкват и през пукнатини в стените — обади се Джордино, който беше седнал срещу Сандекър. — Или пък са разработили хапчета за невидимост.

— Не е нито едното, нито другото — рече Пит. — Те просто са по-изобретателни от нас.

— Всичко, с което разполагаме — призна Хелм — а то е петдесет процента предположение, е, че реактивен самолет, собственост на обединение „Съдба“, е излетял от летище близо до Балтимор и се е отправил на юг...

— Към Аржентина — довърши вместо него Пит.

— Къде другаде биха могли да я отведат? — попита Джордино.
— Не вярвам да я държат в Щатите, където имат малък или никакъв контрол над правителствените разузнавателни агенции.

Рон Литъл от ЦРУ се изкашля.

— Въпросът е: защо? По едно време бяхме подведени да вярваме, че те искат да елиминират господата Пит и Джордино и доктор О'Конъл, защото са открили камерата в Колорадо и нейните надписи. Но сега твърде много хора са запознати с посланията, оставени от древните хора. Така че усилията им да държат това в тайна стават излишни.

— Единственият практически отговор е, че те се нуждаят от експертизата на доктор О'Конъл — предположи Хелм.

— Когато попитах Елзи Волф колко камери са построили аменеите, тя заяви, че са общо шест — каза Пит. — Ние намерихме две и те са открили една. Други две били разрушени от природни бедствия. Остава една и тя каза, че се намирала някъде в Андите на Перу, но не уточни къде по-точно. Обзалагам се, че независимо от всички експерти в тяхното софтуерно подразделение, те не биха могли да дешифрират кода, даващ инструкции как да намерят останалата неоткрита камера.

— Значи са я отвлекли, защото мислят, че тя може да го дешифрира — вметна Сандекър.

— Има смисъл — каза бавно Хелм.

Джордино се размърда на стола си.

— Макар и да познавам съвсем отскоро Пат, съмнявам се, че тя ще им съдейства.

Литъл се засмя.

— Те са отвлекли и четиринайсетгодишната ѝ дъщеря. Така че Волфови като нищо ще я използват, за да принудят доктор О'Конъл да им съдейства.

— Тя ще проговори — вметна мрачно Хелм. — Няма друг избор.

— В такъв случай ние се притичаваме на помощ и я измъкваме — каза Пит.

Литъл го погледна скептично.

— Няма как да разберем къде са я закарали.

— Корабостроителницата им е в Чили. И тъй като Волфови са толкова вманиачени в предстоящото второ пришествие, няма

съмнение, че цялото семейство се е събрало на корабите и се подготвя за потопа.

— Мога да ви снабдя със сателитни снимки на корабостроителницата — каза Литъл. — Но трябва да ви предупредя, че нашите анализатори са убедени, че те имат такива алармени системи, които не допускат приближаване или достъп до корабите им нито по суша, нито по вода, нито по въздух.

— Тогава ще се доберем дотам под вода.

— Не изключвайте да има и подводни датчици.

— Не мога да се съглася с това — намеси се Сандекър тихо. — Много ще ѝ се струпа на НЮМА. Това е работа на отрядите за специални операции или за екип „тюлени“ от военния флот.

— Откриването и спасяването на Пат О'Конъл и дъщеря ѝ е единствено част от нашия план — възрази Пит. — Никой не е квалифициран от Ал и мен да разследва огромния корабостроителен проект на обединение „Съдба“. Преди по-малко от година ние двамата извършихме тайно претърсване на корпуса на някогашния лайнер „Юнайтед Стейтс“, който се намираше в една корабостроителница в Хонконг, чрез автономно подводно средство. При тези обстоятелства трябва да има някаква цел, граничеща с лудост, зад похарчените от семейство Волф милиарди долара, за да се построят кораби, които изобщо не могат да стигнат до морето.

— Тук ФБР не може да ви окаже помощ — каза Хелм. — Тази територия е отдалечена с половин свят от нашата.

Литъл нервно свиваше и отпускате длани.

— Освен осигуряване на информация нашите ръце са вързани за съжаление. Държавният департамент ще ни отреже, ако поискаме намеса на ЦРУ в тази работа.

Пит погледна Сандекър и се усмихна със затворени устни.

— Явно, че ние сме избраните.

Сандекър не отвърна на усмивката му.

— Сигурен ли си, че е крайно спешно да се проникне в операцията на Волфови?

— Напълно — отвърна твърдо Пит. — Освен това вярвам, но не мога да ви обясня защо, че зад това тяхно начинание се крие нещо много по-опасно. Някаква цел с ужасяващи последствия.

Тясното дефиле криволичеше известно време, преди да стигне до водите на фиорда. Западната крайбрежна ивица се издигаше полегато във вид на полуостров, носещ името Ексмаут. А източният бряг бе прорязан от канали, издълбани от оттеглящи се към морето глетчери. Ярките светлини на корабостроителницата и на четирите плаващи града се отразяваха във водата в северния край на фиорда.

Джордино се спря и направи знак на Пит да остане в сянката на голяма скала. Две патрулни лодки, плаващи една до друга по отсрещната страна на канала, браздяха черните води и осветяваха с прожектори повърхността и брега. Джордино огледа патрулните плавателни съдове през спектралните си датчици, които превръщаха тъмнината в сумрачна дневна светлина.

— Ти си експерт по моторните лодки — каза Пит. — Можеш ли да ги разпознаеш?

— Това са лодки на „Двичак индъстрис“, дълги дванайсет метра — отвърна Джордино веднага. — Обикновено се строят като съдове за чистене на петролни разливи, но тези в случая са въоръжени. Иначе са много добри лодки. Не са много бързи, вдигат максимум осемнайсет възела, но двигателят им с триста конски сили им позволява да теглят или бутат големи шлепове. Това, че са въоръжени, е нова практика.

— Можеш ли да различиш типа на оръжията им?

— По две оръдия с голям калибър на носа и кърмата — отвърна Джордино. — Дотолкова мога да видя.

— Скорост?

— Влачат се с четири възела, явно за да могат спокойно да оглеждат за нашественици.

— Достатъчно бавно за нашите „Торпедо-2000“ — отбеляза Пит.

— Какви дяволски мисли ти се въртят в главата?

— Ще изчакаме под вода, докато те се обърнат и започнат да претърсват с прожекторите по обратния път към корабостроителницата — отвърна Пит. — После, когато ни отминат, ще ги последваме. Пенестите им дири ще попречат на подводните им алармени датчици да ни засекат.

— Звучи обнадеждаващо.

Докато патрулните лодки следваха пътя си на юг, Пит и Джордино провериха още веднъж апаратурата си, преди да си сложат

качулките и неопреновите си, тип рицарски, ръкавици. След това обуха плавниците върху ботушите на сухите си подводни облекла. Върху качулките нахлузиха цели маски за лице с вградени подводни устройства за двустранна връзка „Акваком“. Най-накрая всеки закачи края на тънко въже за колана си с тежести — предпазна мярка, за да не се отдалечат един от друг и се загубят в черната като мастило вода.

След като изпусна въздуха от подводното си облекло, Джордино вдигна палци към Пит в знак, че е готов. Пит му помахаше в отговор и нагази във водата. Дъното до брега беше каменисто и хлъзгаво от водорасли. Натоварени с водолазните си принадлежности, двамата стъпваха внимателно, за да не загубят равновесие. Когато водата им стигна до кръста, те се гмурнаха под повърхността ѝ. Дъното бързо изчезна и на дълбочина три метра Пит се спря, за да изпусне останалия във водолазния му костюм въздух. Дишаше повърхностно и спускането му набираше инерция, докато водното налягане не компенсира костюма му. Тогава той добави малко количество въздух, за да поддържа почти неутрална плавателност, с цел да се задържи във водата без движения.

След като се бе отдалечил на петдесетина метра от брега, Пит се оттласна нагоре, подаде глава над повърхността и погледна на юг. Патрулните лодки бяха стигнали края на обиколката си и обръщаха, за да поемат по обратния път.

— Нашият ескорт тръгва към нас — съобщи той по микрофона си. — Надявам се да излезеш прав, че се движат с четири възела. Дотолкова могат да вдигнат и нашите подводни скутери.

Главата на Джордино се показва до него над черната вода.

— Ще е горе-долу толкова, но мисля, че няма да изостанем от тях. Дано само тук да няма инфрачервени подводни камери.

— Фиордът е най-малко осемстотин метра широк. Прекалено голяма водна площ, за да бъде обхваната изцяло от камерите. — Пит се извъртя и погледна към светлините на север. — За тая денонощна работа на три смени Волфови сигурно плащат шеметно високи надници.

— На колко ще се басираш, че те не се съобразяват с профсъюзите?

— А според теб колко е газенето на тия лодки?

— Около шейсет сантиметра, но повече трябва да ни тревожи гребният им винт. Той е близо метър в диаметър.

Те наблюдаваха внимателно откъм тяхната страна патрулна лодка. Изчислявайки курса ѝ, те преплуваха още десетина метра, след което се гмурнаха до дълбочина около четири метра и навреме избегнаха прожектора да освети главите им над повърхността. Под водата шумът на двигателя и гребния винт на лодката се чуваше четири пъти по-силно. Те се обърнаха по гръб и зачакаха. Гледаха към повърхността на фиорда отдолу и виждаха как се приближават танцуващите по ледената водна повърхност лъчи от прожекторите.

След малко над тях мина тъмният корпус на лодката, задвижвана от голям гребен винт, който разбъркваше водата във вид на циклон от пяна и пощурели мехурчета. Почти веднага Пит и Джордино натиснаха докрай бутоните за скоростта на подводните си скутери, хванаха здраво ръкохватките и се гмурнаха в пенестия килватер на по-близката до тях патрулна лодка.

При скорост четири взела дирята на лодката не беше чак толкова силна. Те лесно поддържаха постоянен курс в нея, без да бъдат клатени и подмятани. Единствената им потискаща мисъл в момента беше, че не можеха да виждат къде отиват. За щастие на Пит ярка светлина на кърмата се процеждаше през разбърканата вода и той не откъсваше поглед от нея. Държейки здраво ръкохватките на подводния скутер, той насочваше заобления му като на торпедо нос на постоянен курс през вихрещата се вода.

В продължение на три километра, на около два метра под студената повърхност на фиорда, те следваха лодката и едва смогваха да поддържат темпото ѝ, макар че натискаха бутоните си за скоростта докрай. Пит се безпокоеше дали батериите им ще издържат за обратния път до мястото, където бяха оставили скайкара. Утешаваше го поне мисълта, че той и Джордино няма да бъдат лесно забележими на тази плитка дълбочина под водата на ярките светлини на корабостроителницата. Дотогава обаче, въпреки че килватерът ги закриваше и черните им сухи подводни облекла се сливаха с вледеняващите дълбочини, някой по-бдителен член от екипажа на патрулната лодка можеше да долови нещо подозрително. Но подобно нещо не се случи. Пит правилно бе предположил, че патрулиращите

бяха насочили вниманието си върху осветяваната напред от прожекторите повърхност.

— Добре ли ме чуваш? — попита Пит.

— Всеки звук — отвърна Джордино.

— Мониторът ми показва, че сме изминали близо три километра.

Лодката би трябвало да се готви да обърне отново за следващата си обиколка на фиорда. В момента, в който усетим килватера да прекъсва било то наляво или надясно, се гмуркаме на безопасна дълбочина и се задържаме на място за няколко минути, преди да се покажем на повърхността, за да видим какво е положението.

— Ще те следвам — каза Джордино с такова спокойствие, сякаш чакаше автобус на спирка.

След не повече от три минути патрулната лодка предприе широк 180-градусов завои. Като почувстваха, че килватерът започна да завива, Пит и Джордино се гмурнаха на дълбочина шест метра и увиснаха във водата, докато светлината на прожектора се загуби в далечината и вече не се виждаше под водата. Бавно и много предпазливо те заритаха и се издигнаха нагоре, без да знаят къде точно ще излязат над повърхността в района на корабостроителницата.

Двете глави се подадоха сантиметри над водата и двата чифта очи заоглеждаха заобикалящата ги вода. Оказа се, че са се отклонили само около седемдесет и пет метра от първия от четирите огромни дока, навлизащи близо километър и половина навътре във фиорда. Колосален плаващ град бе закотвен до най-близкия до тях док, а останалите три огромни кораба бяха вързани до другите успоредни докове. Както бяха осветени, те представляваха изумителна гледка под нощното небе. Пит и Джордино се прехласнаха повече от размера на тия колоси. Не можеха да си представят, че такава невероятно огромна маса може не само да се задържи на повърхността, но и да кръстосва световните морета на собствена мощност.

— Нима са истински? — промълви с благоговение Джордино.

— Изумително... Само това ми идва наум — отвърна Пит с глас, малко по-висок от шепот.

— От кой да започнем?

— Засега забрави за корабите. Първо трябва да намерим място, където да оставим водолазните си принадлежности, а после тръгваме да проучим административната сграда на корабостроителницата.

— Мислиш, че там някъде държат Пат ли?

— Не знам, но не е зле да започнем оттам.

— Можем да се придвижим до под доковете, докато стигнем до скалите покрай брега — предложи Джордино, сочейки с ръка към водата между огромните пилоти на доковете. — Там вдясно виждам тъмни бараки. Надявам се да успеем да влезем в някоя от тях, за да се преоблечем в работните си дрехи.

Работните им дрехи представляваха жълти гащеризони, наподобяващи американски затворнически униформи, изработени по увеличени снимки на работници. Снимките бяха направени от разузнавателен изкуствен спътник и предадени на адмирал Сандекър заедно с подробни планове на корабостроителницата и всичките сгради в района.

Пит програмира уреда си за откриване на цели и повдигна монитора към маската си за лице. Видя как пилотите на дока се материализираха пред очите му така, както ако стоеше на суша под ярко слънце. Испита чувството, че плува в подводен коридор с филтриращи се през водата блещукащи светлини.

Двамата с Джордино минаха над големи тръби и тръбопроводи за скрита електрическа инсталация, които отвеждаха от брега до края на доковете. Видимостта беше увеличена до трийсет метра поради отраженията на хилядите лампи, ярки като на улица в Лас Вегас.

Пит и Джордино заплуваха един до друг над дъно от гладки камъни. Постепенно дъното започна да се издига и двамата водолази стъпиха на него и тръгнаха, хванати ръка за ръка. После се спряха и се проснаха по корем в плиткото. Недалече от тях видяха стъпала, водещи нагоре към малък циментов кей, близо до пилотите на дока. Една-единствена лампа хвърляше слаба светлина върху кея, в контраст с галактиката от светлини на корабостроителницата, и осветяваше фасадите на ниски постройки, които Пит бе запааметил от сателитните снимки като бараки за инструменти. Само страничните им стени тънеха в сянка.

— Как ти се струва наоколо? — попита Джордино.

— Пустеещо. Но не съм сигурен дали някой не се мотае в тъмното.

Още не се бе доизказал, когато Джордино, който гледаше през уреда си за спектрално изображение, забеляза движение покрай най-

близката барака. Той стисна Пит за рамото като знак за предупреждение, когато един униформен пазач с автоматично оръжие през рамо изплува в светлината и набързо огледа кея. Пит и Джордино лежаха, без да помръдват, потопени до кръста във вода и отчасти скрити зад пилотите.

Както почти очакваше Пит, пазачът изглеждаше отегчен, тъй като изобщо не бе виждал съмнително лице да се опитва да се промъкне в района на корабостроителницата. Та кой крадец или вандал ще си направи труда да ограби съоръжение, намиращо се на повече от 160 километра от най-близкия град, и то на отсрещната страна на няколко глетчера и планинския масив Андите. След малко мъжът се обърна и навлезе отново в мрака покрай редицата от бараки.

Още преди пазачът да се отдалечи в тъмнината, Пит и Джордино се озоваха на кея с плавници в ръце, с подводните скутери под мишница и изкачиха крадешком стъпалата, бързайки да се скрият от ярката светлина. Първата барака се оказа отключена и те с облекчение се шмугнаха вътре. Пит затвори вратата след себе си.

— Най-сетне у дома — въздъхна блажено Джордино.

Пит намери насмолен брезент и го провеси на единствения прозорец, като затъкна краищата му в пролуките на рамката. После включи водолазната си лампа и обходи с лъча помещението. То беше пълно с корабна железария: сандъци, препълнени с медни и хромови нитове, болтове и винтове, рафтове с прилежно подредени електроматериали, шкафове, натъпкани с половинлитрови тенекиени кутии с корабна боя — всички с етикети.

— Те явно си падат по реда и чистотата.

— Наследство от предците им.

Двамата бързо изхлузиха апаратите за дишане и подводните си облекла, после извадиха от раниците си оранжевите униформи и ги облякоха върху изолиращото водолазно трико. Накрая свалиха ботушите си и обуха кецове.

— Мина ми една мисъл — каза Джордино с мрачен израз.

— Какво?

— Ами ако на униформите на персонала на Волфови има изписани имена или нещо друго, което да не е излязло на снимките?

— Това не ни е и половин проблем.

— А какво по-лошо да очакваме?

— Намираме се в Южна Америка. Никой от нас не говори испански, дори дотолкова, че да попита къде е тоалетната.

— Е, аз може и да не го говоря свободно, но мога да се справя.

— Чудесно. Тогава ти ще водиш разговорите, а аз ще се правя, че имам проблеми със слуха.

Докато Джордино изучаваше картата на корабостроителницата и преценяваше най-краткия път до административната сграда на Волф, Пит използва случая, за да се обади по глоубълстара си.

Атмосферата в апартамента на Уотъргейт беше натежала от лоши предчувствия. В камината блещукаше огън, отморяващ на вид огън, който внасяше уют, макар да не излъчваше топлина. Трима мъже седяха на диваните около ниска стъклена масичка, върху която имаше поднос с чаши за кафе и полупразна кана. Адмирал Сандекър и Рон Литъл слушаха внимателно възрастен мъж на около осемдесет и пет години със снежнобяла коса, който за първи път си позволяваше да разкаже една дълго таена в него история.

Адмирал Кристиан Хозафел беше бивш многократно награждаван офицер от Германския военноморски флот по време на Втората световна война. Беше служил като командир на немски подводници от юни 1942 до юли 1945 година, когато официално бе предал плавателния си съд във Веракрус, Мексико. След войната Хозафел купил от американското правителство един от товарните им кораби от времето на Втората световна война съгласно плана „Маршал“ и в продължение на четирийсет години го използвал в изключително успешна търговия с търговски кораби. Накрая когато флотилията „Хозафел“ наброявала трийсет и седем кораба, той продал дяла си и се пенсионира. Беше станал американски гражданин и сега живееше в Сиатъл, щата Вашингтон, в голямо имение на остров Уидби. Притежаваше солидна бригантина, с която той и съпругата му обикаляха света.

— Значи казвате — вметна Литъл, — че руснаците не са намерили овъглените тленни останки на Хитлер във от бункера му в Берлин.

— Да — отвърна категорично Хозафел, — такива нямаше. Телата на Адолф Хитлер и Ева Браун горяха в продължение на пет часа.

Литри бензин бяха източени от смачкани превозни средства около канцлерството, за да се облеят телата, които лежаха в кратер, образуван от избухнал съветски снаряд. Огънят се поддържаше, докато от телата им не остана нищо друго освен прах и няколко малки парченца кости. После предани есесовски офицери сложиха праха и костите в бронзова кутия. В кратера не остана нищо. След като всички остатъци от прах и кости бяха старателно изметени и прибрани в кутията, офицерите положиха в кратера напълно овъглените и неразпознаваеми трупове на мъж и жена, убити при въздушно нападение и заровени заедно с кучето на Хитлер — Блонди, отровено от Хитлер и Ева Браун с цианида от капсулите, погълнати след това и от тях.

Очите на Сандекър не се отместваха от лицето на Хозафел.

— И тези тела са открили руснаците.

Бившият командир кимна.

— По-късно те заявиха, че разпознали Хитлер и Браун по зъбите, макар да знаеха, че това не е така. Петдесет години руснаците поддържаха тази заблуда, докато Сталин и други високопоставени съветски служители смятаха, че Хитлер е избягал или в Испания, или в Аржентина.

— Какво е станало с праха им? — попита Литъл.

— Лек самолет се приземи близо до бункера сред пламъците и взривовите на снаряди от съветската армия, която напредваше към центъра на града. В момента, в който пилотът завъртя самолета за бързо излитане, есесовци се втурнаха към него и пхнаха бронзовата кутия в товарния отсек. Без да каже дума, пилотът увеличи скоростта по пистата и бързо изчезна сред стълба дим, издигащ се над града. Пилотът дозаредил в Дания и продължил над Северно море към Берген, Норвегия. Там кацнал и предал бронзовата кутия на капитан Едмунд Мауер, който на свой ред я занесъл на борда на U-621. На друга подводница — U-2015 с командир Рудолф Харгер бяха натоварени голям брой сандъци и кутии, съдържащи ценни реликви и произведения на изкуството на нацистката партия и Третия райх, между които Свещеното копие и Кървавият флаг.

— Всичко това е част от плана, замислен от Мартин Борман, с кодовото име „Нова съдба“ — вметна Сандекър.

Хозафел го погледна с израз на възхищение.

— Много добре сте информиран, сър.

— Свещеното копие и Кървавият флаг бяха ли сред товара на U-2015?

— Запознат ли сте с историята на Копието? — поинтересува се Хозафел.

— Изучавах и писах за него в академията в Анаполис — отвърна Сандекър. — Легендите, препредавани от Библията, разказват, че един ковач на име Тубал Каин, пряк потомък на Каин, сина на Адам, изковал копие от желязо, намерено в метеорит, изпратен от Бога. Това станало някъде преди 3000 години преди Христа. Свещеното копие било предадено от Тубал Каин на Саул, после на Давид и Соломон и на другите юдейски царе. Накрая то попаднало в ръцете на римския завоевател Юлий Цезар, който го използвал в битки срещу враговете си. Преди да бъде убит, той го дал на един центурион, който спасил живота му във войната с галите. Синът на центуриона го предал на сина си, който пък го завещал на своя син, който също служил в Римския легион като центурион. Именно той стоял на хълма и гледал как разпъват на кръста Христос. Законът за земята изисквал всички разпънати на кръст престъпници да бъдат обявени за мъртви преди залез-слънце, за да не се осквернява идващият Шабат. На разпънатите на кръст крадци до Исус им счутили краката, за да ускорят смъртта им. Но когато дошъл редът на Исус, той вече бил мъртъв. Центурионът, по причина, която отнесъл в гроба си, забил копието си в ребрата на Исус, откъдето рухнал необясним поток от кръв и вода. Докато свещената кръв бликала, окървавеното копие изведнъж се превърнало в най-свещената реликва сред християнския свят след Истинския кръст и Свещения граал.

— Свещеното копие, както станало известно, стигнало до Карл Велики и се наследявало от всички следващи свещени римски императори през следващите хиляда години, преди да попадне в ръцете на хабсбургските императори и да бъде изложено на показ в кралския дворец във Виена.

— Вероятно знаете и преданието, разказващо за силата на копието — каза Хозафел, — предание, което подтикна Хитлер да го притежава.

— „Който притежава Свещеното копие и разбере силите, на които служи, държи в ръцете си съдбата на света за добро или лошо“

— цитира Сандекър. — Затова Хитлер е откраднал копието от Австрия и го задържал до последния си час. Въобразявал си е, че то ще му донесе господство над света. Интересно би било да се размисли човек дали ако Хитлер никога не е бил чувал за копието, щеше да търси пътя към властта за световно доминиране. Последното му желание е било то да бъде скрито, за да не попадне в ръцете на враговете му.

— Споменахте и Кървав флаг — обади се Литъл. — Не съм чувал нищо и за тази реликва.

— През 1923 година — започна Хозафел — Хитлер предприе опит за преврат срещу съществуващото немско правителство в Мюнхен. Това беше катастрофа. Армията стреля в множеството и няколко души бяха убити. Хитлер избяга, но по-късно бе заловен и изправен пред съда. Бе осъден на девет месеца затвор и именно тогава той написа „Моята борба“. Опитът за преврат стана известен като „Мюнхенския пуч“. Едно от първите нацистки знамена със свастика се носеше от един от бъдещите революционери, който беше убит и облян в кръв. Естествено знамето стана окървавеният символ на нацистки мъченик. Това Кърваво знаме после се използваше в церемонии за освещаване на бъдещите нацистки знамена по време на партийни събрания в знак на благословия.

— Значи нацистките съкровища са били измъкнати тайно от Германия и повече никой не ги е видял — отбеляза замислен Литъл. — Според много стари архиви на ЦРУ не са открити никакви следи от копието и други нацистки съкровища, включително произведения на изкуството и плячката от банките и държавната хазна.

— Вашата подводница е била U-699, нали? — попита Сандекър.

— Да, аз бях неин командир — потвърди Хозафел. — Малко след като няколко влиятелни нацистки военни офицери, високопоставени партийни офицери и прахът на Хитлер бяха благополучно натоварени на борда, аз отплавах от Берген в килватера на U-2015. Досега изчезването на Хитлер беше мистерия. Разказвам тази история единствено по настояване на господин Литъл и поради вероятността, както разбрах, че светът ще претърпи нов катаклизъм след падането на комета. Ако това стане, то ще ме освободи от клетвата ми да запазя тайната.

— Ние все още не сме готови да огласяваме идването на Страшния съд — каза Сандекър. — Онова, което ни интересува, е дали

семејство Волф наистина са похарчили несметни суми, за да построят огромни „Ноеви ковчези“, фанатично вярвайки, че един катаклизъм ще разруши Земята и всяко живо същество на нея, или са водени от някакъв друг мотив.

— Интересно семејство са Волфови — каза замислен Хозафел. Полковник Улрих Волф беше един от най-верните хора от обкръжението на Хитлер. Той следеше всички безразсъдни заповеди и най-тъпи желанија на Хитлер да се исполняват. Полковникът също така беше и водач на група от предани нацисти, които образуваха елитна група от офицери от СС, посветени да зацитаваат вјарата. Те наричаха себе си „бранители“. Повечето от тях загинаха в сражения през последните дни на войната, по-точно всички, освен полковник Волф и още трима. Той и цялото му семејство — сопруга, четирима синове и три дъщери, двама братја, три сестри и семејствата им — отплаваха на борда на U-2015. Един стар мой другар от военноморскиот флот, којто е все още жив, ми каза, че Волф бил последниот от неколцината бранители и создал някакъв вид современен ред, наречен „Нова съдба“.

— Вјарно е. Те дејстват във вид на огромен конгломерат, известен како Търговско обединение „Съдба“ — уточни Сандекър.

Стариот немски морски вълк се усмихна.

— Значи са се отказали од униформите, пропагандата на служебни костюми и годишните отчетни доклади.

— След како вече не се наричат нацисти, те осъвремениха манифеста си — добава Литъл.

— Освен това са создали раса од сврџхчовеци — продолжи Сандекър. — Чрез генното инженерство новото поколение Волфови не само си приличат на вѣншен вид, но и тяхната анатомия и отличителни черти са еднакви. Те имат умове на гении и изключителна имунна система, която им позволява да живеат многу дѣлго.

Хозафел видимо се напрегна, очите му се исполниха с израз на дѣлбок ужас.

— Генно инженерство ли казахте? Една од металните кутии, пренесени с моята подводница, се държеше през цялото време дѣлбоко замразена. — Той си пое дѣлбоко вѣздух. — Тя съдържаше сперма и парченца тѣкан, взети од Хитлер в един од дните, преди той да сложи край на живота си.

Сандекър и Литъл си размениха погледи.

— Мислите ли, че е възможно спермата на Хитлер да се е използвала за създаването на по-късното потомство на Волф? — поинтересува се Литъл.

— Не зная — отвърна някак нервно Хозафел. — Но се опасявам, че има вероятност полковник Волф заедно с чудовището от Аушвиц доктор Жозеф Менгеле, известен с прозвището „Ангелът на смъртта“, да са експериментирали със замразената сперма на Хитлер, за да оплодят жените Волф.

— Това е най-гнусното нещо, което съм чувал — смотолеви Литъл.

В този момент приглушен звук прекъсна разговора им. Сандекър натисна бутон на телефонния апарат на масичката за кафе.

— Има ли някой вкъщи? — разнесе се познатият глас на Пит.

— Да — отвърна рязко Сандекър.

— Обаждаме се от „Лийнинг пица тауър“. Поръчали сте пица.

— Да.

— С какво я предпочитате, със салам или шунка?

— Със салам.

— Мятаме я в пещта. Ще ви се обадим веднага щом нашият разносвач тръгне. Благодарим ви, че избрахте „Лийнинг пица тауър“.

Линията прекъсна и през микрофона се чу продължителен сигнал.

Сандекър прекара ръка по лицето си. Когато вдигна поглед, очите му бяха напрегнати и мрачни.

— Влезли са в корабостроителницата.

— Бог да им е на помощ! — промълви едва чуто Литъл.

— Не разбирам — обади се Хозафел. — Това някакъв код ли беше?

— Сателитните телефонни разговори не са обезопасени срещу подслушване с подходяща техника — поясни Литъл.

— Това има ли нещо общо с Волфови?

— Да, адмирале, има. — Сандекър понижи глас и добави: — А сега е ред вие да чуете нашата версия на историята.

30.

Пит и Джордино тъкмо излязоха от бараката, когато един глас им подвикна нещо на испански от ъгъла на постройката.

Джордино спокойно му отвърна и разпери празните си ръце в знак на съжаление.

Явно примирен с отговора, пазачът продължи покрай бараките. Пит и Джордино го изчакаха да се отдалечи, после излязоха на пътя, който водеше право в сърцето на корабостроителницата.

— Какво те попита и какво му отговори ти? — любопитства Пит.

— Поиска ми цигара, а аз му отговорих, че не пуша.

— И нищо повече?

— Нищо повече.

— Испанският ти се оказа по-добър, отколкото предполагах. Кога си го учил?

— Практикувах го с амбулантните търговци на плажа пред хотела ми в Масатлан — отвърна скромно Джордино. — Когато бях в гимназията, бях понаучил няколко изречения от домашната помощничка на майка ми.

— Сигурен съм, че не само на това те е научила — подметна иронично Пит.

— Това е друга история — отвърна Джордино, без да се смути.

— Предлагам оттук нататък, докато сме в района на корабостроителницата, да забравим за английския.

— Само от любопитство, с какво оръжие си?

— Със стария си и верен „Колт 45“. Защо питаш?

— Откакто те помня, не се разделяш с тази стара реликва. Защо не го изтъргуваш за някое по-модерно оръжие?

— Той ми е като стар приятел. Не помня вече колко пъти ми е спасявал живота. — Пит посочи с брадичка към издутината под комбинезона на Джордино. — А ти?

— Моето е „Пара-Орднанс“ 10+1, който задигнах от един от клоуните в мината в Пандора.

— Добре поне че имаш вкус.

— И ми излезе безплатно при това — захили се Джордино, после кимна към главните сгради на корабостроителницата. — Към коя от тях се отправяме?

Пит погледна компактния си насочващ компютър, чийто монитор бе програмиран с плана на корабостроителницата. После вдигна поглед към пътя, минаващ непосредствено покрай доковете и граничещ от другата страна с огромните метални складови помещения. Посочи към двайсететажната сграда, стърчаща над тях, на километър и половина по-нагоре по пътя.

— Онова високо здание отдясно.

— Не съм виждал такова огромно корабостроително съоръжение — отбеляза Джордино, оглеждайки огромния комплекс. — Слага в джоба си всичко, строено от този род в Япония и Хонконг.

Те изведнъж се спряха и се загледаха с извити назад глави в най-близкия суперкораб като селяни, попаднали за първи път в голям град с небостъргачи. Разнесе се вой на реактивен самолет, който снижаваше и след малко кацна на дългата писта на най-горната палуба на „бегемота“. Шумът от двигателите му се разнесе над водата, удари се в склоновете на планината и пак се върна. Гледката беше изумителна. Дори най-усъвършенстваните холивудски специални ефекти не биха могли да се доближат до реалността на това творение.

— Никой от корабостроителните заводи в света няма капацитета да построи кораб с тия размери — каза Пит, без да откъсва поглед от закотвения до дока чудовищно огромен кораб, чийто корпус се губеше някъде във висините. Нито една сграда в света, дори двете кули на Световния търговски център в Ню Йорк, поставени една върху друга, не можеха да стигнат височината на този „Волфов ковчег“.

Освен по огромната носова част този плавателен съд по нищо не приличаше на кораб. По-скоро можеше да мине за съвременен небостъргач, легнал на едната си страна. Цялата надстройка беше от армирано цветно стъкло със здравината на нисколегирана стомана. Зад тях се виждаха градини, оформени да създават атмосферата на голям парк. Нямаше палуба за разходки, външни палуби или балкони. Всички палуби бяха напълно покрити. Обикновен заострен нос се издигаше към надстройката под скосен ъгъл до палубата за кацане,

което според Пит беше явна стратегия за намаляване удара на огромна приливна вълна.

Той огледа кърмата на кораба с повече от обикновен интерес. Започващи от водолинията, двацет успоредни, наподобяващи кейове съоръжения, които той прецени, че са дълги около шейсет метра, стърчаха навън под висок покрив, подпиран от петнайсетметрови колони в гръцки стил. Те служеха както за капаци на гребните винтове, така и за кейове, на които се връзваха многобройните моторни лодки, кораби с подводни крила и ховъркрафти. Широки стълбища и остъклени асансьори в основата на кейовете отвеждаха към главната надстройка. Колкото и неправдоподобно да изглеждаше, огромният плавателен съд си имаше свой собствен воден басейн, където лодките се закотвяха и издигаха от водата между кейовете, когато корабът беше в движение.

Пит огледа хилядите докери, които изпълваха доковете и палубите. Явно, че операцията за подготовка и запасяване на кораба с продоволствия беше в пълен ход. Високи кранове на релси се движеха напред-назад по дока, повдигаха дървени сандъци и ги разтоварваха в огромните отворени трюмове. Гледката беше прекалено недействителна, за да се възприеме. Изглеждаше невъзможно, че тези плаващи градове изобщо не са предназначени да излязат през фиорда в открито море. Първостепенната им цел беше да издържат на огромните вълни, преди да бъдат подети от обратното течение и върнати в дълбоки води.

Никъде нямаше тъмни кътчета, тъй като ярката светлина проникваше навсякъде. Пит и Джордино тръгнаха бавно по широкия път, като помахваха за поздрав на случайно срещнат пазач, който отминаваше, без дори да задържи поглед върху тях. Пит забеляза, че повечето от работниците се движеха из огромното корабостроително съоръжение и корабите с мотокари, наподобяващи електрически колички за голф. Започна да се оглежда за някой свободен и след малко мерна няколко такива, паркирани пред голям склад.

Пит тръгна натам, следван от Джордино, който не можеше да откъсне поглед от корабите.

— Това място е прекалено просторно, за да вървим пеш — каза Пит. — Лично аз предпочитам да съм моторизиран.

Мотокарите явно бяха на разположение на всеки от работниците, който имаше нужда от тях. Те се задействаха от акумулаторни батерии. Няколко от тях бяха струпани около огромен агрегат за зареждане и кабелите минаваха до контактите под предните седалки. Пит издърпа щепсела на първия в редицата мотокари. След като хвърлиха макарите с проводници и кутиите с боя в багажното отделение в задната част на електрическата количка, те се настаняха на предната седалка. Седнал зад кормилото, Пит я подкара така, сякаш от години беше работил тук и познаваше района.

Минаха покрай редицата от складови помещения и стигнаха до високата административна сграда. Вторият плаващ „левиатан“, закотвен край дока си, имаше по-строг външен вид. Този плавателен съд бе предназначен за селскостопански товари. Различни видове млади дървета и храсти, натоварени на ремаркета, се вкарваха в корпуса по широки товарни рампи. Стотици дълги цилиндрични контейнери с надписи „Растителни семена“ се подреждаха върху дока, за да бъдат натоварени на борда. Дълъг конвой от селскостопански машини, камиони и трактори с различна големина, зърнокомбайни, плугове и всякаква друга подобна машинария чакаха реда си да влязат вкарани в трюмовете.

— Тия хора възнамеряват да въведат нов световен ред в огромен мащаб — отбеляза Пит, като все още се опитваше да възприеме изумителната гледка.

— На какво искаш да се басираме, че един от тези кораби е натоварен с по двойка от всички видове животни?

— Не се басирам — отвърна рязко Пит. — Само се надявам, че тия хора са предвидили да оставят след себе си мухите, комарите и отровните влечуги.

Джордино разтегна устни, за да изрече някакъв подходящ остроумен отговор, но се въздържа и слезе от мотокара, след като Пит го паркира до стълби, водещи към модерната стъклена сграда. Двамата взеха макарата с електрическия проводник и кутиите с боя, влязоха в сградата и се приближиха до дълъг плот, зад който седяха двама охранители. Джордино им хвърли най-учтивата си усмивка и тихо каза нещо на испански на единия от тях.

Пазачът само кимна и посочи към асансьорите.

— Сега пък с какво го баламоса? — попита Пит, когато се качиха в кабината, като преди това обаче хвърли поглед с крайчеца на окото назад и видя, че единият от охранителите вдигна телефона и заговори възбудено. След това вратите на асансьора се затвориха.

— Казах, че един от Волфови ни е наредил да поправим електрическата инсталация в една от стените на апартамента на десетия етаж, а после да закърпим и боядисаме стената. Той нищо не възрази.

Пит огледа кабината на асансьора за телевизионни камери, но не откри такива. Изглежда, че не се страхуват от потайни действия, помисли си той. Или пък знаят, че сме тук и са ни приготвили капан. Изпълни го също и чувството, че охранителите във фоайето ги чакат.

— Време е за находчив план — каза той.

Джордино го погледна.

— План „С“ ли?

— Ще спрем на петия етаж, за да объркаме охранителите, които вероятно проследяват движението ни. Но ще останем вътре и ще пратим асансьора до десетия етаж, а ние ще се покатерим върху кабината през тавана ѝ и така ще продължим догоре.

— Не е лош план — каза Джордино и натисна бутона за петия етаж.

— Така. А сега ме задръж върху раменете си, за да се покатеря на покрива.

Пит не помръдна. Въпреки че не откри телевизионни камери, беше напълно сигурен, че в асансьора са поставени подслушвателни устройства. Застана неподвижен и се усмихна мрачно на Джордино.

Джордино мигом го разбра и извади автомата си.

— Ама че си тежък — изпъшка той.

— Подай ми ръката си и ще те издърпам — каза тихо Пит и стисна здраво в дясната ръка колта си. Оставайки в кабината на асансьора, те застанаха от двете страни на вратите и се притиснаха в ъглите.

Вратите се отвориха и трима пазачи, облечени с подобни на техните, но черни гащеризони и с плетени шапки на главите, се втурнаха в асансьора с насочени оръжия и с погледи към отворения капак за поддръжка на тавана. Пит изпъна крак и скрита силно третия мъж, който блъсна другите двама пред него и падна върху тях на пода.

После натисна бутона за затваряне на вратата, изчака асансьора да измине няколко метра надолу и натисна червения аварийен бутон. Асансьорът спря между етажите.

Джордино сръчно цапардоса двама от охранителите с приклада на автомата си, преди те да се осъзнаят, после заби цевта в челото на третия и изрече рязко на испански:

— Пусни оръжието си или ще пръсна мозъка ти!

Охранителят запази пълно самообладание — също като наемниците, на които се бяха натъкнали в рудника в Пандора. Пит се напегна, чувствайки, че мъжът може да направи светкавично движение и да стреля пръв. Но охранителят зърна студения поглед в очите му и позна в него смъртна заплаха. Знаейки, че само едно мигване може да прати куршум в главата му, той разумно остави оръжието си на пода. Беше същия модел Пара-Орднанс като това, което Джордино притискаше между очите му.

— Вие, клоуни, няма да стигнете доникъде! — процеди през зъби пазачът на английски.

— Я виж ти! — възкликна Пит. — Какво имаме тук? Още един наемен стрелец като ония в Колорадо. Карл Волф сигурно ти плаща тлъсти надници, за да убиваш и умреш за него.

— Откажи се, друже. Ти си този, дето ще умреш.

— Вие тук имате отвратителния навик да си пеете една и съща песен. — Пит доближи на сантиметър колта си от лявото слепоочие. — Къде са доктор О'Конъл и дъщеря й? Казвай или ще дръпна спусъка. Може и да оживееш, но няма да имаш очна ябълка, за да виждаш. И така, къде са?

Пит беше груб, но не и садист. Изражението на изкривеното лице и злобата в очите му бяха достатъчни да подведат охранителя, че има насреща си луд, който наистина ще избие окото му.

— Затворени са в един от големите кораби.

— Кой по-точно? — попита Пит. — Те са четири.

— Не зная, кълна се, че не зная.

— Лъже — обади се Джордино с леден тон.

— Говори истината, или ще залепя и двете ти очни ябълки за стената — заплаши го Пит, като запъна петлето и притисна цевта в края на окото му.

Лицето на охранителя не се промени от страх, но все пак с омраза в очите той изрече сподавено:

— „Улрих Волф“. Там ги държат.

— Кой от тях е той?

— Корабът град, с който хората от Четвъртата империя ще отплават в открито море след падането на кометата.

— Ще са нужни две години, за да се претърси кораб като този. Дай ми по-точно местонахождение или ослепяваш. Веднага! — притисна го Пит.

— Ниво шест, секция К. Но не знам кой точно апартамент.

— Продължава да лъже — избухна Джордино. — Дръпни спусъка, но ме изчакай първо да се обърна с гръб. Не мога да гледам как кръвта ще оплеска хубавата кабина.

— Тогава стреляй и да приключваме — изръмжа мъжът.

— Къде Волфови намират убийци като теб?

— Какво те засяга?

— Ти си американец. Не са те наели от улицата, я! Сигурно си излязъл от армията, от някоя елитна сила, освен ако не бъркам. Твоята преданост към семейство Волф надминава всички граници. Защо?

— Да дам живота си за Четвъртата империя е чест за мен. Възнаграден съм, както и останалите, с това, че жена ми и синовете ми ще бъдат в безопасност на борда на „Улрих Волф“, когато целият свят бъде разрушен.

— Значи това е застрахователната ти полица.

— Ама той има семейство от хора? — удиви се Джордино. — Бях готов да се закълна, че просто се свива и мъти яйца!

— Какво те грее банкова сметка с милиарди долари, след като населението на земята ще изчезне напълно?

— Мразя песимизма — каза Джордино и стовари тялото на автомата си в тила на наемника, който се свлече в несвят върху неподвижните тела на другарите си. Почти в същия момент звук от алармени звънци се разнесе из сградата. — Трябва незабавно да изчезваме от тоя град.

— Върши всичко стилно и изискано — каза Пит, видимо обезпокоен. — Винаги стилно и изискано.

След шест минути асансьорът спря във фойето и вратите се отвориха. Те се изправиха срещу най-малко двайсетина охранители с

автоматични оръжия, насочени към асансьора — едни прави, други клекнали в положение за стрелба.

Двама мъже, облечени като пазачи в униформени черни гащеризони и плетени шапки, нахлупени почти над очите им, вдигнаха ръце и извикаха високо с наведени глави първо на английски, после на испански:

— Не стреляйте! Ние убихме двама от нашествениците — и те издърпаха за краката две тела в жълти комбинезони и ги оставиха на мраморния под на фоайето. — Има и други, които действат отвътре — додаде задъхан Джордино. — Барикадирали са се на десетия етаж.

— Къде е Макс? — попита един от мъжете, който се държеше като началник.

Пит закри лице, уж че бърше потта си и посочи нагоре. Джордино отговори:

— Трябваше да го оставим там. Зле е ранен. Налага се бързо да повикаме лекар.

Добре обученият охранителен отряд бързо се раздели на две групи — едната се втурна към асансьора, а другата към аварийното стълбище. Пит и Джордино коленичиха до двамата припаднали охранители и се престориха, че ги преглеждат, докато не видяха възможност да се измъкнат тихомълком през главния вход.

— Не мога да повярвам, че минахме метър — каза Джордино, когато се метнаха на мотокара и отпрашиха към дока, където бе закотвен „Улрих Волф“.

— За щастие те всички бяха съсредоточили вниманието си в залавяне на нашествениците, за да се вгледат в лицата ни и да видят, че не сме тукашни.

— Униформата ми е прекалено дълга и тясна, а твоята?

— Прекалено къса и свободна, но сега нямаме време да се отбиваме при някой шивач — смотолеве Пит, натиснал докрай педала на мотокара, който обаче не можеше да вдигне скорост, по-висока от двайсет километра и това го изнервяше.

Минаха покрай величествения плаващ град, като се стараеха да избягват местата, където кипеше трескава работа. Докът беше задръстен от работници, които се движеха насам-натам с мотокари или велосипеди. На Пит често му се налагаше да натиска спирачния педал, за да не блъсне някой от докерите, които му се изпречваха на пътя, без

дори да се оглеждат — толкова бяха погълнати от работата си. Огромните вилкови повдигачи също не се съобразяваха със задаващия се мотокар и пресичаха пътя му, бързайки да стигнат до товарните рампи и да изчезнат в огромните трюмове. Много вдигнати юмруци и гневни викове се сипеха след Пит, докато той криволичеше между препятствията от хора и масивни съоръжения.

Ако не бяха черните им униформи на пазачи, откраднати от мъжете в асансьора, те положително щяха да бъдат спрени и заплашени с хубав бой за това безразсъдно шофиране. По едно време Пит видя възможност да се качат на борда, без да използват дългия подвижен мост, и изви докрай кормилото надясно, изкачи се по една празна от товарни автомобили рампа на главния док и оттам се спусна по друга право в недрата на плаващия град, където товарът бе подреден и довършителните работи по поддръжката на кораба бяха привършени. В товарното депо, откъдето излизаха огромни коридори във всички посоки през долните складови помещения, Пит забеляза един мъж с червен работен комбинезон, който, изглежда, отговаряше за товаренето на продоволствията и съоръженията. Той предупреди Джордино какво да му каже на испански и след това рязко спря.

— Бързо, имаме авария на ниво шест, секция К — извика Джордино. — Кой е най-краткият път дотам?

Разпознавайки черните униформи на охраната, мъжът попита:

— Нима не го знаете?

— Току-що ни прехвърлиха от бреговата охрана — отвърна Джордино, — затова не познаваме „Улрих Волф“.

Приемайки присъствието на охранители със спешна задача, шефът по товаренето посочи към един от коридорите.

— Карайте до втория асансьор вдясно. Оставете мотокара и вземете асансьора до палуба Четири. Там е трамвайна спирка Осем. Качете се на трамвая и той ще ви отведе до секция К. После тръгнете по коридора, водещ към канцеларията на охраната и пак питайте там, освен ако знаете кой апартамент точно търсите.

— Този, в който се намират американската научна работничка и дъщеря ѝ.

— Нямам представа къде е това. Трябва да питате шефа на охраната или шефа на секция К.

— Мучас грасиас — подвижна през рамо Джордино, докато Пит подкара към казаната им посока. — „Дотук добре“, казал мъжът на път към тротоара, след като скочил от последния етаж на Емпайър стейт билдинг. — После добави: — Моите поздравления. Да сменим оранжевите си комбинезони с черни беше гениален ход.

— Това беше единственият начин, който можах да измисля, за да не паднем в капана — каза скромно Пит.

— Колко време мислиш, че имаме, преди да ни засекат?

— Ако цапардосаш здравата пазача, той няма скоро да се появи и да се разплямпа. Единственото, което ще разкрият през следващите десет минути, е, че сме карали право към „Улрих Волф“ и сме се качили на борда. Все още не са разбрали кои сме и кого търсим.

Следвайки упътванията на шефа на товарните работи, те спряха с мотокара до втория асансьор. Той беше построен да превозва тежки товари и беше много просторен. Работници придружаваха палета, пълен с консервирана храна. Пит и Джордино се качиха с тях и слязоха на Шесто ниво, близо до перон край коловоз, опасващ целия кораб. В продължение на пет минути те крачиха неспокойно нагоре-надолу по перона. Най-сетне се зададе електрическа мотриса с пет трамвайни коли, боядисани в меко жълто отвън и зюмбюлено лилаво отвътре. Композицията спря безшумно и вратите се отвориха с лек съскащ звук. Двамата се качиха в първата кола, половината седалки на която бяха заети от хора, облечени в разноцветни гащеризони. Като привлечен от магнит, Джордино се настани до една красива жена със сребристоруса коса и сини очи, чийто гащеризон беше в пастелен синьо-сив цвят. Пит се напрегна, като видя лицето ѝ — същото като на член на семейство Волф.

Жената ги погледна и им се усмихна.

— Приличате на американци — заговори ги тя на английски с лек испански акцент.

— Как познахте? — попита Пит.

— Повечето мъже от охраната са вербувани от американската армия — отвърна тя.

— А вие сте от семейство Волф, нали? — попита той вежливо, сякаш говореше на член на елитно общество.

Тя се разсмя чистосърдечно.

— На непознатите всички ние им изглеждаме така, сякаш сме произлезли от един и същ семенник.

— Приликата ви е поразителна.

— Как ви е името? — попита тя с доста властен тон.

— Дърк Пит — отвърна той, без да му мигне окото и всъщност глупаво, както мигом прецени в себе си, докато оглеждаше очите ѝ за реакция. Но реакция не последва. Явно, не бе предупредена за заплашителните му действия спрямо семейството. — А приятелчето ми се казва Ал Капоне.

— Аз съм Роза Волф — представите тя.

— За мен е чест, госпожице Волф — каза Пит, — да бъда свързан с великата авантюра на вашето семейство. „Улрих Волф“ е великолепно дръзновение. Двамата с приятеля ми бяхме вербувани от американската морска пехота само преди две седмици. Наистина е привилегия да служим на семейство, което е създадо такава гениална работа.

— Братовчед ми Карл беше движещата сила на построяването на „Улрих Волф“ и другите три плаващи града на Четвъртата империя — поясни с гордост Роза, очевидно поласкана от оценката на Пит. — Той събра най-добрите корабни архитекти и инженери в света да проектират и построят нашите плавателни съдове. За разлика от повечето големи туристически лайнери и супертанкери нашите кораби нямат единичен корпус, а се състоят от деветстотин херметически споени отсеци. Така че и сто от тях да се повредят и наводнят по време на очакваната масивна приливна вълна, корабите ни пак ще оцелеят.

— Наистина изумително — възкликна Джордино, правейки се на смаян. — Какъв е източникът им на мощност?

— Дизелови двигатели с девет милиона и десет хиляди конски сили, които движат кораба със скорост дваисет и пет възела.

— Цял град от петдесет хиляди жители, който може да пътува из света — отбеляза Пит. — Това просто не изглежда възможно.

— Не са петдесет хиляди, господин Пит. Когато дойде времето, този кораб ще превозва сто дваисет и пет хиляди души. Отделно другите три кораба ще превозват по още петдесет хиляди души или общо двеста седемдесет и пет хиляди, все обучени и образовани да изградят Четвъртата империя върху основите на архаичните демократични системи.

Пит едва се въздържа да не се впусне в разгорещен спор, но спря вниманието си на трамвая. Видя как покрай тях лети живописен парк с площ най-малко от двайсет акра. Той непрекъснато се смайваше от изумителния мащаб на проекта. Алеи за велосипедисти и тичащи за здраве се виеха между дърветата и езерата, в които плуваха лебеди, гъски и патици.

Роза забеляза прехласнатото му от пасторалната гледка изражение.

— Това е една от мрежите ни от паркове, места за отдих и почивка, с обща площ от петстотин акра. Видяхте ли спортните ни съоръжения, плувните басейни и минералните извори?

Пит поклати глава.

— Времето ни беше ограничено.

— Женен ли сте, имате ли деца?

Като си спомни разговора си с един от пазачите, Пит кимна.

— Да, едно момче и едно момиче.

— Ние привлякохме най-добрите възпитатели да учат и ръководят училищата ни — от ниво бавачки до преподаватели в колежи и университети.

— Това е много утешително.

— Двамата с жена ви ще можете да посещавате театри, образователни семинари и конференции, библиотеки и художествени галерии с най-отбрани исторически произведения на изкуството. Освен това имаме и зали, в които се помещават ценни находки, останали от древните народи, така че те могат да се изследват, докато чакаме околната среда на земята да се регенерира след предстоящия катаклизъм.

— Древни народи ли? — престори се на изненадан Пит.

— Да, на една цивилизация, открита от нашите предци на Антарктида, наречена аменеи. Те били напреднала раса, която изчезнала след сблъсък на комета със Земята преди девет хиляди години.

— Изобщо не съм чувал за тях — избудалка я и Джордино.

— Нашите учени изследват техните писмени паметници, за да можем ние да научим какво да очакваме през идните месеци и години.

— Как мислите, колко време ще трябва да мине, преди да започнем работата си на суша? — попита Пит.

— Едва след пет, а може би след десет години ще можем да поставим основите на новия ред — поясни Роза.

— Дали ще просъществуват толкова дълго всички тези сто двадесет и пет хиляди души?

— Забравяте, че има още кораби — отвърна тя с гордост. — Флотилията е способна да се самоиздържа. На борда на „Карл Волф“ има петдесет хиляди акра орна земя, която вече е засадена със зеленчукови и овощни градини. „Ото Волф“ ще превозва хиляди животни за храна и разплод. А четвъртият кораб — „Херман Волф“ — е предназначен само за товар. На него ще се натоварят всички съоръжения и машини, необходими за построяването на нови градове, пътища и ферми, когато можем отново да стъпваме по твърда почва.

Джордино посочи табелката над вратата на трамвайната кола.

— Наближаваме секция К.

— Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Волф — каза галантно Пит. — Предайте моите поздравии на братовчед си Карл.

Тя го погледна леко изненадана, после кимна.

— Положително ще се видим отново.

Трамваят спря бавно и Пит и Джордино слязоха. Прекосиха перона и се озоваха в преддверие, което се разклоняваше в коридори като спици на велосипедно колело.

— Оттук накъде? — попита Джордино.

— Продължаваме право напред и следваме табелите, сочещи към секция К — каза Пит и тръгна по средния коридор. — Трябва много да внимаваме.

Докато вървяха по безкрайния на вид коридор, минаваха покрай номерирани врати, някои от които бяха отворени, тъй като стаите зад тях се обзавеждаха. Надникнаха в една от тях и видяха просторни луксозни жилищни помещения. Планът беше обитателите да живеят възможно най-удобно, докато чакат да положат основите на своята общност върху онова, което ще остане на земята след падането на кометата.

На стената между всяка врата по коридора бяха окачени картини. Джордино се спря за миг и огледа картина с пейзаж в ярки цветове. Доближи се да види името на художника.

— Няма начин това да е Ван Гог — скептично отбеляза той. — Или е фалшификат, или е репродукция.

— Не, истинска е — възрази убедително Пит и посочи друга картина. — Тези произведения несъмнено идват от музеи и частни колекции на жертвите на Холокоста, откраднати от нацистите през Втората световна война.

— Колко благородно от тяхна страна да запазят тези ценности, които никога не са били тяхно притежание!

— Волфови възнамеряват да отнесат великите произведения на изкуството в обетованата си земя.

Откъде са толкова сигурни, че второто падане на комета ще улучи земята, зачуди се наум Пит. Защо да не е възможно кометата да я подмине отново, както преди девет хиляди години? Готови отговори нямаше, но веднъж измъкнат ли се благополучно заедно с Пат и дъщеря ѝ от това място, той беше твърдо решен да намери отговорите.

След като Джордино изчисли, че са изминали около осемстотин метра, те стигнаха до голяма врата с табела, на която пишеше: „Охрана, ниво К“. Подминаха я бързо и най-накрая стигнаха до обзаведена с вкус приемна с масички, кресла и дивани около голяма камина. Приличаше на фоайе на голям и скъп хотел. Мъж и жена, облечени в зелени гащеризони, седяха зад нещо като рецепция, а на стената зад гърба им висеше картина, изобразяваща Ноевия ковчег.

— Някой от висшестоящите сигурно има мания за кодове в цветовете — смънка под носа си Джордино.

— Питай ги къде се намира американската епиграфка, която дешифрира древните надписи — каза му Пит.

— Откъде да знам как е „епиграфка“ на испански?

— Измисли нещо.

Джордино въздъхна и се приближи до жената, надявайки се тя да е по-услужлива.

— Изпратиха ни да преместим доктор О'Конъл и дъщеря ѝ в друга част на кораба — заговори той тихо, за да не проличи американския му акцент.

Жената, с бледа кожа и коса, свита на кок, огледа униформата на Джордино и с рязък тон попита:

— Защо никой не ме е уведомил, че трябва да бъдат преместени?

— На мен самия ми наредиха преди десетина минути.

— Трябва да проверя това нареждане — каза жената с официален тон.

— По-добре изчакайте. Шефът ми тръгна за насам, така че ще можете лично да говорите с него.

Тя кимна.

— Добре.

— В това време можете да ни кажете къде точно се намира апартаментът, за да помогнем за преместването ѝ.

— Нима не знаете? — попита жената.

— Как да знаем — отвърна наивно Джордино, — като тя е под ваше наблюдение. Както виждате, партньорът ми и аз се допитваме до вас, вместо направо да идем и ги потърсим. А сега, кажете ни къде се намира тя и ние ще изчакаме моят шеф да дойде и да ви потвърди лично, щом така ще спите по-спокойно.

Ръководителката на женската секция се огъна.

— Доктор О'Конъл се намира в апартамент К-37. Само че не мога да ви дам ключа, докато не видя подписана заповед.

— Добре, не е наложително да влизаме веднага — сви с безразличие рамене Джордино. — Ще изчакаме пред вратата. — Той направи знак с глава на Пит да го последва и двамата тръгнаха обратно по пътя, по който бяха дошли. След като се отдалечиха достатъчно, че да не бъдат чути, Джордино каза:

— Държат я в К-37. Мисля, че подминахме жилищните помещения с трийсетата номерация, когато тръгнахме от асансьора.

— Дали се охранява апартаментът ѝ? — попита Пит.

— Как да питам, след като самият аз съм облечен с униформа на охраната? Нали веднага ще ме заподозрат.

— Давай да побързаме — каза Пит. — Те може би вече са по дирите ни.

Когато стигнаха до К-37, завариха пред вратата пазач. Джордино се приближи и нехайно му каза:

— Свободен си.

Пазачът, висок с една глава над Джордино, сведе изненадан поглед към ниския етруск.

— Остават още два часа до края на смяната ми.

— Не си ли доволен, че ни пратиха по-рано?

— Не ми изглеждате познати — каза притеснен пазачът.

— Нито пък ти на нас — и Джордино понечи да се обърне, сякаш да си върви. — Няма нищо. Двамата с партньора ми ще идем да

почакаме в трапезарията да ти свърши дежурството.

Пазачът изведнъж запя друга песен.

— Не, недейте. Ще използвам свободното си време, за да поспя — и без повече да се бави, той тръгна забързано към асансьора.

— Чудесно изпълнение — отбеляза Пит.

— Много ме бива да убеждавам някого — изхили се Джордино.

Веднага след като пазачът влезе в асансьора в дъното на дългия коридор, Пит заби силен ритник под бравата на вратата и я отвори. Преди още крилото да спре движението си, те се озоваха в апартамента. Една девойка стоеше в кухнята, облечена в син гащеризон, и пиеше мляко от стъклена чаша. От уплаха тя изпусна чашата върху килима. Пат се втурна от спалнята, облечена също със син гащеризон. Дългата ѝ червена коса се бе разперила зад гърба ѝ като ветрило. Тя изведнъж се закова на място и загледа смаяна Пит и Джордино. От отворената ѝ уста не излезе никакъв звук.

Пит я хвана за ръката, а Джордино се спусна към момичето.

— Нямаме време за прегръдки и целувки — каза Пит. — Трябва да хващаме самолета.

— Ей, красавци, откъде изникнахте? — успя да изрече накрая тя, все още смаяна и объркана.

— Не съм сигурен, че държа да минавам за красавец — измърмори Пит, като я хвана за кръста и я забута към разбитата врата.

— Чакай! — извика тя и се отскубна от ръката му, затича се обратно към стаята и след секунди се появи, притискайки малко кожено куфарче към гърдите си.

Времето за предпазливост и полезни моменти изтече — ако изобщо го бяха предвидили двамата мъже. Четиримата се втурнаха тичешком по дългия коридор, минавайки покрай работниците, извършващи довършителните работи по кораба, които ги изгледаха учудени, но никой не се опита да ги спре.

Ако алармата беше включена досега, а Пит не се съмняваше в това, мисълта да бъдат пресрещнати от безмилостните Волфови, го пришпорваше още повече. Да слязат от кораба, да стигнат края на дока, да се гмурнат под водата на фиорда и да преплуват три и половина километра, беше само половината от проблема. Макар че щяха да изминат това разстояние по-бързо с подводните скутери,

отколкото с плуване, имаше вероятност Пат и дъщеря ѝ да загинат от хипотермия, преди да стигнат до дефилето и скайкара.

Страховете му изведнъж набъбнаха, когато зловещ звук от пискливи алармени системи прониза района на корабостроителницата в момента, в който четиримата стигнаха до най-близкия асансьор.

Засега обаче щастието беше на тяхна страна. Асансьорът стоеше с отворени врати на Шесто ниво. Трима мъже с червени гащеризони товареха кабинетни мебели. Без дума за обяснение Пит и Джордино издърпаха слисаните работници във фоайето, натикаха Пат и дъщеря ѝ в асансьора и след петнайсет секунди вече пътуваха надолу.

Докато временно си поемаха дъх, Пит се усмихна на дъщерята на Пат — хубаво момиче с коса с цвета и блясъка на топаз и със средиземноморско сини очи.

— Как се казваш, душичке?

— Меган — отвърна момичето с широко отворени от страх очи.

— Дишай дълбоко и се отпусни — посъветва я той. — Аз съм Дърк, а този широкоплещест як приятел се казва Ал. Ще ви закараме благополучно у дома.

Думите му оказаха ефект, защото изписаният страх по лицето ѝ бавно се замени с израз на нормално притеснение. Тя му се довери безпрекословно и за втори път тази вечер Пит се изпълни с ужас от мисълта какво ли ще се случи, когато асансьорът спре и вратите му се отворят. Той и Джордино не можеха да се измъкнат току-така, особено с двете жени до тях.

Оказа се, че страховете му са били безпочвени. На товарното ниво не ги очакваше армия от охранители с насочени към тях оръжия.

— Нямам представа къде сме — каза той, оглеждайки лабиринта от коридори.

Джордино се усмихна печално.

— Жалко, че не взехме карта на „града“.

Пит посочи към електрическа количка за голф, оставена до една врата.

— Избавлението ни било под носа — рече той, като скочи на седалката зад кормилото и завъртя ключа за запалването. Всички се качиха и той потегли, без дори да ги изчака да седнат. Тръгна напосоки, но след като прекоси трамвайните релси, щастлива

случайност го изведе на широк товарен проход, водещ към товарна рампа, която се спускаше към дока.

Армията от охранители с насочени оръжия, за която с безпокойство си бе помислил, беше тук.

Охранителите слизаха от камиони и се пръсваха по дока, заемайки позиции с оръжия, готови за стрелба. Пит изчисли, че са най-малко сто на брой, без да включва хилядите други на борда на кораба. Той мигом схвана положението и извика:

— Дръжте се! Връщаме се отново към асансьора! — Той натисна спирачния педал, направи обратен завой и пое обратно по товарния проход.

Джордино хвърли поглед през рамо и видя как черните гащеризони пъплека по дока като мравки.

— Хич не обичам, когато нещата не се подреждат както трябва — измърмори той навъсен.

— Няма да можем да се измъкнем — вметна Пат, притискайки дъщеря си до себе си. — Не и сега.

Пит хвърли поглед към Джордино.

— Нали имаше една стара военна песничка, в която се пееше: „Преди успяхме, ще успеем и този път“?

— Втората световна война не беше по мое време — рече Джордино. — Но разбирам накъде биеш.

Те бързо стигнаха до асансьора, но Пит не спря. Вратите на кабината бяха все още отворени и той продължи с количката направо вътре. Натисна бутона за Шесто ниво, извади колта си и направи знак на Джордино също да приготви оръжието си. Когато вратите на асансьора се отвориха, те застанаха лице с лице към тримата работници, пренасящи мебели, които бяха изхвърлили от асансьора преди малко. Все още смаяни от изгонването им, те крещяха и жестикулираха към мъж с жълт гащеризон, който очевидно им беше отговорник. Като видяха Пит и Джордино да излизат с количката като отвързани гладни немски овчарки с насочени оръжия, четиримата мъже замръзнаха на място и вдигнаха ръце над главите си.

— Бързо в асансьора! — нареди им Пит.

Мъжете не помръднаха, докато Джордино не повтори командата на испански.

— Извинявай — изведнъж се осъзна Пит. — Критичният момент ме подведе.

— Извинен си — каза Джордино.

Процедурата, която набързо бяха извършили с пазачите в асансьора на административната сграда, бе повторена. Шест минути по-късно те оставиха четиримата мъже по бельо, с лепенки на устата, да лежат на пода на кабината. Щом вратите се отвориха широко, Пит изкара голфкара на главната товарна палуба, спря, слезе и се затича обратно към асансьора. Натисна всички бутони за нагоре и изскочи от кабината, преди вратите да се затворят. После, следвайки упътващите табели, продължи към трамвая. Сега трима от тях бяха облечени с червени гащеризони, а четвъртият носеше жълтия гащеризон на отговорника.

Охранителите вече бяха заели местата си на кръстовището пред трамвайната спирка. Един от тях пристъпи напред и вдигна ръка. Пит бавно спря електрическата кола и погледна въпросително мъжа.

Без да знае, че Пат и дъщеря ѝ бяха измъкнати от апартамента им, пазачът не се усъмни, като видя две жени в униформените облекла на товарачите, тъй като сред тях също имаше немалко жени, които работеха на вилкови повдигачи и на електрокари. Пат стисна ръката на дъщеря си като предупреждение да не говори и да не помръдва. Освен това обърна лицето ѝ, за да не може охранителят да види крехката ѝ възраст.

Пит беше предположил, че жълтият униформен цвят е определен за ръководна длъжност и почтителният поглед в очите на охранителя го потвърди.

— Какво става тук? — попита Джордино на подобрен от практикуване испански.

— Двама нашественици в униформи на пазачи са проникнали в корабостроителницата и се предполага, че са се качили на борда на „Улрих Волф“.

— Нашественици ли? Защо не ги спряхте, преди да влязат в района?

— Не мога да кажа — отвърна мъжът. — Знам само, че са убили четирима от охраната в опит да избягат.

— Четирима мъртви... — рече тъжно Джордино. — Много жалко. Надявам се да хванете тия свине. Нали така? — обърна се той

към останалите от групата му и закима енергично.

— Си, си — потвърди Пит на испански, придавайки израз на отвращение на лицето си.

— Налага се да проверяваме всеки, който влиза или излиза от всеки кораб — настоя охранителят. — Така че трябва да проверим и вашите служебни карти.

— Нима приличаме на нашественици в униформи на охраната? — попита Джордино високомерно.

Охранителят поклати глава и се усмихна.

— Е, не.

— Тогава ни пусни да минем! — Приятелският тон на Джордино изведнъж стана студен и официален. — Чака ни товарене, така че нямаме време да си приказваме с вас. Вече закъснявам за събранието с Карл Волф. Затова, ако не искаш да те оставим, когато настъпи потопът, най-добре се отдръпни от пътя.

Сплашеният охранител свали оръжието си и отстъпи.

— Извинете, че ви забавих.

Тъй като не можеше да следи разговора на испански, Пит настъпи педала за газта едва когато Джордино го сръга в ребрата. Преценявайки, че е най-добре да поддържат впечатлението за корабни работници, той продължи към следващата трамвайна спирка с умерена скорост, въздържайки се с мъка да не отпраши възможно най-бързо. Пускайки едната си ръка от кормилото, той набра номер по телефона си.

Сандекър натисна бутона за високоговорителя още на първото позвъняване.

— Да?

— Обаждаме се от „Лийнинг пица тауър“. Поръчката ви е на път за дома ви.

— Мислите ли, че разносвачът ще намери къщата, без да се лута?

— Той ще се постарее да пристигне, преди пицата да е изстинала.

— Надявам се да успее — отвърна Сандекър, потискайки нетърпението в гласа си. — Вече всички тук сме много гладни.

— Движението е доста натоварено. Ще направим всичко по силите си, за да не се забавим.

— Ще оставя външната лампа да свети. — Сандекър изключи телефона и погледна адмирал Хозафел с мрачно лице. — Извинете ме за глупавия разговор, адмирале.

— Напълно ви разбирам — отвърна възрастният германец любезно.

— Какво е положението? — попита Литъл.

— Не е добро — отвърна Сандекър. — Открили са доктор О'Конъл и дъщеря ѝ, но са изпаднали в огромно затруднение и не могат да избягат от корабостроителницата. „Движението е доста натоварено“ означава, че охраната на Волф е по петите им.

Литъл го попита:

— Какви са според вас шансовете им да се измъкнат благополучно?

— Шансове ли? — По лицето на Сандекър се изписа мъчително изражение; той като че ли се беше състарил с десет години през последния един час. — Те нямат никакви шансове.

31.

Трамваят потегли бавно от спирката, разминавайки се с друг, който се движеше в обратната посока. Макар да се плъзгаше по релсите със скорост близо петдесет километра в час, на Пит му се струваше, че превозното средство пълзи и му идеше да слезе и да го бута. Спирките, обозначени с букви от азбуката, идваха и отминаваха, като при всяко спиране той очакваше трамвайната кола да се напълни с мъже от охраната, които да ги заловят. Когато на спирка W слезоха и се качиха пътници, надеждата на Пит нарасна, но на спирка X късметът им изневери.

Шестима охранители в черни униформи се качиха в последната кола и започнаха да проверяват картите за самоличност на пътниците, които, както едва сега Пит забеляза, се носеха във вид на гривна на китката. Той се наруга, задето не бе обърнал внимание на това по-рано — можеха да откраднат две от носачите на мебели. Твърде късно му дойде наум, че охранителите ще бъдат особено подозрителни към онези, които не носят такива. Освен това му се стори, че проверките на работниците, облечени с червени и жълти униформи, като че ли траеха по-дълго.

— Приближават се — отбеляза Джордино бездушно, когато охранителите влязоха във втората от общо петте трамвайни коли.

— Да се прехвърлим предпазливо един по един в първата кола — нареди Пит.

Без повече думи Джордино тръгна пръв, след него Меган, после Пат и накрая Пит.

— Може и да стигнем до следващата спирка, преди да са се качили в тази кола — каза Джордино. — Но кой знае...

— Съмнявам се, че ще се измъкнем толкова лесно — отбеляза Пит с мрачно лице. — Нищо чудно и там да има хора от тях.

Той тръгна напред и надникна през прозорчето на вратата, водеща към малка кабина за управление в предната част на трамвайната кола. Тя беше снабдена с арматурно табло с лампички,

бутони и превключватели, но ватман нямаше. Той натисна дръжката на вратата и не се изненада, че беше заключена.

Огледа внимателно арматурното табло. Едно нещо привлече вниманието му. Хващайки здраво колта си, той заби цевта в стъклото на прозореца и го счупи. Без да обръща внимание на стреснатите пътници, бръкна през счупеното стъкло и отключи вратата отвътре. Бързо отиде до арматурното табло и завъртя първия от пет позиционните лостови превключватели, свързани с електронните съединители на мотрисата. След това пренастрои компютъра, който регулираше скоростта.

Желаният резултат го удовлетвори. Четирите последни коли се откачиха от водещата кола и започнаха да изостават. Макар че всяка кола имаше свой източник на захранване, предварително зададената им скорост започна да намалява спрямо първата кола. Останалите в тях охранители не можеха да сторят нищо, освен да се свържат с други екипи за проверка и да наблюдават безпомощни как разстоянието между трамвайните коли бързо се увеличава, а обектите им на преследване набират преднина.

Четири минути по-късно Пит и групата му отминаха спирка У, без да спират за разочарование на един екип от охранители и неколцина работници, които чакаха на перона. Пит имаше чувството, че стомахът му се е свил на ледена топка, а устата му е суха като есенно листо. Беше поел отчаян риск без никакви изгледи за успех. Той погледна през рамо към вътрешността на колата и срещна погледа на Пат, която седеше, обгърнала с едната си ръка раменете на Меган, а в другата стискаше коженото си куфарче. По бледото ѝ лице беше изписан странен израз на тъга и отчаяние. Той отиде до нея и разроши червената ѝ коса.

— Ще се справим — успокои я той с убедителен глас. — Старият Дърк ще ви изведе оттук над вода и планини.

Тя го погледна и се усмихна едва-едва.

— Сигурен ли си?

— Повече от сигурен — отвърна той и вътрешно се изпълни с вяра.

Измина половин минута. Пит се върна отново в кабината за управление и видя, че приближават басейна в кърмата на кораба. Няколко камиона завиваха към басейна, където, както без съмнение

прецени, трамваят щеше да спре на последната спирка Z, преди да предприеме поредната си нова обиколка. Не се заблуждаваше, че охранителите са стигнали до спирката преди тях и чакаха да ги размажат с арсенала си от оръжия.

— Ще намаля скоростта на трамвайната кола до петнайсетина километра в час — съобщи Пит. — Когато извикам, всички скачаме. Покрай релсите расте трева, така че ще паднем на сравнително мека земя. Гледайте да се търкулнете напред, когато се приземите. В момента не можем да си позволим някой да си счупи или навехне крак.

Джордино обгърна с ръка раменете на Меган.

— Ние с теб ще скочим заедно. Тлъстините ми ще омекотят падането ти. — Това изобщо не отговаряше на истината. Никъде по мускулестото тяло на Джордино нямаше грам тлъстина.

Пит натисна няколко бутона и колата внезапно намали скорост. В мига, в който червените цифри на скалата на скоростомера отчетоха петнайсет километра в час, той изкрещя:

— Готови, скачайте!

Той поостана, докато ги види всички вън от трамвайната кола, после отново натисна бутоните и когато скалата показва сто километра в час, напусна кабината и скочи, докато трамваят бързо набираше скорост. Докосна меката почва първо с ходилата си, след което се претърколи с инерцията на артилерийско гюле до лежа от декоративни храсти, като изпочупи клоните им и ги наби с тежината си в пръстта. След малко, олюлявайки се, се изправи на крака и усети болка в едното коляно, но тя не му пречеше да върви.

Джордино се озова зад него и му помогна да възстанови равновесието си. С облекчение той видя, че лицата на Пат и Меган не са изкривени от болка. Те като че ли бяха заети повече да изчеткват с ръка пръстта и боровите иглички от косите си. Трамваят се беше изгубил от поглед зад завоя, но стълбите, водещи към първия кей, се намираха на не повече от петнайсет метра и наблизо не се виждаше никаква охрана.

— Къде отиваме? — попита Пат, леко успокоена.

— Преди да хванем самолета си — отговори Пит, — ще трябва да поплуваме малко с лодка.

Той я хвана за ръката и я повлече след себе си, а Джордино пък обгърна с ръка раменете на Меган и двамата тръгнаха след тях.

Четиримата вървяха по релсите и стигнаха до кей номер едно. Както бе предположил Пит, охранителите бяха обкръжили трамвайната спирка при секция Z, на двеста метра нагоре по коловоза. Настана смут, когато трамвайната кола профуча покрай спирката, изчезна зад завоя и продължи покрай леерното ограждане на левия борд на кораба. Охранителите, напълно сигурни, че нашествениците все още се крият в трамвайната кола, се спуснаха след нея веднага след като шефът им нареди да бъдат изключени енергийните мрежи за трамвайната система.

Пит прецени, че ще изминат още седем минути, преди охраната да стигне до спрялата кола и да види, че е празна. Ако четиримата не слезеха дотогава от кораба, залавянето им щеше да им е вързано в кърпа.

Никой от работниците на кея не им обърна внимание, когато заслизаха по стълбите за кея. Между първия и втория кей бяха завързани три плавателни съда: малък седемметров ветроход, дванайсетметров моторен катер „Гранд Банкс“ и една класическа седемметрова моторница.

— Качваме се на най-голямата лодка — каза Пит, крачейки спокойно по кея.

— Както разбирам, няма да идем да си приберем водолазната екипировка — подметна Джордино.

— Изключено е Пат и Меган да стигнат до брега живи с плуване в тази ледена вода. Най-добре е да пробваме късмета си по повърхността.

— Моторницата е по-бърза — изтъкна Джордино.

— Да, така е — съгласи се Пит, — но охраната ще стане подозрителна, ако види бърза лодка да отпердашва нанякъде от корабостроителницата. Моторният катер „Гранд Банкс“, плавайки спокойно по водата, няма да привлече ничие внимание.

Пит се приближи и спря до мостчето. Един докер миеше с маркуч палубата.

— Хубава лодка — подвикна му Пит усмихнат.

— А? — докерът явно не разбираше английски.

Пит тръгна по мостчето и посочи изящните линии на „Гранд Банкс“ 42.

— Хубава лодка — повтори той и влезе в мостика.

Докерът го последва, като започна да протестира, че влизането е забранено, но щом се озоваха във водата от ползването на другите работници на кея, Пит му заби силен юмрук в челюстта и го просна на пода. После подаде глава навън от кабината и извика:

— Ал, отвързвай въжетата. А вие, дами, бързо на борда.

Пит огледа приборите на пулта за управление. Завъртя ключа и натисна двата стартерни бутона. В машинното отделение долу чифт големи корабни дизелови двигатели се завъртяха и шумно забоботиха. Той плъзна десния прозорец настрани и надникна навън. Джордино беше отвързал предните и задните въжета и се качваше на борда.

Пит задейства реверсивния механизъм и много бавно започна да отлепва лодката от кея в посока към откритите води на двайсетина метра назад. Подмина двама докери, които монтираха леер около кея и им помахаша с ръка. Те му помахаша в отговор. Много по-лесно е да се измъкнеш крадешком, помисли си той, отколкото да се втурнеш през оградата за добитък като разярен бик.

Катерът стигна края на кея и навлезе в открити води. Сега кърмата на огромния кораб се извисяваше над него. Пит отмести лоста до положение „Напред“ и „Гранд Банк“ се плъзна покрай „Улрих Волф“. За да стигнат до фиорда и излязат от района на корабостроителницата, те трябваше непрекъснато да плават покрай плаващия титан. Пит увеличи скоростта до осем възела — умерен ход, който според него нямаше да събуди подозрения. Засега нямаше виковете, алармени звънци или подсвирквания, нямаше никакви признаци, че са преследвани, нито прожектори, които да ги осветят на фона на тъмната вода.

При тази скорост щяха да са им нужни петнайсет минути, за да изминат цялата дължина на суперкораба и да завият покрай носа му, преди да се отдалечат на безопасно разстояние и извън обсега на светлините от корабостроителницата. Петнайсет мъчителни минути, които щяха да им се сторят цели петнайсет години. Това беше само първото препятствие. Тепърва им предстоеше да се измъкнат от патрулните лодки, а дотогава имаше вероятност екипажите им да бъдат предупредени за бягството на нашествениците с моторния катер „Гранд Банк“.

Те не можеха да направят нищо, освен да стоят на закрито в главната кабина и да наблюдават как подминават огромния кораб.

Множеството прозорци от носовата част до кърмата светеха отвътре и отвън като бейзболен стадион по време на вечерен мач. Ако славните класически лайнери „Титаник“, „Лузитания“, „Куин Мери“, „Куин Елизабет“ и „Нормандия“ се наредяха по дължина един до друг, пак нямаше да покрият дължината на „Улрих Волф“.

— Така бих си хапнал един хамбургер сега — подметна Джордино с желанието да намали напрежението.

— Аз също — каза Меган. — Те ни даваха само някаква безвкусна питателна храна.

Пат се усмихна, макар лицето ѝ да изглеждаше напрегнато.

— Още малко, миличка, и ще си хапнеш и хамбургер.

Пит се извърна назад от щурвала.

— Как се отнасяха с вас?

— Не грубо — отвърна Пат, — но никога не са ми нареждали толкова много противни и нахални хора. Караха ме да работя по двайсет часа на ден.

— За да дешифрираш аменейски надписи от друга камера ли?

— Не, те не бяха от друга. Бяха снимки на надписи, направени в потънал град, който открили на Антарктида.

Пит я погледна с любопитство.

— На Антарктида ли?

Тя кимна.

— Скован между ледовете, нацистите го открили преди войната.

— Елзи Волф ми каза, че разполагали с доказателство, че аменеите били построили шест такива камери.

— Това не знам — призна Пат. — Останах обаче с впечатлението, че те използват заледения град за някаква цел. Само че не разбрах каква.

— Научи ли нещо ново от надписите, които те принудиха да разчетеш?

Докато разговаряше, тъгата и безпокойството по лицето на Пат изчезнаха.

— Тъкмо започвах работата си над тях, когато вие двамата нахълтахте в апартамента. Те бяха изключително заинтересовани да узнаят какво ние сме дешифрирали от камерите в Колорадо и на остров Сен Пол. Изглежда, че Волфови отчаяно желаят да проучат

разказите на аменеите, описващи последиците от падането на кометата.

— Това е така, защото всички надписи, които са намерили в потъналия град, са отпреди катаклизма. — Той замълча и посочи с брадичка коженото ѝ куфарче.

— Там ли е всичко това?

Тя го повдигна.

— Тук са снимките от камерата в Антарктида. Как можех да ги оставя!

Той задържа поглед върху лицето ѝ.

— Вече не се раждат жени като тебе.

Може би Пит щеше да добави още нещо, но видя, че една лодка пресича пътя им на стотина метра пред тях. Приличаше на работна лодка и държеше постоянен курс, когато зави и мина покрай левия борт на „Гранд Банкс“. Екипажът изглеждаше съсредоточен в работата си и не обърна никакво внимание на моторния катер.

Когато наближиха предната секция на „Улрих Волф“ и все още никой не ги преследваше, Пит се поотпусна малко и попита:

— Казваш, че те проучват какво ще бъде положението след падането на кометата.

— Да, и то сериозно проучват. Предполагам, че искат да съберат по възможност всички данни, необходими за оцеляването им.

— Все още не разбирам защо Волфови са толкова сигурни, че някаква комета ще се върне и ще се сблъска със Земята до няколко дни според предсказанията на аменеите, направени преди девет хиляди години — каза Пит.

Пат поклати бавно глава.

— Нямам отговор на това.

Без да променя скоростта от осем възела, Пит леко изви кормилното колело и предприе широк завой, за да заобиколи носа на „Улрих Волф“. Излизайки от края на дока, видя, че сега той е оживен от докери и охранители, които проверяваха самоличността на всички мъже и жени в червени гащеризони. Подмина малка моторница, плаваща без светлини, която заплашително направи завой от 183 градуса и пое след тях в килватера им. Той постави насочващия си компютър върху рамката на защитната преграда срещу вятъра и изучи

показанията, които щяха да го преведат през тъмнината до дефилето, където се намираше скайкарът.

Пет километра до дефилето, пет километра по вода в плавателен съд, който не предоставяше никаква защита срещу търсещи прожектори или автоматични оръжия и тежки картечници. Единственото им въоръжение бяха два пистолета. Освен това ги застрашаваха патрулните лодки, които положително бяха вече уведомени за откраднатия моторен катер, с който нашествениците се опитваха да избягат от района на корабостроителницата. Утешителното беше, че патрулните лодки бяха в другия край на фиорда и това им предоставяше поне няколко минути преднина. Но слаба беше тази утеха. Превъзхождащите ги по скорост лодки лесно щяха да пресекат пътя на „Гранд Банкс“, преди плавателният им съд да стигне входа на дефилето.

— Ал!

Джордино мигом се озова до него.

— Слушам!

— Намери някакви бутилки. Сигурно има някъде на борда. Изпразни ги, ако са пълни и ги напълни с каквото силно запалително вещество намериш. Дизеловото гориво се възпламенява бавно. Потърси бензин или някакъв разтворител.

— Коктейл „Молотов“, а? — захили се като демон Джордино. — Не съм хвърлял такъв, откакто ходех на детска градина. — След две крачки той заслиза по стълбата към машинното отделение.

Пит едва се удържа да не увеличи скоростта. Погледна през рамо и видя моторницата, която ги застигаше и след малко се изравни с тях. Светлините от корабостроителницата осветиха двама мъже в черни униформи — единият управляваше моторницата, а другият стоеше на кърмата и стискаше в ръка автоматична пушка. Мъжът на щурвала започна да му прави знаци, сочейки ухото си. Пит разбра съобщението и включи радиото, като го остави на честотата, на която беше.

Разнесе се глас на испански, чийто тон непогрешимо говореше, че издава команда. Той грабна микрофона и отвърна:

— Но абла еспаньол.^[1]

— Алто!^[2] Алто! — изкрещя гласът.

— Слезте долу и легнете по корем на пода — нареди Пит на Пат и Меган.

Те мълчаливо се подчиниха и се втурнаха надолу по стълбата към главната кабина.

Пит намали скоростта и се показва на вратата на мостика. Колтът със запънат ударник беше пъхнат в колана му. Охранителят на кърмата на моторницата приклепна в готовност да скочи на борда на „Гранд Банкс“.

Пит измери разстоянието между двата плавателни съда и влезе отново, за да увеличи скоростта, но леко, колкото да се движи успоредно на патрулната лодка, така че канещият се да скочи на борда на „Гранд Банкс“ охранител да прехвърли леерното ограждане точно там, където е вратата за мостика. Трябваше точно да улучи момента. Зачака търпеливо като ловец, наблюдаващ небето за прелитаща патица.

Точно когато охранителят отлепи крака, за да скочи, Пит побутна напред ръчната газ, увеличавайки леко скоростта, после рязко я върна назад. Внезапното движение обърка охранителя и той се просна по корем върху тясната лява палуба на „Гранд Банкс“.

Пит спокойно прекрачи навън от мостика, заби петата на десния си крак във врата на мъжа, наведе се, измъкна от ръцете му автоматичната пушка „Бушмастер“ M17S — и го удари с приклада по тила. След това насочи оръжието в мъжа на щурвала и стреля. Не го улучи, тъй като мъжът мигом падна на колене, изви рязко кормилното колело, увеличи скоростта и под остър ъгъл се отдалечи от „Гранд Банкс“. Със силен рев от двигателя моторницата подскочи в облак от пръски и разпенена вода. Без повече да я гледа, Пит влезе отново в кабината и подаде максимален приток на гориво. Кърмата на „Гранд Банкс“ потъна във водата, носът ѝ щръкна нагоре и моторният катер запердаши по черната вода със скорост близо двайсет възела.

Сега Пит съсредоточи вниманието си върху патрулните лодки, които се връщаха от края на фиорда. Те плаваха с максимална скорост и прожекторите им осветяваха водата на косъм от „Гранд Банкс“. Повече от ясно беше, че охранителят от малката моторница им беше съобщил всичко по радиовръзката. Водещата лодка се отдели на около осемстотин метра пред другата. Пит не можеше да предвиди кога най-близката патрулна лодка ще поеме по курс на неминуем сблъсък с „Гранд Банкс“. Сигурен беше обаче, че ще пресече пътя му, преди да са стигнали до входа на дефилето. След шест-седем минути щеше да стане ясно дали са обречени да оцелеят, или да загинат.

Вече бяха далече от корабостроителницата, оставаше им да изминат не повече от три километра.

Моторницата с извънбордов двигател се намираше на около стотина метра встрани и малко зад тях. Причината охранителят зад щурвала да не открие огън с бушмастера си беше, че се опасяваше да не улучи партньора си.

Джордино се върна в кабината с четири шишета от тенекиена кутия, пълни с разтворител, който се използваше за почистване на маслото и греста в машинното отделение. Шишетата бяха запущени с тънки парцалени ленти. Той внимателно постави бутилките върху възглавниците на една от пейките. Набитият италианец имаше голяма рана на челото си.

— Как пострада? — попита го Пит.

— Ами от един мой приятел, който не може да управлява плавателен съд. Бях отхвърлен в другия край на машинното отделение и така си джаснах главата в една тръба, че искри ми излязоха пред очите. — В този момент Джордино зърна неподвижното тяло на изпадналия в безсъзнание охранител, проснато отвън пред вратата. — О, моите най-искрени извинения. Значи си имал гост.

— Да, но неканен.

Джордино застана до Пит и се загледа през преградата срещу вятъра в приближаващата се патрулна лодка.

— Не давай никакви предупредителни изстрели на екипажа. Всички са въоръжени до зъби и само си търсят извинение да ни обърнат във водата.

— Не ми се вярва — каза Пит. — На тях все още им е нужна Пат. Може и да се отнесат грубо с нея и Меган, но няма да ги убият. Ние с теб обаче ще станем история. Но смятам да им поднеса малка изненада. Ако ги привлечем достатъчно близо, може и да ги зарадваме с празничен огън на открито.

Джордино се обърна и се вторачи в лицето на Пит. Повечето мъже на негово място щяха да си помислят, че поражението им е неминуемо, но той не видя и сянка на подобна мисъл в очите му. Те изразяваха единствено пресметната решителност и леко проблясваха от очакване.

— Ти — каза Пит на Джордино, — ще се занимаваш с играчките си. Дай ми оръжието си и иди да залегнеш ниско в другия край на

мостика, докато не чуеш изстрели.

— От теб или от тях?

— Няма значение.

Джордино му подаде автомата си без повече въпроси, а в това време Пит увеличи още малко оборотите на двигателите. „Гранд Банк“ даваше всичко от себе си, но все пак това беше плавателен съд, предназначен за удобни разходки по вода, а не за надбягване.

Командирът на патрулната лодка не се поколеба да скъси разстоянието до моторния катер. Нямаше причина да смята, че някой на борда ще е достатъчно луд да напада плавателен съд, въоръжен с две картечници плюс ръчни стрелкови оръжия, носени от мъже, обучени да убиват при най-малката провокация. Той огледа „Гранд Банк“ през очилата си за нощно виждане, видя само един мъж да стои зад щурвала в мостика и направи огромна грешка в качеството си на нападател — дълбоко подцени неприятеля си. Прожекторите бяха насочени към „Гранд Банк“ и обливаха с ослепителна светлина моторния катер.

Пяната около носа се стопи, когато единайсетметровата патрулна лодка се доближи до „Гранд Банк“ и полека се изравни с борда му на разстояние не повече от пет-шест метра. От мястото си Пит присви очи от силната светлина и различи по един мъж зад всяка от картечниците, насочени право към него. Други трима мъже стояха рамо до рамо на откритата палуба зад кабината, въоръжени с бушмастери. Пит не можеше да види Джордино, приклепнал ниско в другия край на мостика, но знаеше, че приятелят му е готов да запали или с кибрит, или със запалка тампоните в гърлото на бутилките, пълни със запалителна течност. Моментът беше изнервящ, но не и лишен от надежда, поне в съзнанието на Пит.

Той не изгаряше от желание да убива някого, дори такива закоравели убийци, към които гледаше сега, и на чиито зли съмишленици се беше натъкнал в Колорадо. Нямаше съмнение, че животът му, както и този на Джордино нямаше да струва и пукната пара, ако двамата бъдеха заловени. Видя, че командирът на патрулната лодка доближи микрофон до устата си.

Пит беше разбрал, че думата „алто“ означава „спри“ и не му беше трудно да предположи, че думите, които я последваха, означаваха, че ако не прави онова, което му се заповядва, охранителите

ще открият огън. Направи знак с ръка, че е разбрал, после хвърли още един поглед първо към разстоянието, което го делеше до дефилето — вече по-малко от осемстотин метра — а след това и към втората патрулна лодка, за да прецени кога тя ще се притече на помощ на тази. После провери дали двете автоматични оръжия са здраво втъкнати в колана на гърба му и едва тогава превключи двигателя на празен ход.

Отиде до вратата на мостика, но не прекрачи прага, вдигна ръце и застана в ярката светлина на прожектора. Не си направи труда да използва ограничения си речник от испански думи и извика на английски:

— Какво искате?

— Не се съпротивлявайте! — заповяда командирът, без да използва микрофона, тъй като лодката беше вече съвсем близо. — Изпращам хора на борда ви.

— Как да се съпротивлявам — отвърна Пит с нотка на отчаяние в гласа, — след като не съм въоръжен като вас.

— Кажете на другите да излязат на палубата!

Без да сваля ръцете си, Пит се обърна и се направи, че предава заповедта.

— Страхуват се, че ще ги застреляте.

— Няма да застреляме никого — отвърна командирът с мазен глас.

— Моля ви, изгасете тая светлина — каза Пит. — Заслепявате ме, а и плашите жените.

— Останете на мястото си и не мърдайте! — извика нервно командирът.

След малко патрулната лодка намали ход и застана под ъгъл спрямо „Гранд Банкс“. На един-два метра от моторния катер двама от охранителите свалиха оръжията си и се заеха да спускат ударосмекчителите над леерното ограждане на патрулната лодка. Това беше удобен случай, който Пит очакваше. Дори мъжете зад картечниците се отпуснаха, а единият даже запали цигара. Тъй като и екипажът и командирът им не виждаха никаква заплаха, бдителността им намаля — явно чувстваха, че положението е под техен контрол.

Държането им беше точно такова, на каквото се надяваше Пит.

Хладнокръвно и с точно премерени движения той стрелна ръцете си зад гърба, извади едновременно двата автомата, насочвайки ги

съответно към мъжа зад носовата картечница и към стрелеца на кърмата и започна да натиска спусъците колкото бързо позволяваха пръстите му. От разстояние четири и половина метра не можеше да не улучи. Картечарят на носа се свлече на колене с куршум в рамото. Стрелецът на кърмата изхвърли ръце нагоре, залитна назад и се прекатури през планшира във водата.

Почти в същия момент възпламенените бутилки полетяха над мостика на „Гранд Банкс“ и се посипаха като метеорен дъжд върху кабината и палубите на патрулната лодка. Пръскайки се на парчета от удара, съдържанието на бутилките се запалваше и избухваше. Огнената течност се разля по патрулната лодка и я превърна в горяща кллада. Буквално цялата открита кърмова палуба и половината от кабината бе обзета от пламъци. Огнените езици скоро забълваха от всеки отвор. Осъзнавайки, че са на път да изгорят живи, всички от екипажа започнаха да скачат в студената вода. Раненият картечар в носовата част също запълзя по палубата между пламъците и скочи зад борда. Без да обръща внимание на пламъците, плъзнали по дрехите му, командирът изгледа с унищожителен поглед Пит, преди да размаха юмрук и да скочи във водата.

Свирепа мижитурка, нарече го наум Пит.

Той не изчака повече от секунда. Втурна се към пулта за управление в мостика и мигом включи двигателя на пълен напред, възобновявайки прекъснатото пътуване на „Гранд Банкс“ към дефилето. Едва тогава си отпусна малко време да се обърне и погледне към патрулната лодка. Тя цялата бе обгърната от пламъци, които подскачаха високо към нощното небе. Черен дим се извиваше нагоре и закриваше звездите. След минута резервоарът ѝ за горивото избухна и във въздуха като фойерверки изригнаха горящи отломки. Лодката се наклони назад и кърмата ѝ започна да потъва със съскащ звук от допира на пламъците с ледената вода. После с огромна въздишка, сякаш имаше душа, плавателният съд се загуби от поглед под водата.

Джордино дотича до мостика и застана на вратата, загледан в плаващите обгорели отломки и петното гориво, разлято върху повърхността.

— Точна стрелба — рече той тихо.

— Чудесно мятане.

Джордино изпъна врат към втората патрулна лодка, която се носеше стремглаво по фиорда. После се обърна леко и погледна към брега.

— Скоро ще ни настигнат — отбеляза той.

— Но няма да се доближат като приятелчетата си. Ще останат на безопасно разстояние и ще се целят в двигателя ни.

— Пат и Меган са долу — напомни му Джордино.

— Доведи ги тук — каза Пит, докато гледаше показанията на насочващия си компютър. Извърши лека настройка и изви „Гранд Банк“ с още пет градуса на югозапад. Оставаха около петстотин метра. Разстоянието бързо се стопяваше. — И им кажи да се приготвят да напуснат катера в мига, в който се блъснем в брега!

— Ще се блъснеш в ония скали с пълна скорост?

— Ами няма да имаме време да завържем катера за някоя скала и да слезем на брега под дъжд от конфети и звуци на фанфари.

— Отивам — рече Джордино.

Втората патрулна лодка плаваше право към тях, без да подозира за намеренията на Пит да стигне до брега. Прожекторът ѝ осветяваше неотклонно „Гранд Банк“ като прожектор, следящ балерина на сцена. Двата плавателни съда се доближаваха бързо. Тогава командирът на патрулната лодка разбра намеренията на Пит и изви плавателния си съд, за да застане на пътя му и да не му позволи да стигне до брега. Със скорост почти наполовина на скоростта на отмъстителите му, Пит би трябвало да приеме факта, че се е включил в състезание, което със сигурност щеше да загуби. Въпреки това той стоеше зад щурвала, без да трепне и изпълнен с непоколебима решителност. Битката щеше да е изключително неравна, но той нямаше да си подаде и другата буза. През ума му изобщо не минаваше мисъл за провал.

Точно тогава той прозря неочаквана възможност и бързо включи реверсивния механизъм. „Гранд Банк“ потрепери от внезапната маневра и се закова на място. Гребните винтове разбъркаха водата до силен водовъртеж от пяна. После моторният катер се задвижи назад и квадратната му транцова дъска започна да изхвърля водата настрани като булдозер.

Джордино се появи заедно с Пат и Меган. В очите му заблестяха весели пламъчета, когато видя как патрулната лодка тъкмо щеше да препречи пътя им и „Гранд Банк“ запори водите назад.

— Не ми казвай. Изгарям от нетърпение да позная. Предприемаш поредния си хитър план.

— Не хитър, а отчаян.

— Възнамеряваш да забиеш нос в лодката, нали?

— Ако изиграем правилно картите си — заговори като картечница Пит, — вярвам, че ще успеем да „разкърваем“ носа ѝ. А сега всички на пода. Използвайте каквото солидно прикритие намерите и не мърдайте оттам. Защото положително ни очаква градушка.

Нямаше време за повече приказки. Командирът на патрулната лодка не разбра целта на реверсивния ход на плячката си, промени курса си така, че да мине на два-три метра пред носа на „Гранд Банк“, спря и се насочи право към „Гранд Банк“. Това беше военноморска тактика, наречена „Т-форсиране“. Както стоеше зад щурвала, той вдигна ръка в знак към картечарите си да открият огън.

Две неща се случиха в един и същ момент. Пит превключи на пълен напред и картечниците на патрулната лодка зачаткаха. Гребните винтове на „Гранд Банк“ загребаха вода и понесоха моторния катер напред, докато куршумите заваляха като дъжд върху мостика. Стъклото на защитната преграда се разби и пръсна на хиляди парченца из кабината. Пит беше успял да се просне на пода зад пулта за управление, като едната му ръка продължаваше да държи долната извита част на кормилното колело. Той не забеляза, че дланта на ръката му бе срязана от отхвъркнало парче стъкло, докато кръв не закапа в очите му. Горната кабина на „Гранд Банк“ продължаваше да се превръща в трески. Картечарите стреляха високо, за да всеят ужас в съзнанието на онези, които лежаха проснати на пода. Деветмилиметровите снаряди пръсваха всичко, което улучеха, и вътрешността на мостика се изпълни с вихрушка от летящи отломъци.

Командирът на патрулната лодка бе намалил скоростта до минимум и почти дрейфуваше, за да даде възможност на картечарите да се насладят на обстрела на близката си цел. Задоволството му обаче са оказа прибързано. Пит едва ли би могъл да подбере по-точен момент. Командирът твърде късно осъзна намеренията му. Преди да успее да изтегли от пътя патрулната си лодка, видя как „Гранд Банк“ най-неочаквано се устреми напред с въртящи се на пълни обороти двигатели.

Последва стържещ звук от огъващи се и изкривяващи се плоскости от стъкло и влакно и дърво. Носът на „Гранд Банкс“ се врязва в десния борд на противниковия съд и проникна до кила. Лодката се наклони наляво и всеки на борда ѝ побърза да се хване за нещо солидно, за да не се прекатури във водата.

Пит скочи на крака, дръпна лоста на реверсивния механизъм и изтегли моторния катер от дупката в корпуса на патрулната лодка. В следващия миг водата нахлу и забълбука в пробойната ѝ. За секунда пробитият съд се изправи отново, но черната вода вече заливаше палубата и той започна да потъва. Прожекторът му продължи да свети, сякаш да осветява пътя му до дъното на фиорда, а моряците правеха усилия да се задържат на повърхността на ледената вода.

— Ал — подвижна спокойно Пит, — провери предния отсек.

Джордино хлътна в един люк и след секунди се върна.

— Пълним се с вода като огромна вана. След пет минути ще последваме нашите приятелчета на дъното, дори и по-рано, ако не спреш това корито.

— Кой е казал, че продължаваме напред? — Погледът на Пит беше прикован в насочващия компютър.

Разстоянието до брега и входа на дефилето беше само петдесет метра, но беше невъзможно да бъде преодоляно от бързо потъващия плавателен съд. Опитът да бъде придвижен напред щеше само да ускори водния поток, нахлуващ през разбития нос.

— Проблемът с наводняването временно е разрешен — предупреди той останалите. — Излезте на палубата и се хванете здраво за нещо. След малко ще се ударим в скалите.

— Да излезем на палубата? — повтори изумена Пат.

— В случай че катерът се преобърне от удара, е по-добре да сте на открито, откъдето ще можете да скочите във водата.

Още не беше довършил мисълта си, когато Джордино избути жените навън и ги накара да седнат на палубата, облежани с гръб на кабината, и да се хванат за леерното ограждане. Той седна между тях и обви силните си ръце около кръстовете им. Пат се беше вцепенила от страх за разлика от Меган, която, гледайки лицето на Джордино, черпеше смелост от него. Той и мъжът зад щурвала ги бяха извели засега от опасността. Трудно ѝ беше да повярва, че няма да спазят думата си да ги закарат благополучно у дома.

„Гранд Банкс“ продължаваше да потъва бавно. Дефилето беше вече съвсем близо. Черните скупчени скали, по които Пит и Джордино бяха минали, преди да предприемат подводното си пътуване към корабостроителницата, отново се надигнаха застрашително пред тях. Пит положи усилия да заобиколи най-големите скали, чиито форми едва се очертаваха от бялата пяна на шейсетсантиметровите вълни на фиорда, които се разбиваха в тях.

В следващия момент гребните винтове се удариха със силен метален звук, откъснаха се и оставиха двигателя да препуска без контрол. Още скали прелетяха покрай тях. Последва нов по-силен удар. Катерът потрепери, но се плъзна още един-два метра напред, след което лявата страна на транцовата дъска изскърца от сблъсъка си в един огромен камък, който я разцепи на трески. Като отприщен бент водата заля задната открита палуба и наклони кърмата. Следващият удар откърти кила, а след него и дървената обшивка на корпуса се разпадна на парчета. Ужасяващите звуци секнаха, когато „Гранд Банкс“ най-накрая се закова на място на три метра от скалистата брегова ивица.

Пит грабна насочващия компютър и се втурна към вратата на мостика.

— Който ще слиза, да слиза! — извика той, като грабна под мишница Меган и ѝ се усмихна. — Извинявай, млада госпожице, но нямаме време да се мотаем в търсене на стълба. — Пит праметна крака над леерното ограждане и се спусна заедно с Меган в ледената вода. След метър и двацет краката му стъпиха на дъното. Знаеше, че Пат и Джордино са точно зад него, когато закрочи по хлъзгавите скали към сушата. Щом излезе от водата, той пусна Меган и погледна насочващия си компютър, за да провери дали това е дефилето, от което дойдоха. Това беше. Скайкарът се намираше на няколко минути път.

— Ти си ранен! — възкликна разтревожена Пат, като видя тъмната струя кръв, която се стичаше по ръката на Пит.

— Порязване от стъкло — отвърна той нехайно.

Тя бръкна под червения си гащеризон, скъса сутиена си и завърза с него ръката на Пит.

— Само такава превръзка не съм имал — измърмори той с усмивка.

— При тези обстоятелства — отвърна тя, докато правеше възел, — това е най-доброто, което мога да направя.

— Че кой се оплаква? — Той я прегърна и се обърна към мрачината, където беше Джордино. — Всички ли сме налице?

Джордино хвана Меган за ръката.

— Адреналинът продължава да кипи.

— Тогава да вървим — рече Пит. — Частният ни самолет ни чака.

За Сандекър и агент Литъл очакването на следващото обаждане от страна на Пит и Джордино им се стори безкрайно. От огъня в камината бяха останали само няколко тлеещи въглена, но адмиралът нямаше никакво желание да го разпали отново. Той пушеше поредната си голяма пура и синият ѝ дим закриваше тавана като мъгла. Той и Литъл седяха като омагьосани и слушаха разказите на адмирал Хозафел, разкази, които той бе таил в себе си повече от петдесет и пет години.

— Значи казвате, адмирале, че нацистите изпратили експедиции за проучване на Антарктида няколко години преди войната — вметна по едно време Сандекър.

— Да. Адолф Хитлер беше много по-градивен, отколкото го смятаха повечето хора. Не знаей какво го подбуждаше, но той изпитваше някакво особено влечение към Антарктида и имаше намерение преди всичко да я насели и да я използва като огромна военна база. Вярваше, че ако мечтата му се осъществи, неговите военноморски и военновъздушни сили ще могат да владеят всички морета на юг от Тропика на Козирога. Капитан Алфред Ритшер бе натоварен да ръководи голяма експедиция за изследване на субконтинента. Един от първите немски самолетоносачи „Швабенланд“, използван в началото на трийсетте години за дозареждане с гориво хидропланите, летящи над Атлантическия океан, бе преоборудван за антарктически изследвания и излетя от Хамбург през декември 1938 година под предлог, че ще проучва възможности за изграждане на китоловна база. След като стигна местоназначението си в средата на южното лято, Ритшер изпрати самолет с най-новите и усъвършенствани немски снимачни камери. Бяха направени над

единайсет хиляди въздушни снимки на площ от близо четиристотин хиляди квадратни километра.

— Чувах слухове за такава експедиция — вметна Сандекър, — но едва сега научавам действителните факти.

— Година по-късно Ритшер потегли с по-голяма експедиция, този път с по-усъвършенствани самолети, снабдени с шейни, за да могат да се приземяват върху лед. Те закараха и малък целелин. Тогава заснеха деветстотин хиляди квадратни метра, след което кацнаха на Южния полюс и забиха знамена със свастика през трийсет километра, за да очертаят границите на нацистка територия.

— Открили ли са нещо от особен интерес? — попита Литъл.

— Да, откриха — отвърна Хозафел. — Въздушните снимки са запечатали няколко обезледени площи, замръзнали езера с дебелина на заледената им повърхност не повече от метър и двайсет, както и признаци на растителност на някои места. На снимките си виждаха също и нещо като участъци от пътища под леда.

Сандекър се размърда неспокойно.

— Искате да кажете, че германците са открили доказателства за цивилизация на Антарктида?

Хозафел кимна.

— Екипи, използващи моторизирани превозни средства за сняг, откриха естествени ледени пещери. Докато ги проучвали, се натъкнали на останки от древна цивилизация. Откритието въодушеви нацистите и те използваха инженерната си и техническа находчивост, за да построят обширна подземна база на Антарктида. Това беше най-дълбоко пазената тайна по време на войната.

— Доколкото съм запознат — вметна Литъл, — съюзническите разузнавателни източници не са обърнали внимание на слуховете за нацистка база на Антарктида. Сметнали ги за изсмукана от пръстите пропаганда.

Хозафел се усмихна накриво.

— Такава беше и целта. Веднъж обаче адмирал Дониц за малко да се изпусне. По време на реч пред командирите си на подводници той съобщи: „Подводният флот е горд, че построи за фюрера непробиваема крепост на другия край на света“. За щастие никой не обърна внимание на завоалираната му мисъл. В началото на войната подводниците под мое командване не бяха изпращани до Антарктида,

затова едва в края на войната, когато ме назначиха за командир на U-699, научих за секретната база, чието кодово име беше „Нов Берлин“.

— Как е била построена? — поинтересува се Сандекър.

— След като започна войната, първата стъпка, предприета от нацистите, беше да изпратят два рейдера в южните води да потопят всички вражески плавателни съдове и да попречат на съюзниците да се доберат до всякаква информация, свързана с проекта. Преди да бъдат потопени най-накрая от кораби на британския военен флот, рейдерите бяха пленили или разрушили цели флоти на съюзниците, както и риболовни и китобойни кораби в района. След това армада от товарни кораби, маскирани като съюзнически търговски плавателни съдове, и цял флот от огромни немски подводници, построени не за морски битки, а за превозване на големи товари, започнаха да прехвърлят хора, съоръжения и продоволствия до района на древната цивилизация, за който те предполагаха, че може да е Атлантида.

— Защо са построили база върху древни останки? — попита Литъл. — Каква военна роля е могла да играе тя?

— Сам по себе си мъртвият и потънал град не беше от значение. По-важна беше голямата ледена пещера, която бяха открили под поле от лед. Пещерата беше дълга четирийсет километра и свършваше в геометрично езеро с площ от двеста и осемдесет квадратни километра. Екипи от учени, инженери, конструктори и всякакъв вид войски — сухопътни, военновъздушни и военноморски, и, разбира се, голям контингент от есесовци, които да поддържат сигурността и да надзирават операцията, бяха стоварени там и започнаха огромни изкопни работи. Беше докарана също така и цяла армия от черноработници, предимно руски пленници от Сибир, които бяха привикнали на студен климат.

— Какво е станало с руските пленници след построяването на базата? — попита Литъл, подозирайки отговора.

Лицето на Хозафел доби мрачен израз.

— Нацистите не можеха да си позволят да ги пуснат, за да не бъде разгласена тъй добре пазената им тайна. Затова ги изтощаваха от работа до смърт или ги убиваха.

Сандекър загледа замислен виещия се нагоре дим от пурата си.

— Значи хиляди руснаци лежат под ледовете, неизвестни и забравени.

— За нацистите човешкият живот не струваше нищо — отбеляза Хозафел. — За тях да се жертваш в името на построяването на крепост като основа за създаването на Четвъртия райх си струваше цената.

— Четвъртата империя... — повтори с мрачен тон Сандекър. — Последният нацистки бастион и опит да владеят света.

— Германците са много упорита раса.

— А вие виждали ли сте тази база? — попита Литъл.

Хозафел кимна.

— След като потегли от Берген, капитан Харгер и неговата U-2015, следвани от мен и екипажа ми в U-699, отплавахме през Атлантическия океан, без да излизаме на повърхността, до едно изоставено пристанище в Патагония.

— Където сте разтоварили пътниците и товара си — добави Сандекър.

— Нима знаете за тази операция?

— Само в общи линии, никакви подробности.

— В такъв случай не знаете, че само пътниците и медицинското оборудване беше свалено на брега. Художествените произведения, купищата злато и другите ценности, както и свещените нацистки реликви останаха в подводниците U-2015 и U-699. После капитан Харгер и аз отплавахме за базата на Антарктида. След като се срещнахме с кораб за доставяне на продоволствия и дозареждане, продължихме по пътя си и пристигнахме на местоназначението си в началото на юли 1945 година. Продуктът на германската инженерна мисъл се оказа истинско чудо. Един пилот се качи на U-2015 и пое управлението. Ние го следвахме и бяхме въведени в огромна пещера, която не се виждаше от четиристотин метра от морето. Голямо докерско съоръжение, издялано от лед, в състояние да обработва няколко подводници и големи товарни кораби, се разкри пред удивените ни погледи. На капитан Харгер и на мен ни беше наредено да хвърлим котва зад военния транспорт, който разтоварваше части на разглобен самолет...

— От базата са излитали самолети? — прекъсна го Литъл.

— Последната дума на германската авиационна технология. Бомбардировачи „Юнкер“ 287, преоборудвани в транспортни средства, снабдени с шейни за кацане и специално модифицирани за субарктически условия. Черноработниците бяха изсекли в леда

огромен хангар, а тежки строителни машини бяха изравнили писта, дълга километър и половина. В продължение на повече от пет години е била изкопана цяла планина от лед, за да се построи малък град, който приютяваше пет хиляди строителни екипи и черноработници.

— Не е ли започнал да се топи ледът вътре в пещерите и тунелите от топлината, излъчвана от хората и съоръженията?

— Немските учени бяха разработили химическо покритие, играещо роля на изолатор, с което са били напръскани стените, така че да не се топят. Във вътрешността на комплекса се поддържаше постоянна температура от осемнайсет градуса.

— За какво са смятали да служи базата след войната? — попита Сандекър.

— Доколкото разбрах, планът беше останалият нацистки елит от стария режим да действа тайно от базата, да прониква в Южна Америка и да купува големи площи земя и колкото се може повече технически и производствени корпорации. Те също така влагаха големи суми пари в нова Германия и азиатските страни, като използваха златото от собствената си държавна хазна, някои заграбени богатства, продадени в Америка, и фалшива американска валута, напечатана с оригинални клишета от американската хазна, с които се сдобили руснаците и били иззети от германците. Финансите не бяха проблем за създаването на Четвъртия райх.

— Колко време останахте в базата? — попита Литъл.

— Два месеца. После се качих отново на подводницата си и заедно с екипажа отплавахме за река Рио де Плата, където се предадохме на местните власти. Един офицер от Аржентинските военноморски сили се качи на борда и ме упътваше как да стигна до военноморската база „Мар де Плата“. Дадох заповед, последната си като офицер от Кригсмарин, преди да предам напълно празната подводница.

— Колко време след края на войната стана това?

— Четири месеца без една седмица.

— И какво се случи после?

— Екипажът ми и аз бяхме задържани, докато пристигнат агенти на британското и американското разузнаване, за да ни разпитат. След цели шест седмици разпити бяхме освободени и ни разрешиха да се завърнем у дома.

— Предполагам, че нито вие, нито екипажът ви сте казали нещо на съюзническото разузнаване.

Хозафел се усмихна.

— По време на триседмичното ни пътуване от Антарктида до Аржентина репетирахме какво точно да говорим. Историите ни може и да са звучали мелодраматично, но никой от нас не се изтърва, така че разпитвачите ни не научиха истината. Вярно, показаха се изключително скептични, но кой можеше да ги обвини? Немски плавателен съд изчезва за четири месеца, а после изведнъж се появява; командирът му твърди, че съобщенията по радиото за капитулацията на Германия е измислица на съюзниците, за да го принудят да разкрие положението си. Историята наистина не звучеше правдоподобно, но така или иначе, те не можаха да докажат неверността ѝ. — Той замълча и се загледа в гаснещия огън. — После U-699 беше предадена на американските Военновъздушни сили и закарана на буксир до базата в Норфолк, Вирджиния, където бе разглобена до последното болтче и бракувана.

— А U-2015? — попита Сандекър.

— Не знам. Така и не чух какво е станало с нея и екипажа ѝ.

— Сигурно ще ви е любопитно да научите — додаде със задоволство Сандекър, — че U-2015 беше потопена само преди няколко дни в Антарктика от американска ядрена подводница.

Хозафел присви очи.

— Чух за някаква дейност на немска подводница в южните полярни води години след войната, но не ми се стори реално.

— Защото много от високо усъвършенстваните немски подводници са все още в списъка на безследно изчезналите — вметна Литъл. — Ние обаче дълбоко подозираме, че цял подводен флот от тях е запазен от нацисткото командване за извършване на контрабандна дейност в годините след войната.

— Трябва да призная, че вероятно сте прави.

Сандекър се наклони да добави нещо, но в този момент телефонът иззвъня. Той натисна бутона за високоговорителя със свито сърце при мисълта какво ли ще чуе.

— Да?

— Обаждаме са само да потвърдим — разнесе се гласът на Пит, — че пицата ви е на прага ви и разносвачът е на път обратно към

магазина ни в това тъй натоварено движение.

— Благодаря ви, че се обадохте — отвърна Сандекър без нотка на облекчение в гласа.

— Очакваме отново да се обърнете към нас, когато пак ви се прияде пица.

— Следващия път ще бъде лазаня — каза Сандекър и прекъсна връзката. — И така — въздъхна той уморено, — те са стигнали до самолета и са вече във въздуха.

— Значи са се измъкнали благополучно — внезапно се оживи Литъл.

Сандекър поклати глава в знак на опровержение.

— Когато Дърк спомене „натоварено движение“, това значи, че са под атаката на самолет от силите за охрана. Опасявам се, че нашите хора са се отървали от акулите, за да попаднат на баракудите.

Скайкарът „Молър“ се издигна в нощта и пое над черните води на фиорда, като постепенно увеличаваше скоростта си, прелитайки над глетчера, който плаваше от планините към морето. Ако някой на борда си е мислел, че веднъж доберат ли се до скайкара, ги очаква спокоен полет до кораба на НЮМА, чакащ край Пунта Ентрада, много е бъркал.

Не един, а четири хеликоптера се издигнаха от палубата на „Улрих Волф“ и поеха по курс, пресичащ пътя на скайкара. И един щеше да е достатъчен, но Волфови изпратиха целия си парк от летателни апарати за охрана, за да заловят бегълците. Хеликоптерите летяха един до друг в добре пресметнато развръщане, за да попречат на скайкара да стигне до убежището на планините.

Хеликоптерът Во 105LS-7, който търговското обединение „Съдба“ беше закупил от корпорацията „Месершмит-Болков“, беше проектиран и построен за армията на Федерална Германия предимно за наземна поддръжка и паравоенни нужди. Летателният апарат, преследващ скайкара, имаше двучленен екипаж и два двигателя, които развиваха максимална скорост от четиристотин и петдесет километра в час. За огневата си мощ разчиташе на въртящо се двайсетмилиметрово оръдие.

Този път Джордино беше седнал на пилотското място, а Пит следеше приборите. Жените се бяха свили на задната пътническа седалка. Автоматичните системи за управление на полета принуждаваха Джордино почти да бездейства. Единственото, което направи, беше да измести ръчната газ за максимална скорост. До него Пит наблюдаваше на екрана на радиолокатора преследващите ги хеликоптери.

— О, защо, защо тия бикове не ни оставят на мира? — проплака Джордино.

— Цяло стадо са пуснали след нас — каза Пит, без да сваля поглед от бележите в периферията на екрана, които напредваха към средата, където беше очертанието на скайкара.

— Ако имат самонасочващи се ракети, които могат да летят през каньони, спукана ни е работата — вметна Джордино.

— Не ми се вярва. Гражданските летателни апарати рядко са пригодени да носят на борда си военни ракети.

— Дали ще можем да им се отскубнем в планините?

— Може би на косъм — отвърна Пит. — Тяхната цел е да почнат да ни обстрелват от разстояние седем-осемстотин метра, преди да сме излезли от обхвата им. След това ще можем да ги изпреварим. Както виждам, скоростта им е с около петдесет километра по-ниска от нашата.

Джордино се вгледа през подвижния капак на кокпита.

— Напускаме глетчера и навлизаме в планините. Лъкатушенето ни през каньоните ще затрудни точните им прицели.

— Бихте ли се съсредоточили да управлявате това чудо? — обади се Пат, наблюдавайки със свито от страх сърце приближаващите планински очертания на слабата лунна светлина, които започнаха да се издигат от двете страни на скайкара. — Престанете да бърборите.

— Как се чувствате вие двете отзад? — попита Пит с омиротворяващ тон.

— Като във влакче на ужасите — отвърна възбудено Меган.

Пат много добре осъзнаваше опасността и съвсем не беше ентузиасирана като дъщеря си.

— Благодаря. Мисля да си държа очите затворени.

— Ще се раздрусаме малко от турбулентност и от резките промени на посоката ни през планината, защото ще се движим с

максимална скорост — поясни Пит. — Но не се безпокойте. Компютърът управлява самолета ни.

— Много утешително, няма що! — смънка притеснена Пат.

— Лошите батковци ще стигнат над билото в девет часа — съобщи Джордино, наблюдавайки напрегнато ярките светлинни лъчове от хеликоптерите, които осветяваха назъбените планински хребети.

Пилотите на щурмовите летателни апарати действаха умно. Те не се опитваха да преследват по-бързия скайкар през острите извивки и издатини на дефилетата, разделящи планините. Съзнаваха, че има една-единствена възможност да свалят странния на вид самолет. Всички като един набраха височина и откриха огън надолу към дефилето. Двайсетмилиметровите им снаряди избухваха в тъмнината в траектории доста напред пред скайкара.

Пит веднага разбра тактиката им и сръга с лакът Джордино.

— Поеми ръчното управление! — бързо каза той. — Спри на място наскре въздуха, после върни назад.

Джордино се подчини и извърши маневрата почти миг преди Пит да е изрекъл докрай командата. Той изключи компютърния контрол, пое управлението и толкова рязко закова на място скайкара, че ако не бяха предпазните им колани, всички вътре щяха да излетят от местата си. После превключи на реверсивно положение и пое на заден ход към дефилето.

— Ако се опитаме да минем през заградителния огън, ще бъдем направени на пух и прах — каза Пит.

— Въпрос е само на секунди, преди те да се предислоцират и прицелят в тази посока.

— Това е идеята. Но аз разчитам те да направят завой и да пренасочат огъня си зад нас, очаквайки, че ще продължим по този курс. Ние обаче ще се стрелнем отново напред и ще ги принудим да се престроят — същия номер, който направихме с патрулната лодка. Ако нещата се подредят в наша полза, ще спечелим достатъчно време да поставим планината между нас и тях, преди те да успеят да съсредоточат отново огъня си в нас.

Докато разговаряха, хеликоптерите се престоиха и се прицелиха право в скайкара. Това беше като сигнал за Джордино да изпрати самолета отново навън от дефилето. Самолетът за малко да успее, но секундите за маневрата позволиха на хеликоптерите да се приближат.

Този път не последва съсредоточен заградителен огън. Пилотите реагираха бързо и започнаха да стрелят бясно към бързо летящия скайкар.

Снаряди разкъсаха опашните стабилизатори. Колесниците бяха избити, горната част на подвижния капак изведнъж се пръсна и парчетата от него отлетяха в мрака. Студен въздух нахлу в кокпита. Убийствени, но неточни изстрели се сипеха около самолета, но за щастие двигателите не бяха засегнати. В невъзможност да избегне залповия огън, като лъкатуши в дефилето, тъй като стените му бяха едва на петнайсетина метра от най-широката част на скайкара, Джордино се движеше ту нагоре, ту надолу.

Двайсетмилиметровите снаряди, които пропускаха, се забиваха в стръмните скали и изхвърляха гейзери от скални отломки. Като котка, преследвана от глутница кучета, Джордино хвърляше скайкара в поредица от вълнообразни маневри. Двеста метра, сто и изведнъж Джордино предприе 90-градусов завой покрай една стърчаща скала, която препречваше пътя на градушката от снаряди.

Когато хеликоптерите на „Съдба“ стигнаха до скалната издатина и я заобиколиха, скайкарът беше вече изчезнал дълбоко в черната пазва на планините.

---

[1] Не говоря испански (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Спрете! (исп.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ГРАД ПОД ЛЕДА

32.

10 април 2001

Буенос Айрес, Аржентина

Лимузините образуваха широка дъга по алеята за коли на британското посолство в Буенос Айрес. Дами в бални рокли и мъже в смокинги излизаха от дългите черни коли и влизаха през високите бронзови врати във фоайето, където ги посрещаха английският посланик в Аржентина Чарлз Лексингтън и съпругата му Марта — висока, ведро жена с бяла, късо подстригана коса. Събитието на годината беше празненството в чест на коронясването на принц Чарлз за крал, след като майка му кралица Елизабет най-накрая бе абдикирала.

Беше поканен целият елит на Аржентина и всички се отзоваха: президентът, лидерите на партиите от Националния конгрес, кметът на града, финансиста и индустриалци и най-известните знаменитости на страната. Всеки, който влезеше в балната зала, озвучена от музиката на оркестър в костюми от осемнайсетия век, биваше привлечен от пищния бюфет със закуски, приготвени от най-добрите готвачи, специално докарани за събитието от Англия.

Когато Карл Волф и неизменният му антураж от неговите сестри влязоха величествено в просторното фоайе, всички погледи се насочиха към тях. Личният му телохранител стоеше плътно зад тях през цялото време. Спазвайки семейната традиция, прелестните му сестри бяха облечени с еднакъв модел дълги рокли, но в различни цветове. След като бяха посрещнати от английския посланик, те продължиха към балната зала, където събудиха завистта на всички присъстващи жени.

Карл бе придружаван от Гели, Мария и Луси, които бяха довели и съпрузите си, и от Елзи, завърнала се наскоро от Америка. Когато сестрите и съпрузите им се впуснаха в танци, Карл поведе Елзи към бюфета, като по пътя си взе по чаша шампанско от таблата на един от облечените в ливреи сервитьори. От закуските двамата си сложиха в чинии различни екзотични хапки и влязоха в библиотеката, където

зърнаха свободна маса с два стола до един висок до тавана библиотечен шкаф.

Елзи тъкмо поднасяше вилицата с набодено парче сирене към устата си и ръката ѝ замръзна във въздуха, а очите ѝ се разшириха от изумление. Карл забеляза промяната в изражението ѝ, но не се обърна да проследи погледа ѝ, а изчака търпеливо обяснението. То дойде от появата на висок мъж, с груби черти на лицето и една красива жена с дълга до кръста огнена коса до него. Мъжът носеше смокинг, светлокафява брокатена жилетка и златна верижка на часовник, която висеше от малкото ѝ джобче. Жената беше облечена с джемпър от черно копринено кадифе върху елегантна черна копринена рокля, дълга до глезените и с цепки отстрани. Огърлица от кристални мъниста обточваше изящната ѝ шия.

Двамата се приближиха до Волфови и се спряха.

— Много ми е приятно да ви видя, Елзи — каза сърдечно Пит и преди тя да отговори, той отмести поглед към Волф. — А вие трябва да сте небезизвестният Карл Волф, за когото толкова много съм чувал. — После се обърна към Пат. — Разрешете да ви представя доктор Патриша О'Конъл.

Волф загледа Пит с убийствен поглед. Макар че явно не бе го разпознал, по гърба на Пат полазиха тръпки. Милиардерът беше изключително красив, но очите му гледаха студено и заплашително, а лицето му излъчваше подчертана жестокост.

— Въпреки че никога не сме се срещали — продължи с приятелски тон Пит, — имам чувството, че ви познавам отдавна.

— Нямам представа кой сте вие — каза Волф на перфектен английски, без ни най-малка следа от тевтонски акцент.

— Името ми е Дърк Пит.

За миг Волф го изгледа с недоумение, после по лицето му бавно се изписа враждебност.

— Вие сте Дърк Пит? — попита той студено.

— Никой друг — усмихна се Пит на Елзи. — Изглеждате изненадана, че ме виждате. Напуснахте Вашингтон толкова внезапно, че няхаме възможност да си побъбрим.

— Откъде изникнахте? — процеди тя през зъби.

— От „Улрих Волф“ — отвърна любезно Пит. — След като направихме една обиколка на кораба, двамата с Пат се озовахме в

Буенос Айрес и решихме да се отбием да ви кажем по едно „здрасти“.

Ако очите ѝ бяха лазери, Пит щеше вече да е опърлен.

— Можехме да ви убием.

— Е, нали се опитахте, ама не се получи — отвърна Пит нехайно. — Не ви съветвам да опитвате отново, особено тук, в английското посолство, пред очите на толкова хора.

— Излезете ли на улицата, господин Пит, ще бъдете на територията на моята страна, а не на вашата, така че няма кой да ви защити.

— Идеята ви не е добра, Карл. Само ще разгневите американските морски пехотинци навън, които ни придружиха дотук тази вечер под закрилата на американския посланик Джон Хорн.

Един от яките телохранители на Волфови пристъпи към Пит, сякаш да го удари, но в същия момент Джордино му препречи пътя, повдигна се на пръсти и осуети намеренията му. Телохранителят, който тежеше поне с двайсет килограма повече от Джордино и стърчеше с цели двайсет и пет сантиметра над него, го последна презрително и попита:

— Какво те кара да се мислиш за бабайт, дребосък такъв?

Джордино се усмихна снизходително.

— Дали ще ти направи впечатление, като ти кажа, че току-що видях сметката на десетина от вашата паплач?

— Той не се шегува — вметна Пит.

Реакцията на телохранителя беше забавна. Той не знаеше дали да се вбеси, или да остане нащрек. Волф вдигна ръка и лениво му направи знак да се отдалечи.

— Поздравявам ви за бягството от „Улрих Волф“. Охраната ми се оказа напълно неподготвена.

— Нищо подобно — възрази с приятелски тон Пит. — Охраната ви действа много добре. Ние просто извадихме късмет.

— От рапорта, който получих, късметът ви не е имал нищо общо в случая.

Това се доближаваше до комплимент от страна на Карл Волф. Той бавно се надигна от стола си и се изправи пред Пит. Беше с около пет сантиметра по-висок от него и със задоволство погледна отвисоко към този „трън“ в търговското обединение „Съдба“. Сините му очи блестяха, но втренченият му поглед срещна същия в очите на Пит,

който обаче беше повече любопитен да изучи лицето на неприятеля си, отколкото да се опитва да подражава на детската игра „Кой пръв ще отмести поглед“.

— Правите голяма грешка, като се опълчвате против мен, господин Пит. Положително знаете, че съм се посветил на идеята да използвам всеки инструмент под моя власт, за да направя света толкова чист и незамърсен, колкото е бил преди девет хиляди години.

— Прилагате доста странен начин, за да я осъществите.

— Защо сте дошли тук тази вечер?

Пит отвърна настъпателно:

— Вашето семейство ми създаде големи неприятности и затова реших да се срещна с човека, който готви план да поеме ролята на господар на света.

— Е, срещнахте ме, и какво сега?

— Струва ми се, че сте заложили на феноменално явление, което няма да се случи. Откъде сте толкова сигурен, че близначката на кометата, която е заличила съществуването на аменеите, ще се върне и ще се сблъска със земята? Откъде сте сигурен, че няма да я подмине, както е станало навремето?

Волф погледна замислен Пит, после се усмихна злобно. Беше очевидно, че той, който притежава несметно богатство и власт, не е свикнал хората да не се страхуват от него и да не угодничат в неговото божествено присъствие.

— Предстоящият катаклизъм е повече от сигурен. След това светът, какъвто е познат на всяко живо същество днес, вече няма да съществува. С изключение на моето семейство, всички присъстващи в тази зала, включително вие, ще загинете. — Той се наведе напред с лукава усмивка. — Но аз се опасявам, господин Пит, че това ще се случи доста по-скоро, отколкото предполагате. Програмата бе изтеглена малко напред, нали разбирате. Краят на света... ще настъпи точно след четири дни и десет часа, считано от този момент.

Пит се опита да прикрие изумлението си. По-малко от пет дни?! Как е възможно?

Пат обаче не направи опит да прикрие тревогата си.

— И как ще го постигнете? Защо полагате такива усилия, за да го запазите в тайна? — попита тя нетърпеливо. — Защо не сте предупредили всяко живо същество на земята да се подготви за онова,

което ще се случи? Толкова ли нямате съвест и вие, и сестрите ви? Нима сте лишени от чувство за състрадание? Нима смъртта на милиарди деца няма да измъчва съзнанието ви като всеки нормален човек? Вие сте същите като прадедите ви, които унищожиха милиони...

Елзи скочи на крака.

— Как смеее да обиждате брат ми? — изсъска тя злобно.

Пит обгърна с ръка талията на Пат.

— Не си хаби напразно думите за подлеци като тях — каза той с изопнато от гняв лице. Срещата ставаше все по-напрегната. Въпреки това той не можа да устои да не подметне още нещо и се обърна към Елзи с хладна усмивка. — Знаете ли, Елзи, обзалагам се, че да се люби човек с вас или с която и да е от сестрите ви е все едно да се люби с ледена скулптура.

Елзи замахна да го удари, но Пат успя да хване ръката ѝ. Елзи се отскубна от хватката ѝ вбесена, че някой извън семейството ѝ се осмелява да се държи грубо с нея. За миг Пит и Карл помислиха, че двете жени ще се хванат за косите, но Пат се усмихна надменно и се обърна към Пит и Джордино.

— Много се отегчих тук. Защо някой от вас двамата, господа, не ме покани на танц?

Пит реши, че ще е по-разумно да поостане още малко и да се опита да изкопчи допълнителна информация от Волфови, като леко се поклони на Джордино.

— Първо ти.

— С удоволствие. — Джордино хвана Пат за ръка и я поведе към дансинга, където оркестърът свиреше „Нощ и ден“.

Пит заговори Карл.

— Много умно е от ваша страна, че скъсихте крайния срок. Как го постигнахте?

— О, господин Пит, нека запазя някои тайни за себе си.

Пит пробва друга тактика.

— Моите поздравления за корабите ви. Те са истински шедеври на морската архитектура и инженерство. Единствено „Фридъм“, морският град, построен от Норман Никсън от „Енджиниъринг солюшънс“, се доближава донякъде до техния величествен мащаб.

— Така е. — Волф не успя да скрие изненадата си. — Смело мога да призная, че много от качествата на „Улрих Волф“ са заимствани от този проект.

— Наистина ли вярвате, че вашите огромни плавателни съдове ще се задържат на вода по време на потопа?

— Инженерите ми ме уверяват, че изчисленията им са съвсем прецизни.

— Ами ако грешат?

Изречението на Волф показва, че подобна мисъл никога не беше минавала през ума му.

— Катаклизмът ще се случи точно когато съм казал и нашите кораби ще оцелеят.

— Едва ли ще ми се прииска да съм наоколо, след като земята бъде опустошена и повечето от хората и животните изчезнат от лицето й.

— Това е разликата между вас и мен, господин Пит. Вие гледате на всичко това като на край, а аз — като на ново начало. А сега, лека нощ! Нас ни чака още работа. — Той обгърна с ръка кръста на сестра си и двамата се отдалечиха.

Пит отчаяно искаше да повярва, че Волф е просто един лунатик, но страстта на мъжа и на цялото му семейство надхвърляше границите на чистия фанатизъм. Пит остана на мястото си, изпълнен с тревога. Никой толкова интелигентен човек не би създал империя на стойност милиарди долари, за да я хвърли на вятъра заради такъв чудат план. Зад това положително се крие нещо толкова ужасяващо, че беше трудно да се вмести в представите на човек. Но какво? Според програмата на Волф на Пит му оставаха само четири дни и десет часа, за да намери отговорите. И защо Волф беше толкова откровен относно крайния срок? Като че ли изобщо не го беше грижа, че го издава на Пит. Дали просто мисли, че това вече няма значение и че никой не може да направи нищо? Или в коварния му ум се таеше някаква друга причина?

Пит се обърна и излезе от библиотеката. Отиде до бара и си поръча текила с лед. Посланик Хорн се доближи до него. Той беше светлокос човек с изражение на сокол, който кръжи над гората и е заинтересован повече да брани суверенитета си, отколкото да дебне плячка.

— Как мина разговора ви с Карл Волф? — попита той.

— Не много добре — отвърна Пит. — Той се вживява в ролята си на Бог, а пък аз така и не се научих да раболепнича.

— Странен тип е той. Не познавам човек, който да е успял да се сближи с него. Интересното е, че няма никакви признаци, които да подсказват защо той толкова вярва в тази фантастична история за края на света. Разказах я на колегите си и тук, и във Вашингтон и те ме увериха, че не съществуват факти за предстоящо подобно явление... поне в скоро време.

— Какви сведения имате за Карл Волф?

— Не са много. Само онези, за които четох в разузнавателните доклади. Дядо му е бил изявен нацист, избягал от Германия в края на войната. Дошъл тук със семейството си и група приятели нацисти, сред които били и най-добрите немски учени и инженери. Скоро след като пристигнали в Аржентина, за по-малко от две години те създали огромен финансов конгломерат, като купили и разработили най-големите чифлици и скотовъдни ферми, банки и корпорации в страната. Когато укрепили властта си, започнали да откриват клонове в чужбина с най-различни дейности — от химическа промишленост до електроника. Човек може само да предполага откъде е дошъл първоначалният им капитал. Слуховете говорят, че това е златото от германската хазна и авоарите, откраднати от евреите, загинали в лагерите. Какъвто и да е източникът обаче, той трябва да е представлявал неимоверно голям запас, за да се постигне всичко това за толкова кратко време.

— Какво можете да ми кажете за семейството му?

Хорн се спря, за да си поръча мартини от бармана.

— Предимно слухове. Аржентинските ми приятели понижават гласове, когато в разговора стане дума за Волфови. Говори се, че доктор Йозеф Менгеле, „Ангелът на смъртта“ в Аушвиц, бил свързан с Волфови, допреди да се удави преди няколко години. Трябва да призная, че историите звучат доста невероятно, но в тях се твърди, че Менгеле продължил с генетичните си експерименти и работил с първите поколения на Волфови, за да създаде потомство с висока интелигентност и изключително здрава физика. След това тези деца пък възпроизвели дори още по контролирана жилка, която вие виждате в изключителната прилика между всички от третото поколение

Волфови, като Карл и сестрите му, които между другото, изглеждат досущ като братята и братовчедите им. Един от невероятните слухове е, че спермата на Адолф Хитлер била измъкната тайно от Берлин часове преди края на войната и била използвана от Менгеле, за да оплоди жените от семейство Волф.

— Вие вярвате ли в това? — попита Пит.

— Естествено, че не ми се иска да вярвам — отвърна Хорн и отпи глътка мартини. — Английското разузнаване мълчи по този въпрос. Но един офицер от разузнаването към посолството ми, майор Стив Милър, с помощта на компютър сравни снимки на Хитлер и на Волфови. Колкото и противно да звучи, с изключение на косата и цвета на очите, приликата в лицевата структура е поразителна.

Пит се изправи и протегна ръка.

— Господин посланик, нямате представа колко съм ви благодарен, че ме поканихте тази вечер и ми предоставихте закрила. Да дойда в Буенос Айрес беше безумен план от моя страна, а вие бяхте толкова щедър, като отделихте от времето си, за да ми помогнете да се срещна с Карл Волф.

Хорн стисна ръката на Пит.

— Извадихме късмет, че Волфови дойдоха на приема. Но трябва да ви кажа, че за мен беше истинско удоволствие да видя как натрихте носа на този арогантен и зъл човек. Като дипломат аз не мога да си позволя лукса да го направя лично.

— Той твърди, че оставали само четири дни до Армагедон. Значи семейството съвсем скоро ще се качи на своите суперкораби.

— Така ли? Странно — каза Хорн. — От добре осведомен източник знам, че Карл възнамерява да пътува вдругиден за Антарктида, за да провери съоръженията за извличане на минерали.

Пит присви очи.

— Доста е сгъстил програмата си.

— Антарктическият им проект си остава донякъде загадка. Доколкото знам, ЦРУ изобщо не е могло да внедри там агент.

Пит се усмихна на Хорн.

— Вие наистина сте в крак с разузнавателните въпроси, господин посланик.

Хорн сви рамене.

— Струва си понякога човек да си пъха носа навсякъде.

Пит завъртя текилата в чашата си и загледа замислен как течността се завихри около кубчетата лед. Какво толкова важно има в Антарктида, че се налага Волф да замине за там въпреки малкото дни, с които разполага, запита се Пит. Предположи обаче, че новият лидер на Четвъртата империя ще отлети все пак към корабите си, за да се приготви за великото събитие, вместо към полярния континент. Само пътуването дотам и обратно щеше да отнеме два дни... Нещо не се връзваше.

33.

На следващия ден дваисет и седем души от двеста членната династия Волф — главните директори на обединението „Съдба“ и главните архитекти на Четвъртата империя, се срещнаха в административната сграда на „Съдба“. Те се събраха в просторната заседателна зала с красиво резбована тикова ламперия, също от тиково дърво заседателна маса, дълга дванайсет метра. Голям маслен портрет на Улрих Волф висеше над полицата на камината в единия край на залата. Семейният патриарх стоеше изправен като бастун в черната си есесовска униформа, с издадена напред челюст и черни очи, които гледаха към някакъв далечен хоризонт отвъд картината.

Дванайсетте жени и петнайсетината мъже изчакваха търпеливо да им бъде поднесено петдесетгодишно порто в кристални чаши. Точно в десет часа Карл Волф излезе от председателския апартамент и зае челното място на масата. В продължение на няколко секунди той огледа едно по едно лицата на братята, сестрите и братовчедите си, насядали около масата. Баща му, Макс Волф, седеше от лявата му страна, Бруно Волф — от дясната. Устните на Карл се разтвориха в лека усмивка — явно, че беше в добро настроение.

— Преди да започнем нашето последно събрание в сградата на търговско обединение „Съдба“ и в любимия ни град Буенос Айрес, искам да изразя възхищението си за начина, по който вие и вашите любими същества свършихте толкова много работа за толкова кратко време. Всеки член на семейство Волф даде от себе си повече от очакваното и ние трябва да сме горди, че никой не ни разочарова.

— Браво! Браво! — възкликна пръв Бруно, а след него заръкопляскаха и останалите.

— Без ръководството на моя син — съобщи Макс Волф, — замисълът на великия поход, предприет от дедите ни, никога нямаше да бъде осъществен. Горд съм с вашия забележителен принос към предстоящия нов свят и съм въодушевен, че нашето семейство, в чиито вени тече кръвта на фюрера, е вече пред прага да превърне Четвъртия райх в реалност.

По-гръмки ръкопляскания избухнаха около масата. Един страничен наблюдател би казал, че всеки от присъстващите в залата, с изключение на Макс Волф, е бил клониран — толкова много си приличаха: еднакви черти на лицето, еднакво телосложение, еднакви очи и коси. Сякаш заседателната зала бе облицована с огледала.

Карл отмести поглед към Бруно.

— Всички ли, които не присъстват тук сега, са на борда на „Улрих Волф“?

Бруно кимна.

— Всички членове на семейството са настанени вече удобно в жилищните им помещения.

— А продоволствията и съоръженията?

Вилхелм Волф вдигна ръка и докладва:

— Хранителните запаси са натоварени и складирани в трюмовете на четирите плавателни съда. Целият корабен персонал е на борда. Всички съоръжения и електронни системи бяха изпробвани. Всички функционират безотказно. Нищо не беше пропуснато и недогледано. Корабите са в пълна готовност да издържат и на най-яроствните вълни. На нас ни остава само да отлетим до „Улрих Волф“ и да чакаме възкресяването.

Карл се усмихна.

— Ще трябва да отлетите без мен. Аз ще се присъединя към вас по-късно. Налага се да направя проверка на последните приготовления на минералодобивните ни операции в залива Окум.

— Гледай да не закъснееш — усмихна му се Елзи, — че да не отплаваме без теб.

Карл се засмя.

— Бъди спокойна, мила ми сестричке, няма да изпусна кораба.

Роза вдигна ръка.

— Успя ли онази американка да дешифрира аменейските надписи, преди да избяга от кораба?

Карл поклати глава.

— За жалост, каквато и информация да е открила, тя я отнесе със себе си.

— Не могат ли нашите агенти да ѝ я отнемат? — попита Бруно.

— Опасявам се, че не. Тя е под закрилата на американското посолство тук. Докато съставим план да я заловим и предприемем

осъществяването му, ще стане твърде късно. Крайният срок ни притиска.

Алберт Волф, палеоекологът на семейството, специалист по древната околна среда и нейното влияние върху предисторическия растителен и животински свят, поиска думата.

— Щеше да е от голяма полза, ако бях изучил писмените сведения на онези, които са оцелели от последния катаклизъм, но вярвам, че нашите компютърни проекции ни дават доста точна картина какво да очакваме.

— Веднъж бъдат ли тласнати нашите кораби към открити води — обади се Елзи, — първата ни задача ще бъде да проверим дали те са здраво споени срещу замърсявания от пепел, вулканични газове и дим.

— Не се безпокой за това, братовчедке — каза Бернт Волф, инженерният гений на семейството. — Вътрешните помещения на кораба са проектирани така, че за секунди да станат въздухонепроницаеми. После започва да действа специално филтриращо устройство. Всички системи бяха изпробвани и показаха коефициент на полезно действие сто процента. Осигурен е чист въздух за много продължителен период.

— Решено ли е в коя част на света ще слезем на суша, след като това стане възможно? — попита Мария Волф.

— Все още събираме данни и изчисляваме проекции — отвърна Алберт. — Трябва да определим как точно катаклизмът и потопът ще променят световните крайбрежия. След това ще бъде само въпрос на анализиране на обстановката.

Карл огледа роднините си.

— Много ще зависи от това как ще се промени земната маса. Европа може да бъде залята чак до Урал в Русия. Вода може да запълни и пустинята Сахара. Ледове ще покрият Канада и САЩ. Първата ни задача ще бъде да издържим на яростната атака и да чакаме търпеливо, преди да решим къде да основем главния град на новия световен ред.

— Взели сме предвид няколко обекта — обади се Вилхелм. — На първо място това е пристанище като Сан Франциско например, където ще можем да закотвим корабите. За предпочитане е наблизко да има земя, подходяща за засяването на земеделски култури и овощни дървета, както и централизирана област, която да улеснява

транспортирането и разпространението на влиянието ни в новия свят. Много ще зависи от продължителността на катаклизма.

— Има ли предположение колко дълго ще останем на борда на корабите, преди да слезем на суша? — попита Герда Волф, чиято специалност беше образованието и която беше избрана да отговаря за училищните системи на корабите.

Алберт ѝ се усмихна.

— Положително не по-дълго от необходимото, сестрице. Години ще минат, но ние няма как да предвидим колко време ще мине, преди да предприемем завладяването на сушата.

— А как ще се отнесем с хората, оцелели по високите планини? — попита Мария.

— Те едва ли ще са повече от една шепа — отвърна Бруно. — Открием ли такива, ще ги настаним в безопасни райони, за да се оправят както знаят.

— Няма ли да им помогнем?

Бруно поклати глава.

— Не можем да намаляваме хранителните си припаси, преди да сме сигурни, че ще стигнат за всички нас, след като се установим на сушата.

— След време освен ние от Четвъртия райх, всичко останало от човечеството ще изчезне — вметна Макс Болф. — Ще оцелеят само най-годните. Това е пътят на еволюцията. Фюрерът беше предопределил, че един ден господстващата раса ще управлява света. А тази господстваща раса сме ние.

— Нека бъдем честни, чичо — каза Феликс Волф. — Ние не сме фанатизирани нацисти. Нацистите измряха с нашите прадеди. Нашето поколение почита Адолф Хитлер само заради неговото предсказание. Ние не боготворим свастиката, нито викаме „Хайл!“ пред портрета на Хитлер. Ние сме поколение, създадено да прочисти настоящия свят от престъпления, корупция и болести, като сложи началото на човечество на по-високо ниво, човечество, което ще изгради ново общество, пречистено от греховете на старото. Чрез нашите гени нова раса ще изникне — чиста и недокосната от злините на миналото.

— Добре казано — похвали го Ото Волф, който не се беше обаждал дотогава. — Феликс красноречиво обобщи нашата цел и

посвещение. Сега единственото, което ни остава на всички нас, е да доведем нашето велико начинание до триумфалния му край.

За няколко секунди настъпи тишина. После Карл скръсти ръце пред гърдите си и заговори бавно:

— Ще бъде много интересно да видим условията около нас след една година по това време. Ще бъдем свидетели на един свят, невъобразим за онези, които ще са си отишли.

34.

Малък покрит камион, боядисан в бяло, без отличителни знаци или рекламен надпис върху каросерията му, подмина терминала на градското летище, разположено в района на федералния окръг на Буенос Айрес, и спря под сянката на хангара по поддръжка на самолети. Летището обикновено обслужваше вътрешните авиолинии на Аржентина, както и полети от Парагвай, Чили и Уругвай. Като че ли никой от летищните работници не обърна внимание на тюркоазния служебен реактивен самолет, върху чийто фюзелаж дръзко изпъкваха буквите „НЮМА“, когато той кацна и зарулира към хангара, до който беше спрял камионът.

От пътническата врата слязоха трима мъже и една жена и стъпиха на нагорещения от обедното слънце бетон. Те обаче подминаха вратата на хангара, завиха зад ъгъла и продължиха към камиона. Когато стигнаха на десетина метра от него задната му врата се отвори и оттам скочиха четирима мъже от морската пехота на САЩ, облечени в бойни екипи, и наобиколиха превозното средство. Командващият отряда сержант помогна на конгресменката Смит, адмирал Сандекър, Хирам Йегър и на другия мъж да се качат и вратата на камиона се затвори след тях.

Вътрешността на камиона беше обзаведена така, че да изпълнява едновременно ролята на удобен кабинет и на команден пункт. Превозното средство, едно от петдесетте специално изработени за американските посолства по света, имаше за цел да закриля и помага на персонала на посолството да избяга от сградата в случай на нападение — както беше станало в Иран през ноември 1979 година, когато бяха взети заложници.

Пит пристъпи напред и прегърна Лорън Смит, която се бе качила първа.

— Ах ти, прелестно създание! Най-малко теб очаквах да срещна тук.

Ревност прободe сърцето на Пат О'Конъл, когато видя Пит да прегръща Лорън. Конгресменката от Колорадо беше далеч по-хубава,

отколкото си я бе представяла.

— Адмиралът ме помоли да дойда и тъй като няхах работа, която да не търпи отлагане, ето ме тук, макар и за няколко часа.

— Жалко — каза той искрено. — Щяхме да си прекараме добре в Буенос Айрес.

— Не се и съмнявам — отвърна тя със сипкав глас. После погледът ѝ падна върху Джордино. — Ал, радвам се да те видя.

Той се приближи и я целуна по бузата.

— За мен е удоволствие да виждам правителството ми в действие.

Сандекър пристъпи навътре, следван от Йегър и непознатия мъж. Той само кимна на Пит и Джордино и продължи направо към Пат О'Конъл.

— Нямате представа колко съм щастлив да стисна отново ръката ви, госпожо доктор.

— И вие нямате представа колко съм щастлива, че съм тук — отвърна тя и го целуна по челото за негово неприкрито смущение. — Двете с дъщеря ми сме ви много задължени, задето изпратихте Дърк и Ал да ни спасят.

— Не се наложи да ги изпращам — отвърна той с кисела физиономия. — Те тръгнаха на своя глава.

Йегър поздрави приятелите си и Пат, която след това беше представена за първи път на Лорън. След това Сандекър представи на всички доктор Тимоти Френд.

— Тим е мой стар приятел. В гимназията ми помогна да си взема изпита по алгебра. После аз постъпих във Военноморската академия, а той се записа в Минно-геоложкия институт в Колорадо, за да вземе диплома за геофизик. Не се задоволи с това и продължи да учи астрономия в Станфорд. Сега е един от най-уважаваните астрономи в страната и директор на лабораторията за стратегически изчисления и симулиращи програми. Тим е магьосник в областта на техниката за получаване на видимо изображение.

Голото теме на Френд беше оградено от кичури сива коса. Дребен на ръст, той трябваше да извие леко глава назад, за да погледне двете жени, които бяха значително по-високи от него. Можеше да гледа право в очите единствено Джордино, който беше висок колкото него — метър и шейсет и пет. Мълчалив сред приятели, Френд се

оживяваше и разпалваше, когато изнасяше лекции пред студенти, директори на корпорации или високопоставени държавни служители. Нямаше да е пресилено, ако се кажеше, че в такива случаи той беше в стихията си.

— Моля, настанявайте се — каза Пит и посочи удобните кожени столове и дивани, разположени в квадрат в центъра на товарната секция на камиона. След като всички насядаха, член на персонала на посолството поднесе кафе и сандвичи от малката кухничка зад шофьорската кабина.

— Лорън прие да дойде тук — заговори Сандекър без излишни предисловия, — тъй като тя и нейният помощник проучили търговско обединение „Съдба“ и се сдобили с доста любопитна информация.

— Това, което открихме през изминалите два дни, е доста обезпокояващо — започна Лорън. — Съвсем тихомълком, под пълна тайна семейство Волфови и обединението „Съдба“ са продали всеки свой бизнес, всеки дял в национални и международни корпорации, всеки финансов холдинг, всичките си ценни книжа, недвижимо имущество, както и всяка мебел в жилищата си. Всичките им банкови сметки са закрити. Милиарди долари са превърнати в златни кюлчета, които са пренесени на тайно място...

— И сега са складирани в товарните отсеци на техните кораби — довърши мисълта й Пит.

— Сякаш целият им род от двеста души никога не е съществувал.

— Никак не са глупави тия хора — вметна Пит. — За мен е немислимо те да са способни на неразумни постъпки. И тъй, наистина ли се очаква падане на комета, или не?

— Тъкмо по тази причина помолих Тим да дойде — поясни Сандекър.

Френд сложи върху масичката между столовете и диваните няколко тънки папки. Взе първата и прелисти няколко страници.

— Преди да отговоря на въпроса ви, позволете ми да се върна малко назад, за да разберете за какво всъщност се готвят Волфови. Най-добре е да започна с падането на кометата върху земята преди близо седем хиляди години преди Христа. За щастие това явление не се случва периодично. Земята всекидневно е атакувана от малки астероидни частици, но те не са по-големи от юмрук и се стопяват още

при навлизането си в атмосферата. Почти всеки век астероид с приблизителна големина от четирийсет и пет метра в диаметър се удря в Земята — като онзи, направил кратера в Уинслоу, Аризона, и другия, разпаднал се, преди да падне в Сибир през 1908 година и „бомбардирал“ площ от две хиляди квадратни километра. Веднъж на всеки милион години астероид, широк около осемстотин метра, се удря в Земята със сила, равна на едновременното детониране на всички съществуващи ядрени устройства. Над две хиляди от тези големи небесни „снаряди“ редовно пресичат на определени интервали нашата орбита.

— Доста страшничко звучи — вметна Пат.

— Това не бива да ви тревожи — усмихна се Френд. — Вероятността да загинете от паднал астероид е дваайсет хиляди на едно. Ние обаче не можем да отхвърлим логическата вероятност, че е само въпрос на време, преди късметът да ни изневери.

Пит си наля кафе.

— Предполагам, че говорите за истински разрушителен удар.

— Да — закима енергично Френд. — Веднъж на всеки сто милиона години огромен астероид или комета се удрят в Земята. Така е станало преди шейсет и пет милиона години, когато астероид пада във водите край Юкатан и причинява изчезването на динозаврите. Този удар бил причинен от небесно тяло с диаметър десет километра и оставил кратер, широк близо двеста километра.

Френд замълча и хвърли поглед на отворените пред него страници.

— Това небесно тяло е било по-малко от онова, което е паднало на Земята преди девет хиляди години. Нашият компютърен модел показва, че то е имало диаметър около шестнайсет километра и е паднало в Хъдсъновия залив в Канада. Последвалата верижна реакция унищожила близо деветдесет процента от растителния и животинския свят на планетата, което е с дваайсет процента повече от последствията, оставени от падането на астероида, довело до изчезването на динозаврите шейсет и пет милиона години по-рано.

Лорън гледаше с огромен интерес Френд.

— Какъв вид бедствия причинява една такава верижна реакция?

— Вземете тяло с диаметър шестнайсет километра и тегло няколко милиарда тона и го метнете през вакуум към огромна мека

топка със скорост двеста хиляди километра в час. Ще предизвикате огромен взрив, който не може да се побере в представите ви. Земята вероятно е прокълняла като камбана, когато сътресението от удара се е разнесло до всяко нейно кътче. Като използвахме компютърно симулиране и техниката за визуализация, които бяха много сложни процедури и ще ми отнеме два часа да ви ги обясня, ние стигнахме до заключението, че кометата е паднала под ъгъл и се е врязала в югоизточната част на Хъдсъновия залив, като е образувала кратер с диаметър триста и седемдесет километра. Цялото количество вода в залива се изпарило, когато масата на вече разпадналата се комета се забила в Земята на дълбочина над три километра. Астронавтите направиха снимки, които показват свършена сфера там, където брегът огражда останките от кратера.

— Как разбрахте, че е било комета, а не астероид или метеорит?
— попита Йегър.

— Астероидът е малко тяло или по-малка планета, която се движи във вътрешната слънчева система и се върти около слънцето. Някои от тях са богати на въглерод, други съдържат минерали, богати на желязо, силиций и други елементи. Метеоритите пък в по-голямата си част са отломъци от астероиди, които са се сблъскали един в друг и са се натрошили. Най-големият, намерен досега, тежи седемдесет тона. Кометата е доста по-различно нещо. Тя често се нарича „мръсна снежна топка“, състояща се от лед, газ и скални прахообразни частици. Обикновено кометите се движат в много дълга овална орбита във външния край на слънчевата система, а нерядко и отвъд него. Поради гравитационното взаимодействие от слънцето и планетите някои се отклоняват и се въртят около слънцето. Когато се приближат до него, повърхностният им лед се изпарява и образува грамаден удължен конус или опашка. Обикновено кометите се смятат за остатъци от формации на планетите. Като сондирах, а после анализирах състава на микроскопичните отломъци, открити във и около кратера в залива Хъдсън, геофизиците се натъкнаха на мънички частици, в които те разпознаха част от комета, която се е сблъскала със Земята през седем хилядната година преди Христа. Пробите не разкриха никакви следи от обичайните минерали и метали, свързвани с астероидите.

— Какви са последиците от този сблъсък на кометата със Земята? — попита Сандекър.

— Ужасни. Обърнат наопаки конус от нажежена скала, пара, прах и отломки били изхвърлени високо над атмосферата, след което се посипали обратно върху Земята, предизвиквайки необуздани горски пожари из цялото земно кълбо. Огромни количества сяра, нагорещен азот и флуориди изпълнили атмосферата. Ветрове със силата на урагани задухали над суша и вода, озоновият пласт се разкъсал и небето се закрило. Нашето компютърно симулиране показва, че този облак от отломъци и дим се е задържал най-малко година и два месеца. Само той е бил достатъчен да унищожи по-голямата част от живота на Земята.

— Умът ми не го побира — промълви Лорън.

Френд се усмихна леко.

— За жалост това е само началото. Тъй като Хъдсъновият залив е отворен към Атлантическия океан, вълни, достигащи височина дванайсет-тринайсет километра, залели сушата. Флорида е била залята цялата заедно с повечето острови в света. По-голямата част от Европа и Азия потънали под вълни, нахлули със стотици километри навътре в сушата. Тъй като повечето от древните жители на Австралия живеели на брега или близо до него, деветдесет процента от населението загинало само за минути. Югоизточна Азия също била покрита с вода. Огромна част от морския свят бил изхвърлен навътре в сушата и загинал там, след като вълните започнали да се отдръпват. Химическият баланс на океаните бил нарушен. Онова, което наводнението не унищожило в океаните, сторили го дънната утайка, калта и отломките.

Френд замълча за миг и продължи:

— Вследствие на удара от кометата земетресения, надхвърлящи стойностите, измервани по скалата на Рихтер, разтърсили земята и завинаги променили размерите на планини, равнини и пустини. После вулкани, спящи или действащи, изригнали, разтопена лава на огромни пластове, високи над километър, заляла останалата ненаводнена суша. Ако астронавт, излетял за Марс преди катаклизма, се върнел след две години, той нямало да може да познае света, нито е щял да завари познати или любимите си същества живи. Щял е вероятно да се окаже единственият човек на Земята.

Пит прекъсна астронома.

— Не рисувате много приятна картина.

— Последиците наистина са били ужасяващи. След като водите от потопа се оттеглили, по сушата били пръснати каменни блокове с различна големина и форма, запазени и до днес и продължават да са загадка за геолозите, които иначе няма как да обяснят появата им там. Огромни наноси от прекършени дървета, наред с трупове на животни и морски свят, били отнесени навътре в сушата. Те все още могат да се видят в студените области на света и служат като доказателство, че са били изхвърлени там от гигантски катаклизъм. Огромни количества неоттеглила се вода образувала езера. В порядъка на един миг ивицата суша, разделяла Атлантическия океан от долината и реките на Средиземноморието, била разрушена и се образувало морето. Стари глетчери се разтопили, образували се нови. Тропически гори започнали да никнат в области с умерен климат, които някога били брулени от ледени ветрове и сковавани от ниски температури. Районите на Гоби, Сахара и Мохаве — тогава тропически горски площи — пресъхнали и се обезводнили. Континенталните шелфове, които навремето се издигали над водата, потънали. Магнитните полюси обърнали полярността си. Съществувалите цивилизации били погребани на сто и петдесет метра под земната повърхност. Поне двайсет години вероятно е трябвало да минат, за да се възстанови светът. Малцината оцелели по някакъв начин хора били изправени пред тежко съществуване и цяло чудо е, че някои от тях са издържали и са станали наши предци.

Пат остави чашата си на масичката.

— Като изключим скалните надписи на аменеите, повечето от които са били разрушени или заровени дълбоко под земята, почти няма писмени спомени за катаклизма от древните хора. Повечето са се предавали устно. Едва след като египетската, шумерската и индийската цивилизации съчинили отново писмения език, започнали да се разпространяват писмени сведения за потопа.

— Кой знае какви градове, какви места с техните археологически съкровища лежат пръснати из дълбокото морско дъно или са заровени под стотици метри дънна утайка и скали — вметна Пит. — Освен чрез надписите, оставени от аменеите, ние няма как да оценим величието на далечното минало, преди цивилизацията да са започнали да се изграждат наново.

Френд помълча малко, докато всички присъстващи си представяха кошмара. Погледът му пробяга из вътрешността на камиона — команден пункт, и с любопитство се замести от лице на лице, забелязвайки ужаса в очите им. Като че ли единствено Пит изглеждаше спокоен. Той сякаш размишляваше за нещо много по-различно, нещо съвсем далече оттук.

— Значи така свършва катаклизъмът — отбеляза мрачно Сандекър.

Френд бавно поклати глава.

— Още не съм стигнал до най-лошото — рече той, без помен от предишната му усмивка. — Едва през последните няколко години учените осъзнаха резките промени, на които е била подложена Земята със или без влиянието на небесни тела от дълбокия космос. Сега знаем, че значителен удар от голяма комета или астероид е в състояние да причини разместване на земната кора. Чарлз Хапгуд излезе с теорията, че тъй като земната кора или черупка, която е само между трийсет и шейсет километра дебела, буквално плава върху вътрешно течно ядро, тя може и се върти около оста на ядрото, като причинява огромни крайности в климата и движението на континентите. Това се нарича разместване на земната кора и последствията му могат да бъдат катастрофални. Отначало мнозина геофизици се присмяха на теорията на Хапгуд. Алберт Айнщайн обаче съсредоточи вниманието си върху нея и накрая подкрепи Хапгуд.

— Все едно да напластиш тефлон върху футболна топка — подметна Йегър.

— Да, принципът е същият — потвърди Френд. — Компютърното ни възпроизвеждане показва, че ударът на кометата е упражнил такъв огромен натиск, че е бил достатъчен да размести земната кора. В резултат някои континенти, острови и други земни маси се преместили по-близо до екватора, а други пък се отдалечили от него. Същевременно земните полюси също изменили местата си и попаднали в зони с по-топъл климат. Това довело до отприщването на трилиони тонове вода, при което повърхността на океаните се повдигнала до сто и двайсет метра. Ще ви дам и пример: преди потопа човек е можел да прекоси пеша Ламанша от Лондон до Франция, без изобщо да си намокри краката.

— Накрая — продължи след кратка пауза Френд — целият свят се пренаредил. Северният полюс, който се намирал в центъра на Канада, сега е много по-на север, в днешното Антарктическо море. Сибир също се изместил на север за невероятно кратко време, както личи по плодните дървета с листа и мамонтите с козина, които били намерени замръзнали мигновено, с несмляна в stomасите им растителност, каквато вече не вирее на хиляди километри от това място. Понеже Северна Америка и по-голямата част от Европа се завъртели на юг, големият ледников период изведнъж свършил. Антарктида също се изместила на юг, с около три хиляди километра от мястото, което е заемала преди това в южното море, между по-долните части на Южна Америка и Африка.

— Това повлияло ли е на земната орбита? — поинтересува се Йегър.

— Не, орбитата запазила днешния си път около слънцето, както и земната ос. Екваторът останал там, където е бил в началото. Четирите сезона идвали и си отивали както винаги. Само външният облик на глобуса се променил.

— Това обяснява много неща — вметна Пит, — като например как аменеите са могли да начертаят карта на Антарктида без ледени маси.

— А какво е станало с въртенето на земната ос? — попита Джордино. — И то ли се е променило?

Френд поклати глава.

— Наклонът на Земята от двайсет и пет точка четири градуса останал постоянен. Екваторът също не се променил. Само земната кора над течното ядро се изместила.

Намеси се и Сандекър:

— Ако може да се върнем за момент на въпроса за кометата, време е да отговориш на въпроса на Дърк. Дали аменеите и семейство Волф са прави, като предвиждат катастрофален сблъсък с близначката на кометата, паднала на земята преди седем хиляди години преди Христа?

— Може ли още една чаша кафе? — попита Френд.

— Разбира се. — Лорън се пресегна за каната в средата на масата и му наля.

Френд отпи няколко глътки и остави чашата си.

— Преди да отговоря на този въпрос, адмирале, искам да опиша накратко новата система за сигнализиране на опасност от астероиди и комети, която влезе в действие миналата година. Няколко телескопа и специално конструирани уреди бяха поставени в различни райони на света за откриване на астероиди и комети, чиито орбити се приближават до Земята. Астрономите, обслужващи тези съоръжения, вече откриха над четирийсет астероида, които ще се доближат опасно близо до Земята в определени точки от орбитата ѝ. Но подробните изчисления показват, че всички те ще минат на безопасно разстояние от нея през идущите години.

— Имат ли данни за приближаването на втората комета — попита Лорън със свито сърце — и дали не са премълчали някакво предупреждение за опасността?

— Не — заяви твърдо Френд. — Въпреки че астрономите са се договорили да запазят в тайна новината за евентуална среща до четирийсет и осем часа, докато компютърните проекции не потвърдят твърдо, че сблъсъкът е неминуем. Едва когато бъдат сигурни, че това ще стане, чак тогава ще го огласят пред обществеността.

— Значи искате да кажете, че... — започна Йегър.

— Че засега подобно нещо не се очаква.

Пит погледна Френд право в очите.

— Я повторете.

— Явлението, станало през седем хилядната година преди Христа — доуточни Френд, — се случва веднъж на милион години. Кометата, паднала на Земята, и другата след нея, която я е подминала дни по-късно, не са близначки. Те са отделни небесни тела, движещи се в различни орбити, които случайно са пресекли пътя на Земята в почти едно и също време. Невероятно съвпадение, нищо повече.

— Колко скоро се предполага, че ще се върне втората комета? — попита Пит с мрачно лице.

Френд се замисли за момент и отвърна:

— Нашите най-смели предположения са, че тя ще се приближи на разстояние не по-малко от дванайсет хиляди километра от земята... и то след десет хиляди години.

35.

Настъпи гробно мълчание, докато насядалите около доктор Френд осмисляха думите му. Пит изпусна ругатня под носа си, после се вторачи в лицето на астронома, сякаш искаше да прочете нещо в очите му — известна несигурност може би. Но не откри нищо подобно.

— Кометата... — започна той.

— Казва се Болдуин, на името на астронома, който я преоткри — прекъсна го Френд.

— Казвате, че кометата Мърфи и втората комета от сведенията на аменеите са една и съща, така ли?

Френд закима енергично.

— Няма съмнение в това. Изчисленията потвърждават, че орбитата ѝ съвпада с тази на кометата, причинила катаклизма в седем хилядната година преди Христа.

Пит отмести поглед към Сандекър, после към Пат и отново към Френд.

— Не е ли възможно да има грешка?

Френд сви рамене.

— Допустима граница на грешка може би от двеста години, но със сигурност не повече. Единственото друго небесно тяло, навлязло в атмосферата около нашата планета в писмената история, е онова, което е изравнило със земята двете хиляди квадратни метра площ от Сибир. Едва сега астрономите започнаха да вярват, че вместо да нанесе колосален удар, на практика то само е блъснало земната кора.

— Волфови положително са се сдобили с тези данни — вметна Лорън объркана. — Иначе не виждам смисъл защо ще ликвидират всяко семейно притежание, след като са похарчили милиарди долари, за да построят флот от кораби, за да оцелеят в катаклизъм, за който знаят, че няма да се случи.

— Всички ние сме съгласни с вас — каза Сандекър. — Може би семейство Волф са чисто и просто една банда мошеници.

— Не само семейството им — обади се Джордино, — но и още двеста и седемдесет хиляди души, които работят за тях и очакват с нетърпение пътуването за никъде.

— Това не ми звучи като действия на побъркани хора — каза Лорън.

— Съвсем правилно — съгласи се Пит. — Когато Ал и аз проникнахме в суперкораба, открихме от какъв невероятен фанатизъм са водени всички, за да оцелеят от потопа.

— И аз стигнах до същото заключение — добави Пат. — Разговорите, които дочух, се отнасяха предимно за предстоящия катаклизъм. В съзнанието им нямаше капка съмнение, че бедствието ще унищожи света и че на тях им се предоставя възможността да създадат нова цивилизация без останки от старата.

Джордино погледна Пат.

— Отглас от Ной и неговия ковчег.

— Но от далеч по-огромен мащаб — уточни Пит.

Сандекър поклати бавно глава.

— Трябва да призная, че цялата тази работа е пълна загадка за мен.

— Семейство Волф трябва да имат някакъв основателен мотив. — Пит замълча, като видя, че всички погледи се отправиха към него. — Друго обяснение няма. Ако те са убедени, че цивилизованият свят ще бъде пометен до основи и заровен завинаги, те трябва да знаят нещо, което никой друг на Земята не знае.

— Мога да те уверя, адмирале — намеси се Френд, — че бедствието не се задава от нашата слънчева система. И със сигурност няма да се случи до няколко дни. Нашата мрежа за следене не е открила никакви големи астероиди или комети, които да се приближават до земната орбита в обозримото бъдеще, поне не и преди края на следващия век.

— Тогава какво друго може да причини такава катастрофа? Има ли начин да се предвиди разместване на земната кора или на полюсите? — обърна се Йегър към Френд.

— Вижте, за земетресенията, вулканичните изригвания и вълните цунами е имало свидетели и за тях има писмени сведения. Колкото до раздвижването на земната кора или изместването на полюсите, те не са се случвали, откакто науката за земята води

началото си от гърците. Така че ние нямаме никакви солидни данни, от които да вадим достатъчно заключения, за да направим дори опит да ги предвидим.

— Съществуват ли условия на Земята, които могат да причинят подобни неща? — попита Пит.

— Да — отвърна Френд. — Има природни сили, които могат да нарушат равновесието на Земята.

— Какви например?

— Най-вероятният сценарий би могъл да бъде изместване на ледена маса около един от полюсите.

— Възможно ли е наистина?

— Земята е като огромен детски пумпал или жироскоп, който се върти на оста си и обикаля около слънцето. И тя като пумпала не е в пълно равновесие, тъй като земната маса и полюсите не са разположени идеално, за да се постигне пълна стабилност. Така че Земята се поклатя, докато се върти. Ако един от полюсите увеличи прекомерно размера си, той ще повлияе на поклатянето, подобно на „играенето“ на небалансирано колело на колата ви. Познавам уважавани учени, които вярват, че това се случва на равни интервали от време.

— Колко често?

— Приблизително на всеки шест до осем хиляди години.

— Кога е било последното изместване?

— Като анализираха проби, извлечени дълбоко изпод дънните утайки на моретата, океанографите установиха, че последното изместване датира отпреди девет хиляди години, приблизително по времето, когато кометата е паднала на Земята.

— Значи скоро предстои да се случи — подметна Пит.

Френд разпери ръце в знака на безпомощност.

— Не можем да кажем със сигурност. Знаем само, че когато дойде денят, изместването ще стане внезапно. Няма да има никакво предупреждение.

Лорън погледна Френд с безпокойство.

— Каква ще бъде причината?

— Ледената формация, която се натрупва върху Антарктида не е разпределена еднакво. Едната страна на континента получава по-дебел пласт от другата. Всяка година над петдесет милиарда тона лед се

напластяват само върху Барьерата на Рос — увеличаващ масата си шелфов ледник, който съответно увеличава и поклащането на Земята. В резултат, след време изместването на тежестта и на полюсите, както самият Айнщайн е предрекъл, трилиони тонове вода и лед, с височина хиляди метра, ще се понесат от двата полюса към екватора. Северният полюс ще тръгне на юг, а Южният — на север. Бедствените стихии, отприщени от сблъсъка на кометата навремето, ще се повторят. Главната разлика е, че вместо население на света от около милион души преди девет хиляди години, сега имаме свят, населен от седем милиарда души, които ще изчезнат от лицето на историята. Ню Йорк, Токио, Сидни, Лос Анджелис ще бъдат изцяло потопени, докато градове, много навътре в сушата, ще бъдат сринати до основи и унищожени. Едва ли парче бетон ще бъде запазено там, където милиони хора са вървели по него само допреди дни.

— А ако Ледената бариера Рос внезапно се откъсне от континента и заплава свободно към морето? — попита Пит.

Лицето на Френд помръкна.

— Това също вече е взето предвид. Компютърното симулиране показва, че рязко движение от страна на Барьерата на Рос ще причини нарушаване на равновесието толкова значително, че ще е достатъчно да доведе до внезапно изместване на земната кора.

— Какво разбирате под „рязко движение“?

— Нашето симулиране показва, че ако целият шелфов ледник се откъсне и навлезе на стотина километра навътре в морето, новото положение на ледената маса ще увеличи поклащането на Земята дотолкова, че ще се стигне и до полюсно изместване.

— Според изчисленията ви за колко време ще бъдат изминати тези стотина километра?

Френд се замисли за момент, преди да отговори:

— Като се вземе предвид скоростта на теченията в тази част на Антарктика, бих казал за не повече от трийсет и шест часа.

— Има ли начин да бъде предотвратено това движение? — попита Лорън.

— Не виждам как — поклати глава Френд. — Не, съмнявам се, че дори хиляда ядрени бомби не ще са в състояние да стопят достатъчно маса от Барьерата на Рос. Но вижте, това все пак е теория.

Какво друго би могло да откъсне шелфовия ледник и той да заплава към открито море?

Пит погледна Сандекър и срещна погледа му. Всеки от двамата мъже си представи един и същ кошмар, всеки прочете мислите на другия. Погледът на Пит се отмести към Лорън.

— Колко далече от Барьерата на Рос се намира нанотехническото съоръжение на Волфови, което извлича минерали от морската вода? — попита я той.

Очите на Лорън се разшириха от ужас.

— Ти нали не мислиш, че...

— Колко далече? — прекъсна я любезно, но настоятелно Пит.

Накрая тя изпусна дълбока въздишка.

— Съоръжението се намира точно в периферията на шелфовия ледник.

Пит върна вниманието си към Френд.

— Докторе, знаете ли какъв е размерът на Барьерата на Рос?

— Огромен — отвърна Френд, разпервайки ръце за по-голям ефект. — Не мога да ви кажа точните му размери. Знам само, че това е най-огромната маса лед в света.

— Дайте ми няколко минути — каза Йегър, като отвори портативния си компютър и пръстите му затанцуваха по клавиатурата.

Всички седяха мълчаливо и наблюдаваха как Йегър се свърза с компютърната мрежа в главната квартира на НЮМА. След минути данните се появиха на екрана.

— Площта на ледената маса възлиза на петстотин и четирийсет хиляди квадратни километра. Горедолу площта на щата Тексас. Обиколката, без да се смята периметърът, гледащ към морето, е близо две хиляди и двеста километра. Дебелината на леда върви от триста до седемстотин метра. Глациолозите го сравняват с гигантски плаващ сал. — Йегър огледа лицата, попиващи сведенията му. — Има, разбира се, още цяла планина от допълнителни данни за Ледената бариера Рос, но тези са най-съществените.

— Възможно ли е — заговори Пат — човек да разтроши и откъсне петстотин и четирийсет хиляди квадратни метра ледена площ?

— Нямам представа — отговори Пит. — Но се обзалагам, че семейство Волф е планирало и се готви да направи именно това.

— Мили боже! — промълви Френд. — Това е немислимо.

— Парченцата от мозайката — вметна Джордино навъсен — се подреждат.

— Каквото и да значи това, те възнамеряват да откъснат шелфовия ледник от континента и да го избутат навътре в морето, което ще наруши въртенето на Земята и ще увеличи поклащането ѝ. Веднъж стигне ли нарушеното равновесие до критичен стадий, полюсите ще изменят местата си и ще се получи разместване на земните пластове. Тогава мегакорабите на Волф, след като оцелеят от водната стихия, ще поемат към открито море, където ще легнат на дрейф, за да изчакат катаклизмът да свърши, преди да поемат неколкогодишното си пътешествие около променената Земя. Когато се уверят, че Земята е станала отново обитаема, те ще хвърлят котва край някой бряг и ще установят нов ред — Четвъртата империя — върху труповете на седем милиарда души и напълно унищожения животински и морски свят.

Всички в камиона седяха неподвижни; по лицата им беше изписана тревога и отчаяние. Никой не беше в състояние да си представи такъв ужас. Никое съзнание не можеше да обхване размера на подобен нечовешки акт.

— Бог да ни е на помощ! — смънка под носа си Лорън.

Пит погледна към Сандекър.

— Трябва да уведомите президента.

— Държах в течение научния съвет и началника на администрацията Джо Флин за нашите разследвания, но никой не взе заплахата на сериозно.

— Не е зле да я вземат на сериозно час по-скоро — вметна Джордино.

— Не е зле и ние да преосмислим възможностите си — каза Пит — и да излезем с план за действие. Оставащите ни три дни никак не са много време... ако искаме да попречим на Волфови да причинят нов апокалипсис.

Пилотът приземи плавно реактивния самолет на търговското обединение „Съдба“ на дългата ледена писта. Построеният по поръчка японски двумоторен реактивен самолет „Драгонфайър“, последният останал от разпродадения самолетен парк, нямаше никакви опознавателни знаци и тъй като беше боядисан целият в бяло, се сливаше със заснежената местност, докато рулираше към стръмната стена на покрита с лед висока планина.

Когато летателният апарат се приближи на по-малко от двеста метра, създавайки впечатлението, че ще се блъсне в планината, леденият скат като по чудо се разтвори и разкри огромна пещерообразна вътрешност. Пилотът бавно спря машината в средата на хангара, прокопан в планината с робски труд преди близо шейсет години. Воят на реактивните двигатели стихна и турбините им постепенно спряха да се въртят. Зад тях масивните ледени врати върху няколко солидни гумени колела се затвориха плътно.

В хангара имаше паркирани още два други самолета, и двата военни версии на А340-300 на „Еърбъс индъстри“. Единият от тях можеше да превозва до 295 пътника и двайсет тона товар. Другият беше построен само като транспортър. И на двата в момента се извършваха последни проверки на двигателите и се зареждаха с гориво за предстоящата евакуация на Волфовия персонал до убежището на големите суперкораби, които чакаха в безопасните води на чилийския фиорд.

В огромния хангар кипеше трескава дейност. Работници в разноцветните униформи на Волф се движеха безшумно и разговаряха тихо, докато пълнеха над стоте дървени сандъци с ценни предмети и богатства на аменеите, заедно с плякосаните през Втората световна война съкровища и свещени нацистки реликви, и ги подреждаха за транспортирането им до „Улрих Волф“.

Петдесет мъже в стандартните черни униформи на охраната на търговско обединение „Съдба“ застанаха мирно в редица, когато Карл Волф и сестра му Елзи слязоха от самолета. Карл беше облечен в

скиорски клин и широко кожено яке с вълнена подплата от алпака^[1]. Елзи носеше скиорски гащеризон под три четвърти кожено палто.

Мъжът, който отговаряше за транспортирането, ги чакаше в подножието на спуснатата от самолета стълба.

— Братовчеде Карл и братовчедке Елзи, оказвате ни голяма чест с идването си тук.

— Братовчеде Хорст — подаде му ръка Карл, — чувствам за свой дълг да видя последните етапи преди задействането на системата за второто пришествие.

— А то скоро ще настъпи — отбеляза Елзи.

— Как върви евакуацията? — заинтересува се Карл.

— По график товарът и пътниците трябва да пристигнат на „Улрих Волф“ десет часа преди катаклизма — увери го Хорст.

В този момент брат им Хуго и сестра им Блонди се приближиха да ги поздравят.

— Добре се завърнал във Валхала! — каза Блонди на Карл.

— Непредвидени неща ме забавиха толкова дълго време — поясни Карл.

Хуго, който беше началник на семейната охрана, посочи към малък електрически автомобил, един от няколко такива, предназначени за работа в пещерата, за да се избегне натрупване на въглероден окис във въздуха.

— Елате да ви заведа в командния център, където ще видите със собствените си очи как започваме да слагаме край на стария свят.

— Преди това обаче искам да направя проверка на охраната ти — каза Карл и последван от Елзи, тръгна покрай редицата от мъже в черни униформи, които стояха с изпъчени гърди, с автомати Р-10 на кръста и с картечни пистолети „Бушмастер-М17S“ през рамо. От време на време той се спираше пред някого от тях и го разпитваше за националността и военната му история. Когато стигна до края на редицата, кимна със задоволство и рече:

— Това се казва група от храбреци! Добре си се справил, Хуго. Момчетата създават впечатлението, че могат да се справят с всякакво нашествие.

— Те имат заповеди да стрелят на месо по всеки неидентифициран нашественик, навлязъл в територията ни.

— Надявам се да покажат повече умения от хората на Ерих в корабостроителницата.

— От наша страна няма да има провал — заяви твърдо Хуго. — Обещавам ти го, братко.

— Да се е опитвал някой да проникне дотук?

— Не, никой — отвърна Блонди. — Системата ни за контрол и откриване на цели не е сигнализираща за никакво движение в радиус от двеста и четирийсет километра от съоръжението ни.

Елзи отбеляза:

— Двеста и четирийсет километра съвсем не е голямо разстояние.

— Толкова е разстоянието до „Малка Америка“ номер шест, американската научноизследователска станция на янките. Откакто е построена, оттам не са проявявали никакъв интерес към нашите операции. Досега въздушното ни наблюдение не е открило никакъв опит за доближаване до минералодобивния ни комплекс.

— Американците си кротуват — допълни Хуго. — Не ни създават никакви проблеми.

— Не съм много сигурен — отбеляза Карл. — Бъдете нащрек с тях. Опасявам се, че тяхното разузнаване е може би на ръба да разкрие тайната ни.

— Всеки опит да ни попречат ще бъде закъснял — увери го Хуго. — Четвъртата империя е неизбежна.

— Искрено се моля да е така — отвърна Карл и се качи преди жените в електромобила. Макар в повечето случаи Карл да проявяваше галантност в присъствието на жени, той все пак излизаше от стара немска школа, която не възпитаваше мъжете да отстъпват на жените.

Шофьорът на електрическата кола напусна района на хангара и навлезе в тунел. След около четиристотин метра стигнаха до широка ледена пещера, приютяваща малко пристанище с дълги плаващи докове, които се поклащаха нагоре-надолу от течението на море Рос. Водните канали с високи покриви, които излизаха от закритото пристанище и стигаха до морето, извиваха леко и позволяваха на големи кораби да плават по пасажа, а надвисналите ледени скали скриваха от поглед отвън цялата гледка. Комплексът се осветяваше от монтирани на тавана десетки халогенни крушки. Четири подводници и един малък товарен кораб бяха закотвени до доковете. Целият

пристанищен комплекс беше пуст. Товарните кранове стояха изоставени в близост до малък парк от товарни камиони и съоръжения. Жива душа не се виждаше нито на доковете, нито в превозните средства. Сякаш обслужващият персонал си беше отишъл завинаги.

— Жалко, че нашите подводници, които ни вършиха такава полезна работа през всичките тези години, ще потънат — отбеляза замислена Елзи.

— Може и да оцелеят — опита да я утеши Блонди.

Хуго се усмихна.

— Когато му дойде времето, аз лично ще се върна във Валхала, за да видя какво е положението им. Те заслужават да бъдат съхранени заради службата им за Четвъртата империя.

Старият тунел, дълъг петнайсет километра, който минаваше през скритото пристанище, самолетния хангар и стигаше до съоръжението за добив на минерали от морето, също бе прокопан от роби, докарани от бившия Съветски съюз, чиито трупове лежаха замръзнали в масов гроб в шелфовия ледник. От построяването му през 1985 година тунелът биваше разширяван и непрекъснато претрасиран поради изместването на леда.

В началото опитите да се добият ценни минерали от морето бяха неуспешни, но след революцията в нанотехнологията, извършена от Ерик Дрекслър в Калифорния и съпругата му Крис Петерсън, търговското обединение „Съдба“ хвърли огромните си богатства и ресурси в проект за контролиране структурата на материята. Като пренаредиха атомите и създадоха невероятно мънички двигатели, те поставиха производствените процеси на съвършено нова основа. Волфови обаче насочиха усилията си в извличането на ценни минерали, като злато например, от морската вода — процес, който постигнаха и продължиха да усъвършенстват, докато не започнаха да произвеждат хиляда тройунции злато на ден от море Рос, наред с платина, сребро и много други редки метали. За разлика от рудата, изкопавана от земята, а после преработвана скъпо чрез трошачки и химикали, минералите, добити от морето, излизаха в почти чист вид.

Инженерният център на минералодобивното съоръжение на търговско обединение „Съдба“ представляваше огромно помещение със сводест таван и наподобяваше просторната командна зала на космическия център на НАСА. Електронни пултове за управление се

обслужваха от трийсет учени и инженери, които наблюдаваха компютризираната електроника на нанотехническата операция. Този ден обаче всички дейности по извличането на редки минерали от морето бяха преустановени и целият персонал на Волф беше съсредоточил работата си върху предстоящото разцепване на шелфовия ледник.

Карл Волф влезе в просторната зала и се спря пред широко електронно табло, което висеше от средата на сводестия таван. На него бе изобразена голяма карта на Росовия ледник. Около периферията ѝ редица от тръби, подобни на неоновите, разграничаваха ледената бариера от заобикалящата я суша. Тръбите, които обточваха минералодобивното съоръжение върху шелфовия ледник и свършваха на 480 километра в отсрещния край, бяха зелени. Секторът, откъдето зеленият цвят свършваше, до ръба на морето, беше оцветен в червено.

— Районът в червено предстои да се програмира, нали? — обърна се Карл към главния инженер Юрген Холц, който се приближи до него и компанията му и кимна рязко в знак на поздрав.

— Да, точно така. — Холц вдигна ръка и посочи таблото. — Ние сме в процес на монтиране на молекулно задействащи се механизми. Остава ни да програмираме още около осемстотин километра до края на тунела в морето.

Карл огледа непрекъснато променящите се червени букви и цифри на дигиталните дисплеи, разположени на разстояние един от друг около картата.

— Кога ще настъпи критичният момент?

— До финалния процес на откъсването на шелфовия ледник остават шест часа... — Холц замълча и погледна няколкото цифри, показващи времето до началото на второто пришествие. — Двайсет минути и четирийсет секунди, считано от този момент.

— Някакви проблеми, които биха могли да доведат до забавяне?

— Не, не знаем да има такива. Всички компютризирани процедури и техните помощни системи бяха проверени десетки пъти. Тепърва трябва да открием и най-малкия признак за евентуална неизправност.

— Това е удивително постижение на инженерната мисъл — каза тихо Карл, докато оглеждаше двуцветните тръби, ограждащи шелфовия ледник. — Жалко, че светът никога няма да узнае за него.

— Наистина удивително постижение е това — потвърди Холц, — да се пробие в леда тунел с диаметър тринайсет метра и дължина две хиляди двеста и петдесет километра само за два месеца.

— Заслугата е твоя и на твоите инженери, които проектираха и изобретиха тази молекулна машина за прокопаване на тунели — отбеляза Елзи и посочи голяма снимка на стената, изобразяваща машината: кръгъл борверк, дълъг трийсет сантиметра, с хидравличен таран, конвейер за отпадъци и странен на вид механизъм отпред, който разкъсваше подбрани молекулни връзки в леда до буци, достатъчно малки, за да бъдат транспортирани до края на конвейера и изхвърляни в морето. Друг спомагателен механизъм спояваше отново мъничките буци в лед с почти кристална плътност, които се използваха за облицоване на тунела. При пълен режим на работа минният комбайн можеше да пробива по осемдесет километра за двайсет и четири часа. Сега, след като бе изпълнила предназначението си, огромната машина бе оставена под увеличаващ се пласт лед извън минералодобивния комплекс.

— Може би след като ледът се стопи, ние ще имаме възможност да използваме този комбайн за прокарване на подземни хоризонтални изработки — каза замислен Карл.

— Мислиш, че ледът ще се разтопи? — попита го изненадана Елзи.

— Ако изчисленията ни са деветдесет и пет процента точни, два месеца след катаклизма този участък от Антарктида ще свършва на две хиляди и осемстотин километра на север оттук.

— Още не мога да проумея как тази машина ще откърти целия този шелфов ледник и ще го прати в морето — каза Елзи.

— Забравих — усмихна се Волф, — че през последните три години ти беше нашият разузнавателен агент във Вашингтон и не беше запозната с подробностите около проекта „Валхала“.

Холц посочи огромното табло.

— Казано с възможно най-прости думи, госпожице Волф, нашата нанокмпютризирана машина създаде голям брой молекулно изкопирващите асемблери, които на свой ред произведоха над милиони и милиони мънички молекулни машини за разтваряне на лед.

— С други думи — каза замислена Елзи, — чрез молекулното инженерство изкопирващите асемблери могат да създадат машини,

произвеждащи почти всичко.

— Именно в това е красотата на нанотехнологията — отвърна Холц. — Асемблерът може да се самоизкопира за няколко минути. За по-малко от двайсет и четири часа тонове изкопирани машини, размествайки трилиони атоми, пробиваха дупки в леда през петнайсет сантиметра една от друга над и под тунела. След като ледените тръби бяха пробити до предварително определена дълбочина, нанокомпютърът затвори всички по-нататъшни инструкции на машините. След шестнайсет часа, в момента, когато нашите метеоролози са предвидили силен вятър откъм морето в комбинация със значително силно течение, ще бъде изпратен сигнал, който ще активира отново машините. Те ще свършат работата по разтварянето на леда и отцепването на ледената бариера Рос от континента, която вече освободена, ще заплава свободно към морето.

— Колко време ще продължи това? — попита Елзи.

— По-малко от два часа — отвърна Холц.

— Тогава, десет часа след крайното откъсване — поясни Карл — разместената тежест на Бариерата Рос ще се измести много далече от Антарктическият континент и ще наруши крехкото балансирано въртене на Земята дотолкова, че да причини изместване на полюсите в унисон с раздвижването на земната кора, вследствие на което ще последва катастрофална разруха на света.

— Света, който ние можем да пре моделираме по наш образец — допълни Елзи победоносно.

Един мъж с черната униформа на охраната се приближи почти тичешком към тях.

— Сър. — Той подаде на Карл лист хартия.

Лицето на Карл помръкна за миг, после доби замислен израз.

— Какво има? — попита Елзи.

— Съобщение от Хуго — бавно отвърна Карл. — Някакъв неидентифициран самолет лети насам над Амундсеново море и отказва да отговори на сигналите ни.

— Вероятно е самолетът за доставка на продоволствия, който отива към полярната станция на „Малка Америка“ — предположи Холц. — Няма причина за тревога. Той идва и отлита на всеки десет дни.

— И винаги ли прелита над Валхала? — поинтересува се Карл.

— Не точно над нас, но започва да снижава към станцията на няколко километра оттук.

Карл се обърна към охранителя.

— Ако обичате, кажете на брат ми да не изпуска от очи приближаващия се самолет. Ако види, че се отклонява от обичайния си летателен път към „Малка Америка“, нека веднага ме уведоми.

— Обезпокоен ли си, братко? — попита Елзи.

Карл я погледна; по лицето му беше изписана загриженост.

— Не съм обезпокоен, а просто предпазлив. Нямам вяра на американците.

— Съединените щати са далече оттук — опита да го успокои Елзи. — На някоя десантна част ще й са нужни повече от двацет и четири часа, докато се съберат и прелетят разстоянието от над шестнайсет хиляди километра до залива Окума.

— Все пак си струва да сме бдителни — каза Карл и се обърна към Холц. — Ако се появи опасност, възможно ли е сигналът за разцепване на шелфовия ледник да бъде изпратен по-рано?

— Не, ако искаме да постигнем пълен успех — отвърна твърдо Холц. — Времето е разчетено до последната секунда. Трябва да чакаме, докато върховият момент на прилива активира молекулните машини за разтваряне на леда. Тогава отливът ще понесе огромната маса лед към открито море.

— В такъв случай няма от какво да се страхуваме — вметна оптимистично Елзи.

Карл промълви бавно:

— Дано си права, сестрице.

В този момент друг охранител се приближи и подаде на Карл ново съобщение от Хуго. Карл го прочете, вдигна поглед и се усмихна плахо.

— Хуго съобщава, че американският снабдителен самолет лети по обичайния си курс на осемнайсет километра извън нашия периметър, на височина единайсет хиляди метра.

— Доста високо, за да стовари десантна част — отбеляза Холц.

— Някоя държава в света не би се осмелила да изстреля ракети в нашето съоръжение, без нейни разузнавателни агенти да са проникнали в нашата операция. А подобно нещо не се е случило. Охраната на Хуго е завардила всички пътища към Валхала.

— Завардила — повтори Карл, но вътрешно не беше много сигурен. Спомни си за мъжа, който вече бе осуетил много от целите на семейство Волф и се запита къде ли може да е в момента той.

---

[1] Алпака — плат от вълната на южноамериканско домашно животно като овца, от рода на ламите. — Б.р. ↑

Под небе, закрито от плътен слой облаци, реактивният самолет на НЮМА кацна на замръзналата писта, зарулира към постройка с куполовиден покрив и спря до нея. „Малка Америка-5“ беше петата от американските полярни станции, носещи това име, откакто адмирал Бърд бе основал първата през 1928 година. Разположена навремето на няколко километра от ръба на Бариерата Рос, близо до Кейнанския залив, сега тя се намираше на един хвърлей от морето поради откъсването на ледени блокове с течение на годините. Базата служеше като крайна точка на дългия хиляда километра проходим леден път до надземния лагер „Бърд“ върху платото Рокфелер.

Мъж с лимоненозелена шуба и качулка, обточена с кожа, свали слънчевите си очила и се усмихна, когато Пит отвори пътническата врата и стъпи на замръзналата земя.

— Вие Пит ли сте, или Джордино? — попита той с гръмък глас.

— Пит. А вие сигурно сте Франк Каш, шефът на полярната станция.

Каш само кимна.

— Не ви очаквах толкова рано.

— Трябваше да побързаме.

Пит се обърна, когато слезлият от самолета Джордино се присъедини към тях, сам се представи, после додаде:

— Благодарим ви, че ще ни съдействате въпреки обаждането ни в последния момент, но въпросът наистина не търпи отлагане.

— Нямам причина да се съмнявам в това — отвърна Каш, — макар че не съм получил никакви инструкции от по-горе.

Тъй като Пит и Джордино не успяха да си издействат да бъдат включени в ударната група от екипи от специалните сили, сформирана за нападение на Волфовия комплекс, и да възпрепятстват предстоящия катаклизъм, адмирал Сандекър им нареди да останат в Буенос Айрес. Пит беше изтъкнал, че двамата с Джордино ще изиграят особено важна роля за нападението, тъй като именно те бяха открили ужасяващата истина за катаклизма, който щеше да бъде предизвикан

от човешка ръка, и знаеха повече за Волфови и тактиките на охранителите им от всекиго другото. И понеже така и така, беше допълнил той, се намират в Буенос Айрес — с осем хиляди километра по-близо до мястото на конфликта, те могат да стигнат там преди ударната група и да разузнаят съоръжението.

Молбата му обаче бе пренебрегната. Аргументът от страна на висшите военни беше, че те не са професионалисти, обучени и подготвени за такава напрегната и трудна операция. Колкото до Сандекър, той пък не беше склонен да разреши на най-опитните си мъже да извършат самоубийство в ледените води на континента на Южния полюс. Пит и Джордино обаче, както се очакваше, взеха един от самолетите на НЮМА и вместо да се върнат във Вашингтон, както им бе наредено, заредиха машината с гориво и отлетяха за Антарктида с надеждата да навлязат в минералодобивното съоръжение на Волфови през задната врата, без дори да имат план как ще прекосят близо стоте километра открито ледено пространство до мястото на Волфовата операция, след като кацнат в „Малка Америка“.

„Ще измислим нещо, като стигнем там“ — пак употреби любимата си фраза Пит. „Аз пък ще те следвам по петите, тъй като не мога да предложа нищо по-добро“, беше отговорът на Джордино.

— Да влезем вътре — покани ги Каш, — преди да сме се превърнали в ледени скулптури.

— Каква е температурата? — попита го Джордино.

— Доста поносима днес, тъй като няма вятър. Термометърът показваше двайсет градуса под нулата, когато го погледнах последния път.

— Е, поне няма да се налага да поръчвам лед за текилата си — вметна Пит.

Куполовидната постройка, осемдесет процента от която бе покрита с лед, се подаваше едва метър и половина над земята. Жилищните и работните помещения представляваха лабиринт от стаи и коридори, изсечени в леда. Каш ги поведе към трапезарията, съединена с кухнята, и им поръча гореща лазаня, а после донесе бургундско вино „Гало“.

— Не е марково, но върши работа — каза той усмихнат.

— Всички удобства на дома — отбеляза Джордино.

— Не съвсем — усмихна се тъжно Каш. — Човек трябва да е малоумен, за да иска да води такъв живот.

— Тогава защо не си намерите работа някъде на по-умерен климат? — попита Пит; беше му направило впечатление, че всички мъже в станцията носеха бради, а жените бяха без грим и прически.

— Мъжете и жените идват да работят на доброволни начала в полярните райони поради тръпката от опасностите, които крие изследването на неизвестното. Малцина са тук, за да избягат от проблемите си вкъщи. Повечето са научни работници, които искат да изпитат на практика свои хипотези, независимо в коя част на света ще ги отведат те. След година, прекарана тук, вече са нетърпеливи да се завърнат у дома. Дотогава или ще са се превърнали в зомбита, или ще са почнали да халюцинират.

Пит огледа Каш. Не забеляза блуждаещ поглед в очите му, поне засега.

— Човек трябва да има силен характер, за да живее в такова сурово обкръжение.

— До голяма степен зависи от възрастта — поясни Каш. — На хора под двайсет и пет години им липсва издръжливост, на хора над четирийсет и пет им липсва енергия.

След като изчака търпеливо, докато Пит и Джордино се нахранят, Каш попита:

— Правилно ли разбрах, когато ми се обадохте от Аржентина, че искате да прекосите шелфовия ледник до залива Окума?

Пит кимна.

— Да. Нашата цел е да стигнем до мястото на минералодобивната операция на търговско обединение „Съдба“.

Каш поклати глава.

— Тия хора са фанатици на тема охрана. Никоя от нашите научни експедиции не успя да стигне и на петнайсет километра от мястото, преди да бъде пропъдена от охраняващите го бандити.

— Ние сме много добре запознати с тия техни бандити — каза Джордино, отпусвайки се на стола, след като беше напълнил стомаха си.

— Как смятате да се придвижите дотам? Ние не разполагаме с хеликоптер.

— Ще имаме нужда единственото от два сноумобила — отвърна Пит и забеляза, че лицето на ръководителя на полярната станция някак помръкна.

— Опасявам се, че двамата сте пропътували този дълъг път напразно. Два от сноумобилите ни са в ремонт и чакаме да ни докарат резервни части. Другите четири ги взеха изследователите, за да идат да проучат леда около остров Рузвелт, на север оттук.

— Кога очаквате да се върнат? — попита Пит.

— Не по-рано от три дни.

— Друг транспорт нямате ли? — попита Джордино.

— Един булдозер и десеттонен снокет.

— Какво ще кажете за снокета?

Каш сви рамене.

— Едно звено от гъсеничната верига се счупи от студа и чакаме да ни доставят резервно от Окланд.

Джордино хвърли поглед към приятеля си.

— В такъв случай нямаме друг избор, освен да продължим със самолета и да се надяваме, че ще намерим място, където да кацнем.

Пит поклати глава.

— Не можем да рискуваме да застрашим мисията на специалните сили, като се спуснем от небето. Надявах се, че със сноумобилите ще можем да изминем разстоянието дотам, да ги паркираме на два-три километра от комплекса и да се промъкнем незабелязано в него.

— Вие двамата говорите така, сякаш въпросът е на живот или смърт — вметна Каш.

Пит и Джордино си размениха погледи, после и двамата се обърнаха към ръководителя на станцията с мрачни лица.

— Да — потвърди Пит, — наистина е въпрос на живот или смърт, и то за много повече хора, отколкото можете да си представите.

— Ще ми кажете ли за какво става дума?

— Не — отвърна Джордино. — Освен това едва ли ще искате да узнаете. Отговорът може да провали целия ви ден.

Каш си наля чаша кафе и се загледа замислен в тъмната течност. После каза:

— Има една друга възможност, но е доста несигурна.

Пит го гледаше очаквателно.

— Слушаме ви.

— Имам предвид сноукрузера на адмирал Бърд — отвърна Каш така, сякаш изнасяше лекция, което не беше далеч от истината. — Това е една огромна кола, пригодена за полярни условия, със задвижване на четирите колела, най-голямото превозно средство за времето си.

— Кое време?

— Хиляда деветстотин трийсет и девета година... — отвърна Каш и замълча за миг. — Тя е била вдъхновението на Томас Поултър, полярен изследовател, който проектирал и построил чудовищно голяма машина с надеждата да превози петима души и кучето му до Южния полюс и обратно. Тя спокойно може да мине и за първото огромно превозно средство за развлечение. Само гумите ѝ са широки над деветдесет сантиметра и имат диаметър три метра. Дължината ѝ от броня до броня е седемнайсет метра, широчината ѝ е шест метра, а теглото при пълно натоварване — трийсет и седем тона. Повярвайте ми, страхотна кола е!

— Звучи ми като прекомерно усъвършенствана — отбеляза Пит — за превозно средство, проектирано за пътуване до Южния полюс.

— Тъкмо това е било предназначението ѝ. Освен повдигнатата отпред огромна кабина, колата има свой собствен механичен цех, жилищни помещения за пътниците и малка кухничка, която служи едновременно и за тъмна стаичка за промиване на филми. В задната част е предвидено пространство за склад, където могат да се държат продоволствия, резервни гуми и достатъчно гориво за пробег до осем хиляди километра. На всичкото отгоре е пригодена и да превозва на покрива си самолет „Бийчкрафт“, снабден с шейна за кацане.

— И с какво се задвижва това чудовище?

— С дизелови двигатели с мощност две хиляди и петдесет конски сили, свързани с електрически тягови мотори със седемдесет и пет конски сили, които захранват всичките или едно от колелата. И четирите колела могат да бъдат завъртани за бавен ход, за остри завои и дори за обратно движение, когато се пресичат пукнатини в леда. Всяко колело тежи две хиляди и седемстотин килограма. Гумите имат дванайсет подпротекторни слоя и са произведени от „Гудиър“.

— Искате да каже, че тази чудовищна машина не само съществува, но е и на разположение тук? — не можеше да повярва Пит.

— О, че съществува, съществува, но дали е на разположение и дали е в състояние да пропътува стотината километра по шелфовия ледник, това не мога да ви кажа. Сто километра може и да не са голямо разстояние, но след като сноукруизерът беше завършен, пренесен по Атлантическия океан с кораб и разтоварен в „Малка Америка-3“, добре обмислените планове на конструктора отидоха по дяволите. Двигателите имаха мощност, но се оказа, че Поултър погрешно е изчислил предавателните отношения. „Бегемотът“ достигаше скорост четирийсет и осем километра по равен път, но не можеше да пътува по лед и сняг, особено по наклон. И тъй, този „бял слон“, както я нарекоха, бе изоставен. През последните години превозното средство бе покрито с лед и забравено. Понеже се смята, че шелфовият ледник се движи към морето, всички приеха, че машината най-накрая ще бъде отнесена и ще потъне в дълбините, когато леденият блок, върху който се намира, се стопи.

— Къде е сега колата, още ли е скована от леда? — попита Пит.

Каш поклати глава и се усмихна.

— Не, в момента се намира на около три километра оттук, опасно близо до ръба на шелфовия ледник. Един богат възрастен минен инженер си науми да я открие и извади от леда, а после да я транспортира обратно в Щатите и да я изложи в музей. Той и екипът му я намериха затрупана под деветметров пласт лед, който изсякоха във вид на палатка около нея. Това им отне цели три седмици. Последното, което чух, беше, че дори вече са я привели в движение.

— Дали ще се съгласят да ни я заемат?

— От питане глава не боли — каза Каш, — но не знам дали си струва.

— Трябва да опитаме — каза твърдо Пит.

— Имате ли полярни екипировки?

— Да, в самолета са.

— Не е зле да ги облечете. Ще се наложи да вървим пеша до мястото, където се намира сноукруизерът — каза Каш и изведнъж възкликна: — О, щях да забравя. Наредих на двама от механиците по поддръжката да метнат покривало върху самолета ви и да пуснат резервното отопление, за да поддържа двигателите, горивото и хидравличните системи топли. Иначе фюзелажът и крилете ще се

заледят. Оставите ли самолет за една седмица тук, той ще започне да изчезва от поглед под бързо натрупващия се лед.

— Добре сте направили — каза Джордино, — защото може да се наложи набързо да излетим, ако нещата се объркат.

— Ще ви чакам тук след половин час и ще ви заведе до превозното средство.

— Кой е възрастният човек, който ръководи спасителната операция? — попита Пит.

Каш като че ли не се сети веднага за кого става дума.

— А, да. Не знам. Той е голям ексцентрик. Хората от екипа му го наричат „тате“.

Водени от Каш, в продължение на близо половин час те вървяха по пътека на ледения блок, маркирана с оранжеви флагчета. След малко Пит видя фигури да се движат около голяма синя палатка, заобиколена от няколко други по-малки оранжеви палатки. Валеше лек сняг и образуваше тънка бяла пелена върху палатките. Колкото и да е странно, на Антарктида рядко има обилен снеговалеж. Той е един от най-сухите континенти на Земята и само на няколко сантиметра под повърхността снегът на практика е дън.

Вятър почти нямаше, но тъй като още не се бяха аклиматизирали към ниските минусови температури, Пит и Джордино мръзнеха под тежките си полярни облекла. Слънцето блестеше през остатъците от озоновия слой и блясъкът би ги заслепил, ако не носеха очила с тъмни стъкла.

— Тук е толкова красиво и тихо — отбеляза Пит, поглъщайки с поглед величествената гледка. — Няма коли, няма смог, няма шум.

— Не се подмамвайте — предупреди го Каш. — Времето изведнъж може да се промени и да докара такъв циклонов ад, какъвто не познавате. Пръстите на ръцете и краката ми няма да стигнат, за да изброя загиналите от студа! Замръзнали тела се срещат непрекъснато. Затова всеки, който работи на Антарктида, е задължен да носи специални очила и табелка с данните си на врата. Човек никога не знае кога ще се наложи да бъдат идентифицирани останките му.

— Доста страшно звучи.

— Върлият убиец тук е леденият вятър. Достатъчно е малко да повървиш и силният вятър така те обгръща и заслепява, че измръзваш до смърт, преди да си намерил обратния път за станцията.

Последните четиристотин метра извървяха в мълчание, стъпвайки по втвърдения и на места издълбан от вятъра лед. Пит започна да чувства пипалата на изтощението от малкото часове сън и напрежението през последните няколко дни, но и през ума не му минаваше мисълта да си легне. Залозите бяха прекалено големи, фантастично големи. И все пак стъпките му не бяха енергични, както би трябвало. А забеляза, че и Джордино не върви бодро.

Стигнаха до лагера и влязоха направо в главната палатка. В първия момент сноукрузерът ги изуми така, както когато видяха за първи път гигантските кораби на Волфови. До огромните колела и гуми механиците изглеждаха като джуджета. Изравнената с предницата кабина беше висока пет метра и почти докосваше тавана на палатката. Покривът на каросерията зад нея беше равен, за да може да носи самолета „Бийчкрафт“, който така и не е бил изпратен в Антарктида заедно с огромното превозно средство през 1940 година. Колата беше боядисана в ярко огненочервено с хоризонтална оранжева лента от двете страни.

Силният шум, който бяха чули, докато се приближаваха, идваше от два верижни триона, с които двама мъже дълбаеха шарки против хлъзгане в масивните гуми. Възрастен човек с прошарена коса и брада надзираваше работата им. Каш се приближи до него и го потупа по рамото. Мъжът се обърна, позна го и направи знак на всички да го последват. Излязоха от палатката и влязоха в съседната, в която се помещаваше кухничка с малка готварска печка. Предложи им да седнат на столовете около дълга сгъваема метална маса.

— Тук вече е по-тихо — усмихна се той сърдечно и огледа лицата на мъжете със синьо-зелените си очи.

— Това са Дърк Пит и Ал Джордино от Националната агенция за подводни и морски изследвания — представи ги Каш. — Изпълняват спешна мисия от името на правителството и се надяват да им окажете съдействие.

— Името ми е малко странно и затова хората от екипа ми, които са с четирийсет години по-млади от мен, ме наричат просто „тате“ — рече той, докато се ръкуваше. — С какво мога да ви помогна?

— Не сме ли се срещали някъде? — попита го Пит, вглеждайки се в лицето на възрастния мъж.

— Възможно е. Аз често пътувам къде ли не.

— Интересува ни — започна направо на въпроса Пит, — дали сноукруизерът е в състояние да ни закара до Южния полюс.

— Той точно за тази цел е построен, но ако ми бяхте задали този въпрос преди шейсет години, та дори преди седмица, отговорът ми щеше да е „не“. На сух път той се оказа забележителна машина, но на лед се провали. Първо, гумите му бяха гладки и се въртяха без необходимото триене. В зъбната предавка в редуктора имаше нещо сбъркано. Изкачването дори по малък наклон беше проблем. Затова решихме да сменим предавките и да направим дълбоки шарки на външните гуми и сега се надяваме колата да оправдае очакванията ни и да стигне наистина до Южния полюс.

— Какво ще стане, ако попадне на ледникова пукнатина, прекалено широка, за да мине през нея? — поинтересува се Джордино.

— Конструкторът ѝ Томас Поултър е измислил едно находчиво решение. Огромните колела са разположени по-близо до средата на шасито, което увеличава дължината на предницата и задницата с по пет и половина метра. Колелата са в състояние да се прибират нагоре и да се изравнят с пода на каросерията. Когато шофьорът стигне до пукнатина, той прибира предните колела и с теглителната сила на задните колела избутва предната част над пукнатината. Веднъж стъпи ли стабилно предницата отгътък пукнатината, предните колела се спускат. После пък задните колела се прибират, а предните изтеглят круизера от другата страна на пукнатината. Умно измислена система, която върши много добра работа.

— Къде намерихте шейсетгодишни зъбни предавки, които да паснат на редуктора?

— Още преди да дойдем тук, ние анализирахме проблема и начина за разрешаването му. Оказа се, че първоначалният производител е все още в бизнеса, така че успяхме да съберем цял сандък стари резервни части от складовете му. За щастие открихме и зъбните предавки, които ни бяха нужни за съответните смени.

— Изпробвахте ли вече колата? — попита Джордино.

— Пристигате в подходящ момент. Тъкмо се готвехме да я разходим по леда за първи път, откакто е в покой от 1940 година, та да

видим на какво е способна. Дойдохте и точно навреме. Защото след още две седмици леденият блок ще се е откъснал и щеше да я отнесе навътре в морето, където сигурно щеше да потъне.

— Как смятате да я закарате обратно в Щатите? — продължи да разпитва Джордино.

— Наех малък товарен кораб, който е закотвен край Бариерата Рос. Ще я подкараме по леда до товарната рампа и ще я качим на кораба.

— Ако работи според очакванията — намеси се Пит, — може ли да я наемем за два дни?

Възрастният мъж го погледна озадачен, после се обърна към Каш.

— Той се шегува, нали?

Каш поклати глава.

— Не, не се шегува. Тези мъже отчаяно имат нужда от транспорт до съоръжението на Волфови.

Татето присви очи към Пит, докато пълнеше с вино чашата си.

— Отговорът ми е „не“. До края на дните си аз ще съм изхарчил повече от триста хиляди долара, за да я изровя от леда, да я пусна отново в движение и да я върна на „Смитсониън“ във Вашингтон. Когато за първи път споменах за мечтата си да спася това превозно средство, всички ми се изсмяха. Екипът ми и аз прокопавахме леда при възможно най-тежките атмосферни условия. Беше огромно постижение да я извадим отново на повърхността и всички сме невероятно горди от това. Не съм склонен да я давам на двама непознати, които искат да си правят с нея кръгчета за удоволствие върху леда.

— Повярвайте ми — настоя Пит, — не възнамеряваме да си правим никакви кръгчета за удоволствия с нея. Трябва ни, за да предотвратим световна катастрофа.

— Отговорът ми е твърдо „не“!

Пит и Джордино се спогледаха. После Пит бръкна във вътрешния джоб на шубата си, извади малък бележник и го плъзна по масата към татето.

— Вътре има списък на няколко телефонни номера. Първият е на Овалния кабинет в Белия дом, под него са номерата на Комитета на началник-щабовете в Пентагона, на главния директор на НЮМА и на

Комисията по национална сигурност към Конгреса. Ще видите и имената на други важни хора, които ще потвърдят думите ни.

— А какви по-точно са думите ви, ако смея да попитам? — Тонът на гласа му беше скептичен.

И Пит му разказа всичко.

Час и половина по-късно под погледите на татето, екипа му и Франк Каш, огромното червено превозно средство потегли тромаво по заледената местност, изхвърляйки черен дим от тръбите за изгорелите газове в кристалносиньото небе.

— Така и не разбрах името на татето — подметна Пит, приведен над волана и оглеждайки пътя напред за ледникови цепнатини и препятствия.

Джордино стоеше зад него в тясното командно помещение и изучаваше топографска карта на покритото с ледени блокове пространство.

— На плика, който стърчеше от джоба му, беше изписано името Клайв Къслър.

— Защо ли ми звучи познато?

— Знам ли — отвърна с безразличие Джордино.

— Дано не навлезем в минно поле, че нали обещах да върна превозното му средство за труднопроходими местности в същото състояние, в което го наехме.

— Ако го одраскаме, кажи му да прати сметката на адмирал Сандекър.

— Какво става, определи ли маршрута ми?

— Къде ти е устройството за глобално позициониране?

— Забравих да го взема в бързината. Освен това през 1940 година такава система не е съществувала.

— Просто карай все в тая посока — каза Джордино, като посочи неопределено напред.

Пит повдигна вежди.

— Само това ли можеш да ми предложиш?

— Засега толкова. Според теб за колко време ще стигнем дотам?

— Ами стотина километра, при скорост едва трийсет километра в час — замънка под носа си Пит, — прави три часа, ако не се

натъкнем на препятствие, което да трябва да заобиколим. Надявам се поне да стигнем преди ударната група. Една мащабна атака може да принуди Карл Волф да открие шелфовия ледник по-рано от определеното време.

— Имам неприятното чувство, че няма да успеем да се промъкнем незабележимо, както в корабостроителницата.

— Надявам се да грешиш, приятел, защото страшно много хора ще пострадат, ако се провалим.

38.

Слънцето блестеше ослепително в безоблачното синьо небе и огряваше огромния червен сноукруизер, който пълзеше по заледената площ като дървеница по смачкан бял чаршаф. Двата дизелови двигателя оставяха след себе си леки струйки синкава мъгла от изгорелите газове, които се извиваха нагоре във въздуха. Огромните колела хрущяха силно по снега и леда, дълбоките напречни шарки на протекторите им зацепваха здраво, без да се хлъзгат. Превозното средство се движеше с лекота, дори величествено, както е било предвидено от хората, които не са доживели да видят очакванията си оправдани.

Седнал удобно на седалката на шофьора, Пит държеше здраво голямото като на автобус кормило и караше в права линия към планинската верига, която се извисяваше в далечината. Беше си сложил силно поляризирани слънчеви очила. Ослепяването от снега беше огромна заплаха в районите със студен климат. Причиняваше се от конюнктивно възпаление на очите от слънцето. Всеки, имал нещастieto да пострада от това заболяване, изпитва отначало чувството, че очите му са натрити с пясък, след което идва и ослепяването, което трае някъде между два и четири дни.

От измръзване обаче за двамата с Джордино опасност нямаше. Отоплението в сноукруизера поддържаше в шофьорската кабина приятните осемнайсет градуса. Единственият малък, но дразнещ проблем на Пит беше непрестанното натрупване на скреж върху трите предни стъкла. Обдухвателите за стъклата не подаваха достатъчно въздух, за да ги размразяват. Макар да шофираше само по дебел пуловер от ирландска вълна, той държеше до себе си и шубата, в случай че се наложи да напусне колата непредвидено. Колкото и да беше хубаво времето, всеки, запознат с атмосферните условия на един от двата земни полюса, знаеше, че то може да се развали за части от секундата.

Равносметката сочи, че повече от сто и петдесет са жертвите в Антарктида, откакто беше започнало изследването на континента от

първия човек, стъпил на брега му през 1895 година — норвежкия моряк от китобоен кораб Карстен Борхгревинк. Повечето са мъже, загинали от студа — като капитан Робърт Фалкон Скот и екипа му, които замръзнали на връщане от Южния полюс. Други изгубили пътя и вървели напосоки, докато не ги застигнала бялата смърт. Мнозина пък станали жертва на самолетни катастрофи и на други злополуки.

Пит нямаше никакво намерение да умира, не и докато двамата с Джордино са на път да попречат на семейство Волфови да осъществят ужасяващия си план, насочен срещу човечеството. Освен да управлява сноукруизера по шелфовия ледник, основната му задача беше да стигне до миннодобивното съоръжение час по-скоро.

Той подвикна на Джордино, който стоеше на по-ниското ниво зад кабината, надвесен над масата, и изучаваше топографска карта на Бариерата Рос.

— Няма ли да ми дадеш някаква посока на движение?

— Просто карай направо към най-високия връх на онези планини насреща. А, да, и гледай морето да бъде винаги от лявата ти страна.

— „Гледай морето да бъде от лявата ти страна“ — повтори Пит раздразнен.

— Добре де, нали не искаме да изскочим от ръба на ледника и да цопнем в морето, а?

— Ами ако времето се развали и намали видимостта ни?

— Поиска ми посока на движение, нали? — сопна му се Джордино. — Тогава можеш да вземеш всяка посока от деленията на компаса. Имаш триста и шейсет избора.

— Приемам критиката — каза отегчен Пит. — Умът ми е другаде и забравих, че тук всички показания на компаса сочат север.

— Трудно ще спечелиш на някое викторинно шоу.

— Въпросите им и без това надхвърлят границите на слабите ми умствени способности. — Пит се обърна назад към Джордино и му се усмихна лукаво. — Обзалагам се, че ще има да приспиваш дечицата с ужасяващи приказки.

Джордино го изгледа с недоумение, опитвайки се да вникне в смисъла на думите му.

— Какво ще правя?

— Ами мисля си, че ако не пропаднем в някоя пукнатина или не се изгубим, или не премръзнем до смърт в някоя снежна виелица, остава вероятността ледът, по който се движим, да се откъсне и ни понесе навътре в морето. Тогава единственото, което ще можем да направим, е да седим и чакаме потопа, причинен от изместването на полюсите, да ни помете.

— Пред твоите ужасии, които ми разправяш — вметна саркастично Джордино, — моите приспивни приказки ще звучат като забавни научнофантастични разкази.

— Заоблачава се — смени темата Пит, загледан нагоре през предното стъкло.

— Как мислиш, дали ще стигнем навреме?

Пит погледна километражния брояч.

— За последния час сме изминали трийсет и четири километра. Ако нещо непредвидено не ни забави, ще стигнем там след по-малко от два часа.

Налагаше се да стигнат навреме. Ако ударната група се провалеше, тогава те двамата щяха да останат единствената надежда, което щеше да е толкова недостатъчно, колкото могат да бъдат двама души. Пит не беше обзет от оптимизъм. Той добре знаеше, че теренът напред е пълен с препятствия. Най-големите му страхове бяха от незабелязани навреме пукнатини в леда. Ако не беше непрекъснато нащрек, огромната кола можеше да пропадне в някоя широка пукнатина и да потъне в морето. Засега обаче заледената площ беше сравнително гладка — не по-различна от повечето набраздени коларски пътища. От време на време той забелязваше напред пукнатина и тогава спираше внезапно и след като преценеше ситуацията, намираше начин да я заобиколи.

Мисълта, че кара трийсет и пет тонно летаргично чудовище от стомана през заледена равнина с трудно забележими дълбоки ледени цепнатини във всички посоки, не беше никак приятна. Малко думи от речника можеха да опишат това чувство. Изведнъж видя пред себе си пукнатина и в същия миг се озова почти върху нея. Изви рязко кормилото настрани и спря на метър и половина от ръба ѝ. После продължи напред, карайки успоредно на пропастта, и след около осемстотин метра най-накрая стигна отново до равна почва.

Погледна скоростомера и установи, че скоростта леко се е увеличила до трийсет и осем километра в час. Ниско зад него Джордино се суетеше около огромните дизелови двигатели, като внимателно нагласяваше клапаните на горивовпръскателните помпи, за да увеличи притока на гориво. Това се налагаше, тъй като въздухът в областта на земните полюси е по-рядък поради по-бързата скорост на въртене на Земята и поради изключително сухото и студено време. При по-новите дизелови двигатели впръскването на гориво ставаше равномерно и постоянно, но при тези огромни шейсетгодишни двигатели се налагаше подаването на гориво към разпръскваните да се регулира — работа, която „татето“ и хората му още не бяха извършвали.

Ледената пустиня беше сурова, пуста и застрашителна и в същото време представляваше красива и величествена гледка. Но както в един момент излъчваше спокойствие, така в следващия коренно се променяше и всяваше страх и ужас. И ето че изведнъж в съзнанието на Пит тя вся страх и ужас, когато в последния миг той видя една хоризонтална пукнатина на не повече от стотина метра пред него, която се простираше настрани в двете посоки, докъдето му стигаше погледът. Той рязко натисна съединител и спирачка.

Слезе по вътрешните стълби на кабината, отвори вратата, скочи навън и тръгна към ръба на пукнатината. Гледката беше ужасяваща. Цветът на леда на вътрешните стени, които се изгубваха от поглед надолу, се променяше от бял в красив сребристозелен. Широчината на ледената бездна достигаше почти пет метра. Той се обърна, като чу стъпките на Джордино зад гърба си.

— Ами сега? — попита Джордино. — Това нещо като че ли няма край.

— Франк Каш спомена, че колелата могат да се прибират за преминаване през пукнатина. Хайде да проверим как действа на практика наръчникът, който ни даде татето.

Както им бе казал възрастният минен инженер, конструкторът на круизера Томас Поултър изнамерил находчиво решение за преодоляване на ледникови пукнатини. Отдолу подът на каросерията на превозното средство беше плосък като тепсия, дължините на предницата и задницата от броните до колелата бяха по пет и половина метра. Следвайки инструкциите на наръчника, Пит натисна лостове,

прибиращи предните колела. После, като използва задните колела за триене, подкара бавно круизера напред. Предницата мина над зеещата пропаст и се плъзна по отсрещната ѝ страна до безопасно разстояние от ръба. След това той спусна отново предните колела и прибра задните. Използвайки предното предаване, той изтегли и задната половина на колата над пукнатината и стъпи на сигурна твърда почва. Тогава спусна и задните колела и продължи напред.

— Смело мога да заявя, че това е брилянтна техническа новост — отбеляза с възхищение Джордино.

Пит превключи на по-висока предавка и насочи круизера към ледената планина напред.

— Учудва ме обаче как е могъл конструкторът да бъде прозорлив за един механизъм, а да не е догледал зъбната предавка и протекторите на външните гуми.

— Никой не е безупречен... освен мен, разбира се.

Пит прие самохвалството с тренирано търпение.

— Разбира се.

Джордино взе наръчника и преди да продължи към мястото на двигателите, посочи към двата температурни датчици на арматурното табло.

— Двигателите се нагряват повече от нормалното — предупреди той. — Не е лошо да следиш редовно уредите.

— Как е възможно да се нагряват повече от нормалното при тези минусови температури навън? — изненада се Пит.

— Защото радиаторите им не са открити. Монтирани са пред двигателите вътре в отсека.

Пит се надяваше тъмнината да прикрие пристигането им в района на минната операция, но по това време на годината в Антарктида залезът траеше съвсем кратко и бързо се съмваше. Той се стараеше да не се заблуждава, че ще навлязат в района незабелязано с тази гигантска червена кола. Знаеше, че трябва да измисли нещо през следващия час и половина. Скоро, много скоро постройките на съоръжението за извличане на минерали от морето щяха да се появят на хоризонта в подножието на планините.

Тъкмо почувства тръпки на надежда, и в следващия миг сякаш невидима сила се опълчи срещу него. Въздухът изведнъж натежа и се сгъсти като дантелена завеса. От вътрешността на континента

внезапно задуха вятър със силата на огромна приливна вълна. Както в един момент Пит можеше да вижда на стотина километра пред себе си, така в следващия видимостта му рязко се намали. Небето изчезна от поглед, слънцето се скри напълно. Светът се превърна в гъста, чисто бяла вихрушка.

Той беше натиснал педала за газта до металния под и държеше здраво кормилото, без да го върти. Двамата с Джордино бързаха и никоя яростна прищявка на майката природа нямаше да забави темпото им.

Човек се върти в кръг, когато попадне в напълно неразличим поради атмосферните условия релеф, не защото е десняк или левичар и е склонен да се движи в едната или другата посока, а защото единият крак на почти всички хора е по-къс с милиметър от другия. Същият фактор се отнасяше и до сноукруизера. Нито една от гумите му не бе излязла от калъпа съвършено еднаква с другата. Ако воланът се оставеше изправен в движение, превозното средство постепенно щеше да започне да завива на една страна.

Навън светът като че ли беше престанал да съществува. Снежната хала сякаш бе заличила цвета на всяко нещо. Тя вилнееше с огромна сила и бомбардираше защитната преграда срещу вятър с ледени пращинки. Звуците от ударите им наподобяваха барабанене на хиляди нокти по стъкло. В един момент Пит си помисли дали яростната им атака няма да надраска старото предвоено предпазно стъкло. И той залитна напред, когато круизерът подскочи върху една замръзнала ледникова издутина, невидима поради бялата вихрушка. Стисна още по-здраво кормилото в очакване на следваща, но такава не се появи. Заледената повърхност напред беше гладка.

Старата приказка „Едно зло никога не идва само“ му мина през ума, когато Джордино извика от мястото за двигателите:

— Провери температурните датчици. Двигателят продължава да се нагрива. Тъй като тук няма циркулация на въздуха, пара започва да излиза от преливните тръби на радиатора.

Пит отмести поглед към арматурното табло. Така се беше съсредоточил да управлява огромната кола по прав курс, че забравяше да поглежда уредите си. Налягането на маслото леко се бе понижило, но температурите на водата в охладителните уредби вече навлизаха в червената зона. За време, по-малко от необходимото, за да се свари

едно яйце, радиаторите щяха да закипят и да пръснат маркуча за вода от двигателя. След това нямаше начин да се каже колко дълго щяха да работят двигателите, преди буталните пръстени да се запекат и замръзнат вътре в цилиндрите.

— Навличай пълната си екипировка — извика Пит — и когато си готов, отвори външната врата. Нахлуването на студен въздух ще охлади двигателите.

— И ще ни превърне в ледени висулки — допълни Джордино.

— Ще трябва да издържим, докато възвърнат нормалната си температура.

Пит също облече топлата си шуба с качулка, без обаче да пуска волана, за да поддържа прав курс на круизера в снежната буря. Когато и двамата бяха готови да посрещнат студа, Джордино отвори вратата. Вилицата мигом нахлу в кабината. Пит се наведе ниско над кормилото и притвори очи от силния леден вятър, чийто пронизителен вой изпълни кабината и заглуши всички шумове от дизеловите двигатели.

Трудно му беше да се нагоди към внезапната промяна на температурата в кабината, която за трийсет секунди рязко спадна. Когато човек е подходящо облечен за силен студ, той може да издържи на много ниска температура в продължение на два-трийсет минути, без да замръзне. Но когато факторът леден вятър смъкне с още десет градуса тази минусова температура, рязкото застудяване може да го убие само след няколко минути. Облеклото на Пит го предпазваше от студа, но леденият вятър на халата изсмукваше телесната му топлина.

Джордино седеше долу между двигателите, като се възползваше от малкото топлина, която изпускаха нагревателите на отработената пара и вентилаторите на радиатора и с безпокойство си мислеше как Пит ще издържи на студа, докато се охладят двигателите. Говорната връзка между тях бе преустановена поради силния вой на вятъра.

Следващите няколко минути се сториха на Пит най-дългите в живота му. Той никога досега не бе подлаган на такъв студ. Имаше чувството, че вятърът минава през него и срязва всичките му вътрешности. Отмести поглед към стрелките на измервателните уреди за температурата и видя, че те пълзят надолу мъчително бавно. Ледените кристали се набиваха в предните стъкла като безброен рояк

пчели. Те проникваха през вратата, изпълваха кабината и бързо затрупваха и Пит, и арматурното табло. Отоплението не можеше повече да се преборва с ледения въздух и стъклата отвътре се заскрежиха, а удебеляващият се леден пласт все повече затрудняваше движението на чистачките и накрая те спряха да работят. Останал без видимост отвъд кормилото, Пит седеше като пън, докато бялата виелица се виеше около него. Имаше чувството, че е погълнат от призрак, който забива в него хилядите си мънички остри зъби.

Той стисна зъбите си, за да не тракат. Не беше никак лесно да се преборва със сили извън контрола му, но мисълта, че може би е отговорен за спасяването на милиарди човешки живота, го заставяше да продължава напред срещу виещия вятър и щипещия студ. Най-много го плашеше вероятността да се натъкне на пукнатина, която нямаше как да види, преди да е станало късно. Най-разумното нещо, което можеше да стори, е да пълзи с колата като охлюв и да изпрати Джордино да върви напред, за да проверява състоянието на пътя. Но така освен че щеше да рискува живота на приятеля си, щеше да изразходва ценно време, а подобно разточителство на време те не можеха да си позволят. Скованият му десен крак вече не можеше да се движи нагоре и надолу, затова той го остави да натиска докрай педала.

Пътуването им по това измамно и коварно ледено поле се оказа същински кошмар.

И дума не можеше да става за връщане. Те трябваше или да довършат мисията си, или да умрат.

Пронизителният вой на ледената буря не даваше никакви признаци, че отслабва. Най-сетне Пит избърса натрупания леден пласт върху арматурното табло. Стрелките на температурните датчици вече бавно се изместваха под червената граница. Но ако двамата с Джордино искаха да стигнат до целта си без по-нататъшно прекъсване, стрелките трябваше да паднат с още десет градуса.

Той се чувстваше като слепец в свят на слепци. Дори краката и ръцете си не чувстваше. Тялото му като че ли вече не беше част от него и отказваше да се подчинява на командите му. Сгъстяването на кръвта, студът, който проникваше през кожата му, щипещата болка, измъчваща плътта му въпреки изолацията на екипа, изсмукваше силите му. Никога не си бе представял, че човек може да загине от студ толкова бързо. Нужно му беше съсредоточено усилие на волята, за да не се предаде, и

нареди на Джордино да затвори вратата. Озлобяването му срещу провала се равняваше по сила със силата на бушуващия вятър.

Пит стисна зъби. Докато все още дишаше и беше способен да мисли, имаше шанс. Само да спре тази противна хала! Знаеше, че бурите могат да стихнат така мигновено, както се появяват. Защо и тази да не стихне изведнъж? Почувства ужасна празнота в себе си. В крайчеца на очите зрението му започваше да се замъглява, а тия проклети стрелки още не бяха стигнали границите на нормалната температура.

Той живееше с някаква безсмислена надежда. Вярваше в себе си, в Джордино и в късмета. Всевишният също можеше да се присъедини към тях, ако пожелаеше. Пит винаги е смятал, че е бил воден или от ангели, или от демони. Още не можеше да се каже дали добрите му качества щяха да надделеят над лошите. Единствената неоспорима реалност в момента беше, че той не е в състояние да направи много и че минути го деляха от замръзване.

Ако се задаваше бедствие, Пит за нищо на света не знаеше какво щеше да е то. Съзнанието му беше ясно и той все още можеше да преценява шансовете и последиците. Избута мрачния кошмар, който започваше да го обсебва, в най-далечното ъгълче на съзнанието си. Физическата болка и мрачното предчувствие вече нямаха значение за него. Той отказваше да приеме неизбежния край и пропъждаше всяка мисъл за смърт.

За малко да се остави на надделяващия инстинкт да се предаде, но се стегна и положи усилия да издържи поне още десетина минути. В съзнанието му нито за момент не се прокрадваше съмнение, че той и Джордино ще преодолеят трудностите, нито пък го обземаше паника. Да спаси двигателите, да спаси себе си и после да спаси света — това беше първостепенната му цел. Избърса скрежа от стъклата на очилата си и видя, че стрелките на температурните датчици се спускат побързо и доближават нормалните показания.

Още двайсет секунди, каза си той, после още двайсет. И ето че дойде облекчението и ликуването — датчиците най-сетне отчетоха нормалната температура.

Не беше нужно да извика на глас съобщението на Джордино. Ниският италианец почувства разликата, като постави за миг ръка върху радиатора. Той мигом затръшна вратата, препречвайки пътя на

опасната сила на вятъра и ледените прашинки, като преди това обаче включи на максимум вътрешното отопление. После се втурна в кабината, избута Пит и се настани на мястото му.

— Ти направи достатъчно за каузата — рече той и сърцето му се сви, като видя, че Пит е пред прага на смъртта от хипотермия. — Ще ти помогна да слезеш при двигателите, за да се стоплиш.

— Не оставяй... — промълви Пит през посинели от студ устни — колата да се движи без контрол.

— Бъди спокоен. Мога да управлявам този механичен мастодонт не по-зле от теб.

След като настани Пит на пода между огромните двигатели, Джордино се качи отново в ледената кабина, седна зад волана и включи на първа скорост. След не повече от шейсет секунди масивното превозно средство запердаши през снежната буря със скорост трийсет и осем километра в час.

Ритмичната работа на двигателите беше нещо повече от музика за ушите на Пит, беше символ на възобновена надежда. Никога в живота си не бе изпитвал такова удоволствие от топлина, както от топлината, излъчвана от двигателите и поглъщана от полузамръзналото му тяло. Кръвта му отново се разреци и зациркулира нормално и той си позволи лукса просто да се отпусне напълно за половин час, докато Джордино беше зад кормилото.

Най-неочаквано черни мисли минаха през ума му: дали мъжете от специалните сили са се приземили? Дали не са се изгубили и загинали в същата тази коварна виелица?

39.

Самолетът „Макдонел Дъглас С-17“, боядисан в антрацитносиво и без никакви опознавателни знаци освен малко американско знаме на вертикалния си стабилизатор, като оскубан гигантски птеродактил над мезозойска местност, пореше въздуха над океана от перленобели облаци, закриващи блестящия лед на Антарктида.

Капитан Лайл Стафорд от Военновъздушните сили се чувстваше като у дома си в пилотската кабина, докато прелиташе над заледения континент. Обикновено той извършваше полети между Кристчърч, Нова Зеландия, и американските полярни станции, пръснати из Антарктида, за да превозва научни работници, апаратура и продоволствия. Този полет обаче имаше съвсем друга цел — да превози набързо събрана ударна група до Росовия ледник и да я стовари над минералодобивното съоръжение на търговско обединение „Съдба“.

Стафорд приличаше повече на директор за връзки с обществеността, отколкото на пилот. Имаше прошарваща се, грижливо поддържана коса и усмивка, която рядко слизаше от лицето му, и винаги беше готов да предложи помощта си за мисии на Военновъздушните сили и на благотворителни организации. По време на повечето полети той четеше книга, а вторият пилот лейтенант Робърт Бранън, калифорниец с дълги крайници, чиито колене стигаха почти до брадичката му, докато седеше на мястото си, наглеждаше и боравеше с приборите на арматурното табло. Сега Стафорд с неохота вдигна поглед от четивото си и погледна първо през прозореца си, а после към индикатора на системата за глобално позициониране.

— Време е да се връщаме на работа — съобщи той и остави книгата настрана. Обърна се и се усмихна на майор Том Клири, седнал зад пилотите на високо столче.

— Дойде моментът да започнете да се подготвяте за аклиматизиране към кислородните маски, майоре.

Клири погледна през челното стъкло над главите на пилотите, но не видя нищо освен облаци. Предположи, че шелфовият ледник се

задава невидим под самолета.

— С какво време разполагам?

Стафорд посочи с брадичка към арматурното табло.

— След час ще стигнем над разчетната ви точка. Навярно хората ви са готови и вече горят от нетърпение да скочат.

— Може би са готови, но дали горят от нетърпение, това ми е трудно да кажа. Всички те са скачали с парашут от реактивен самолет, летящ на височина десет хиляди и шестстотин метра, но не и при скорост шестстотин километра в час. Ние сме свикнали да чувстваме, когато самолетът намалява скорост преди спускането на рампата.

— Съжалявам, че няма да мога да ви закарам по-близо, нито пък да намаля скоростта и височината — каза Стафорд съчувствено. — Там е работата, че всички вие трябва да се приземите, без парашутите ви да бъдат забелязани във въздуха. Изрично ми бе наредено да следвам обичайния си курс до пролива Макмърдо. Аз минах над него възможно най-близо, без да събудя подозрения.

— Вятърът духа откъм морето, което е във ваша полза — вметна Бранън.

— Както и облачната пелена — добави бавно Клири. — И ако радиолокационната им система действа, на оператора ѝ ще му трябват четири очи, за да ни прехване от момента, в който скочим, до отварянето на парашутите ни.

Стафорд извърши лека корекция на курса, после каза:

— Не ви завиждам, майоре, че ще напуснете приятно затопления самолет, за да се озовете в този леден вятър.

Клири се усмихна.

— Добре поне че не ми цитирахте изтърканата авиаторска поговорка „скачане от свършено здрав аероплан“. За което ви благодаря.

Всички се разсмяха на познатата и често подхвърляна в тези среди шега. От десетилетия насам пилотите задаваха на парашутистите въпроса: „Защо скачате от свършено здрав аероплан?“. Неизменният отговор на Клири беше: „Когато наистина се построи свършено здрав аероплан, ще престана да скачам“.

— Колкото до студа — продължи Клири, — нашите електрически отоплени термични гащеризони няма да ни позволят да

се превърнем в ледени шушулки, докато се спуснем до по-топла височина.

— Ще пробиете облаците едва на триста метра от земята, така че почти през цялото време ще извършвате свободното падане слепешката, тъй като компасите и другите ви прибори за ориентиране няма да са ефективни — поясни Бранън.

— Да, момчетата са добре обучени за това и ще се справят.

— Само дето няма да се чувстват като на излет.

— Естествено — отвърна мрачно Клири. — Сигурен съм, че в първите минути, след като скочим, ще предпочетем да падаме в огнен ад.

Стафорд провери отново арматурното табло.

— След малко ще декомпресирам кабината. Веднага след това ще започна да съобщавам по вътрешната телефонна връзка на вас и на хората от моя екипаж минутите, оставащи до скока. Ще започна първо с предупреждение за двацет минути, след това за десет минути. После ще ви уведомя, когато сме на шест минути от точката на разчета. Две минути преди скока ще спусна рампата.

— Разбрано.

— Когато остане една минута — продължи Стафорд, — ще задействам алармения звънец. После, когато сме точно над точката на разчета, ще включа зелената светлина. При скоростта, с която ще се движим, вие ще трябва да напуснете самолета бързо и в пакет.

— Точно такива са намеренията ни.

— Желая ви успех — каза Стафорд, като се обърна на седалката си, за да се ръкува с майора.

Клири се усмихна леко.

— Благодаря за возенето.

— Удоволствието беше наше — отвърна сърдечно Стафорд. — Но се надявам да не се налага да го повтаряме скоро.

— Аз също.

Клири се изправи, напусна пилотската кабина и тръгна към товарния отсек на самолета. Шейсет и петимата мъже, седнали вътре, имаха сериозни лица и излъчваха завидно спокойствие, като се имаше предвид опасността, пред която щяха да се изправят. Бяха млади, на възраст между двацет и двацет и пет години. Не се чуваше смях или празни приказки, нито мърморене или оплакване. Всеки съсредоточено

проверяваше екипировката си. Това беше група от най-добрите американски бойци, събрана набързо от специалните части, намиращи се най-близо до Антарктида, които извършваха операции „Антидрога“ из цяла Южна Америка. Тя беше съставена от екип от военноморски „тюлени“, членове на елитното армейско съединение „Делта“ и група от разузнавателно поделение на морската пехота. Този смесен отряд от тайни бойци беше натоварен с мисия, много по-различна от която и да е друга дотогава.

След като в Пентагона се получи сигнал за тревога от Белия дом, единственото, което не им достигаше, беше времето. Едно по-голямо подразделение на специалните сили веднага тръгна от Щатите, но се очакваше да стигне до залива Окума едва след три часа, което можеше да се окаже твърде късно и с фатални последици. Предупреждението на адмирал Сандекър бе прието с резерва от помощниците на президента, както и от началник-щаба на Въоръжените сили. Отначало никой не се осмели да повярва на невероятната история. Едва когато Лорън Смит и различни учени също настояха да се предприемат спешни действия, президентът се принуди да нареди на Пентагона да изпрати специална войска, която да възпре бързо приближаващия се катаклизъм.

Въздушно нападение с ракети бързо бе отхвърлено поради липсата на каквито и да е разузнавателни данни. Освен това Белият дом и Пентагона не бяха напълно сигурни, че няма да изпаднат в неловко положение пред света, ако нападнат и унищожат невинно съоръжение и стотици работници. Не знаеха също така къде точно е разположен командният център за разрушаването на Земята. Можеха само да предполагат, че той е скрит в някоя подземна ледена камера на километри от съоръжението за добив на минерали. Комитетът на началник-щабовете реши, че стоварване на десант от жива сила ще е най-добрият шанс за успех, а и по този начин ще си спестят международни протести, ако се окажеше, че са допуснали грешка.

Момчетата седяха до тежките си раници, които съдържаха снаряжение и боеприпаси за новия тип четирикилограмово смъртоносно оръжие „Спартан Q-99 Иредикейтър“. Резервните пълнители и снарядите тежаха близо девет килограма и се носеха в малка раница отпред. Горното ѝ отделение съдържаше морски компас „Силва“ и дигитален висотомер, чиито показания щяха да бъдат ясно

видими за парашутиста по време на спускането му под разтворен купол.

Капитан Дан Шарпсбърг ръководеше екипа от армейското съединение „Делта“, лейтенант Уорън Гарнет — морските пехотинци, а лейтенант Майлс Джейкъбс — „тюлените“. Смесената ударна група се командваше от Клири. Ветеранът от специалните сили Клири беше на почивка със съпругата си в Южна Африка, когато му бе наредено да поеме командването на сформирания набързо елитна щурмова част.

Клири огледа двете редици от млади мъже. Най-близкостоящият офицер — Дан Шарпсбърг наклони глава и се усмихна. Червенокос, с огромно чувство за хумор и негов стар приятел, той беше един от малкото, които наистина очакваха с нетърпение самоубийствения скок. Дан от години „преследваше аероплани“ и впоследствие бе станал инструктор по свободно падане в престижната военна школа към специалните сили на армията в Юма, Аризона. Когато не изпълняваше мисия или не тренираше, Дан можеше да бъде намерен на полигона за въздушни спортове да скача с парашут за развлечение заедно с цивилни.

Клири нямаше време да се запознае задълбочено със служебните досиета на Джейкъбс и Гарнет, но го бяха уведомили, че са най-добрите от най-добрите, излезли от военноморските сили и морската пехота и подготвени за специални мисии. Макар да беше от старата армейска генерация, той добре знаеше, че „тюлените“ и екипите от разузнавателното поделение на морската пехота са едни от най-добрите в света.

Докато местеше поглед от лице на лице, през ума му мина мисълта, че ако се приземят благополучно, после им предстоеше да се преборят със силите за охрана на Волфови — малка армия от убийци, както му бяха казали, повечето от които били служили в същите специални части, откъдето излизаха и мъжете в самолета. Да, заключи в себе си Клири, наистина няма да сме като на излет.

— Колко ни остава? — попита Шарпсбърг.

— По-малко от час — отвърна Клири, като продължи покрай редицата от мъже, за да предупреди Джейкъбс и Гарнет. После се изправи пред всички и им даде последни инструкции. Всеки носеше в един от джобовете на термичния си гащеризон сателитни въздушни снимки, които трябваше да почне да изучава, след като скочи.

Участъкът за приземяване представляваше обширно ледено поле, намиращо се непосредствено до съоръжението на Волфови, но пресечената и неравна местност нямаше да им предостави достатъчно прикритие, когато щяха да се прегрупират след приземяването. Следващата част от плана беше нападение над главния инженерен център на съоръжението, където се надяваха да бъдат бутоните за второто пришествие. Експертни военни умове бяха преценили, че жертвите ще бъдат по-малко, ако ударната група се приземи извън огражденията вместо наред лабиринта от постройки, антени, машинария и електрически инсталации.

Координацията щеше да стане, след като всеки от трите екипа е вече на земята и се събере за нападението. Ако имаше ранени при приземяването, те щяха да бъдат изоставени на място и за тях щяха да бъдат положени грижи по-късно, след обезвреждане на системите на съоръжението, предназначени за отцепване на шелфовия ледник.

Удовлетворен, че всеки от младите мъже знаеше какво се очаква от него, Клири продължи към задната част на товарния отсек, където си сложи парашута и раницата с боеприпасите. После накара един от хората на Шарпсбърг да направи пълна проверка на екипировката му, и особено на апарата за вдишване на кислород по време на дългото свободно падане.

Най-накрая той се обърна с гръб към затворената товарна рампа и размахна ръце, за да привлече вниманието на мъжете. От този момент нататък общуването с цялата ударна група щеше да става чрез подаване на сигнали с ръце, каквато беше стандартната процедура. Говорна връзка до момента на скока щеше да се осъществява единствено между Клири, Шарпсбърг, Гарнет и Стафорд в пилотската кабина. Едва след като всички скочеха, общуването помежду им щеше да става по личните им радиостанции „Моторола“ на безопасна честота.

— Пилот, тук ръководителят на скоковете.

— Чувам ви, майоре — отвърна гласът на Стафорд. — Заехте ли местата си?

— В пълна готовност сме.

Клири седна на една свободна седалка и огледа мъжете. Под каските си „Джентекс“ те носеха качулки като допълнителна защита срещу суровите минусови температури и очила с жълти стъкла за

мъгла и облачно време. Засега всичко върви добре, помисли си той. Сега е моментът, когато можеше да се промъкне Законът на Мърфи, но Клири нямаше намерение да дава никакъв шанс на господин Мърфи.

След като момчетата взаимно провериха дали всяка част от екипировката им е на място и включиха радиостанциите си, за да ги изпробват, Клири стана и се приближи до най-близката рампа. Още веднъж той вдигна палци на най-близкостоящия от лявата му страна парашутист.

В пилотската кабина капитан Стафорд беше съсредоточил цялото си внимание в компютризирания курс и програмираната цел, за да осигури на мъжете, чакащи в задната част на самолета, скок над точно определения участък, с което щеше да им предостави всякаква възможност за оцеляването им. Главната му грижа беше да не им нареди да се отделят от самолета десет секунди по-рано или пет секунди по-късно и да ги разхвърля из цялата скована в лед местност. Той изключи автоматичния пилот и нареди на Бранън да приеме ръчното управление. После включи вътрешната разговорна уредба и заговори през кислородната си маска на втория пилот.

— Отклоним ли се с един градус, застрашаваме живота им.

— Аз ще стигна точно над целта — отговори самоуверено Бранън. — Ти обаче трябва да ги пуснеш над нея.

— Нима не вярваш в навигационните способности на командира си? Как не те е срам!

— Хиляди извинения, капитане.

— Това вече е друго нещо — засмя се сърдечно Стафорд и натисна бутона за връзка с товарния отсек. — Майоре, готови ли сте?

— Готови сме — отвърна кратко Клири.

— Екипаж, готови ли сте?

Мъжете от екипажа, завързани с коланите за товарните халки на отсека, и с кислородни маски на лицата, стояха на крачка встрани от рампата.

— Сержант Хендрикс е в готовност, капитане.

— Ефрейтор Джокин е в готовност, сър.

— Остават двацет минути, майоре — съобщи Стафорд. — След това започваме да понижаваме налягането на кабината.

Хендрикс и Джокин пристъпиха предпазливо до рампата, приготвяйки се да изпълнят едно от най-необичайните си задължения във военната си служба досега.

Когато кабината се декомпресира, мъжете почувстваха спадане на температурата дори през защитните си топлинни облекла. Въздухът в товарния отсек засвистя, докато бавно се изравняваше с външната температура.

Времето минаваше бързо. Гласът на Стафорд се разнесе отново по вътрешната разговорна уредба.

— Майоре, десет минути.

— Разбрано. — Последва миг мълчание, после Клири се пошегува саркастично: — Не може ли да ни пуснете малко отопление тук, отзад?

— Ама аз не ви ли предупредих? — отвърна в същия дух Стафорд. — На нас ще ни трябва лед за коктейлите, след като ни напуснете.

През следващите две минути Клири прехвърли в ума си плана за проникване в съоръжението. За да сведат до минимум засичането ѝ от детекторите, групата трябваше да извърши свободно падане до височина 7600 метра, след което да отвори куполите си, да се събере във въздуха и да се спусне до участъка за приземяване.

Пръв щеше да напусне самолета екипът от „Делта“, ръководен от Шарпсбърг, веднага след него Джейкъбс и „тюлените“ и накрая Гарнет и неговите морски пехотинци. Клири щеше да скочи последен, за да може да вижда всички и да съобщава за корекции на курса, ако се наложеше. В случая Шарпсбърг се явяваше „квачката“ — така обикновено наричаха водещия парашутист, а „пиленцата“ щяха да я следват. Накъдето Шарпсбърг, натам и те.

— Шест минути до скока — прекъсна мислите му гласът на Стафорд.

Очите на Стафорд бяха приковани в монитора на компютъра, свързан с наскоро инсталирана фотосистема, която разкриваше земната повърхност през облаците до най-малките подробности. Бранън управляваше големия самолет точно по курса, очертан от линията,

която минаваше по монитора и свършваше в малко кръгче, изобразяващо мястото на скока.

— Да вървят по дяволите заповедите! — изведнъж изсумтя Стафорд. — Бранън?

— Сър?

— Когато остане една минута до скока, намали въздушната скорост до 135 възела. Ще дам на тези момчета всяка възможност за оцеляване, която мога. Когато сержант Хендрикс докладва, че и последният човек е напуснал самолета, увеличи скоростта до двеста възела.

— Наземният радиолокатор на Волфови няма ли да засече намалението на скоростта ни?

— Свържи се със станцията „Макмърдо“ по отворена честота и ги уведоми, че поради повреда в един от двигателите се налага да намалим скоростта и малко ще закъснеем.

— Добра заблуда — отбеляза Бранън. — Ако от земята ни подслушват, няма причина да не ни повярват.

Бранън взе радиото си и съобщи лъжливата история на всеки, който слушаше. После посочи числата, мигащи на компютърния монитор, показващи приближаващото място за скока.

— Две минути.

Стафорд кимна.

— Започни да намаляваш скоростта, ама много плавно. Една минута преди скока, веднага след сигнала на звънеца, намали до 135 възела.

Бранън разкърши пръстите си като пианист и се усмихна.

— Ще оркестрирам ръчната газ като концерт.

Стафорд натисна бутона за връзка с товарното отделение.

— Две минути, майоре. Сержант Хендрикс, започнете да отваряте рампата.

— Започвам отваряне на рампата — потвърди гласът на Хендрикс.

Стафорд се обърна към Бранън.

— Аз поемам приборите, за да се съсредоточа върху точния момент на скока, а ти се грижи за скоростта.

След предупреждението на Стафорд Клири стана и отиде до лявата страна на рампата. Застана с гръб към фюзелажа, за да вижда

добре хората си, светлинните сигнали и рампата. Направи знак с дясната си ръка всички да станат.

Момчетата се изправиха на крака и за сетен път се заеха да проверяват екипировката си. Огромната рампа започна бавно да се отваря, пропускайки силна струя леден въздух в товарния отсек.

Следващите секунди изминаха мъчително бавно.

Всички се държаха за стоманените въжета, за да устоят на вихъра, който щеше да последва след пълното отваряне на рампата. Въпреки че си размениха насърчаващи погледи, отстрани те създаваха впечатлението, че не виждат никого до себе си. Не бяха нужни думи, за да се опише как щяха да се почувстват, когато скочеха от ръба на отворената рампа в невъобразимо студения въздух.

В пилотската кабина Стафорд се обърна към Бранън.

— Вече поемам приборите. Ръчната газ е твоя грижа.

Бранън вдигна ръце.

— Както кажеш, кап.

— Кап, а? Кап! — престори се на обиден Стафорд. — Не можеш ли да покажеш поне малко уважение към мен? — после заговори отново по интеркома. — Остава една минута, майоре.

* * *

Клири не потвърди. Не беше нужно. Аларменият звънец звънна веднъж. Тогава майорът подаде следващия сигнал с ръка — всички да се придвижат към задната част на самолета, като първата редица да спре на метър от пантите на рампата. След това той смъкна очилата си на място и започна да брои наум оставащите секунди. Изведнъж почувства, че нещо не е наред. Самолетът чувствително намаляваше скоростта си.

— Рампата отворена и застопорена, капитане — докладва Хендрикс.

Клири трепна, като чу гласа на сержанта. Мигом осъзна, че е забравил да откачи съобщителния кабел от гнездото на вътрешната разговорна уредба.

Клири сигнализира с ръце, че остават петнайсет секунди. Погледът му беше закован в червената предупредителна лампа. Шейсет и петимата мъже стояха в плътна група, а Шарпсбърг — пред тях.

Веднага щом червената светлина изгасна, светна яркозелената лампа. Клири посочи към отворената рампа.

Сякаш ударен от ток, лейтенант Шарпсбърг скочи от самолета в покритото от облаци въздушно пространство с разперени ръце и крака и мигом изчезна от поглед. Хората му, на крачка зад него, също бяха погълнати от облаците. Последваха ги Джейкъбс и неговите „тюлени“ и веднага след тях Гарнет и морските пехотинци. Когато и последният от тях напусна самолета, скочи и Клири.

Хендрикс и Джокин останаха до рампата, загледани в бялото пространство, и не можеха да повярват на какво току-що станаха свидетели. Едва ли не като хипнотизиран Хендрикс заговори по говорната уредба през кислородната си маска.

— Капитане, всички скочиха.

Бранън мигом избута ръчната газ напред, докато скоростомерът не отчете скорост двеста възела — половината от крайцерската скорост на С-17. Задната товарна врата се затвори и кислородната система в отсека се задейства отново. Следващата стъпка на Стафорд беше да превключи радиостанцията на обезопасена честота и да съобщи в американския южноатлантически команден щаб, че стоварването на десанта е преминало по графика. После се обърна към Бранън.

— Надявам се да успеят — каза той тихо.

— Ако успеят, то ще се дължи на командата ти да скочат при скорост по-ниска от нормалната ни крайцерска скорост с цели четиристотин километра в час.

— Дано съм ги облекчил с това — каза Стафорд. — Защото при такъв яростен порив на вятъра щях да ги подложя на сигурна смърт.

— Така е — отвърна с мрачно лице Бранън.

Стафорд въздъхна тежко и включи отново на автопилот.

— Оттук нататък отговорността не е наша. Стоварихме ги точно над целта. — Той замълча и се загледа в застрашителните бели облаци,

които прелитаха покрай прозореца му и закриваха напълно видимостта. — Моля се да се приземят благополучно.

Бранън го погледна подозрително.

— Не знаех, че се молиш.

— Само в критични моменти.

— Ще се приземят благополучно — каза оптимистично Бранън.

— Оттам нататък обаче ще започне адът им.

Стафорд поклати глава.

— Не бих искал да се изпреча срещу мъже като тях. Сигурен съм, че атаката им ще мине като по вода.

Стафорд нямаше представа колко дълбоко греши.

Операторът на радиолокатора в щаба на охраната, в съседство с командния център, вдигна телефона, докато наблюдаваше развивката на екрана.

— Господин Волф, имате ли минута време?

След малко Хуго Волф нахълта в малката затъмнена стая, изпълнена с електронна апаратура.

— Да, какво има?

— Сър, американският снабдителен самолет изведнъж намали скоростта си.

— Да, знам. Радиото ни засече съобщение от тях, в което се казваше, че имали проблем с един от двигателите.

— Не мислите ли, че може да е заблуда от тяхна страна?

— Защо, отклониха ли се от нормалния си летателен път? — попита Хуго.

— Не, сър — поклати глава операторът, — самолетът се намира на шестнайсет километра от целта си.

— Виждаш ли нещо подозрително на екрана?

— Не, само обичайните смущения по време и непосредствено след преминаването на ледена буря.

Хуго постави ръка върху рамото на младежа.

— Следи курса му, да не би внезапно да го промени и дръж очите си отворени на четири за някое вражеско проникване по въздух или море.

— А зад нас по суша, сър?

— О, кой според теб ще има смелостта да прекоси планините или шелфовия ледник в такава виелица?

Операторът сви рамене.

— Никой. Поне не и човешко същество.

— Точно така — изхили се Хуго.

* * *

Генерал Джефри Кобърн от ВВС затвори телефона и вдигна поглед над дългата маса в стаята за телеграфна връзка, намираща се дълбоко в подземието на Пентагона.

— Господин президент, майор Клири и обединеното му командване са скочили от самолета.

Началник-щабовеите и техните помощници седяха в наподобяващата театър секция на дългата стая, чиито стени бяха покрити с огромни монитори и екрани, изобразяващи сухопътни бази, военноморски кораби и военновъздушни полигони из целия свят. Настоящото положение на корабите в морето и военните самолети във въздуха се наблюдаваше непрекъснато, особено големите машини, превозващи набързо събраните от Съединените щати специални сили.

Един огромен екран върху най-отдалечената стена изобразяваше монтаж от телефотографни снимки на съоръжението на търговско обединение „Съдба“ за добив на минерали от водите на залива Окума. Снимките бяха направени от самолет, летящ на няколко километра встрани от съоръжението, тъй като военните нямаха разузнавателни изкуствени спътници в орбита около Южния полюс. Затова бяха събрани и подредени така, че да изглеждат като една снимка. Единствената пряка радиовръзка с ударната група на Клири се осъществяваше чрез граждански съобщителен спътник, използван от американските научноизследователски станции на Бариерата Рос, който беше свързан с Пентагона.

Друг екран изобразяваше президента Дийн Купър Уолас, шестимата членове на кабинета му и екип от негови доверени съветници, насядали около маса в оперативния пункт в подземието на Белия дом. Директорите на ЦРУ и ФБР, както и Рон Литъл и Кен Хелм също бяха на пряката линия със стаята за телеграфна връзка. С тях

беше и конгресменката Лорън Смит, тъй като беше добре запозната с дейностите на търговско обединение „Съдба“. Докато всички те се явяваха като съветници на президента относно проекта с кодовото име „Апокалипсис“, адмирал Сандекър седеше до началник-щабове в стаята за телеграфна връзка в Пентагона в ролята си на консултант.

— Колко още остава, генерале? — попита президентът.

— Един час и четирийсет и две минути, сър — отвърна генерал Еймос Саут, председател на комитета на началник-щабове. — Според нашите научни работници тогава приливните течения ще бъдат в най-високата си точка, за да откъснат шелфовия ледник и да го отнесат навътре в морето.

— Доколко е точна тази информация?

— Може да се каже, че идва направо от извора — отвърна Лорън. — Точното време беше разкрито лично от Карл Волф и потвърдено от нашите най-добри глациолози и експерти по нанотехнология.

— Откакто хората на адмирал Сандекър проникнаха в организацията на Волфови — обади се Рон Литъл, — ние събрахме още доста разузнавателни данни за така наречения от Волфови проект „Валхала“. Той напълно отговаря на тяхната заплаха да откъснат Барьерата Рос, с цел да нарушат равномерното въртене на Земята и да причинят изместване на полюсите.

— И да предизвикат катаклизъм с невъобразими разрушения — добави Лорън.

— Във ФБР дойдохме до същото заключение — вметна Хелм в подкрепа на Литъл. — Помолихме експерти в областта на нанотехнологията да изучат фактите и всички бяха единодушни, че Волфови притежават научната и инженерна способност да извършат такъв немислим акт.

Президентът се загледа в изобразеното на монитора лице на генерал Саут.

— Продължавам да настоявам да изпратите ракета и да спрете това веднага, преди да е станало късно.

— Само като крайна мярка, господин президент. Комитетът на началник-щабове и аз сме твърдо убедени, че за момента подобен ход е твърде рискован.

Адмирал Мортън Елдридж, командващ ВМС, се намеси в разговора.

— Един от нашите самолети, оборудван със системи за радиолокационно засичане, е пристигнал на мястото. Вече ни докладваха, че съоръжението на Волфови има усъвършенстван радиолокатор, който може да засече приближаваща се ракета от самолет или близкостояща подводница с предупредително време от три минути. Това е повече от достатъчно за подаване на сигнал за тревога и всяване на паника, която може да ги накара да натиснат бутона за второто пришествие по-рано от предвиденото време — ход, който или може, или няма да може да откъсне шелфовия ледник. Но все пак рискът е огромен.

— Ако, както казвате — намеси се Уолас, — техният радиолокатор е толкова усъвършенстван, не допускате ли, че вече са предупредени за вашия самолет и са подали сигнали?

Развеселени, адмирал Елдридж и генерал Кобърн си размениха погледи. Елдридж отговори:

— Тъй като това е крайно поверително, само неколцина знаят, че нашите радиолокаторни предупредителни системи са фактически непроследяеми. Самолетът ни лети под хоризонта. Ние можем да огънем сигналите си, за да прихващаме техни сигнали, но те нашите — не могат.

— Ако нашата жива наземна сила не успее да проникне през охранителните съоръжения на Волфови — вметна Саут, — тогава, разбира се, като последна възможност, ще изпратим ракета от нашата ядрена подводница „Тускон“.

— Нима тя е вече дислоцирана край Антарктида? — изненада се президентът.

— Да, сър — отвърна Елдридж. — Щастливо съвпадение. Докато извършваше патрул за събиране на разузнавателни данни, тя разруши немската подводница на Волфови, която обстрелваше научноизследователския кораб на НЮМА „Полар сторм“. Адмирал Сандекър ме предупреди навреме и аз я изпратих в залива Окума преди крайния срок.

— А самолети?

— Два бомбардировача „Стелт“ са във въздуха и след час и десет минути ще заемат отбранителна позиция на сто и четирийсет километра от съоръжението — поясни Кобърн.

— Колко още остава до началото на щурма на майор Клири и групата му?

Саут погледна големия часовник на стената.

— В зависимост от вятъра и атмосферните условия те би трябвало да се спускат вече към целта и да се приземят след няколко минути.

— Ще получаваме ли сведения за етапите на нападението?

— Имаме пряка наземна връзка с майор Клири чрез спътника, който обслужва нашите полярни станции на Полюса и пролива Макмърдо. Но понеже той и хората му ще бъдат изключително заети през следващия един час, а и вероятно ще бъдат под обстрел, ние не мислим за разумно да се намесваме или прекъсваме полевата им връзка.

— В такъв случай не ни остава нищо друго, освен да чакаме и слушаме — отвърна механично Уолас.

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Никой, както в стаята за телеграфна връзка, така и в командния пункт, не продума.

След дълго проточил се момент президентът измърмори под носа си:

— Господи, какво ни дойде на главата!

Скачайки от височина десет хиляди метра със скорост двеста километра в час, Клири разпери ръце и крака и полетя към гъстата пелена от облаци, които закриваха напълно хоризонта му. Съзнанието му бойкотира ледената въздушна струя, която го обгръщаше, и той положи усилия да поддържа стабилно положение на тялото си. Напомни си, че някой ден трябва да благодари лично на Стафорд, задето беше намалил скоростта на самолета. Това беше жест от негова страна, който предостави на ударната група почти идеални условия за отделянето ѝ от самолета в пакет. В противен случай те щяха да се запремятат неконтролируемо във въздуха през първите няколко хиляди метра и да се пръснат над площ от няколко километра, което щеше да направи почти невъзможно проникването им във вид на сбита цялостна бойна част.

Той повдигна лявата си китка до очилата и погледна показанията на висотомера МА2-30, който показваше, че височината бързо се скъсява. Като се имаше предвид гъстотата на въздуха на тази височина, очакваше скоростта му значително да се увеличи.

Клири се стараеше да запази посоката си на движение — 180 градуса от курса на С-17 при скока — и обхвана с поглед заобикалящото го въздушно пространство, за да види другите мъже, извършващи свободно падане. На около десет-дванайсет метра вдясно от него мерна няколко силни, проблясващи като светулки светлини в сивото въздушно пространство, които идваха от лампите, закачени най-отгоре на каските им.

Клири се запита дали са скочили над предварително определения разчет. Но това вече нямаше значение. Единствено вярата му в пилотиращите способности на Стафорд му вдъхваше оптимизъм.

Той погледна право надолу, но не видя никого. След това отново провери височината си — приближаваше 8500 метра.

Според плана мъжете трябваше да извършат свободно падане до височина 7600 метра, след което да отворят парашутите си, да се съберат във въздуха и да се спуснат до участъка за приземяване.

В далечината Клири видя още няколко светлинни лъча — десет, а може би и дванайсет. Облачният слой беше изтънял и видимостта се беше увеличила. Висотомерът му показваше 7900 метра. Рационалните му мисли изчезнаха и връх взеха годините на обучение. Повтори в ума си командите за последователността на действията за отваряне на парашута.

Главният парашут на Клири се разтвори леко и гладко на точната височина и той почти не усети как въздушната скорост от 240 километра в час намаля почти до нулата. Сега висеше под купола и се носеше свободно по посока на въздушното течение като летаргична марионетка.

Силният вой на вятъра секна изведнъж като изключени гръмки високоговорители и за първи път, откакто бе скочил от рампата на самолета, Клири чу ясно дишането си през кислородната маска. Погледна нагоре и най-щателно огледа всеки сантиметър от купола си за някаква повреда, както и носещите въжета от горния им край до подвесната система.

— Магьосник, тук Оловно войниче. Изискайте генерална проверка. Край — разнесе се гласът на лейтенант Гарнет в наушните му слушалки. Всички можеха да общуват помежду си посредством микрофони пред устата, свързани с радиостанциите „Моторола“.

Клири предприе проверка на говорната връзка.

— До всички екипи. Тук Магьосник. Докладвайте за положението си в съответната последователност. Край. — Поради липса на видимост Клири не можеше да обхване с поглед цялата група. Трябваше да се ослани за подробности от водачите на отделните екипи.

Първ отговори капитан Шарпсбърг.

— Магьосник, тук Лъв. Намирам се на височина седем хиляди метра. Имам визуален контакт с всички освен с двама от моите хора. В готовност съм да поведе хората си към целта.

— Прието, Лъв — потвърди Клири.

— Магьосник, тук Плашило — съобщи Джейкъбс. — Височина седем хиляди и триста метра, визуален контакт с всички от екипа ми. Край.

Накрая докладва и Гарнет от морската пехота.

— Магьосник, тук Оловно човече. Имам визуален контакт с всички от екипа ми без един.

— Разбрано, Оловно човече — отвърна Клири.

Клири разтвори купола си докрай. Почувства тласък, когато издутото платно улови въздушната скорост. В слушалките си чуваше приглушените гласове на момчетата от екипите, разговарящи с водачите си. Преговори си наум събитията, които предстояха. Ако ударната група е скочила над точните координати, тя щеше да се приземи в средата на голямо открито залежено пространство, граничещо с ограждението на минералодобивното съоръжение. Теренът щеше да им предостави относително прикритие, за да могат да се съберат и извършат последна проверка на екипировката си, преди да заемат позиция за нападение.

Почувства, че парашутът му набира скорост и разбра, че се движи по посока на вятъра, а не срещу него. На височина 5800 метра облакостта се разкъса и разкри чисто бялата шир на антарктическата местност. Пред него куполите на парашутите бяха разположени в начупена стъпаловидна линия, а присветващите като светулки лампи приличаха на коледни светлини над празния хоризонт.

Изведнъж чу гласа на Гарнет.

— Магъосник, тук Оловно войниче. Един човек ми липсва. Повтарям, един човек ми липсва. Край.

По дяволите, изруга наум Клири. Всичко вървеше толкова гладко досега, а ето че Мърфи се намеси, за да заличи всяко фалшиво чувство за сигурност.

Клири не попита за името на липсващия човек. Не беше нужно. Ако е имал проблеми с главния си парашут и го е изхвърлил, човекът би трябвало да се намира някъде под колоната от куполи, увиснал под резервния си парашут. Клири не допусна мисълта, че може да е паднал и да се е пребил. Това рядко се случваше. Веднъж намереше ли се на твърда почва, липсващият мъж трябваше да разчита на уменията си за оцеляване, докато бъде изпратен спасителният отряд, което щеше да стане едва след превземането на съоръжението.

Клири се безпокоеше повече за снаряжението на липсващия мъж.

— Оловно войниче, тук Магъосник. Какви боеприпаси носеше вашият човек?

— Магъосник, липсва ни пълна чанта с експлозиви и две ЛПО.

Лоша работа. ЛПО означаваше „леко противотанково оръжие“, способно да извади от строя бронирано превозно средство. За щастие

още двама от групата носеха по едно такова оръжие, така че имаха в резерва две такива. Проблемът обаче беше в липсата на чантата с експлозиви. Тя съдържаеше 14 килограма пластични експлозиви С-4, детониращ шнур и дистанционни взриватели. Групата щеше да има належаща нужда от тази чанта, ако се натъкнеше на барикади или укрепления. От толкова много хора, тъкмо този, който носеше единствената чанта с експлозиви и двете ЛПО ли трябваше да изчезне!

— Тук Магьосник, до всички екипи. До разчета остават дванайсет километра. Изгасете светлините си и поддържайте пълно радиомълчание. Сгъстете колкото е възможно колоната. Край.

Намираха се на петнайсет минути парашутен полет до участъка за приземяване. Клири погледна часовника си. Все още се надпреварваха с движението на стрелките и разполагаха с малко резервно време. Той се надяваше изчезването на човек от групата да не е лошо знамение. Имаше вероятност да се случат какви ли не провали в следващия половин час. Не можеха да си позволят да загубят още някого и жизненоважни боеприпаси. Добре поне че имаха попътен вятър. Клири погледна надолу пред себе си и се изпълни със задоволство, като видя, че стъпаловидната формация беше плътна и новите модели на куполите надминаваха всички очаквания за плавно и стабилно спускане. Според плана трябваше да увиснат на 150 метра над площта за приземяване.

Вече приближаваха съоръжението на Волф. Между облаците се виждаха подробности от постройките. Намираха се на височина 2400 метра и навлизаха във фаза на операцията, в която щяха да са най-уязвими преди благополучното им приземяване.

На височина 2100 метра Клири почувства, че нещо не е наред. Губеше скорост. Куполът му започна да се опъва и плющи от внезапно появилия се незнайно откъде насрещен вятър. Той инстинктивно се пресегна към командните въжета, за да промени положението си.

Погледна надолу и видя, че заледената повърхност се приближава значително по-бавно отпреди. Но за щастие на височина 610 метра задуха попътен вятър и насрещният стихна. Той огледа съоръжението, за да види има ли движение или дейност в него. Всичко изглеждаше нормално. От отдушниците на сградите излизаха облачета бяла пара. Гледката беше измамно спокойна.

Най-накрая Клири чу съобщението, което очакваше.

— Магьосник, тук Лъв. Видях ограждението и имам визуален контакт с участъка на приземяването. Почти стигнахме.

— Разбрано, Лъв — отвърна с облекчение Клири.

Видя как челният екип от колоната се изнесе леко надясно. Приготвяше се за приземяване. Шарпсбърг, водачът на този екип, се обърна перпендикулярно на посоката на летене. Непосредствено зад него хората му направиха същото.

— Магьосник — докладва Лъв, без да се представя. — На сто и петдесет метра сме и се приготвяме за приземяване.

Клири не отговори. Нямаше нужда. Видя как първият парашутист докосна с крака земята и куполът му се надипли, след него вторият, третият... След като стъпеха на земята, мъжете се освобождаваха от парашута и бързо се подреждаха един до друг.

Малко преди да стигне височина 150 метра, Клири видя, че Джейкъбс и неговите „тюлени“ също се приземиха точно като екипа от „Делта“, а веднага след тях Гарнет и морските пехотинци. Когато стигна въображаемата точка за завъртане, той също повтори маневрите, за да застане срещу вятъра. Почувства как въздушната струя връхлетя върху тялото му и забави движението му напред. Хвърли бърз поглед към замръзналата земя и висотомера си.

Стигна бързо шейсетте метра. Земята се надигаше да го посрещне. Стъпи на скованата от лед антарктическа повърхност толкова леко, сякаш слезе от тротоар.

Бързо откопча колана си и смъкна парашута си, който го бе довел благополучно до местоназначението му. После коленичи и приготви оръжието си „Спартан Q-99“ за стрелба.

Само след секунди Гарнет, Шарпсбърг и Джейкъбс го наобиколиха и четиримата провериха местоположението си и извършиха последни приготовления за придвижването на групата към командния център на съоръжението на Волфови. След като даде инструкции на Шарпсбърг как да ръководи атаката вместо него, в случай че бъде убит или тежко ранен, Клири огледа целта на нападението им през полевия си бинокъл, но не видя никакви признаци на отбранителна дейност и тогава нареди на екипите да започнат да се придвижват тактически, а той самият застана начело на групата.

41.

С явна неохота да спре, вятърът продължаваше да фучи, докато най-накрая силите му го напуснаха. Той стихна и остави слънцето да преобразува последните издихани от него ледени кристалчета в искрящ диамантен прах. Потискащата сива светлина отстъпи пред синьо небе, под което сноукруизерът неумолимо напредваше по шелфовия ледник. Мощната машина се бе показала изключително издръжлива. Двигателите работеха безотказно, колелата се врязваха в снега, без нито веднъж да поднесат или забуксват.

Пит най-сетне се стопли от двигателите и се почувства готов да посрещне отново реалността. Пое кормилото от Джордино, който пък намери метла в складовото отделение и започна да чисти натрупания върху предните стъкла лед. Освободени от ледената клопка, чистачките довършиха работата си. В далечината се появиха очертанията на планинската верига Рокфелер.

Пит посочи вляво от него няколко кълба черен пушек на фона на окъпания в слънце бял хоризонт.

— Ей там е съоръжението на Волф.

— Значи добре сме се ориентирали в бурята — отбеляза Джордино. — Отклонили сме се не повече от километър и половина от пътя.

— Остават ни още пет-шест километра. До двайсет минути би трябвало да сме там.

— Да не си решил да влезеш с гръм и трясък на купона, без да си поканен?

— Не, няма да е разумно при наличието на цяла армия охранители — отвърна Пит. — Виждаш ли онзи хребет, който стърчи над леда под ъгъл с подножието на планината?

— Да.

— Можем да го използваме за прикритие, за да изминем последните три километра, без да бъдем забелязани.

— Можем, стига отработените газове на колата ни да не ни издадат.

— Тогава стискай палци — усмихна се Пит.

Те напуснаха голямата ледена равнина на Бариерата Рос и продължиха покрай подножието на хребета, който стърчеше извит надолу от планината като гигантски изплезен език. След малко се озоваха под високи, стръмни сиви скали, от чиито върхове се спускаха като замръзнали водопади ледени потоци, които блестяха в синьо-зелено от яркото слънце. Пътят, по който се движеха, не беше никак равен.

Пит превключи на втора скорост, за да преодолее няколко ниски възвишения и падини. Яката машина се справяше с лекота с неравния терен, но той час по час поглеждала към арматурното табло. Уредът за измерване на температурата показваше, че ниската скорост на високи обороти пак загряваше двигателите, но този път те можеха да държат вратата отворена, без да се подлагат на мъченията от виелицата.

Минаваха покрай входа на един тесен каньон, когато Пит рязко спря колата.

— Какво има? Видя ли нещо? — попита Джордино.

Пит посочи надолу праз предното стъкло.

— Дири в снега, отвеждащи към каньона. Могат да бъдат само от голям снокет.

Джордино се надигна да погледне.

— Ама че зорък поглед имаш! Те едва се забелязват.

— Щом виелицата не ги е заличила, значи са съвсем пресни.

— Какво ще търси един снокет в дъре без изход?

— Да не би да е друг вход за съоръжението?

— Твърде е възможно.

— Дали да не проверим?

Джордино се захла.

— Изгарям от любопитство.

Пит изви докрай кормилото и под остър завой навлезе в каньона. Стръмните скали се извисяваха заплашително над дърето и колкото по-навътре навлизаше колата, толкова повече избледняваше слънчевата светлина. За щастие извивките и завоите на пътя не бяха остри и сноукрузерът безпрепятствено ги преодоляваше. Пит обаче започна да се безпокои, че не се натъкваха на нищо друго освен на скалиста стена и трябваше да излезе на заден ход от каньона, тъй като нямаше

как да обърне по този тесен път. След около половин километър той спря пред солидна стена от лед.

Това беше краят на пътя. И двамата се изпълниха с разочарование.

Слязоха от колата и огледаха отвесната завеса от лед. После Пит се взря в следите от гуми, които свършваха в стената.

— Интригата се заплита. Снокетът не се е върнал по обратния път.

— Да, не се виждат други следи — отбеляза Джордино.

Пит се приближи до ледената преграда, сложи ръце отстрани на очите си, за да закрие светлината и се вгледа през нея. Различи неясни силуети оттатък ледената преграда.

— Там има нещо.

Джордино също погледна през леда и кимна.

— В такива случаи не се ли казва: „Сезам, отвори се!“.

— Съмнявам се, че това е кодът — отвърна замислен Пит.

— Както виждам, ледът е най-малко метър дебел.

— И ти ли си мислиш това, което си мисля аз?

Джордино потвърди с глава и додаде:

— Ще остана отвън, за да те прикривам с бушмастера си.

Пит се качи в сноукрузера, превключи на заден ход и измести колата с петнайсетина метра назад по следите на снокета. Спря, хвана здраво кормилото с две ръце и се изхлузи ниско на седалката, в случай че предните стъкла се строшат от удара. После включи на първа и натисна докрай педала за газта. Големият механичен голият отскочи напред с рев, набра скорост и се блъсна в ледената стена.

Блестящи ледени парчета изригнаха и се посипаха върху сноукрузера като стъкълца от паднал кристален полилей. Отначало Джордино си мислеше, че за да разбие дебелия втвърден лед, колата трябваше да се блъсне няколко пъти в него. Но тя още от първия път се врязва в него и изчезна от погледа му от другата страна. Той се затича след нея, насочил напред оръжието си като пехотинец, използващ танк за прикритие.

След като проникна оттатък ледената преграда, Пит спря и изчисти парчетата стъкла от лицето и гърдите си. Огромен леден блок се бе врязал в предното стъкло и на косъм от него бе паднал и се разбил на пода на колата. Лицето му бе прорязано на няколко места, но

само повърхностно. Единствено кръвта, която потече създаваше впечатлението, че е сериозно ранен. Той избърса с ръкав тъмночервената течност от очите си и погледна напред, за да види къде се е озовал.

Колата беше спряла в широк леден тунел, сантиметри деляха предната броня от друга ледена стена. И в двете посоки тунелът изглеждаше пуст. Като не забеляза признаци на заплаха, Джордино се качи по стъпалата за кабината на колата и видя Пит да се усмихва лукаво през маска от кръв.

— Лошо си пострадал — рече той и понечи да му помогне да слезе.

Пит любезно отблъсна ръката му.

— Само така изглежда. Но нямаме време за клинично лечение. Можеш да ми сложиш някоя и друга лепенка от аптекката в пътническата кабина. В това време предлагам да поемем наляво по тунела. Ако предположенията ми се окажат верни, той ще ни отведе до съоръжението.

Джордино знаеше, че е безсмислено да възразява. Той слезе от стъпалата, отиде в пътническата кабина и се върна с аптекката за първа помощ, която не беше отваряна от 1940 година. Почисти кръвта от лицето на Пит, после намаза драскотините с антисептичното средство на епохата — йод, чийто силно щипещ ефект накара Пит да заругае, и то на висок глас. После покри раните със стерилна марля.

— Още един човешки живот, спасен от сръчните ръце на доктор Джордино, хирурга на Антарктида.

Пит погледна лицето си във външното огледало. По него имаше толкова марли и лейкопласт, колкото сигурно бяха нужни за след трансплантация на мозък.

— Какво направи? Приличам на мумия.

Джордино се престори на обиден.

— Е, да, силата ми не е в естетическия вид.

Пит запали двигателите и направи няколко маневри напред-назад с огромното превозно средство, за да завие в тунела. За първи път свали страничния си прозорец и прецени ширината на тунела. Разстоянието между леда и главините на колелата и покрива не беше повече от четирийсет и пет сантиметра. Насочи вниманието си към

широк тръбопровод, който минаваше по сводестия таван на тунела. От него се спускаха надолу и влизаха в леда малки тръби.

— Какво е това според теб? — попита той, сочейки тръбопровода.

Джордино слезе от колата, промъкна се покрай предната гума и постави ръце върху тръбата.

— Не е тръбопровод за скрита електрическа инсталация. За нещо друго служи.

— Ако е същото, което мисля, че е... — Гласът на Пит секна някак знаменателно.

— Част от механизма за откъртване на шелфовия ледник — довърши мисълта му Джордино.

Пит надникна през прозореца и погледна назад към дългия тунел, чийто край се загубваше в далечината.

— Сигурно се простира над два километра от съоръжението до другия край на ледника.

— Забележителен подвиг на инженерството е да се прокопае тунел с дължина, равняваща се на разстоянието между Сан Франциско и Финикс.

— Забележителен или не, Волфови са го направили — каза Пит. — Но не забравяй, че е много по-лесно да прокопаваш лед, отколкото твърда скала.

— Как мислиш, дали да не срежем тръбата, за да прекъснем някоя система, предназначена да разцепи ледника? — попита Джордино.

— Знам ли, това може да я задейства преждевременно. Не е желателно да поемаме този риск, освен ако не намерим друга алтернатива. Едва тогава можем да рискуваме да я прекъснем.

Тунелът приличаше на огромна зееща черна уста. Освен слабата слънчева светлина, проникваща през дебелия лед, друго осветление нямаше. По тавана минаваше електрически проводник с халогенни крушки, разположени през шест метра една от друга, но изглежда, че беше изключен от основното електрическо табло, защото нито една не светеше. Пит запали двата малки фара, монтирани в долната предна част на круизера, включи на скорост и потегли през тунела, увеличавайки скоростта до четирийсет километра в час. Макар че тази

скорост можеше да се поддържа и от велосипедист, през тесните граници на тунела тя създаваше чувството за бясно движение.

Докато Пит внимаваше круизерът да не задере безчувствените ледени стени, седналият на пътническата седалка Джордино беше положил оръжието върху коляното си и се взираше напред, докъдето осветяваха фаровете, за някакво движение или друг обект освен безкрайния на вид тръбопровод и разклоненията му.

Обезпокоителният факт, че тунелът е безлюден, навеждаше Пит на мисълта, че Волфови и техните работници са изоставили съоръжението и се подготвят да избягат към гигантските си кораби. Той увеличи доколкото можеше скоростта на круизера и колкото и да се старееше да кара в средата на тунела, чувстваше как от време на време главината на някое от колелата закача за миг ледената стена и оставяше бразда в нея. Ужас започна да обхваща съзнанието му. Бяха загубили много време в прекосяването на шелфовия ледник.

От четирите дни и десет часа от графика, с който му се бе похвалил Карл Волф в посолството в Буенос Айрес, оставаха само един час и двавет минути до мига, в който бутонът за второто пришествие щеше да бъде натиснат.

Според изчисленията на Пит до сърцето на съоръжението ги деляха може би километър и половина — два. Двамата с Джордино не разполагаха с план на комплекса, така че намирането на командния център щеше да се основава единствено на догадки. Въпросите, които глождеха съзнанието му, бяха дали ударната група от специалните части беше пристигнала и дали е успяла да елиминира армията от убийци, убийци които щяха да водят люта битка, тъй като Волфови положително са им обещали да спасят и тях, и семействата им от предстоящия катаклизъм. Откъдето и да погледнеше, картината не му изглеждаше розова.

След още осемнайсет минути път през тунела в мълчание Джордино се наведе и посочи с ръка напред.

— Наближаваме кръстопът.

Пит намали скоростта и спря пред мястото, където тунелът се разклоняваше в пет други тунела. Дилемата беше влудяваща. Времето не им позволяваше да направят погрешен избор. Той подаде глава през страничния прозорец и огледа ледения под на кръстопътя. Следи от автомобилни гуми се пресичаха във всички посоки.

— Както изглежда, в десния тунел е имало най-натоварено движение.

Джордино скочи от колата и изчезна навътре в тунела. След няколко минути се върна.

— На около двеста метра навътре тунелът се разширява в голяма камера.

Пит кимна и подкара круизера в дясното отклонение. Странни постройки, сковани в леда, започнаха да се появяват неясни и неразличими, но правите им линии подсказваха, че са сътворени от човешка ръка, а не от природата. Както съобщи Джордино, тунелът скоро се разшири в просторна камера, чийто извит покрив беше покрит с ледени кристали, които висяха като сталактити. През отворите на покрива струеше светлина и изпълваше вътрешността на камерата с неземно сияние. Ефектът беше вълшебен, предвечен и свръхестествен. Омаян от гледката, Пит бавно спря круизера.

Двамата с Джордино онемяха от удивление.

Бяха се озовали на някогашен главен площад, заобиколен от сковани от лед постройки на древен град.

42.

Останал без прикритието на виелицата и при стихналия вятър, Клири се почувства като гол, когато формирането му, облечено в бяло камуфлажно облекло, се развърна по различни направления и започва да напредва към съоръжението на Волфови. Те се възползваха от няколкото наподобяващи гърбици на камили възвишения, за да се промъкнат незабелязано до високата ограда, опасваща комплекса от подножието на планината до високата стръмна скала, надвиснала над морето.

Клири не разполагаше с никакви разузнавателни данни за силите на вражеската охрана, както и за самото съоръжение, тъй като ЦРУ не го бе смятало за опасност за националната сигурност. Малкото време, с което разполагаха, след като научиха за задаващата се опасност, не им бе дало възможност за тайно проникване, нито за простата стратегия на „удар и изтегляне“. Според заповедите те трябваше да неутрализират съоръжението и да извадят от строя системите за разцепване на шелфовия ледник, преди да бъдат сменени от двеста членния отряд от специалните войски, намиращ се на един час път оттук.

На Клири му бе казано само, че охраната на Волф е съставена от добре обучени професионалисти, събрани от елитни бойни части от целия свят. Тази информация му бе предоставена от Националната агенция за морски и подводни изследвания. Но Клири неоправдано се съмняваше тя да има голям опит в събирането на разузнавателни данни. Той беше уверен, че неговата елитна група ще се справи с всеки враг, който ѝ се изпречи на пътя.

Той дори не подозираше, че им предстоеше битка с противник, който ги превишаваше по численост в съотношение три към едно.

Придвижвайки се в две колони, те стигнаха до ограда, която отдалече им се стори единична, но се оказа двойна и разделена от ров. На вид изглеждаше като строена преди десетилетия. На нея висеше табела с избелял надпис на немски „Преминаването забранено“. Беше обикновена телена ограда с няколко реда бодлива тел най-отгоре, която

беше изгубила предназначението си поради натрупания покрай нея дебел пласт лед и можеше да се прескочи без никакво усилие. Втората ограда беше по-висока и все още се извисяваше два метра над леда, но и тя беше преодолима. Въпреки това загубиха ценно време, докато я срежат и се промъкнат през нея. Клири прие за добра поличба това, че никой не ги разкри до този момент.

След като се озоваха в оградения периметър, използваха за прикритие редица от постройки със слепи стени. Клири подаде команда на всички да спрат, а той се зае да изучава въздушната снимка на комплекса. Макар по време на полета си от Кейп Таун да бе запечатал в паметта си всички улици и всяка сграда, искаше да види на самия план откъде точно са минали през оградите. Със задоволство той установи, че се намират само петнайсетина метра от набелязаното им място за проникване в минералодобивното съоръжение. За първи път, откакто се бяха приземили, прегрупирали и придвижили по леда, той заговори по радиостанцията си.

— Оловно човече?

— Чувам ви, Магъосник — отвърна дрезгавият глас на лейтенант Уорън Гарнет.

— Тук ще се разделим — каза Клири. — Знаете какво се очаква от вас и хората ви. Успех!

— Тръгваме, Магъосник — потвърди Гарнет, чийто екип имаше задачата да обезвреди електроцентралата и да прекъсне цялото захранване на комплекса.

— Плашило?

— Чувам ви, Магъосник — мигом отговори лейтенант Майлс Джейкъбс.

— Вас ви чака най-дългият път. Време е да поведете хората си.

— Вече сме на половината път до целта — отвърна уверено Джейкъбс, докато той и „тюлените“ се придвижваха по един страничен път, водещ към командния център, който трябваше да нападнат откъм морето.

— Лъв?

— Готови сме за настъпление — отвърна бодро капитан Шарпсбърг.

— Присъединявам се към вас.

— За нас е радост да имаме представител на старата гвардия сред редиците ни.

— Започнете движението!

Без повече разговори екипите поеха към съответните си цели. Всички знаеха какво трябва да правят и какви ще са последствията, ако се провалят. Клири не се съмняваше, че мъжете ще се сражават като демони или ще умрат без колебание, само и само да попречат на Волфови да предизвикат апокалипсиса.

Движиха се леко в отбранителен боен ред — двама мъже на десет метра пред всеки фланг и двама, прикриващи тила им. На всеки петдесет метра се спираха, лягаха на земята или зад всяко налично прикритие, а в това време Клири изучаваше терена и се свързваше за проверка с морските пехотинци и „тюлените“.

— Оловно войниче, докладвайте.

— Засега пътят е чист. Намираме се на триста метра от целта.

— Плашило? Натъкнахте ли се на нещо?

— Ако не бях сигурен в обратното, щях да кажа, че цялото това място е изоставено — отвърна Джейкъбс.

Клири не отвърна нищо. Стана от земята и последва Шарпсбърг и хората му.

Отвън съоръжението приличаше на мрачен и неприветлив завод. И тогава тревогата му нарасна — комплексът изглеждаше напълно пуст. Нямаше никакво движение нито на работници, нито на превозни средства. Постройката бе обгърната от смразяваща неземна тишина.

Карл Волф седеше в щаба на охраната, намиращ се на етаж под главния команден център, и смаян наблюдаваше как Клири и ударната му група се придвижват по пътищата на комплекса.

— Няма да имаш проблем да им попречиш да ни прекъснат пусковото време, нали? — попита той изправения до него Хуго.

— Никакъв — увери го Хуго. — Ние бяхме предвидили подобно нашествие и сме го отработвали неведнъж. Укрепленията ни са на място, издигнали сме барикади, а нашите снокети чакат заповедите ми, за да влязат в битка.

Карл кимна в знак на задоволство.

— Добра работа си свършил. И все пак имай предвид, че това е елитна част от американските бойни сили.

— Не се тревожи, братко. Моите хора са не по-зле обучени от тях. Ние значително ги превъзхождаме по численост, а и имаме предимството, че ще се бием на наша територия, която добре познаваме. Факторът изненада също е на наша страна.

— Каква стратегия ще приложиш?

— Постепенно ще ги отклоня към пространството пред командния център, където ще ги обкръжим и ще ги ликвидираме.

— Дедите ни, които са водили героични битки срещу съюзническите сили по време на войната, щяха да се гордеят с теб.

Видимо поласкан от комплимента на брат си, Хуго удари токове и направи стегнат поклон.

— За мен е чест да служа на Четвъртата империя — рече той и се обърна да погледне на мониторите напредващата американска бойна група. — Време е да тръгвам, братко, за да поема командването на отбраната ни.

— Според теб колко време ще им трябва на твоите хора да сразят нападателите?

— Не повече от половин час.

— Няма да ви остане много време да стигнете и се качите на самолетите. Гледай да не закъснеее, Хуго. Не ми се иска да тръгнем без теб и хората ти.

— Бъди спокоен. Няма да допусна мечтата ни да станем бащи на един нов свят да не се сбъдне.

Карл посочи цифровия часовник на стената между мониторите.

— След двацет минути ще включим системата за откъсване на шелфовия ледник на автоматично управление. После всички в командния център ще се изтеглим през подземния тунел към спалните помещения, които са извън обсега на битката. Оттам ще се качим на електрическите автомобили и ще се придвижим до самолетния хангар.

— Скоро и ние ще ви последваме — увери го Хуго.

— Пожелавам ви успех — и Карл стисна ръката на брат си, обърна се и се запъти към асансьора, който щеше да го отведе в командния център.

Клири и екипът на Шарпсбърг се намираха само на сто и петдесет метра от входа на командния център, когато гласът на Гарнет прозвуча в слушалките му.

— Магьосник, тук Оловно човече. Възникна опасност...

В същия момент Клири видя барикадата, препречваща пътя за командния център, а после и тъмните цеви на оръжията, подаващи се над нея. Отвори уста да извика, но беше вече късно. Двеста автомата откриха огън от всички посоки пред очите на мъжете от „Делта“ и изстрелите прорязаха ледения въздух с оглушителен гърмеж.

Гарнет и морските пехотинци бяха подложени на безпрепятствен обстрел, но отвърнаха с прикриващ огън и залегнаха кой където намери покрай постройките. Въпреки градушката от куршуми, те продължиха да напредват към електроцентралата, като се целеха в охранителите зад барикадата. Гарнет разпозна една ледена преграда, трудно различима на белия фон, едва когато се озова на стотина крачки от нея. Хората му предприеха огнево противодействие по охранителите зад барикадата.

Почти в същия момент намиращият се пред командния център Клири също се натъкна на подобна ледена стена и остана под обстрела, на който бе подложен Гарнет. Водачът на левия фланг на „Делта“ бе улучен в коляното и бедрото и се свлече на земята. Пълзейки по корем, Шарпсбърг го хвана за ботушите и го издърпа зад гъгъла на постройката.

Клири се наведе под едно стълбище, водещо към малък склад. Парчета лед заваляха върху гърба му, когато куршумите улучваха ледените шушулки, висящи от тавана над него. Един куршум обаче го улучи над сърцето под бронираната жилетка и той падна заднешком. Остана жив, но чувстваше в гърдите си такава болка, сякаш някой го удряше с ковашки чук. Сержант Мендоса, считан за най-добрия стрелец на екипа, се прицели през оптическия си прибор в охранителя, прострелял Клири, и натисна спусъка. Една черна фигура подскочи над ръба на барикадата и мигом изчезна зад нея. После сержантът избра следващата си жертва и стреля отново.

Над Клири куршумите продължиха да се сипят и забиват в леда от всички посоки. Той късно разбра, че охранителите на Волф са издигнали укрепления за подобна атака. Със свито сърце си помисли, че липсата на разузнавателни данни щеше да стане причина за гибелта

им. Едва сега му стана ясно също, че врагът ги превъзхожда по численост.

Наруга се, задето се беше уповавал на непроверена информация. Наруга Пентагона и ЦРУ, които му бяха казали, че охраната на Волф се състои не повече от двайсет — двайсет и пет души. Наруга се, задето интуицията му изневери и задето допусна най-голямата грешка във военната си кариера — беше подценил противника си.

— Оловно човече! — извика той в микрофона си. — Докладвайте за положението ви.

— Преброих над шейсет неприятели, препречващи пътя ни — отвърна Гарнет с такъв спокоен тон, сякаш описваше пасторална картина. — Подложени сме на интензивен огън.

— В състояние ли сте да превземете електроцентралата?

— Не ни е възможно да се придвижим напред поради изключително точната им стрелба. Изправени сме пред истински професионалисти и те много добре знаят какво вършат. Можете ли да изпратите някой от другите екипи, Магъосник? Ако обединим сили, мисля, че ще можем да превземем барикадата.

— Невъзможно, Оловно човече — отвърна Клири. Той добре знаеше, че морските пехотинци бяха най-подготвените от групата и щом те не бяха в състояние да се справят, значи никой друг нямаше да може. — Ние също сме спрени от стрелбата на най-малко осемдесет охранители и не мога да ви изпратя подкрепление. Повтарям: не мога да отделя хора за подкрепление. Измъкнете се както можете и се присъединете към екипа на Лъв.

— Разбрано, Магъосник. Изтегляме се.

Напредващите към командния център Джейкъбс и „тюлените“ бяха неприятно изненадани от гърмежите и ужасяващите съобщения на Клири и Гарнет. Джейкъбс нареди на хората си да продължат напред с надеждата да проникнат в командния център отзад и да облекчат положението на другите два екипа. Намираха се на стотина метра от постройката, когато два бронирани снокета завиха от ъгъла и откриха огън срещу тях.

Джейкъбс видя как двама от хората му се проснаха безжизнени на земята. Вбесен, той вдигна оръжието си и не го свали, докато не изстреля и последния куршум. Тогава един от хората му го хвана за яката на шубата му и го избута зад един контейнер за боклук, преди

ответният заградителен огън да го покоси. Стрелбата на „тюлените“ успя да спре временно снокетите, но след малко те отново продължиха настъплението си.

„Тюлените“ стреляха ожесточено, докато отстъпваха. После най-неочаквано други два снокета се появиха зад тях и откриха огън. Джейкъбс почувства как стомахът му се сви на топка. На него и хората му не им оставаше нищо друго, освен да свърнат по една странична тясна алея. Замоли се горещо в себе си да не са попаднали в засада, но алеята изглеждаше чиста, поне първите седемдесет метра от нея.

Докато тичаше след хората си, надявайки се те да стигнат до прикритие, преди снокетите да завият по алеята, той се свърза с Клири.

— Магъосник, тук Плашило. Атакувани сме от четири бронирани снокета.

— Тежко ли са въоръжени, Плашило?

— Виждам само по един човек с автоматично оръжие във всяка кола.

Използвайки стълбището за прикритие, Клири отново прегледа плана на комплекса.

— Кажете ми местоположението си, Плашило.

— Придвижваме се в посока към морето по тесен път зад гърба на нещо като ремонтни работилници, намиращи се на около сто и петдесет метра от командния център.

— Плашило, продължете още петдесетина метра напред, после завийте надясно. Ще минете между няколко резервоара за гориво. Така ще се приближите до фасадата на командния център по страничен път и ще нападнете фланга на противника.

— Разбрано, Магъосник. Тръгваме — отвърна Джейкъбс, но преди да изключи, попита: — С какви боеприпаси срещу бронирани снокети разполагаме?

— Оловното човече има две леки противотанкови средства.

— А ще са ни нужни четири.

— Момчето, което носеше другите две, изчезна по време на скока.

— Оловното човече е при електроцентралата — поясни разтревожен Джейкъбс. — Така че не той, а ние сме срещу бронираните коли.

— Наредих им да се оттеглят от обекта си поради съсредоточения огън, на който бяха подложени. Скоро ще се присъединят към Лъв.

— Кажете им да заредят, тъй като четири от тия опасни коли ще бъдат точно зад нас, когато стигнем до целта.

След малко Джейкъбс и „тюлените“ заобиколиха резервоарите за гориво, без да се натъкнат на организирана стрелба. Като се ориентираше по плана на съоръжението, той поведе хората си покрай дълга стена, която свършваше близо до фасадата на командния център. Тя изглеждаше идеално прикритие, за да могат да изненадат охранителите зад бариерата. Но едва стигнаха на петдесетина метра до края на стената и зад гърба им бе открита съсредоточена стрелба.

Група охранители беше изскочила зад тях от подземен тунел. Джейкъбс мигом разбра, че не е възможно да осъществят намеренията си и поведе хората си по друга пътека, по която за щастие не се натъкнаха на вражеска стрелба.

На осемдесет метра от тях Клири се беше проснал по корем и наблюдаваше през бинокъл бариерата, препречваща пътя за командния център, за да открие някаква пролука. Но не откри такава. И той като Гарнет също установи, че позицията му е незащитима. Въпреки това обаче остана непоколебим в решението си да атакува командния център веднага щом бъде подкрепен от пехотинците, а „тюлените“ започнат да нападат фланга на противниците.

Дълбоко в себе си обаче започна да се съмнява, че ще развее знамето на победата.

Охранителите на Волф водеха ожесточена битка. В съзнанието си те се биеха не само за своя живот, но и за живота на семействата си, които ги чакаха на борда на „Улрих Волф“. Самият Хуго беше във водовъртежа на битката пред командния център и ръководеше стрелбата, затягайки обръча около американската ударна група, както беше обещал на брат си Карл.

Той заговори по микрофона под бойния му шлем.

— Братко Карл?

Чу в слушалките си леки смущения, преди Карл да отговори.

— Да, Хуго?

— Нашествениците са спрени. Ти, Елзи и останалите можете да тръгвате за хангара веднага щом инженерите включат системите на автоматично управление.

— Благодаря ти, братко. Доскоро виждане в самолета!

Две минути по-късно, докато Хуго издаваше заповед на другите два бронирани снокета да щурмуват американците, един охранител се втурна към него зад барикадата и извика:

— Сър, получих спешно съобщение от самолетния хангар.

— Какво е то? — надвика шума от стрелбата Хуго.

Но в този момент сержант Мендоса се прицели през координатния кръст на оптическия си уред и леко натисна спусъка. Охранителят падна мъртъв в краката на Хуго, без да чуе, нито да почувства куршума, който прониза дясното му слепоочие и излезе през лявото. Съобщението, че самолетният хангар е разрушен от странно превозно средство, което той трябваше спешно да предаде, умря заедно с него.

Морските пехотинци на Гарнет се обединиха с екипа на Шарпсбърг и се прикриха, когато четирите снокета пренасочиха атаката си от Джейкъбс към тях в двойна колона зад гърба им. Тогава морските пехотинци се прицелиха в колите с двете леки противотанкови средства. Челните бронирани коли изригнаха в пламъци, летящи отломки и тела и блокираха пътя на другите две коли.

Клири бързо осъзна, че този отдых щеше да е краткотраен и временен. Щеше да е въпрос на време, преди охранителите да проумеят, че повече противотанкови снаряди няма да бъдат изстреляни поради изчерпвания запас. Тогава бронираните коли щяха отново да атакуват и вече нищо нямаше да може да ги спре. Оставаше единствено надеждата предимството да мине на тяхна страна, когато Джейкъбс и екипът му нападнат барикадата откъм фланга.

Във Вашингтон рапортите от мястото на битката говореха недвусмислено, че ударната група е в сериозна беда.

Президентът и началниците на щабовете не можеха да повярват на ушите си. Те все по-ясно съзнаваха, че мисията се е провалила и че

цялото човечество е под заплахата да бъде заличено от лицето на земята — кошмар, който те не бяха в състояние да приемат.

— Самолетът с главните сили... кога ще...? — заговори объркано президентът.

— Не по-рано от четирийсет минути — отвърна генерал Саут.

— А колко остава до...?

— Двайсет и две минути до най-високото ниво на прилива.

— В такъв случай трябва да изстреляме ракетите.

— Но така ще убием и нашите хора — предупреди го генерал Саут.

— Имаме ли друг избор?

— Не, господин президент, нямаме — поклати глава генералът.

Адмирал Елдридж попита:

— Да предупредим ли командира на „Тускон“ да изстреля ракетите?

— Ако ми разрешите едно предложение — намеси се генерал Кобърн. — Според мен е най-добре да изпратим бомбардировачи „Стелт“. Техните екипажи са по-точни в насочването на ракетите си в целта, отколкото неуправляема „Томахоук“, изстреляна от подводница.

Президентът бързо взе решение.

— Добре, предупредете пилотите, но им кажете да не стрелят, преди да им бъде наредено. Кой знае, може да се случи чудо и формированието на майор Клири да успее да проникне в командния център.

Когато генерал Кобърн издаде заповедта, генерал Саут смънка под носа си:

— Само на чудо може да се надяваме.

43.

Улици разделяха издигащите се от леда сгради около площада. Като архитектурно решение постройките се различаваха от всички други, които Пит и Джордино бяха виждали по време на пътуванията си. Не можеше да се определи върху колко акра или квадратни километра се простираше градът. Това беше само част от великолепието, оставено от аменейците.

В единия край на площада имаше внушително богато украсено здание с триъгълни колони, поддържащи фронтон с релефни изображения на древни кораби, а над него минаваше фриз с изваяни скулптури на животни и хора, носещи същите дрехи като мумиите на остров Сен Пол. Нито една от откритите досега древни сгради не приличаше на тази колосална постройка. За окото на архитекта щеше да е видно, че основната структурна форма е била предавана през хилядолетието и заимствана от по-късните строители на огромните храмове на Луксор, Атина и Рим. Колоните обаче бяха триъгълни и стояха някак чужди в сравнение с много по-късните заоблени и набраздени дорийски, йонийски и коринтски колони.

Зад колоните зееше широк портал. Стълби нямаше. До горните нива се стигаше по наклонени рампи. Запленени от гледката, Пит и Джордино слязоха от сноукрузера и минаха под колоните. Таванът на главната зала имаше триъгълна форма и се извисяваше над покрития с лед каменен под. Високите ниши в стените бяха изпълнени с каменни статуи, вероятно на аменейски царе — внушителни на вид хора с кръгли очи и тесни лица, изваяни от гранит, богат на кварц, който проблясваше в сумрака. В пода бяха вградени скулптурни лица на мъже и няколко жени, покрити от тънък пласт лед. Над и под тях се виждаха издялани аменейски надписи.

В средата на огромната зала върху пиедестал се издигаше скулптура в естествени размери на кораб с весла, опънати ветрила и екипаж. Гледката беше изумителна. Невероятното художествено майсторство и техническото владение на камъка ѝ придаваха неземно тайнство, непознато в съвременната скулптура.

— Какво според теб е това? Храм на техните богове ли? — прошепна Джордино с благоговение, сякаш се намираше в катедрала.

— По-вероятно е мавзолей или гробница — и той посочи пода. — Тези глави приличат на мемориали, може би на почитани мъже и жени, които са проучвали древния свят, както и на изчезналите в морето.

— Удивително е, че покривът не се е срутил след сблъсъка на кометата със земята или от по-късното натрупване на лед.

— Строителите им вероятно са работили с изключително високи стандарти, които се постигат единствено в резултат на дълбоки познания върху строителната техника.

Смаяните им погледи се отместиха към системата от тъмни коридори, чиито стени бяха красиво изрисувани с внушителни морски гледки, като се започнеше от спокойни води и се стигнеше до бурно море, огромни вълни, причинени от яростни урагани. Ако днешните хора вдигаха погледи към небето за своя Бог, то аменеите са отправяли поглед към морето. Статуите им изобразяваха мъже и жени, а не стилизирани версии на богове.

— Отдавна изчезнал народ, открил света — отбеляза философски Джордино. — Само че няма никакви реликви наоколо, нито следи от тленни останки на жителите му.

Пит посочи с брадичка системата от тесни проходи, изсечени в леда.

— Няма съмнение, че са били изкопани от нацистите, които са ги открили, а по-късно Волфови са ги закарали в музеите на борда на „Улрих Волф“.

— Както виждам, негодниците не са разровили повече от десет процента от града.

— Имали са да вършат по-земни неща — подметна саркастично Пит. — Като например да скрият нацистките съкровища и тайни реликви, да извличат злато от морската вода и да планират разрушаването на света, за да го направят по свой образ.

— Жалко, че нямаме време да проучим това място.

— И на мен ми се иска да направя една голяма обиколка тук, но разполагаме само с двацет и пет минути, за да открием командния център.

Двамата с неохота обърнаха гръб на огромното здание и забързаха към площада, за да се качат на круизера. Продължавайки да кара по следите на снокета, Пит мина през сърцето на призрачния град и навлезе в тунел отвъд мавзолея на аменеите. Приклекнал под арматурното табло, Джордино държеше цевта на бушмастера си подадена през счупеното средно предно стъкло.

След един завой на около километър и половина навътре в тунела насреща им се зададе електрическа кола. Тримата слисани охранители в черни униформи загледаха с ужас как чудовището се носи бясно срещу тях. Шофьорът се паникьоса и удари спирачки, без да намалява скоростта и колата поднесе. Другите двама проявиха по-голямо уважение към чувството за самосъхранение и скочиха от колата, надявайки се да удължат живота си.

Разнесе се пронизителен звук от разкъсване и стържение на метал, когато сноукруизерът блъсна колата и я прекатури като триколка, бутната от боклукчийски камион. Шофьорът изчезна от поглед под смачканото си превозно средство, а другите двама бяха размазани на ледените стени от огромните гуми на круизера. Пит погледна в страничното си огледало и видя само усукани метални отпадъци, разхвърляни по пода на тунела.

След още двеста метра видяха група работници в червени гащеризони да товарят дървени сандъци върху няколко открити платформи, прикачени към един голям снокет. Мотокари изнасяха сандъците от ледена пещера, чиято дебела сребриста стоманена врата наподобяваше врата на банков трезор.

Двама охранители се вцепениха на място при вида на огромния сноукруизер, изскочил изневиделица от тунел, който би трябвало да е пуст. Едва когато Джордино изстреля няколко куршума през счупеното предно стъкло в един от мотокарите, работниците и охранителите се съживиха и се втурнаха през глава обратно в пещерата, за да не бъдат смазани от механичната лавина, търкаляща се към тях.

— Вратата! — изкрещя Пит и натисна спирачките.

Сякаш прочел мислите му, Джордино скочи от круизера почти едновременно с вика на Пит и се затича към стоманената врата, а Пит изстреля няколко куршума от колта си във входа на пещерата, за да го прикрива. Джордино се изненада от лекотата, с която затвори вратата. Беше очаквал да напегне цялата си сила, но едва побутна масивното

крило и то се завъртя на пантите си, сякаш висеше във въздуха. След като вратата се хлопна, той превъртя колелото на заключващия се механизъм. После откачи една верига от мотокара, омота единия ѝ край около колелото на вратата, а другия за колелото на една от платформите — така вратата на пещерата нямаше да може да се отвори отвътре. Охранителите и работниците останаха затворени без изгледи да избягат скоро.

— Интересно, какво ли има в тия сандъци — каза Джордино, докато се качваше отново в кабината на круизера.

— Артефакти от града на аменеите, предполагам. — Пит включи предавките и бързо набра максималната скорост.

Вероятно някое ангелче на покрива на кабината им беше помагало досега, но все още им предстоеше дълъг път. Изненадващото беше, че все пак успяха да стигнат дотук, без нито един куршум да бъде изстрелян в тях. Пит обаче не се зальгваше, че това положение ще се запази дълго. Нещата щяха да станат съвсем различни, когато сноукруизерът излезеше на открито. Тогава всяко оръжие в комплекса щеше да бъде насочено към тях.

След един широк завои те изведнъж се озоваха в просторен хангар, приютил самолетите на търговско обединение „Съдба“. Без да повдига крака си от педала за газта, Пит набързо огледа двата еърбъса А340-300 — единият товарен, а другият пътнически. Фюзелажът на първия самолет се пълнеше с познатите им вече дървени сандъци, а по стълбичките на втория се качваха инженерите и работниците на Волфовото търговско обединение за отпътуването им до гигантските суперкораби. Малко встрани от двата големи летателни апарата имаше още един по-малък реактивен самолет, който беше в процес на зареждане с гориво.

Пит се успокои донякъде, като не забеляза никакви охранители наоколо.

— Виж ти на какво попаднахме!

— Аха! — изрече Джордино и се напрегна, като видя, че Пит се готви да натисне педала за газта до пода. Той хвърли благоразумен поглед върху арматурното табло и тихичко простена: — Да не би да направиш онова, което си мисля?

— Веднъж попаднеш ли в кървава битка, не можеш да останеш безразличен.

Реакцията на всички, когато видяха появилия се в хангара незнайно откъде сноукруизер, беше същата като на другите, на които се бяха натъкнали в тунела преди малко. Видът на червения механичен демон ги смрази от ужас и ги закова на място.

На Пит му трябваха три секунди, за да определи пътя си на разрушението. За същото време осъзна, че намеренията му са безпогрешни. Той продължи право напред към първия еърбъс. Самолетът стоеше доста високо над земята, но не и за сноукруизера. Предницата му се врязва в задната секция на лявото крило и смачка елерона.

Товарачите и звеното по поддръжка мигом се окопитиха и се разбягаха на всички страни, когато левиатанът завъртя самолета на деветдесет градуса. Нищо от гигантската машина не им беше познато освен шума от мощни двигатели. Те видяха достатъчно, за да повикат охраната, но беше късно да предотвратят разрухата.

Сноукруизерът вече съдираше едното крило на втория еърбъс. Този път Пит врязва машината много по-навътре в крилото. С ужасяващ стържещ звук то се пречупи под остър ъгъл върху предната част на гумата на колата и увисна там. Пит превключи на задна скорост и натисна педала за газта. Круизерът потегли назад, повличайки със себе си самолета. Пит завъртя кормилото докрай, за да се освободи от товара, но не успя и огромните гуми на круизера започнаха да буксуват върху леда.

Тогава предприе няколко маневри ту напред, ту назад, придружени с пронизителни метални писъци. Крилото най-накрая охлаби хватката си и се сгромоляса върху леда във вид на откъснато и усукано парче алуминий, чакащо да бъде откарано за скрап. После, без да трепне или да издаде каквото и да е чувство, Пит насочи круизера към реактивния самолет.

— Хич не си губиш времето, а? — подметна развеселен Джордино.

— Слушай! — озъби му се Пит. — Щом оная измет възнамерява да унищожи света, нека да остане тук и да загине заедно с всички останали.

Едва изрекъл последната дума, и очуканият сноукруизер пръсна на парчета опашната част на частния самолет на Волф. Без много усилия този път огромната машина откъсна вертикалните и

хоризонталните стабилизатори така, сякаш бяха направени от шперплат. Фюзелажът се разцепи на две, крилата и носът щръкнаха нагоре като в положение на излитане.

Джордино заклати глава от възхищение.

— Никъде няма да те канят, ако навсякъде оставяш такава бъркотия след себе си.

Пит се обърна към Джордино с широка като хоризонта усмивка.

— Времето наистина лети, когато си прекарваш приятно.

Той отмести поглед настрани и изведнъж в останалите парчета на огледалото за обратно виждане видя отражението на един снокет. Не се притесни особено, все още не. Прецени, че скоростта на сноукруизера е най-малко с осем километра в час по-висока от бронираната кола.

Пришпори колата през тунела, за да увеличи разстоянието между двете превозни средства. След малко снокетът се изгуби от поглед.

— Избяга им — каза Джордино, като изтръска от раменете си стъклцата от строшеното задно стъкло с такова спокойствие, сякаш бяха пръхот.

— Не за дълго. Веднъж излезем ли на открито, ставаме лесна плячка.

Четири минути по-късно те взеха и последния завой на тунела, подминавайки едно изоставено съоръжение с отворени врати, водещи към празни складове, а след още две минути сноукруизерът вече боботеше под синьо небе, на по-малко от осемстотин метра от центъра на комплекса.

Най-сетне стигнаха местоназначението си и за първи път видяха минералодобивното съоръжение. Тунелът ги бе извел в единия край на комплекса. За разлика от повечето полярни станции, заровени почти целите под лед и сняг, Волфови поддържаха постройките си и пътищата между тях чисти. По-малките сгради бяха разположени в кръг около двете главни, където се помещаваха заводът за извличане и добив на минерали и командният център.

Гърмежи от огнестрелни оръжия изведнъж раздраха ледения въздух и в същия момент от няколко постройките изригнаха пламъци и черен дим, който се изви към небето. Последвали взривове изхвърлиха отломъци във въздуха. По улиците се виждаха проснати тела,

окървавени и в грозно изкривени пози — някои с черни униформи, други в бяло камуфлажно облекло.

— Ще се окаже, че купонът е започнал без нас — каза Пит с мрачно лице.

Въпреки че всички от ударната група „Апокалипсис“ бяха изключително добре обучени, въпреки смелостта и решителността, с която се опитваха да спрат катаклизма, мисията им беше на път да се провали. Мъжете получаваха куршуми, падаха ранени или мъртви за едното нищо. А и не успяха да спечелят ни най-малко предимство. Цялата група бе попаднала в капан, без никакви изгледи да се измъкне от него.

Гранатов шрапнел разцепи брадичката на Клири, а един куршум се заби в ръката му. От офицерите му Шарпсбърг бе ранен в рамото и ръката, Гарнет хрочеше кръв. Само Джейкъбс бе все още незасегнат и подвикваше насърчително на мъжете, докато ръководеше стрелбата.

После най-неочаквано охранителите прекратиха огъня. Американците продължиха да стрелят, докато Клири не им нареди и те да преустановят всякакви действия, питайки се каква ли ще бъде следващата карта, която ще изиграе Волф.

Глас, ясен и изтънчен, се разнесе по високоговорителите, монтирани отвън на сградите около съоръжението, и отекна във всички посоки — глас, чието съобщение бе пренесено до Вашингтон чрез микрофоните, които носеха всички в групата от специалните войски.

— Моля за вашето внимание. Говори Карл Волф. Изпращам поздрав до американската ударна група, която се опитва да проникне в минералодобивното съоръжение на търговското ни обединение. Би трябвало да сте разбрали досега, че нямате числено превъзходство и че сте обградени и не можете да избягате. По-нататъшното кръвопролитие е безсмислено. Съветвам ви да излезете от боя и да се оттеглите обратно към шелфовия ледник, откъдето ще бъдете евакуирани от нашите хора. Ще ви бъде разрешено да вземете с вас вашите ранени и жертви. Ако не се подчините в следващите шейсет секунди, всички ще загинете. Изборът е ваш.

Съобщението дойде като шок.

Клири отказа да приеме неизбежното поражение. Той гледаше безпомощен сгърчените и надупчени от куршуми тела на убитите и

окървавените ранени. Очите на останалите живи и годни да продължат битката святкаха с твърда решителност.

Вдъхващият страхопочитание досега Клири беше останал едва с дваайсет и шест души в състояние да се бият. Той пропъди злъчния песимизъм и горчивина, чувства, непознати му до този момент. Колкото и да му изглеждаше безнадеждно да предприеме нов удар, той бе твърдо решен да опита. Всеки от хората му знаеше, че ако не загинат тук и сега, със сигурност щяха да загинат, когато Земята полудее. С огромни опасения Клири прегрупира колкото души бяха останали за последна атака над контролния център.

Изведнъж в тишината от временно прекратения огън до слуха му достигна далечен звук от клаксон. Звукът постепенно се усилваше и всички глави се обърнаха и загледаха като омагьосани.

И тогава го видяха.

* * *

— Какво става? — извика Лорън над тихо разговарящите мъжки гласове, като чу възбуждения и объркан говор по високоговорителите.

Всички в помещението за телеграфна връзка в Пентагона отместиха погледи към мониторите със статични снимки на Волфовото съоръжение и млъкнаха като онемели, когато се заслушаха в откъслечните фрази, идващи от високоговорителите.

— Боже мой! — промълви адмирал Елдридж.

— Какво, по дяволите, става там? — попита президентът.

— Нямам представа, господин президент — смънка генерал Саут, напълно объркан от хаотичните думи на екипите от специалните войски, които като че ли крещяха в един глас.

Нещо много странно ставаше в района на бойните действия в минералодобивното съоръжение. Както мъжете от ударната група, така и охранителите на Волф се смразиха на място. Клири гледаше като хипнотизиран, без да мига, огромното червено превозно средство, което изникна пред очите му като в налудничав кошмар, и съвсем се втрещи, като го видя как заби предницата си в двата бронирани

снокета, прекатури ги на една страна и ги прегази. Изумените охранители в тях бяха изхвърлени от удара във въздуха и изпадаха върху леда във вид на купчини от натрошени кокали. Пламъци се извиха над сгромолясващите се с пронизителен метален звук откъснати врати, смачкани стоманени парчета и броневы плочи. Чудовището нито за миг не забави ход и неотклонно продължи напред.

Джейкъбс извика на хората си да се дръпнат настрани, а Шарпсбърг, забравяйки за раните си, залази, за да се махне от пътя на бързо приближаващото се чудовище. Гарнет и екипът му, които стояха като препарирани от изумление, мигом се окопитиха и отскочиха към стените на сградите.

Чудовището мина покрай тях с оглушителен рев от изпускателните тръби, чиито шумозаглушители бяха отхвъркнали при удара със снокетите. Това беше звук, който никой от бойците нямаше да забрави цял живот. После огромната машина мина през ледената бариера с такава лекота, сякаш тя беше направена от картон.

Охранителите, както и мъжете от ударната група съвсем се стъписаха, като видяха как механичният колос не се задоволи само с разрушаването на барикадата, а продължи напред към сводестия вход на командния център.

И тогава настана същинска лудница! Охранителите се съживиха и се пръснаха като обезумели на всички страни, за да спасят кожата си. Клири още не можеше да проумее дали спасението на командата му беше дело на извънземни, или на демони от халюцинациите му. Завесата в съзнанието му бързо се вдигна и той изведнъж осъзна, че благодарение на огромната машина победата най-неочаквано бе възкръснала от пепелта.

Клири завинаги щеше да запази спомена за това огромно превозно средство, боядисано в червено, което блестеше под яркото слънце, за шофьора му, който с едната ръка държеше кормилото, а с другата стреляше през прозореца с автоматичния си колт от 1911 година в охранителите, и за спътника му, който местеше бушмастера си наляво и надясно и просваше на земята всяка движеща се черна униформа.

Трийсетината охранители, оцелели от нападението на американските бойци, скоро се окопитиха и започнаха да стрелят по смъртоносното и странно превозно средство. Залповете им отекваха

оглушително един след друг. Куршумите се забиваха в червената каросерия и огромните колела, разкъсваха метал и гума, но чудовището отказваше да спре. Парче стъкло не беше останало по кабината, но шофьорът и спътникът му продължаваха да стрелят.

Най-безмилостно сноукрузерът нахлу в командния център през металните стени и рамката на портала със скорост трийсет километра в час като юмрук, забит във вратата на детска къщичка. От сблъсъка покривът на кабината на круизера бе отнесен. Но той продължи напред, блъскайки се и разрушавайки електронната апаратура, мебелите и компютърните системи в командната зала. Настана същински хаос.

Със смачкана предница, с надупчена от куршумите каросерия, с кабина на път да се разпадне, с гуми нарязани на ленти и спукани, сноукрузерът загуби инерция, удари се в насрещната стена и най-накрая спря.

Обзети от въодушевление, оцелелите от ударната група, без да чакат команда, скочиха на крака и се втурнаха към командния център. Тичайки през пролома, направен от сноукрузера, те прескочиха срутената барикада, съсредоточавайки стрелбата си в изненаданите охранители, заварени неподготвени от атаката им, тъй като бяха съсредоточили вниманието си и стреляха във вилнеещото превозно средство.

Хуго Волф стоеше вцепенен от ужас. Гигантското червено чудовище, изникнало незнайно откъде, само за две минути беше успяло да помете два снокета и хората в тях и да повали мъртви близо двайсет охранители. Хуго не можеше да повярва на очите си. Обзет най-ненадейно от паника, той скочи в стоящия наблизо сноумобил, запали мотора и отпраши към самолетния хангар.

Изоставените без водач и команди охранители съзряха слаба надежда за спасение и един по един сложиха оръжие и вдигнаха ръце зад тила си. Само неколцина хукнаха през глава в опит да стигнат до хангара, преди да са излетели самолетите. Изведнъж над бойното поле се слегна необичайна тишина и спокойствие. Кръвопролитие и битката бяха приключили.

В командната зала цареше пълна бъркотия. Пултовете бяха изтръгнати от основите си и запратени в стените. Съдържанието на бюрата, лавиците и шкафовете беше пръснато по пода. Маса и столове се търкаляха изпочупени и изкривени. Сноукруизерът стоеше наред безредието като ранен динозавър, надупчен от хиляди куршуми. Колкото и да беше чудно обаче, той не беше мъртъв. Напук на всички закони на механичното инженерство дизелите му продължаваха да работят на празен ход, издавайки нисък потракващ звук от разбитите изпускателни тръби.

Пит побутна навън пронизаната от куршуми врата на кабината и нехайно я изгледа как се откъсна от счупените панти и падна на пода. За голяма изненада той и Джордино не бяха пострадали сериозно. Пит беше получил малка дупка над левия си лакът от куршум, пронизал ръкава на дебелото му облекло, а Джордино имаше кървяща рана в скалпела си.

Пит огледа командната зала за трупове или ранени, но Волфови заедно с техните инженери и учени по-отрано бяха напуснали сградата на път за хангара.

— Часовникът продължава ли да цъка? — попита Джордино с усмихнати, но замислени тъмни очи.

— Не вярвам — посочи Пит с брадичка разбития цифров часовник, лежащ сред останките. Цифрите бяха замръзнали на десет минути и двайсет секунди.

— Значи няма да има откъсване на ледника?

Пит само поклати глава.

— И няма да настъпи краят на земята?

— Няма да настъпи краят на земята — повтори като ехо Пит.

— Значи всичко свърши — измърмори Джордино, на който му беше трудно да повярва, че онова, което бе започнало в рудника в Колорадо, най-накрая бе приключило в една зала за всемирно унищожение в Антарктида.

— Почти. — Пит се облегна изтощен на разбития сноукруизер, изпълнен с облекчение, притъпено от гняв срещу Карл Волф. — Останаха още няколко свободни края, които трябва да вържем.

Джордино гледаше така, сякаш се намираше на друга планета.

— Десет минути и двайсет секунди — рече той бавно. — Нима светът е бил толкова близо до пълното забвение?

— Ако проектът „Валхала“ беше пуснат в действие, дали наистина е щял да промени планетата Земя за хиляди години напред? За щастие това никога няма да узнаем.

— Не мърдайте! Останете на местата си! — разнесе се твърд и студен като мрамор глас.

Пит вдигна поглед и видя насреща си мъж с бяло облекло, насочил оръжие в него. Непознатият имаше рана на едната си ръка, от брадичката му течеше кръв.

— Мога ли да помръдна ушите си? — попита той съвсем спокойно.

От мястото си Клири не можеше да каже със сигурност дали двете фигури пред него бяха врагове, или приятели. По-ниският приличаше на питбул. Другият беше разчорлен и почти цялото му лице беше скрито под мърляви превръзки. И двамата имаха вид на изправени на крака мъртъвци.

— Кой си ти, умнико, и откъде изникнахте двамата?

— Аз се казвам Дърк Пит, а приятелят ми — Ал Джордино. Ние сме от Националната агенция за подводни и морски изследвания.

— От НЮМА?! Наистина ли? — Клири сметна отговора като почти налудничав.

— Наистина — потвърди Пит. — А вие кой сте?

— Майор Том Клири от Американските специални сили. Ръководя групата, която извърши нападение над съоръжението.

— Съжалявам, че не успяхме да пристигнем по-рано и да спасим повече от вашите хора — каза искрено Пит.

Клири отпусна рамене и свали пистолета си.

— Днес загинаха едни от най-способните мъже.

Пит и Джордино не казаха нищо. Не можеха да намерят подходящи думи.

Клири отново изправи гръб.

— Не мога да повярвам, че двама океанографи от НЮМА, необучени да отблъскват противник, успяха да нанесат такива поражения — рече той.

— Да спасим вас и хората ви беше спонтанно действие. Главната ни цел беше да попречим на Волфови да причинят катаклизъм.

— И осъществихте ли я? — попита Клири, оглеждайки разрушената командна зала. — Или часовникът продължава да работи?

— Както виждате, всички електронни функции са прекъснати. Електронните команди за задействане на апаратурата за откъсването на ледника са прекратени.

— Слава богу! — въздъхна Клири и раменете му отново се отпуснаха. Той уморено свали шлема си, пристъпи напред и подаде здравата си ръка. — Господа, онези от нас, които оцеляхме, сме ви безкрайно задължени. Един бог знае колко живота спасихте с навременната си намеса... — Докато се ръкуваше, той замълча и отмести поглед към някога красивия сноукруизер, чиито дизели продължаваха да тупкат бавно като две изтощени сърца. — Всъщност каква е тази машина?

— Сувенир от адмирал Бърд — отвърна Джордино.

— От кого?

Пит се усмихна леко.

— Това е дълга история.

Мислите на Клири се върнаха към действителността.

— Не виждам никакви трупове.

— Изглежда, че всички са се измъкнали оттук по време на битката и са отишли в хангара, за да се качат на самолетите и да избягат — предположи Джордино.

— В плана ми на комплекса има отбелязана самолетна писта, но ние никъде не видяхме самолети, докато се спускахме с парашутите.

— Хангарът им не се вижда от въздуха. Той е прокопан под леда. Лицето на Клири се изкриви от гняв.

— Да не искате да кажете, че манияците, отговорни за този срамен провал, са се изпарили?

— Спокойно, майоре — усмихна се Джордино. — Те не са напуснали хангара.

Клири забеляза лукавите пламъчета в очите на Пит.

— И за това сте се погрижили, така ли?

— Откровено казано, да — отвърна Пит. — На път за тук случайно се натъкнахме на самолетите им. Щастлив съм да ви съобщя, че всички полети от комплекса са отменени.

Радостни викове и възгласи изригнаха необуздано в подземните оперативни пунктове в Пентагона и Белия дом, когато гласът на Клири оповести за обезвреждането на системите за откъсването на шелфовия ледник. След него лейтенант Джейкъбс докладва, че оцелелите от охраната на Волф са се предали и са в техни ръце.

Президентът не можа да сдържи въодушевлението си и грабна слушалката.

— Майор Клири, обажда се президентът, чувате ли ме?

След кратко смущение по линията, Клири отговори:

— Да, господин президент, чувам ви съвсем ясно.

— Бях предупреден да не се намесвам в съобщителните ви връзки, но сега вече всички тук искаме да чуем по-пълнен рапорт.

— Разбирам, сър — каза Клири леко смутен, че разговаря лично със своя главнокомандващ. — Ще ви го предам обаче набързо, тъй като ни предстои да арестуваме Волфови, техните инженери и останалите живи от охраната им.

— Добре, но моля ви, кажете ни накратко за онова странно превозно средство, което се е появило на сцената. На кого принадлежи и кой го използва?

Клири му разказа, но доста се затрудни в опита си да опише как изглежда пригоденото за пътуване по сняг и лед чудовище, което като че ли в последния момент се бе материализирало от леда и буквално бе грабнало победата от устата на поражението.

Всички седяха и слушаха смаяни, но никой не беше по-смаян от адмирал Сандекър, когато чу, че двама мъже от неговата агенция са изминали близо сто километра по голия ледник с някакво много старо превозно средство за полярни условия и са помогнали на ударната група да разгроми малката армия от наемни убийци, охраняващи съоръжението. Още повече се изуми, когато чу и имената им — Дърк Пит и Ал Джордино, тъй като знаеше, че те трябва до час да пристигнат във Вашингтон.

— Пит и Джордино... — заклати глава той в недоумение. — Трябваше да предположа. Ако някой влезе с гръм и трясък там, където никой не го очаква, това ще са Дърк и Ал.

— Не съм изненадана — вметна Лорън с усмивка, грейнала по хубавото ѝ лице. — Нямаше начин те да стоят със скръстени ръце и да чакат светът да свърши.

— Кои са тези хора? — попита намръщен генерал Саут. — Откога НЮМА се намесва във военни операции? Кой ги е упълномощил да отиват там?

— Щях с гордост да ви кажа, че аз съм ги упълномощил — отвърна Сандекър, гледайки генерала право в очите, без да трепне, — но просто няма да е вярно. Тези мъже, или по-точно моите мъже, са действали по своя инициатива и доколкото разбирам, са свършили адски добра работа.

Спорът бе преустановен, преди да е започнал. В крайна сметка на всички им стана ясно, че ако не е била намесата на Пит и Джордино, последиците щяха да са потресаващи.

В това време ушите на Пит и Джордино сигурно са им горели, но тъй като нямаха връзка с радиото на Клири, те не можаха да чуят нито дума от това, което се говореше за тях от разстояние половината свят. Пит седеше на стъпалото на сноукрузера и сваляше превръзките от лицето си. Няколко от раните му имаха нужда да се зашият.

Клири го попита:

— Сигурен ли сте, че Волфови са все още тук?

Пит кимна.

— Карл, главата на семейството, и една от сестрите му — Елзи — сега сигурно леят сълзи, като са видели в какво са се превърнали самолетите, с които са възнамерявали да избягат оттук.

— Можете ли вие и господин Джордино да ме заведете до хангара?

— За нас ще бъде чест и привилегия — усмихна се Пит.

Гласът на генерал Саут прекъсна разговора им.

— Майор Клири, нареждам ви да прегрупирате хората си, да направите каквото можете за ранените и да обезопасите каквото е останало от съоръжението. После изчакайте подразделението от Специалните войски, което ще се приземи до половин час.

— Слушам, сър. Но преди това имаме да довършим една малка работа. — Клири изключи връзката и се обърна към Пит. — Къде е

хангарът?

— На около осемстотин метра оттук. Да не би да сте намислили да задържите сто души с малкото хора, които са ви останали?

Устните на Клири се разтеглиха в лукава усмивка.

— А вие не смятате ли, че е съвсем в реда на нещата именно хората, които преминаха през ада, да присъстват на залавянето на жертвите?

— Да, нямам какво да възразя.

— В такъв случай вие двамата ще поемете ли ролята на водачи?

— Получихте ли разрешение от Вашингтон?

— Дори не си направих труда да го поискам.

В матовозелените очи на Пит заблестяха лукави пламъчета, преди да отвърне:

— Защо пък не! Ал и аз никога не пропускаме случай да се включим в някой пъклен план.

45.

Щеше да бъде прекалено умерено твърдение, ако се кажеше, че Карл Волф беше ужасен и вбесен, когато видя превърнатите в развалини самолети. Грандиозният му план беше направен на пух и прах. Той продължаваше да си мисли, че механизмът за откъсване на шелфовия ледник ще се задейства след по-малко от четири минути.

Подведен от Хуго, който му бе съобщил, че охранителите в командния център продължават да се сражават на живот или смърт с американската група, Карл нямаше представа, че Четвъртата империя беше умряла още преди да се е родила, както и че проектът „Валхала“ бе прекратен.

Волфови стояха в група, с мрачни лица и не можеха да повярват на очите си, нито на невероятната история за някакво огромно превозно средство, което пощуряло и смачкало самолетите им, а после продължило към разразилата се пред командния център битка. Единствено Хуго не беше сред семейството. Решен да се бие докрай, той пренебрегна затрудненото им положение и трескаво започна да организира останалите невредими членове на охраната за последна съпротива срещу американците, за които беше сигурен, че всеки момент щяха да атакуват хангара.

Най-накрая Карл въздъхна тежко.

— Е, това е — и се обърна към Блонди. — Изпрати съобщение до Бруно на борда на „Улрих Волф“. Предай му ситуацията и му кажи да изпрати час по-скоро други самолети тук. Нямаме никакво време за губене.

Без да задава въпроси, Блонди се затича към радиото в командния пункт в края на пистата.

— Дали ще е възможно да кацнем на борда на „Улрих Волф“ в началния стадий на катаклизма? — попита брат си Елзи, чието лице бе пребледняло от тревога.

Карл се обърна към главния инженер Юрген Холц.

— Юрген, имаш ли отговор на въпроса на сестра ми?

Обзетият от страх Холц сведе поглед към ледения под и отвърна:

— Няма как да изчисля кога точно ще се надигнат очакваните ураганни ветрове и приливните вълни. Нито мога да предскажа първоначалната им сила. Но ако те стигнат до „Улрих Волф“, преди да сме кацнали на борда му, опасявам се, че резултатът ще е трагичен.

— Да не искаш да кажеш, че всички ще загинем? — попита Елзи.

— Казвам само, че не можем да знаем нищо с точност, докато не започне приливът.

— Изобщо няма да имаме време да прехвърлим артефактите на аменеите от разбитите ни самолети на изпратените от Бруно — каза Карл, гледайки със свито сърце частния семеен самолет, който приличаше на счупена детска играчка. — Ще вземем само реликвите от Третия райх.

— Ще имам нужда от всеки здрав и прав мъж и жена, който може да борава с оръжие — разнесе се зад гърба на Карл гласът на Хуго, чиято черна униформа беше оплескана с кръвта на охранителя, който бе прострелян пред очите му, преди да успее да предаде съобщението за нападнатия хангар. — Съзнавам, че сред нас има много изплашени и объркани хора, но ако искаме да оцелеем, докато бъдем спасени от братята и сестрите ни в корабостроителницата, трябва да се опълчим срещу американската ударна група.

— Колко от бойците ти са живи? — попита го Карл.

— Само дванайсет. Затова ми трябва всички възможни резерви.

— Имаш ли достатъчно оръжие за нас?

Хуго кимна.

— В арсенала до входа на хангара ще намерите всичко необходимо.

— В такъв случай имаш разрешението ми да призовеш за помощ всеки, който иска да види отново любимите си същества.

Хуго го погледна право в очите.

— Не е моя работа, братко, да ги карам да се бият и умират. Ти си водачът на нашата нова съдба, всички благоговеят пред теб, така че кажеш ли им ти, ще те последват.

Карл огледа последователно лицата на брат си и двете си сестри и видя в очите им отразено собственото си лошо предчувствие. Не се поколеба обаче да заповяда на хората си да дадат живота си за него и близките му.

— Събери всички — каза той на Елзи — и аз ще им кажа какво да правят.

Клири остави четирима от хората си, които не бяха сериозно пострадали, да се погрижат за ранените и да бъдат нащрек за оцелели охранители, а с останалите двайсет и двама тръгна след Пит и Джордино към хангара. Влязоха в тунела в тактическа формация, като двама от пехотинците на Гарнет вървяха най-отпред в ролята на разузнавачи.

Лейтенант Джейкъбс безкрайно се изненада, като видя Пит и Джордино отново и още повече се удиви, когато разбра, че именно те бяха вкарали в битката сноукрузера минути преди Клири и хората му да претърпят пълно поражение.

Този път, докато Пит и Джордино вървяха по обратния път, леденият тунел им изглеждаше много по-различен. Пит се усмихна в себе си, когато видя дългите бразди в ледените стени, оставени от сноукрузера, докато го караше бясно, за да избяга от бронирания снокет.

Когато стигнаха до изоставен влекач с прикачени за него четири открити товарни платформи, колоната спря и ги използва за прикритие. Клири попита двамата си водачи:

— Колко още остава до хангара?

— Около петстотин метра — отвърна Пит.

— Има ли някъде удобно място по пътя дотам, на което е вероятно да са издигнали барикада?

— Не едно, а на всеки три метра. Но се съмнявам да са успели да издигнат нещо солидно за краткото време, откакто загубиха битката за съоръжението си. — Той посочи надолу към леда; освен следите от гумите на сноукрузера, единствените други следи бяха от сноумобил и стъпките на няколко души, вероятно побягнали от сражението. — Едва ли от охранителите им са останали повече от десет-дванайсет души. Но ако са решили да издигнат преграда, то тя трябва да е на стотина метра от хангара.

— Не забравяй снокета — подсети го тихо Джордино, — онзи, който на идване не успя да превърнеш в скрап.

— Нима наоколо се навърта още някоя от ония проклети бронирани машини? — измърмори Клири.

Пит кимна.

— Твърде е възможно. Сред боеприпасите ви има ли нещо, което да може да го обезвреди?

— Нищо, което да пробие бронята й — призна Клири.

— Стройте хората си, майоре. Мисля, че виждам нещо, което можем да използваме.

Пит отиде при влекача и до кутията за инструменти намери празен бидон за гориво. После откри един лост и с него продупчи дъното на резервоара за гориво на влекача. Напълни бидона и го вдигна високо.

— Сега ни трябва само възпламенител.

Лейтенант Джейкъбс, който през цялото време наблюдаваше какво прави Пит, бръкна в раницата си и извади малък сигнален ракетен пистолет.

— Това ще свърши ли работа?

— Като красива жена и чаша отлежало каберне — отвърна Пит.

Клири направи знак на хората си и изкомандва:

— Започни движението!

Мъжете закрачиха в тунела като призрци на слабата светлина, процеждаща се през дебелия лед. Пит се почувства горд, че той и Джордино са приети като равни на тези мъже.

Изведнъж до тях долетя далечен шум от двигател на приближаващо се превозно средство. Всички замръзнаха на местата си и се послушаха. Шумът ставаше все по-силен и след малко, преди да стигнат завоя, светлини на фарове затанцуваха по ледената стена.

— Това е снокетът — съобщи Пит спокойно и посочи към най-близкото от празните складови помещения. — Предлагам всички до един да се укрием вътре, преди да бъдем осветени от фаровете.

Двайсет секунди след кратката команда мъжете до един влязоха в склада и притвориха вратата. След малко тунелът бе облян от ярка светлина. Пит приклепна непосредствено зад вратата, държейки с двете си ръце бидона. Зад него в готовност стояха Джейкъбс със сигналния пистолет и хората му, които чакаха само команда, за да открият смъртоносен огън срещу всеки, който се намираше в снокета или го следваше пеша.

Улучването на момента беше от огромно значение. Ако Пит хвърлеше бидона по-рано или по-късно и охранителите в бойната машина останеха живи, цялата ударна група в склада щеше да се озове като в капан и за секунди щеше да бъде покосена. Джейкъбс също трябваше да се прицели точно. Не улучеше ли, всичко отиваше по дяволите.

Снокетът беше вече близо. Пит прецени, че скоростта му е около шестнайсет километра в час. Шофьорът явно караше предпазливо. Като погледна през пролуката между вратата и рамката и не видя никакви охранители да следват пешком бронираната кола, Пит прошепна на Клири:

— Доста бързо се движи, за да го следва подкрепление на крака.
— Според мен това е разузнавателна мисия.

— Машината побира четирима души — измърмори Клири. — В това лично се уверих.

Пит затвори очи, за да не бъде временно заслепен от ярките фарове на снокета, който беше вече толкова близо, че чуваше хрущенето му по ледения под на тунела. С огромна предпазливост, без да прави резки движения, които биха привлекли вниманието на някого в снокета, той отвори с още няколко сантиметра вратата. Предницата на бронираната машина беше вече на метри от входа на склада. След миг Пит отвори широко вратата, изправи се с целия си ръст и хвърли бидона с горивото в отворения отсек на снокета. После веднага се наведе и се просна върху леда.

Джейкъбс беше насочил сигналния си пистолет още преди Пит да се отдръпне от вратата. Помръдна го милиметър само и натисна спусъка. Снарядът мина на два пръста над главата на Пит и миг след като бидонът полетя към снокета, пръсна съдържанието му.

Вътрешността на бронираната кола избухна в пламъци. Ужасените охранители, с подпалени униформи, започнаха да скачат от колата и като обезумели се затъркаляха по леда, за да потушат обхваналите ги пламъци. Но дори и да успееш, нямаше да могат да спасят живота си. Мъжете от командата на Клири съвсем не бяха доброжелателно настроени към тях след всичко, което бяха изтърпели. Те се втурнаха навън от склада и с градушка от куршуми на бърза ръка прекратиха мъките им. Останал без контрол, снокетът продължи по

пътя си, като се удряше и ожулваше гладките ледени стени, което обаче не намали скоростта му.

Без да губи време да брои мъртвите, Клири регрупира хората си и ги изкомандва отново да продължат движението напред. Никой не се обърна, нито се изпълни с чувство на угризение. Всички крачеха стегнато, изгарящи от нетърпение да сложат край на този кошмар и да накажат отговорните за него. Пит с мъка се изправи на крака и се облегна на твърдото като скала рамо на Джордино, за да направи първите няколко крачки, докато се отпуснат скованите му крака, след което тръгна след Клири.

Когато радиосигналите му до снокета останаха без отговор, а от тунела отекнаха звуци от стрелба, Хуго Волф предположи най-лошото. Останал без нито една бронирана машина, той нямаше каква друга карта да изиграе, когато американците стигнеха до хангара и предприемеха нова битка с единствените му осем живи охранители. Трудно можеше да разчита на малката група инженери. Те почти не знаеха как да държат оръжие, нито имаха достатъчно твърдост да стрелят по човешки същества, и то обучени професионалисти, които щяха да открият огън по тях. Не ми остава нищо друго, помисли си той съкрушен, освен да хвърля зара за последен път.

Той се приближи до Карл, Елзи и Блонди, които разговаряха с Юрген Холц. Карл се обърна и забеляза мрачното му изражение.

— Проблеми ли има, братко?

— Загубих последния си брониран снокет и още четирима стрелци.

— Трябва да издържим — каза Елзи. — Бруно е тръгнал насам с два самолета и ги очакваме да пристигнат след пет часа.

— Което прави три и половина часа след като шелфовият ледник се откъсне — отбеляза Холц. — Последователността на активиране на машините вече е започнала и не може да бъде спряна.

— Дали ще можем да удържим положението дотогава? — смънка под носа си Карл.

Хуго се загледа в тунела, водещ към минералодобивното съоръжение, сякаш очакваше оттам да се появи армия от фантоми.

— И те са останали шепа хора. Ако охранителите ми могат да ги елиминират още в тунела или поне да намалят броя им, тогава ще имаме достатъчно огнева мощ, за да ги довършим.

Карл постави ръка върху рамото на Хуго.

— Какъвто и да бъде изходът, братко, знам, че ще се държиш смело и с чест.

Хуго прегърна Карл, после се присъедини към последните останали охранители и ги поведе към тунела. След тях потегли влекач с прикачена за него товарна платформа, натоварена с 250-литров бидон и вентилатор с диаметър 1.80 метра.

Ударната група спря малко преди последния завой в тунела. Оттам до хангара оставаха петдесетина метра. Пред тях се появи лека мъгла, която постепенно ставаше все по-гъста и започна да обгръща мъжете.

— Какво според вас може да е това? — обърна се Клири към Пит.

— Нищо добро. Нямаше такова нещо, когато минахме оттук със сноукруизера. — Пит вдигна пръст във въздуха, сякаш да провери дали има вятър. — Това не е естествено явление. И не само че има странна миризма, ами и се разнася от някакъв уред, като голям вентилатор например.

— Но не е отровен газ — рече Клири, душейки въздуха. — Част от обучението ни включваше разпознаване на токсични газове. Мисля, че са ни пуснали някакъв безобиден химикал, за да прикрият действията си.

— Сигурно са останали без човешка сила и правят отчаян ход — предположи Джейкъбс.

— Приближете се — изкомандва Клири по радиото си. — Продължаваме да напредваме. Бъдете готови да използвате всяко укритие, което можете да намерите, ако те открият огън в мъглата.

— Аз не бих препоръчал подобно действие — предупреди го Пит.

— Защо? — попита Клири.

Пит се ухили на Джордино.

— Струва ми се, че сме били вече тук.

— И добре се справихме — добави Джордино.

Пит се загледа със задоволство в мъглата, после сложи ръка върху рамото на Джордино.

— Ал, вземи със себе си едно от момчетата на майора, изтичайте обратно до влекача и донесете резервната му гума.

Клири го погледна с любопитство.

— За какво може да ни послужи една гума?

— За малка хитрост и от наша страна.

Минута по-късно оглушителна детонация раздра сърцето на тунела. Нямаше пламък, нито виещ се дим, само ослепителна светлина, последвана от силна ударна вълна. Звукът от взрива изтрещя като близка мълния, отекна из целия тунел и постепенно заглъхна.

Слисан от неочаквания гърмеж, с чувството, че в ушите му кънтят камбаните на десетки катедрали, Хуго поведе осемте си охранители през купчините от изпадали парчета лед, очаквайки да види разчленените трупове на американците. Всички бяха изпълнени с надеждата, че врагът им е окончателно елиминиран.

Със запалени фенерчета, за да осветяват пътя си в мъглата и изпаренията от взрива, те излязоха от завоя и предпазливо продължиха навътре в тунела. След още няколко крачки различиха телата, проснати върху леда или заровени под ледените късове, срутени от тавана на тунела. С нарастващо задоволство и въодушевление Хуго огледа един по един мъртвите американци. Погледът му се задържа върху двама от мъжете, облечени с цивилни облекла, и той се запита кои ли може да са те. И двамата лежаха по очи, така че не можа да разпознае в тях мъжете, които бяха нахлули с огромното превозно средство в командния център, оставяйки след себе си смърт и разруха.

— Поздравления за голямата победа, господин Волф — каза един от охранителите.

Хуго кимна бавно.

— Да, но тази победа бе извоювана на много висока цена — след тези думи той обърна гръб на касапницата и поведе хората си обратно към хангара.

— Стой! — извика Клири.

Хуго и охранителите рязко се обърнаха и втрещени загледаха как мъртъвците скочиха на крака и като един насочиха оръжията си към тях. Всеки друг би се предал веднага. Хуго обаче, по-скоро по рефлекс, отколкото от здрав разум, също вдигна пистолета си, а след него и охранителите.

Оръжията на американската група гръмнаха едновременно. Охранителите успяха да изстрелят само няколко куршума напосоки, преди да бъдат покосени. Хуго политна назад, направи няколко крачки и застана неподвижен, с широко отворени от ужас очи, докато куршумите пронизваха черната му униформа от корема до гърдите. Пистолетът се изхлузи от ръката му. После с болезнена сигурност, че с него е свършено и че му остават само секунди живот, той се строполи на земята.

Стрелбата стихна и Джейкъбс, следван предпазливо от хората си, започна да претърсва труповете и да издърпва оръжията от мъртвите им ръце. Пит коленичи до Хуго. Началникът на охраната на семейство Волфови почувства присъствието му и го загледа безизразно.

— Как ви хрумна това? — промълви той.

— Вашите хора използваха същия капан за мен в рудника в Колорадо.

— Но взривът...?

Пит виждаше, че мъжът умира и побърза да му обясни как са търкуляли дотук гумата от влекача и я свързали с тяхното взривно вещество.

— Веднага след експлозията — заключи той — излязохме от склада и налягахме сред ледените отломки, преструвайки се на умрели.

— Кой сте вие?

— Името ми е Дърк Пит.

Клепачите на Хуго трепнаха.

— Не може да бъде! — прошепна той и миг след това главата му се отпусна на една страна с отворени безжизнени очи.

Експлозията, последвана от стрелба, отекна през тунела до хангара като тътен от силен гръм. После шумотевицата изведнъж секна и в хангара се настани потискаща тишина. Минути минаваха, а всички стояха като вкаменени, вторачили тревожни погледи в зейналия мрак. Изведнъж неземната тишина се наруши от шума на приближаващи се стъпки по ледения под на тунела.

След малко от тъмнината се появи фигурата на висок мъж, вдигнал прът с бял парцал, завързан за върха му, и закрачи към полукръга от стотината мъже и жени, до един насочили оръжията си в непознатия, чиято долна половина на лицето беше закрыта от шал. Той застана право пред Карл и сестрите му и свали шала си, разкривайки изпито от умора грубо лице с набола брада.

— Хуго ви изпраща поздрави, но не е в състояние да отпътува с вас.

За миг сред всички в хангара настъпи невероятен смут. Лицето на Елзи се изкриви от ярост. Както се очакваше, Карл пръв се съвзе.

— Това сте бил вие, господин Пит — рече той, оглеждайки го подозрително. — Същинско проклятие сте!

— Извинете ме, че съм с всекидневен облекло — заговори сърдечно Пит, — но смокингът ми е на химическо.

Гледайки го с убийствен поглед, Елзи пристъпи напред и заби цевта на пистолета си в корема му. Той изстена от болка и се преви, но усмивката не слезе от лицето му.

— Както виждате, не съм въоръжен и съм вдигнал знамето на временното примирие — каза той с непринуден тон.

Карл отмести оръжието на Елзи настрани, но тя изсъска злобно:

— Остави ме да го застрелям.

— Всяко нещо с времето си — рече брат ѝ и погледна Пит право в очите. — Искате да кажете, че Хуго е мъртъв?

— Както казваме в нашия край, Хуго ритна камбаната.

— А хората му?

— И те са в същото положение.

— Вие ли съсипахте самолетите ми?

Пит погледна към разбитите летателни апарати и сви рамене.

— Признавам си, че действах доста безразсъдно.

— Откъде идвате? — попита рязко Карл.

Пит се усмихна, подмина въпроса му и рече:

— Съветвам ви да кажете на хората си да сложат оръжие, преди да са пострадали сериозно. Достатъчно кръв се проля днес. Ще бъде върхът на глупостта да увеличаваме жертвите.

— Колко души от вашата група останаха живи?

— Вижте сам. — Пит се обърна и направи знак с ръка. Джордино, Клири и двайсетината мъже излязоха от тъмния вход на тунела и застанаха в права редица на десет крачки един от друг, с готови за стрелба оръжия.

— Двайсет срещу сто, а? — усмихна се за първи път Карл Волф.

— Всеки миг ще пристигне подкрепление.

— Ще бъде много късно — подметна Карл, напълно убеден, че Пит прави отчаян опит да се спаси чрез шикалкаване. — Нанотехническите системи за откъсването на шелфовия ледник вече са задействани. Светът отива към катаклизъм, както ви казах преди време. Нищо не може да го спре.

— Разрешете ми да не се съглася с вас — каза Пит с подчертано неутрален тон. — Всичките системи бяха изключени десет минути преди да бъдат приведени в действие. Съжалявам, че осуетих плановете ви, Карл, но катаклизъм няма да има. Няма да има и „Нова съдба“, нито Четвърта империя. Земята ще продължи да се върти около слънцето както досега, светът ще си остане несъвършен, с всички човешки слабости и грешки. Лято и зима, синьо небе и облаци, дъжд и сняг ще продължат да се редуват, докато съществува човешкият род. Ако изчезне, то това ще стане по естествени причини, а не поради някакъв безумен план, съставен от мегаломани, имащи за цел да господстват над света.

— Какви ги говорите? — В резкия глас на Елзи се долови уплаха.

— Не се тревожи, скъпа сестро — опита да я успокои Карл. — Този човек лъже.

Пит поклати уморено глава.

— За семейство Волф всичко свърши. Ако някой заслужава да бъде изправен пред световния трибунал в обвинение за опит да извърши престъпление спрямо човечеството, това сте вие. Когато седем милиарда души научат как лично вие и вашето семейство от зли хора се опитват да унищожат всеки мъж, жена и дете на планетата, съвсем няма да гледат на вас с добро око. Огромните ви кораби, богатства и съкровища ще бъдат конфискувани. И ако някой от семейството ви избегне доживотна присъда в затвора, всяка негова постъпка ще бъде зорко наблюдавана от международното разузнаване и полицейските управления, за да се пресече всяка амбиция за създаване на Четвърта империя...

— Ако всичко това е истина — прекъсна го Карл със злобна усмивка, в която се долавяше известна несигурност, — какво смятате да правите с мен и сестрите ми?

— Това не е моя работа — въздъхна Пит. — Някой ден, някъде, вие ще увиснете на бесилото за всичките си престъпления, за всичките поръчкови убийства на хора, които са се изпречвали на пътя ви. Моето удовлетворение ще бъде да седя на първия ред и да ви гледам как се сгромолясвате.

— По-предизвикателна и по-смела илюзия не съм чувал, господин Пит. Жалко, че е само в кръга на чистата фантазия.

— Вас май трудно може да ви убеди човек.

— Подай команда за стрелба, братко — намеси се Елзи. — Застреляй тази паплач. Защото ако ти не го направиш, аз ще го сторя.

Карл Волф огледа уморените и изтощени мъже от командата на Клири.

— Сестра ми е права. Ако хората ви не се предадат в следващите десет секунди, ние ще ги застреляме.

— Това никога няма да стане — отвърна Пит с твърд и рязък глас.

— Сто пистолета срещу двама и няма да стане ли? Битката няма да продължи дълго и ще има само един завършек. Видите ли, господин Пит, прекалено много е заложено на карта. Сестрите ми и аз с удоволствие ще жертваме живота си в името на Четвъртата империя.

— Глупаво ще бъде да погубвате още човешки живот за една мечта, която вече е мъртва и погребана — подметна нехайно Пит.

— Напразните надежди на отчаяния човек. Е, поне ще получа удовлетворението от това, че пръв вие ще умрете.

Пит изглежда продължително Волф, после сведе поглед към автоматичното оръжие в ръцете на лудия немец, сви рамене и рече:

— Така да бъде. Но преди да се опияните от жаждата за кръв, не е зле да погледнете зад гърба си.

Волф поклати глава.

— Няма да отместя поглед от вас.

Пит се обърна леко към Елзи и Блонди.

— Защо вие, момичета, не потвърдите пред брат ви фактите на живота?

Сестрите Волф се обърнаха и погледнаха назад.

Всеки врат в хангара се изви и всеки поглед се спря върху задната стена и входа на отсрещния тунел. Ако едно нещо му липсваше на хангара, то не беше арсенал от автоматични оръжия. Към драмата, разиграваща се край разбитите самолети, беше дошло попълнение от нови двеста автомата. Цевите на двеста ужасяващи на вид пушки „Иредикейтър“ в ръцете на мъже, със скрити под шлемове и тъмни очила лица, бяха насочени в гърбовете на инженерите и учените на търговско обединение „Съдба“. Те стояха в правилен полукръг, като всички от първата редица бяха приклекли, и бяха облечени с полярни бойни облекла, подобни на тези, които носеха Клири и хората му.

Един от мъжете пристъпи крачка напред и заговори с висок и властен глас.

— Сложете оръжията си много бавно и се отдръпнете назад! При първи признак на враждебност, ще заповядам на хората си да открият огън! Моля, подчинете се и никой няма да пострада!

Не последва никакво колебание или опит за съпротива. Ни най-малко. Мъжете и жените от научния екип към „Съдба“ сякаш само това чакаха, за да се освободят от оръжията, с които само малцина знаеха как да си служат. Те като че ли изпуснаха обща въздишка, когато отстъпиха назад далече от бушмастерите и вдигнаха ръце.

Елзи изглеждаше така, сякаш някой бе забил нож в сърцето ѝ. Блонди, с очи, изпълнени със страх и смут, като че ли всеки момент щеше да повърне. Лицето на Карл Волф беше напрегнато и

неподвижно като камък, но по-скоро от ярост, отколкото от страх, че грандиозният му план да създаде нов световен ред изведнъж рухна.

— Кой от вас е Дърк Пит? — попита командирът на новопристигналото подразделение от специалните войски.

Пит бавно вдигна ръка.

— Аз.

Офицерът се приближи до него и му кимна леко.

— Полковник Робърт Уитънбърг, командващ мисията на специалните сили. Докъде е стигнала операцията „Бариера Рос“?

— Тя приключи — заяви Пит с твърд глас. — Проектът „Валхала“ беше прекратен десет минути преди да бъде задействана системата за откъсване на ледената маса.

Уитънбърг въздъхна с облекчение.

— Слава богу!

— По-навреме едва ли бихте могли да дойдете, господин полковник.

— Щом осъществихме радиовръзка с майор Клири, следвахме упътванията ви и влязохме през разбитата от вас ледена стена на каньона. — Той направи пауза и попита: — Видяхте ли древния град?

— Да — усмихна се Пит, — видяхме го.

— Оттам продължихме по пътя за хангара и се събрахме, без никой да ни забележи.

— Беше доста рисковано, но майор Клири и аз успяхме да отклоним вниманието от вашия край на тунела, докато се прегрупирате в бойна позиция.

— Това ли са всички? — попита полковникът.

Пит кимна.

— С изключение на неколцина им ранени в командния център.

Клири се приближи и двамата с полковника се ръкуваха сърдечно.

— Боб — усмихна се Клири уморено, но широко, — нямаш представа колко се радвам да те видя.

— За кой път ти спасявам опашката, а? — подхвърли развеселен Уитънбърг.

— За втори и не ме е срам да го призная.

— Не си ми оставил много работа.

— Така е, но ако ти и хората ти не се бяхте появили навреме, сега щяхте да заварите половин акър, покрит с трупове.

Уитънбърг огледа хората на Клири, които едва стояха на краката си от изтощение, но въпреки това бяха нащрек и не изпускаха от поглед никой от персонала на Волфови.

— Съставът ми се струва намален.

— Изгубих доста опитни момчета — призна с мрачен израз Клири.

Пит посочи към Волфови.

— Полковник Уитънбърг, да ви представя Карл Волф и сестрите му Елзи и... — Той млъкна, тъй като не знаеше името на другата сестра.

— Блонди — уточни Карл. — Какво смятате да правите с нас, полковник?

— Ако зависеше от мен — изпревари полковника Клири, — щях да ви застрелям до един.

— Получихте ли заповеди какво да правите с Волфови, когато ги арестувате? — обърна се Пит към Уитънбърг.

— Нямаше никакво време да обсъждаме този въпрос.

— В такъв случай мога ли да помоля за една услуга?

— След всичко, което направихте вие и приятелят ви — отвърна Клири, — нищо няма да ви откажем.

— Бих искал временно да поема грижата за Волфови.

Уитънбърг се вгледа в очите му, сякаш искаше да проникне зад тях.

— Не ви разбирам.

Клири обаче го разбра.

— Тъй като не си получил никакви заповеди, отнасящи се до арестуваните — обърна се той към полковника, — мисля, че е редно да уважим молбата на човека, който ни избави от неописуемия ужас.

Полковникът се замисли за миг, преди да отговори:

— Съгласен съм. Военните трофеи. Предавам Волфови във ваши ръце, докато бъдат транспортирани под стража във Вашингтон.

— Никое правителство няма законна юрисдикция над хора, пребиваващи на Антарктида — каза надменно Карл. — Незаконно е да ни задържите като заложници.

— Аз съм просто войник — отвърна Уитънбърг и сви равнодушно рамене. — Ще оставя на адвокатите и политиците да решат съдбата ви, след като ви предам в техни ръце.

Докато новосформираните отряди от специалните войски отвеждаха задържаните в спалните помещения на работниците, Пит и Джордино изведоха Карл, Елзи и Блонди през една малка врата навън до самолетната писта. Внезапният леден въздух им дойде като шок след приятната осемнайсетградусова температура в хангара.

Карл Волф се обърна и се усмихна студено на Пит и Джордино.

— Тук ли ще ни екзекутирате?

Блонди имаше вид на изпаднала в транс, но Елзи гледаше Пит с унищожителен поглед.

— Хайде, застреляйте ни, ако ви стиска! — процеди тя през стиснати зъби.

Лицето на Пит изразяваше единствено отвращение.

— В името на всичко свято на света, вие и цялото ви семейство заслужавате да бъдете разстреляни. Но тази чест не се пада на мен и приятеля ми. Ще оставя природата да свърши тази работа.

Изведнъж очите на Карл светнаха.

— Ще ни оставите да избягаме?

— Да — кимна Пит.

— В такъв случай няма да видите мен и сестрите ми изправени пред съда и хвърлени в затвора.

— Семейство с богатство и влияние като вашето никога няма да стъпи в съдебна зала. Вие ще използвате всички средства, за да отървете въжето и отново да бъдете на свобода.

— Напълно сте прав — рече презрително Карл. — Никой държавен ръководител няма да поеме риска на последствията от подвеждане под отговорност семейство Волфови.

— Нито да си навлече нашия гняв — добави Елзи. — Няма нито един високопоставен служител или държавен глава, който да не е длъжник на семейството ни. Нашето разобличаване ще доведе и до тяхното разобличаване.

— Ние не можем да бъдем затворени като престъпници от простолюдието — вметна Блонди, възвърнала наглостта си. —

Семейството ни е с висок дух и силна воля и ние ще се издигнем отново и следващия път няма да допуснем провал.

— Според мен — намеси се Джордино, чиито черни очи бяха изпълнени с презрение — идеята ви никак не е добра.

— Всички ние ще бъдем много по-спокойни, като знаем, че няма да сте наоколо, за да вземете участие в това — каза Пит с леден глас.

Карл присви очи, после огледа заледената местност.

— Сега разбирам — измърмори той, — каните се да ни закарате на някой плаващ леден блок и да ни оставите да загинем.

— Точно така — кимна леко Пит.

— Без подходящо облекло едва ли ще издържим и час.

— Моето предположение е двацет минути.

— Явно, че сме ви подценили като противник, господин Пит.

— Дойдох до заключението, че светът може да се справи и без главния директор на търговско обединение „Съдба“ и семейната империя.

— Защо просто не ни застреляте и да приключите с всичко?

В зелените очи на Пит проблеснаха искри на задоволство.

— О, не, в такъв случай няма да имате време да размислите за ужаса, на който възнамерявахте да подложите милиарди невинни хора.

Слепоочните вени на Карл се издуха леко. Той покровителствено обгърна с ръце раменете на сестрите си и рече:

— Вашата лекция взе да ме отегчава, господин Пит. Предпочитам да посрещна бялата смърт, отколкото да продължавам да слушам философското ви бръщолевене.

Пит гледаше замислен него и сестрите му. Запита се възможно ли е да се направи пробив в това непоправимо семейство. Загубата на империята им разтърси и тримата, но заплахата от смърт ни най-малко не ги разстрои. Напротив, като че ли засили лудостта им.

— Отправлям ви предупреждение — заговори той най-накрая. — Не правете никакви опити да се върнете в тунелите или в минералодобивното ви съоръжение. Всички входи и изходи се охраняват. — Той направи знак с колта си. — А сега, тръгвайте.

Блонди изглеждаше примирена със съдбата си, както и Карл Волф. Тя вече трепереше от студ. Но не и Елзи. Тя понечи да се нахвърли върху Пит, но бързо бе повалена на колене след светкавичен удар с опакото на ръката от Джордино. Докато се изправяше с помощта

на Карл, по лицето ѝ беше изписана такава злоба, каквато Пит никога не беше виждал по ничие женско лице.

— Кълна се, че ще те убия! — озъби му се тя през разкървавени устни.

Пит ѝ се усмихна.

— Сбогом, Елзи! Приятен ден!

— Ако вървите бързо, ще ви е по-топло — добави цинично Джордино, после затвори вратата след Пит и себе си и я заключи отвътре.

Четирийсет и осем часа по-късно минералодобивното съоръжение гъмжеше от учени и инженери, които започнаха да преглеждат нанотехнологичните системи на Волфови, за да се убедят, че мрежата за откъсване на шелфовия ледник не може да бъде активирана отново. Друга група, съставена от антрополози и археолози, слезе в древния град на аменеите. Повечето от тях доскоро бяха скептици, които отричаха съществуването на култура от типа на тази на Атлантида преди 4000-та година преди Христа. Сега те се прехласваха по необичайните форми на колоните под леда и не можеха да повярват на очите си. Не след дълго вече съставяха каталог на артефактите, намерени в разбитите самолети и складовите помещения в тунелите, излизащи от хангара. След като ги прибираха грижливо в сандъци, те ги натоварваха на самолет за Съединените щати, където щяха да бъдат съхранени и основно изследвани преди излагането им в музеи.

Университети от много държави изпратиха екипи за проучване на древния град и за свалянето на леда, който го бе покривал в продължение на девет хилядолетия. Осъществяването на този огромен проект щеше да трае близо петдесет години и щеше да доведе до откриването на нови места, обитавани от аменеите. Накрая музеите на всички по-големи градове в света щяха да се обогатят с невероятни количества ценни находки.

След като медицинският екип, пристигнал тук, за да окаже първа помощ и да евакуира ранените, се погрижи за раните по лицето на Пит, двамата с Джордино отидоха да се срещнат с тате Къслър и неговия екип, дошли в комплекса на Волфови, за да разглобят смачкания сноукруизер и да го транспортират в Щатите, за да го възстановят. Те заведоха възрастния човек до командния център и го изчакаха настрани да огледа превозното средство за първи път, откакто бе напуснало „Малка Америка-6“.

Накрая минният инженер отмести поглед и се усмихна накриво.

— Може да се поправи — рече той, подръпвайки брадата си.

— Наистина ли го вярвате? — попита го Пит с мрачно лице.

— Сигурен съм. Може да отнеме две години, но така ще я възстановя, че ще стане като нова.

— Струва ми се невероятно — вметна Джордино.

— Вие и аз не гледаме с едни и същи очи — отбеляза Къслър. — Вие я виждате като купчина метални отпадъци, а аз — като великолепно машина, на която един ден милиони хора ще се възхищават. Запознахте се с печалната ѝ история, преди да я вземете. Но сега, след като изминахте с нея сто километра по шелфовия ледник, и то в силна виелица, вие двамата не само я утвърдихте като триумф на инженерството в ранните години на двайсетия век, но и използвахте огромните ѝ размери и мощност, за да предотвратите световен катаклизъм. Благодарение на вас тя стана истинска историческа ценност. Някой ден ще ми разкажете какво се случи. А когато я изложа на показ — той потупа Пит по рамото, — ще изпратя и на двама ви покана за церемонията.

— Ще чакаме с нетърпение този ден.

— А, докато не съм забравил, кой е главният тук? Защото, като идвахме насам, се натъкнахме на три замръзнали тела, на около осемстотин метра от самолетната писта. Изглежда, са се опитали да се прехвърлят над оградата на съоръжението, но студът ги е сковал. Трябва да съобщя за тях.

— Телата на мъж и две жени ли са? — попита невинно Пит.

Тате Къслър кимна.

— Странна работа. И тримата са облечени така, сякаш са отивали на футболен мач в страна с топъл климат, а не за условията на Антарктида.

— Някои хора просто не зачитат рисковете от замръзване.

Възрастният човек повдигна едната си вежда, после извади от джоба си червена кърпа с големината на половин кучешка палатка и издуха носа си.

— Да, наистина — съгласи се той.

Самолети започнаха да кацат на чести интервали и да стоварват научни работници и военен персонал, а после откарваха ранените от ударната група на Клири и охранителите на Волф в Съединените щати,

за да бъдат настанени в болници. В същото време и ядрената подводница „Тускон“ навлезе във водите на покритото пристанище и хвърли котва до старите нацистки подводници.

Командир Евън Кънингам беше нисък, но наперен човек с енергични движения. Имаше гладко обръснато лице с остра брадичка и светлосини очи. Той се ръкува с полковник Уитънбърг и генерал Бил Геро, който беше изпратен да смени Уитънбърг. Кънингам предложи услугите на подводния съд и екипажа си, както бе упълномощен от военноморския началник-щаб.

Уитънбърг му бе описал как изглежда Пит и командирът побърза да се запознае с мъжа от НЮМА. Приближи се до него и му се представи.

— Господин Пит, двамата разговаряхме по радиото, но всъщност не се познаваме. Аз съм Евън Кънингам, командир на „Тускон“.

— За мен е чест да се запозная с вас, командире. Сега мога лично да изразя благодарността си, задето навреме спасихте „Полар сторм“ и всички на борда му.

— По щастлива случайност се оказахме на подходящо място в подходящ момент — усмихна се той до уши. — В днешно време не всеки командир на подводница може да се похвали, че е потопил немска подводница от войната. В този порядък на мисли, знаете ли, че има още четири такива, закотвени в покритото пристанище тук?

— Да — кимна Пит. — Тази сутрин отидох да ги огледам набързо. Запазени са като в деня, когато са излезли от корабостроителницата.

— Момчетата от машинната ми команда влязоха в тях, за да ги разгледат. Направило им впечатление високите технически качества, постигнати в годините, когато дядовците им са били още гимназисти.

— За всеки, роден след 1980 година, Втората световна война сигурно му се струва, че била толкова отдавна, колкото Гражданската война за нашите родители.

Пит се извини, като видя сред слезлите от „Боинг-737“ познато лице. Жената с плетена шапка върху спускащата се като водопад по гърба ѝ червена коса, се спря за миг и огледа хангара. Когато погледът ѝ падна върху Пит, лицето ѝ грейна от усмивка.

Той тръгна към нея, но бе изпреварен от Джордино, който го подмина тичешком, грабна Пат О'Конъл в прегръдките си, повдигна я

като пухена възглавница от земята и я завъртя в кръг, после двамата се целунаха страстно.

Пит ги наблюдаваше озадачен. Когато Джордино я пусна, Пат извърна глава към него и му помаха с ръка. Той се приближи, целуна я леко по едната буза и отстъпи крачка назад.

— Да не би да съм изпуснал нещо? Да не би да има нещо между вас двамата?

Пат се засмя весело.

— Ал и аз се гледахме в очите, когато бяхме в Буенос Айрес и тогава нещо много красиво се случи между нас.

Пит отмести поглед към Джордино и попита сухо:

— Като какво например?

— Като това, че се влюбихме един в друг.

Пит направо онемя.

— Влюбихте се?

Джордино сви рамене и се усмихна.

— Не мога да обясня това чувство. Никога не съм се чувствал така.

— Значи ли това, че излизаш от играта?

— Слушай, приятел, ние с теб сме преживели заедно какво ли не, впускали сме се в най-безумни приключения. Цяло чудо е, че сме все още живи и имаме повече от необходимите белези от рани като доказателство. Трябва да погледнем действителността в очите. Започваме да стареем. Ставите ми вече пукат, като ставам сутрин от сън. Време е да намалим темпото. — Джордино замълча и се усмихна.
— А и трябва да имам предвид и мама Джордино.

— Ама ти имаш майка? — подразни го Пат.

— Вие двете много ще си допаднете. Мама казва, че не мога да бъда вечният ерген, ако искам да я зарадвам с малки джординовчета, които да тъпче със знаменитата си лазаня.

— Тогава да побързаме — разсмя се Пат. — Вече съм на трийсет и пет и не ми остава много време, за да възпроизведа нова кръв.

— Нали имаш Меган — вметна Пит.

— Да, и тя обожава Ал.

Пит заклати глава от почуда.

— Нима Меган одобрява този чуждоземен тип?

— Защо да не го одобрява? Та той спаси живота ѝ.

Пит не ѝ напомни, че и той имаше пръст в спасяването на нея и дъщеря ѝ. Нито намекна, че изпитва чувства към нея, които са много повече от приятелски.

— Е, значи не ми остава нищо друго, освен да ви дам благословията си и да настоя да ви стана кум.

Джордино обви ръка около раменете на Пит.

— Не мога да се сетя за друг смъртен, когото бих предпочел да се застъпи за мен.

— Определихте ли вече дата?

— Няма да е по-рано от шест месеца — отвърна Пат. — Адмирал Сандекър ми уреди да ръководя проекта за дешифриране и превеждане на аменейските надписи, открити в изчезналия град. Това всъщност ще отнеме години, но не вярвам той да не ми разреши да се върна по-рано у дома за сватбата ми с Ал.

— Не, и аз не вярвам — рече Пит, мъчейки се да преглътне неочакваното решение на Ал да се ожени.

Лейтенант Майлс Джейкъбс се приближи до тях.

— Господин Пит, майор Уитънбърг иска да разговаря с вас.

— Къде е той?

— Дватамата с генерал Геро разположиха команден пункт в едно от помещенията за самолетна поддръжка в другия край на хангара.

— Отивам, благодаря ви. — Пит се обърна и погледна Джордино. — Погрижи се да настаниш Пат в един от празните складове. Тя може да го ползва едновременно като квартира и база за проекта си — и след тези думи той закричи към военния команден пункт.

Когато Пит влезе в един от кабинетите, прокопани в леда от руски роби преди близо шест десетилетия, седналият зад бюро Уитънбърг му посочи стол. Свързочният център вече работеше и се обслужваше от двама радисти. Там беше същинска лудница — цивилни и военни непрекъснато влизаха и излизаха. Генерал Геро седеше зад метално бюро в единия ъгъл, заобиколен от научни работници, които настояваха военните да побързат с къртенето на леда, за да могат те пък да започнат да разчистват отломките от древния град. Той не изглеждаше особено радостен, докато се извиняваше за забавянето.

— Намерихте ли реликвите?

— Бяхме заети с друго и нямаше време да ги търсим — отвърна Уитънбърг. — Ако ги намерите, уведомете ме и аз ще уредя транспорт, за да ви върне в Щатите.

— След малко ще бъда отново при вас — рече Пит и стана от стола. — Мисля, че знам къде са ги прибрали Волфови.

— И още нещо, господин Пит — задържа го Уитънбърг със сериозно лице. — Не казвайте на никого за тях. Най-добре е реликвите да се изнесат тихомълком, преди някои безумци да надушат за съществуването им и да обърнат земя и небе, за да се докопат до тях.

— Защо не ги разрушите и да се приключи с въпроса?

— Не е наша работа. Президентът лично нареди да ги занесем в Белия дом.

— Мисля, че разбирам — увери го Пит.

Докато вървеше през хангара, тежестта на отговорността надвисна над него като черен облак. С чувство на потиснатост той се приближи до изоставените самолети на Волфови и огледа изкривената опашна част, преди да влезе в тъмната вътрешност. На слабата светлина, която се процеждаше през дупките и прозорците, различи луксозно обзаведената с кожени кресла и дивани вътрешност. Извади джобното си фенерче и обходи с лъча пътническата кабина. Видя барче и бюфет с телевизор върху него. Задният отсек беше запълнен с двуперсонно легло. Банята беше със златни аксесоари и душ. В предната част, непосредствено зад пилотската кабина, имаше малка кухня, обзаведена с печка, микровълнова фурна, мивка и шкафчета, пълни с кристални чаши и порцеланови сервизи.

Погледът му падна върху дълъг сандък, завързан за пода до леглото. Коленичи и прокара ръка по повърхността му. Опита да повдигне единия му край, но установи, че е бронзов и много тежък. На капака имаше медна табелка. Освети я и се наведе да я прочете. Надписът беше на немски, но с малкото думи, които бе научил, разбра смисъла: „Тук лежат съкровищата на вековете и чакат възкресението“.

Той разби ключалките, пое си дълбоко дъх и повдигна капака с две ръце.

Вътре имаше четири предмета, сложени в кожени кутии и прилежно увити с тежко ленено платно. Отвори внимателно първата, в която лежеше най-малкият предмет. Той представляваше малка гравирана бронзова плочка с пукнатина от единия до другия ѝ край и

изобразяваше рицар, убиващ чудовище, подобно на дракон. По-късно Пит щеше да научи, че плочката се е считала за свещена нацистка реликва, тъй като Хитлер я носел във външния джоб на униформата си, когато дисиденти от немската армия направили опит да го убият, като хвърлили бомба в щаба му.

Другата кутия съдържаеше свещеното нацистко знаме, което, както бе научил от адмирал Сандекър преди време, било пропито с кръвта на поддръжник на Хитлер, паднал убит, когато баварската полиция стреляла срещу новоизлюпени членове на нацистката партия по време на мюнхенския пуч през ноември 1923 година. Кървавите петна се виждаха ясно на светлината на фенерчето му. Той постави знамето обратно в кожената кутия.

После отвори дълго махагоново ковчеже и дъхът му секна, когато видя Свещеното копие — копие, за което се смяташе, че е било използвано от римски центурион, за да прободне тялото на Исус Христос, копие, за което Хитлер е вярвал, че ще му даде власт над съдбата на света. На Пит му беше трудно да си представи, че това е същото копие, с което е бил прободен Христос. Той внимателно го положи обратно на мястото му и отвори най-голямата от кожените кутии.

След като разгърна лененото платно, установи, че държи в ръцете си тежка урна от масивно сребро, висока близо шейсет сантиметра. Дръжката на капака представляваше черен орел, стъпил върху златен венец, ограждащ свастика от оникс. Точно под капака бяха издълбани думите *Der Fuhrer*, а под тях датите 1889 и 1945 над руническите символи за СС. В основата, над венеца със свастики, бяха изписани имената на Адолф Хитлер и Ева Хитлер.

Ужас обзе Пит, сякаш някой му заби юмрук в лицето. Тръпки го полазиха от това, което виждаше, стомахът му се сви на топка, лицето му преbledня. Не му се струваше възможно, че в ръцете си държи праха на Адолф Хитлер, смесен с праха на неговата любовница/съпруга Ева Браун.

ПЕТА ЧАСТ

ПРАХ, ПРАХ, ВДЪН ЗЕМЯТА ПОТЪНИ!

15 април 2001 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Когато военният пътнически самолет, изпратен да вземе Пит, Джордино и реликвите от залива Окума и да ги закара във Вашингтон, кацна на летище „Веракрус“ в Мексико, на въпроса на Пит за причината, пилотът отговори, че адмирал Сандекър е изпратил тук служебен самолет на НЮМА, с който щели да продължат до Вашингтон. Плувнали в пот от горещината и влагата, двамата с Джордино пренесоха бронзовия сандък до тюркоазния на цвят самолет на НЮМА, паркиран на стотина метра.

Освен пилота и втория пилот в самолета нямаше никой. След като натовариха сандъка и го завързаха за пода, Пит отиде до пилотската кабина и натисна бравата на вратата, за да влезе, но тя се оказа заключена. Той почука и изчака. След малко по високоговорителя се разнесе глас.

— Съжалявам, господин Пит, но имам заповед да не отварям вратата и да не разрешавам влизане или излизане от кабината, докато реликвите не бъдат натоварени благополучно на брониран камион във военновъздушната база „Андрюс“.

Виж ти какви предпазни мерки, помисли си Пит и се обърна към Джордино, който държеше високо ръката си, оплескана с прясна боя.

— Къде се изцапа с тази зелена боя?

— От пантата на вратата. Хванах се, за да се задържа, докато товарехме сандъка. — Той прекара пръст по дланта си. — Не е зелена, а тюркоазна. Боята по самолета още не е засъхнала.

— Кое то значи, че е била положена преди не повече от осем часа — отбеляза Пит.

— Възможно ли е да сме отвлечени? — попита Джордино.

— Нищо чудно, но поне ще можем да се наслаждаваме на гледката под нас, докато разберем дали наистина летим за Вашингтон.

Самолетът се отлепи от пистата и се извиси над морето под чистото синьо небе. През следващите няколко часа Пит и Джордино се отпуснаха на седалките и наблюдаваха през прозорците ширналата се под тях вода. Самолетът прелетя над Мексиканския залив и навлезе във въздушното пространство на щатите над Пенсакола, Флорида. Оттам като че ли продължи по прав курс към Вашингтон. Джордино разпозна в далечината столичния град и се обърна към Пит.

— Ние май се държахме като две подозрителни бабички, не мислиш ли?

— Ще се съглася с теб едва когато видя червен килим, постлан пред бронирана кола.

След петнайсетина минути самолетът описа широк завои и предприе заход към пистата на военноморската база „Андрюс“. Но на три километра от края на пистата извърши едва забележимо отклонение. Пит и Джордино, самите те пилоти с много летателни часове в пилотска кабина, мигом почувстваха леката маневра.

— Няма да кацнем в базата — отбеляза Джордино спокойно.

— Не, насочваме се към малко частно летище, точно на север от „Андрюс“, край жилищния район Гордънс Корнър.

— Имам странното чувство, че няма да бъдем посрещнати като важни личности.

— Така изглежда.

Джордино погледна Пит с присвити очи.

— Пак ли Волфови?

— Че кой друг?

— Сигурно си искат реликвите на всяка цена.

— Без тях няма да имат свещени символи, които да ги сплотяват.

— Защо трябваше да разиграват този театър, като можеха да се приземят навсякъде между Мексико и Вирджиния.

— Без Карл и Хуго на семейното кормило те или щяха да сгафят нещо, или са били сигурни, че ще бъдат следени през целия път от Веракрус и преследвани от военновъздушни изстребители, ако направят опит да се отклонят от курса.

— Дали да не поемем управлението в свои ръце и да продължим към „Андрюс“?

— По-добре да изчакаме, докато кацнем. Ако нахълтаме в кабината, докато пилотът снижава за кацане, може да направим някоя

голяма беля.

— Имаш предвид катастрофа ли?

— Нещо от този род.

След няколко секунди колелата на колесника докоснаха асфалтова писта. Пит видя през прозореца как една бронирана кола и два автомобила „Мерцедес-Бенц“, тип комби, потеглиха след самолета.

— Сега е моментът — каза той и извади колта от платнената си торба.

Джордино, също с автомата си в ръце, отвори с един ритник вратата на пилотската кабина и двамата с Пит нахълтаха вътре. Пилотът и вторият пилот автоматически вдигнаха ръце, без да се обръщат.

— Очаквахме ви, господа — каза пилотът, сякаш четеше от сценарий. — Моля не правете опит да поемете управлението на самолета. Прерязахме контролните кабели веднага щом кацнахме. Самолетът вече не е в състояние да лети.

Пит хвърли бърз поглед на арматурното табло и на педалите и се увери, че кабелите наистина са срязани.

— Изчезвайте оттук! — изкрещя той, като ги хвана за яките и ги повдигна от седалките. — Ал, изритай ги от самолета!

Самолетът продължаваше да се движи с четирийсет километра в час, когато Джордино ги изблъска навън през пътническата врата и със задоволство ги видя как се затъркаляха като парцалени кукли по асфалта.

— И сега какво? — попита той, като влезе в пилотската кабина. — Ония мерцедеси са само на стотина метра зад нас и бързо скъсяват разстоянието.

— Може и да нямаме работещи прибори, но все още имаме спирачки и двигатели.

— По лицето на Джордино се изписа съмнение.

— Нали не смяташ да подкараш това чудо по Пенсилвания авеню на път за към Белия дом?

— Защо не? — каза Пит, като увеличи скоростта и пресичайки пистата за рулиране, излезе на пътя, водещ към града. — Ще караме докъдето можем, с надеждата да стигнем до натоварено движение, където те няма да смеят да ни нападнат.

— Ти си жив пример за това защо циниците надживяват оптимистите — подметна Джордино. — Волфови тъй отчаяно си искат реликвите, че са готови да стрелят срещу стадион, пълен с жени и деца, само и само да си ги получат обратно в мръсните си ръце.

— Готов съм да чуя други предложения...

Пит млъкна наред изречението, когато чу куршуми да се забиват в алуминиевата обшивка на самолета. Той започна да натиска ту левия, ту десния спирачен педал, за да лъкатуши по пътя и да осуети точните прицели на стрелците в мерцедесите.

— Време е и аз да се проявя като каубой — каза Джордино.

Пит му подаде колта си.

— Стреляй до дупка. В торбата ми има още пълнители.

Джордино се просна по корем на пода до отворената пътническа врата и се прицели в преследващите ги коли. С крайчеца на окото си видя как куршуми пронизаха лявото крило и пробиха горивния резервоар. За щастие той не се възпламени, но беше само въпрос на време да бъде улучен и взривен един от двигателите. Той се прицелваше внимателно и стреляше във всеки удобен момент от зигзагообразното движение на самолета.

Пит буквално изкара самолета на магистралата Бранч авеню, която водеше към града. Със силно виещи двигатели самолетът бързо набра скорост сто и шейсет километра в час и запердаши по дясното платно и банкета на магистралата. Шофьорите зяпнаха от изумление, докато самолетът ги изпреварваше.

Пит знаеше, че самолетът има достатъчно мощност да увеличи разстоянието от преследвачите си, но дванайсетметровият размах на крилете го поставяше в много неблагоприятно положение. Беше въпрос само на време, преди да блъсне някоя лека кола, товарен автомобил или електрически стълб.

Той продължаваше да криволичи покрай движението, което засега беше рехаво, но с приближаването на града щеше да става все по-натоварено.

С двата крака на спирачните педали и с дясната си ръка върху ръчната газ, той се пресегна с лявата ръка да вземе радиото и предаде сигнал за бедствие. Операторът в диспечерската кула на „Андрюс“ отговори и попита за местоположението му, тъй като не го виждаше на екрана на локатора. Като чука „На Бранч авеню и приближавам

магистралата Сюитлан“, диспечерите решиха, че си имат работа със смахнат и му наредиха веднага да остави радиото. Пит обаче настоятелно ги помоли да се обадят в най-близкия полицейски участък — молба, която те с огромно удоволствие побързаха да удовлетворят.

Бавната и точна стрелба на Джордино най-накрая даде резултат. Той улучи дясната гума на първия мерцедес и колата поднесе настрана, заора в канавката и се преобърна три пъти, преди да спре на покрива си сред облак прах. Другият мерцедес продължи неотклонно напред, застигайки самолета, тъй като Пит бе намалил скоростта поради увеличаващото се автомобилно движение.

В този момент се разнесоха далечни сирени и след малко той видя червени и сини лампи да се задават по насрещното платно. Полицейските коли пресякоха затревената ивица, разделяща магистралата, обърнаха на метри зад задната броня на мерцедеса, подминаха го и запрепусаха след самолета, който според полицаите беше в ръцете или на наркоман, или на пиан.

Отначало полицаите не забелязаха куршумите, изстрелвани от двамата мъже през отворените странични прозорци на мерцедеса. Осъзнаха се едва когато куршумите направиха на решето капаците на двигателите на колите им и ги извадиха от строя. Те отбиха по инерция колите си край банката на магистралата и смаяни загледаха пушека, излизащ изпод капаците.

— Ония спряха ченгетата! — извика Джордино от мястото си.

Явно, че нямат намерение да се откажат от свещените си реликви, помисли си Пит, когато видя мерцедеса да се изравнява с пилотската кабина. Градушка от куршуми се посипа върху носовия обтекател пред него. Но приближаването на колата тъй близо до самолета беше грешка. С двата автомата в ръце Джордино започна да изпразва пълнителите в комбито. Улучи шофьора, който захлупи лице върху кормилото. Колата излезе от лентата и се блъсна в огромен камион с ремарке, натоварено с гюмове мляко. Задните колела на тежкия камион минаха върху мерцедеса, премазаха колата и двамата мъже в нея и подминаха, като оставиха след себе си останките ѝ да се пръснат на плоски назъбени парчета по платното.

— Вече можеш да намалиш — извика ликуващият Джордино. — Полицейският отряд го няма вече.

— Ти си бил много по-добър стрелец, отколкото те мислех — каза Пит и измести назад ръчната газ, колкото да намали скоростта. Едва когато се увери напълно, че след него няма преследвачи, той отби самолета по широка затревена площ на парка „Форт Дейвис“ и изключи двигателите.

Само след минути бяха заобиколени от десетина полицейски коли на окръг Колумбия и лежаха проснати на земята с ръце зад гърба, оковани в белезници. По-късно, когато бяха отведени в най-близкия полицейски участък и разпитани от двама следователи, които решиха, че историята им е подходяща за продължение на „Алиса в страната на чудесата“, Пит ги склони да му разрешат да се обади по телефона.

— Имате право само на един разговор — предупреди го следователят лейтенант Ричард Скот.

— Ще ви бъда благодарен, ако вие се обадите вместо мен — каза Пит.

Следователят включи телефонен апарат в стаята за разпити и се обърна към Пит.

— Кой е номерът?

— Не го помня наизуст, но от „Справки“ ще ви дадат номера на Белия дом.

— Вижте, уморих се от вашите глупости — въздъхна уморено Скот. — Кажете кой номер да набера.

Пит втренчи в него студен поглед.

— Говоря съвсем сериозно. Обадете се в Белия дом, поискайте да ви свържат с началника на президентския кабинет и му кажете, че ние, заедно със свещените реликви, се намираме в полицейски участък на Потомак авеню.

— Будалките ли ме?

— Ако бяхте проверили кои сме, щяхте да узнаете, че сме високопоставени служители на НЮМА, а не издирвани престъпници.

— Тогава как ще обясните стрелбата ви по магистралата с нерегистрирани оръжия?

— Моля ви, просто се обадете.

След като получи номера на Белия дом, Скот се свърза с началника на кабинета. Докато слушаше, лицето му бавно смени няколко изражения като комичен актьор — от подозрително през

любопитно до пълно изумление. Когато остави слушалката на мястото ѝ, в очите му се четеше съвършено нов израз — на уважение.

— Е? — подкани го Джордино.

— Президентът Уолас лично пое слушалката и ми нареди до десет минути да ви закарам заедно с реликвите в Белия дом, иначе щял да ми отнеме значката.

— Не се притеснявайте — каза свойски Джордино, — няма да ви забавим.

Със сирени и мигащи лампи Пит, Джордино и бронзовият сандък минаха през северозападния портал на Белия дом. Преди да ги пуснат вътре, беше направена щателна проверка на съдържанието на сандъка за оръжие или взривни вещества. Нацистките реликви бяха извадени една по една от кожените им кутии и огледани внимателно. После, за да не губят време да ги увиват и поставят обратно на местата им, Джордино просто грабна свещеното копие, Пит пък пхна малката бронзова плочка в джоба си, а свещеното окървавено знаме подаде на един от агентите. После хвана здраво с две ръце сребърната урна.

Секретарката на президента стана, като ги видя да се приближават, заобиколени от четирима агенти от тайните служби и ги поздрави с усмивка.

— Президентът и неколцина високопоставени лица търпеливо ви очакват.

— Доста сме мърляви на вид — каза Джордино, оглеждайки смачканите си дрехи.

— Ще ми покажете ли къде е най-близката тоалетна? — попита Пит. — Връщам се след минута.

— Разбира се. Точно вдясно зад вас.

След няколко минути Пит и Джордино влязоха в Овалния кабинет. Изумиха се, като видяха, че е пълен с хора: всички от комитета на началник-щабовете, целият кабинет на президента и главните му помощници, адмирал Сандекър, Хирам Йегър, Руди Гън, няколко водачи на партии в Конгреса и Лорън Смит. Без да се притеснява, Лорън стана и целуна Пит право в устата. Бурните ръкопляскания, с които ги посрещнаха, смаяха Пит и Джордино.

Когато аплодисментите стихнаха, Пит не можеше да не каже:

— Това определено е далеч по-добро посрещане от онова на летището край Гордънс Корнър.

— Гордънс Корнър ли? — възкликна слисан Сандекър. — Но вие трябваше да кацнете в базата „Андрюс“, където комитетът по посрещането сигурно все още ви чака.

— Така е — потвърди и Пол Рийд, държавният секретар. — Какво беше това с арестуването и задържането ви в полицията?

— Семейство Волф се опита да си вземе реликвите — поясни Пит.

— Опитали са се да ги отвлекат? — обади се генерал Еймос Саут. — Надявам се да не са успели.

— Не успяха — потвърди Пит. — Реликвите са у нас.

Президентът се приближи до Пит и Джордино.

— Господа, нацията... не, човечеството ви дължи огромна благодарност, която няма как да получите. За жалост само неколцина ще научат колко близко е бил светът до катастрофа и какво направихте вие, за да я предотвратите.

Вицепрезидентът Брайън Кингман застана до президента.

— Несправедливо е да не получите полагащите ви се поздравления, но ако бъде разгласено, че цялото човечество е било на косъм да бъде заличено от лицето на земята, ще настъпи истински хаос. Медиите ще гръмнат и макар ужасът да е отминал, страхът и безпокойството ще траят с години напред.

— Брайън е прав — подкрепи го президентът.

— Лично аз нямам нищо против нещата да останат така, господин президент — каза най-безочливо Джордино. — И без това ми приглява, като си помисля, че хората ще има да се тълпят да ми искат автографи, докато вечерям в някой ресторант.

Пит се извърна настрани, за да потисне смеха си. Сандекър опули очи към тавана. Президентът гледаше смутен; не знаеше дали италианецът се шегува, или говори сериозно.

— Всъщност приятелят ми иска да каже — намеси се Пит, — че и двамата с него ще бъдем доволни, ако останем анонимни.

Оттам нататък заваляха въпроси. Всеки искаше да узнае подробности за това как са прекосили Бариерата Рос със сноукрузера, как са спасили ударната група. В един момент вниманието на президента бе привлечено от копието в ръката на Джордино.

— Това ли е Свещеното копие, за което толкова много съм чувал?
— попита той.

Джордино постави копието в ръцете му.

— Да, сър, това е.

Уолас вдигна копието над главата си и всички го загледаха с благоговение.

— Най-святата реликва за християнския свят — заяви президентът. — Казват, че който го притежава, може да ръководи съдбата на света за добро или за зло.

— Очевидно Хитлер е избрал второто — вметна адмирал Сандекър.

— Наистина ли с това копие е било пронизано тялото на Христос на кръста? — В гласа на президента се долавяше страхопочитание, докато оглеждаше върха на копието така, сякаш търсеше да открие кървави следи по него.

— Така казва легендата — отвърна Пит.

Уолас подаде копието на държавния секретар.

— Вземи го, Пол.

— Какво смятате да правите с него, господин президент? — поинтересува се генерал Саут.

Уолас докосна леко древното острие на копието.

— Казаха ми, че копието принадлежи на съкровищницата на Кралския дворец във Виена, откъдето през 1938 година Хитлер го откраднал.

Рийд поклати глава.

— А, не! Съжалявам, господин президент, но то трябва да бъде скрито някъде, за да не попадне никога вече в нечии злонамерени ръце и да бъде използвано като символ на тирания.

След като всички огледаха окървавеното знаме и малката бронзова плочка, за която се смяташе, че спасила живота на Хитлер, Пит излезе от кабинета, взе от бюрото на секретарката на президента урната, която беше оставил там, и я донесе в Овалния кабинет. Остави я на ниската масичка пред камината.

— Прахът на Хитлер и Ева Браун — каза той и се отдръпна, за да могат присъстващите да видят отблизо думите, гравирани върху среброто. Всички говореха тихо, докато оглеждаха сребърния съд,

съдържащ прокълнатите тленни останки на най-позорния деспот в историята.

— Тръпки ме побиват само като гледам тази урна — стисна ръката на Пит Лорън.

Пит обгърна с ръка кръста ѝ.

— Сигурен съм, че не само теб.

— Противна гледка — смънка под носа си президентът.

Генерал Саут го погледна и каза:

— Сър, мисля, че трябва да отворим урната и да видим дали наистина е пълна.

Президентът огледа присъстващите.

— Има ли възражения?

— Смятам също, че би трябвало — обади се държавният секретар Рийд, — в лабораториите на ФБР да се направи анализ, за да се провери дали прахът наистина е на изгорени хора.

— Бихте ли свалили капака, генерале? — обърна се президентът към Саут.

Дори закоравелият стар воин не скри погнусата си, че трябва да докосне урната. С неохота той хвана капака за дръжката във вид на черен орел и внимателно го повдигна, после го постави върху бюрото и бързо дръпна ръката си, сякаш се боеше да не прихване някой вирус.

Всички отстъпиха крачка назад, за да дадат възможност на президента да надникне в урната. По лицето му бе изписано недоумение, когато вдигна глава и огледа сериозните лица около себе си.

— Но тя е празна. Вътре няма никакъв прах.

Думата „празна“ отекна като ехо из кабинета.

— Това очевидно е измама, която никой не е очаквал — обади се не по-малко озадаченият вицепрезидент Кингман.

— Възможно ли е Волфови да са взели праха и да са го скрили някъде? — попита генерал Саут, изразявайки гласно мислите на всички.

Само Джордино изглеждаше странно вгълбен в себе си. После лицето му светна, сякаш изведнъж му беше дошло прозрение. Обърна се и погледна Пит.

— О, не — прошепна той, — не си го направил, нали?

— Направих го — призна си Пит.

— За какво говориш? — попита го Лорън. — Знаеш ли кой е взел праха?

— Да, знам.

— Кой?

— Аз — отвърна Пит и зелените му очи заблестяха лукаво. — Изхвърлих го в мъжката тоалетна на Белия дом и пуснах водата.

ШЕСТА ЧАСТ

ПОСЛЕДНА БЛАГОСЛОВИЯ

10 септември 2002 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Денят в столичния град беше обичаен за сезона — горещ и душен. Зелените листа на дърветата висяха отпуснати, отникъде не подухваше прохладен вятър. Дълги опашки от хора се извиваха пред наскоро открития Национален исторически музей, приютит над три хиляди експоната от аменейските съкровища и артефакти, пренесени от остров Сен Пол, кораба „Улрих Волф“ и продължаващите разкопки на изчезналия град на Антарктида.

Както се очакваше, членовете на семейство Волф бяха освободени от съдебна отговорност. Беше сформирана обаче международна разузнавателна група с една-единствена цел — да държи под непрекъснато наблюдение всеки член на семейството. Вече беше невъзможно някой да разреши на Волфови да изготвят нов план за доминиране над света, без той да бъде разкрит и осуетен. Търговското обединение „Съдба“ вече не съществуваше и след смъртта на Карл семейството остана без кърмчия. А и без огромните плякосани богатства и съкровища повечето от тях бяха принудени да се простят с луксозния си начин на живот.

Чилийското правителство на бърза ръка си присвои четирите им гигантски кораба. След като фиордът беше разширен, за да могат да излязат в открито море, гигантските суперкораби започнаха да кръстосват седемте морета, превозвайки пътници и такива огромни товари, за каквито само преди няколко години беше немислимо да бъдат качени на плавателен съд. „Улрих Волф“ беше продаден на конгломерат от корабни линии за обявените три милиарда долара. След дребни модификации той беше пуснат на вода като туристически кораб град за околосветски пътешествия с краткосрочно наемане на каюти, апартаменти и съвместни владения.

Другите три гигантски кораба бяха закупени от товарни транспортни линии и нефтени компании и скоро се превърнаха в позната гледка в малкото големи пристанища, които можеха да ги приемат. Тъй като тези морски левиатани се оказаха доходоносни, не след дълго започна строежът на нови шест подобни плавателни съда.

Адмирал Сандекър заедно с Пит, Лорън Смит, Джордино и Пат, които бяха дошли да помогнат за подреждането на аменейските надписи, бяха сред важните личности, поканени на закритото представяне на експонатите преди официалното откриване на изложбата. Независимо че ги бяха виждали толкова пъти, Пит и Джордино отново се удивиха на изложените съкровища. Всеки, който ги погледнеше, не можеше да повярва, че те идват от народ, изчезнал преди девет хиляди години, много преди да възникнат повечето праисторически цивилизации от каменния век.

„Гвоздеят“ на изложбата беше групата съвършено запазени мумии на аменейски владетели, открити на остров Сен Пол, подредени под голяма стъклена ротонда. Всеки се прехласваше на гледката. Пит се улови, че се пита дали някой от тези древни хора не е негов пряк прародител.

Пет часа по-късно те излязоха от изложбата през страничен охраняем вход и тръгнаха по пешеходната алея към новопостроения Транспортен музей „Смитсониън“. Лорън, изглеждаше ослепително с късата си светлосиня копринена рокля без ръкави, която разкриваше красивите й, загорели от слънцето крака. Пит беше облечен със зелена риза за голф и светлокафяви памучни панталони. Най-небрежно бяха облечени Ал и Пат — с памучни фланелки и къси панталони. Държаха се за ръце като млади влюбени и вървяха последни от групата, водена от адмирал Сандекър, който пушеше неизменната си гигантска пура.

— Кога заминаваш пак за залива Окума? — обърна се Лорън към Пат.

— Следващата седмица.

Лорън се усмихна на Джордино.

— Ето как тръгва любовният ти живот.

— Ама ти не разбра ли? Адмиралът ме праща отново в древния град със задачата да проуча и направя бележки за мореплавателните дейности на аменеите, за да бъдат вкарани в компютърните архиви на

Хирам Йегър. Двамата с Пат ще работим заедно следващите шест месеца.

— Значи оставаме само ти и аз. — Лорън стисна ръката на Пит.

— Не за дълго — целуна я по косата Пит. — След две седмици заминавам да ръководя проект, имащ за цел да проучи подводен вулкан на югозапад от Хавай.

— Колко време ще отсъстваш?

— Не повече от три седмици.

— Е, все ще изкарам три седмици без теб — усмихна се едва-едва Лорън.

Те пресякоха Джеферсън Драйв между колите и влязоха в Транспортния музей. Вътре върху открита площ от четири акра бяха изложени стотици превозни средства, датиращи от 1890 година насам. Бяха подредени в хронологичен ред — от първите медни коли до най-съвременните. Освен автомобили тук имаше и всякакви други превозни средства, представени от производителите на товарни коли, селскостопански машини, мотоциклети, велосипеди.

Бисерът на колекцията беше сноукрузерът на адмирал Бърд. Той беше разположен в галерия на метър и половина под основното ниво, за да може публиката да наднича през прозорците и отворените врати. Новата му червена боя и оранжева ивица блестяха на горното осветление и разкриваха голямата машина в цялото ѝ великолепие.

— Наистина са си свършили майсторски работата по възстановяването ѝ — отбеляза Пит.

— Не е за вярване — смънка Джордино, — като знам в какъв вид я оставихме.

Погледът на Сандекър пробяга от единия до другия край на колата.

— Великолепно творение на машинната индустрия. Какви съвременни линии за кола, произведена преди близо шейсет години.

— Представям си на какво ще е способна с тази мощност от шестстотин конски сили на новите ѝ турбодизели — рече замислен Джордино.

— Бих дал дясната си ръка, за да я добавя към колекцията си — въздъхна тъжно Пит.

Лорън го погледна.

— Сигурно за първи път няма да можеш да си занесеш у дома сувенир на четири колела от твое приключение.

— Тя принадлежи на хората — сви рамене Пит.

Задържаха се още няколко минути край сноукруизера, като Пит и Джордино прехвърляха в ума си спомена за безумното прекосяване с нея по антарктическата пустиня. След това с неохота продължиха по пътеката към другите експонати. Когато стигнаха главния вход, Сандекър погледна часовника си.

— Е, аз трябва да вървя.

— Пламенно гадже ли? — подхвърли Джордино.

Не беше тайна, че откакто се бе развел преди много години, адмиралът се нареждаше сред най-преследваните от неомъжените жени самотници в града. Без да се обвързва, той умело успяваше да поддържа приятелство с представителките на нежния пол, без да им вдъхва празни надежди или да ги разочарова.

— Ще вечерям със сенатор Мери Конроу, а едва ли бих я нарекъл „пламенно гадже“.

— Ах, вие, хитрецо — усмихна се Лорън. — Мери е член на бюджетната комисия. Сигурно ще я предумате да гласува за увеличаване на бюджета на НЮМА.

— Това се нарича смесване на работата с удоволствието — каза Сандекър, целуна жените по бузите, но не подаде ръка на мъжете. Виждаше ги едва ли не всеки ден и не чувстваше за нужно да се държи дружески с тях, въпреки че за него Пит и Джордино бяха като синове.

— И ние си тръгваме — каза Пат. — Обещахме на Меган да я заведем на хамбургери и кино.

— Какво ще кажете за вечеря у дома в петък? — предложи Лорън, обвила с ръка кръста на Пат.

— Дадено. — Пат се обърна към Джордино. — Съгласен ли си, любими?

Джордино кимна.

— Лорън прави руло „Стефани“ — направо да си оближеш пръстите.

— Тогава ще е руло „Стефани“ — засмя се Лорън.

Слънцето клонеше към хоризонта, набъбвайки от малка златиста топка в огромна оранжева сфера. Пит и Лорън седяха в апартамента в хангара с по чаша текила „Дон Хулио“ в ръка и слушаха музика. Лорън се беше сгушила на дивана до Пит с подвити крака.

— Чудя се как могат да седят така жените — каза тя и отпи нова глътка от питието си.

— Как?

— Ами върху подвитите си крака. Ето, повече от това аз не мога да ги подвия, защото след малко ще почнат да ми изтръпват.

— Мъжете са като кучетата, а жените — като котките. Нашите стави са по-подвижни от вашите.

Пит вдигна бавно ръце нагоре и се протегна.

— Дотук с неделната ни почивка. Утре аз се залавям с докладите по океанографския проект, а ти започваш тривиалните си речи пред Конгреса.

— Догодина мандатът ми изтича — каза тя замислено. — Реших да не се кандидатирам отново.

Той я погледна с любопитство.

— Не ми ли спомена веднъж, че възнамеряваш да остарееш в Конгреса?

— Размислих. Като видях колко са щастливи Пат и Ал, осъзнах, че ако искам да имам деца, време ми е да си намеря някой добър човек и да се задомя.

— Не мога да повярвам на ушите си.

Тя му хвърли престорено питащ поглед.

— Не искаш ли да се ожениш за мен?

На Пит му трябваха няколко секунди, за да осмисли думите й.

— Доколкото си спомням, ти предложих брак в Сонора по време на един проект, но ти ми отказа.

— Било е тогава — подхвърли тя безгрижно.

— Повече не съм ти предлагал. Защо мислиш, че съм променил решението си?

Тя го погледна право в очите, за да разбере дали говори сериозно или просто се занася.

— Какво, шубето ли те хвана?

— Наистина ли мислиш, че ние с теб можем да променим начина си на живот? — попита той със сериозно лице. — Ти все още имаш

място в Камарата на представителите и луксозна къща в Александрия. Аз имам апартамент и колекция от автомобили в стар ръждясал хангар, над който непрекъснато кацат и излитат самолети. Как е възможно да променим всичко това?

Тя обви ръце около раменете му и го загледа с премрежени от любов очи.

— Достатъчно време си играх на независима, свободна жена. Харесваше ми. Но вече трябва да стана практична. Ще ми се да осъществя и някои други проекти.

— Като какви например?

— Предложиха ми да стана директор на Националната фондация за малтретирани деца.

— Това пак си е работа. Ами начинът ни на живот?

— Можем да се редуваме — една седмица тук, една седмица в моя дом.

— И смяташ това за практично?

Тя изведнъж стана пренебрежителна.

— Не разбирам какъв ти е проблемът. Ние така или иначе прекарваме повечето си свободно време заедно.

Той я притисна до себе си и я целуна.

— Добре, щом тъй мило ме молиш, ще си помисля дали да се ожения за теб.

Тя го отблъсна и престорено нацупи устни, знаейки много добре, че той само я дразни.

— От друга страна, може пък да се поогледам наоколо. Вероятно има стотици мъже, които ще ме оценят. Сигурна съм, че ще се справя по-добре от Мистър Високомерния Дърк Пит.

Пит я взе в обятията си и я погледна във виолетовите очи.

— Защо си губиш времето? — попита той нежно. — Знаеш, че е невъзможно.

— Ти си непоправим.

— Много неща могат да се променят догодина.

Лорън обви ръце около врата му.

— Така е, но ще бъде забавно да им помогнем да се променят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.